

ДЖЕНИФЪР БЛЕЙК ПРЕГЪРНИ И ЗАВЛАДЕЙ

Част 3 от „История на Луизиана“

Превод от английски: Ваня Пенева, 1995

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Салютът на оръдията разкъса тихия, ленив въздух. Изстрелът отекна между къщите на Ню Орлиънс, построени наполовина от дърво, понесе се над широката Мисисипи, отекващ между корпусите на акостиралите кораби, а накрая се върна като ехо от далечната редица зелени дървета на другия бряг. Излетяха подплашени гълъби, издигнаха се високо във въздуха и описаха големи кръгове над града. Оранжевите отблясъци на залязващото слънце позлатиха крилата им. Едно шугаво улично псе, което тършуваше във вонящия отходен канал точно под балкона, на който бе застанала Фелисити Лафарг, се стресна и скри глава в мръсотията, после обаче навири опашка и побърза да се измъкне по-далеч от опасността. Фелисити стисна с такава сила железния парапет, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. Тя се приведе напред и се загледа към „Плас д’Арм“. Каdifенокафявите ѝ очи бяха изпълнени с гняв и презрение. В този миг над покривите на града се издигна вихрушка от сиво-сини облаци, предизвикана от салюта на оръдията.

Веднага след първия оръдеен залп последва втори, даден този път от флотата на О’Рейли, която беше хвърлила котва в реката. Салютът завърши със залп от стотици мускети. Камбаните на църквата „Сейнт Луи“ забиха твърдо и немелодично и въпреки непоносимия шум слухът на Фелисити долови многогласното ликуване на войниците — бяха повече от две хиляди — които крещяха на омразния ѝ испански език:

— Viva el rey! Да живее кралят!

Камбаните замлъкнаха. Виковете заглъхнаха. Гълъбите отново накачаха по площада. Всичко утихна.

Фелисити пое дълбоко въздух, вирна упорито брадичка и изправи крехките си рамене. Всичко свърши, френските лилии, златни на син фон, бяха свалени и мястото им бе заето от лъвовете и замъците на червен фон, които красяха флага на испанския кралски дом. Вече никой не можеше да промени нещата. Тя също беше безпомощна.

Радваше се, че бе отказала да се присъедини към тълпата любопитни зрители на „Плас д'Арм“. Баща ѝ, който се опасяваше, че може да се стигне до безредици, ако жителите на града дадат израз на неодобрението си, също ѝ бе препоръчал да си остане в къщи. Това отговаряше на желанието ѝ. Защо да стои и да гледа как налагат официално дошлата през морето испанска власт, която имаше за цел да унижи френската гордост, да унищожи краткотрайната независимост и да подчини града на волята си? Докато не видеше със собствените си очи транспортните кораби, натрупаните на купчини мускети и тежките оръдия, войниците, чийто брой беше почти колкото на гражданите, а може би ги и превъзхождаше, тя щеше да се старее да не забелязва съществуването им. Поне още няколко минута щеше да си представя, че днешната сцена е кошмар и че тя скоро ще се събуди.

Кога започна всичко? Сигурно бяха минали две или три години, откакто се появиха първите слухове за тайния договор от Фонтенбло. Людовик XV, кралят на Франция, най-достойният от всички монарси, бе сключил тайно споразумение с братовчед си Карлос III Испански, с което му отстъпваше колонията Луизиана. Мотивите на краля да сключи този договор, интригите, които се криеха зад тях, бяха многообразни, но не особено значителни. Колкото и да им беше неприятно, от този ден нататък жителите на Ню Орлиънс бяха длъжни да се смятат за испанци.

Естествено те бяха съставили открито протестно писмо и го бяха изпратили във Франция със специална делегация. Кралят не обърна внимание на молбите им. И въпреки това надеждата, че по някакъв начин ще успеят да се обединят със старата родина, с онази страна, от която бяха дошли и която ги управляваше вече седемдесет години след основаването на колонията, не угасна.

Тази надежда се подхранваше най-вече от факта, че от много месеци насам Испания се колебаеше и сякаш нямаше намерение да се натовари с финансирането и управлението на далечната и доста бедна колония, която беше извън огромната зона на испанското влияние. Не беше за чудене, че французите от Ню Орлиънс скоро загубиха търпение и започнаха да говорят, че няма да допуснат испанци в града и че ако Франция не ги иска, ще основат независима република и ще се управляват сами. Кой можеше да ги обвини, че се надяваха кралят да се смили при една такава демонстрация на вяност? Ако пък не

успееха да го склонят на своя страна, по-лошо от сега не можеше да стане.

Фелисити въздъхна и се заразхожда нервно по малкия, сенчест балкон. Меката светлина с цвят на лавандула не можеше да угаси златното сияние на косата ѝ, напомнящо блясъка на стари монети. Тежките къдрици бяха опънати в строга прическа, която подчертаваше още повече перления цвят на кожата ѝ и овалната форма на лицето. Правият нос, тъмните вежди и мигли изглеждаха още по-необикновени на фона на русата коса. Младата дама носеше всекидневна рокля от индийски памук с пола на бледожълти ивици и корсаж от обшита със злато бяла коприна. Отпред и на достигащите до лактите ръкави имаше копринени панделки с цвят на шампанско. След малко Фелисити спря да се разхожда и стисна до болка меките си чувствени устни, обзета отново от спомени за миналото.

Трудностите бяха започнали след пристигането на първия испански губернатор. Името му беше Юлоа. Той беше образован, горд мъж и проявяваше твърде малко разбиране към местните хора. Интересуваше се от флората и фауната на новата територия, но не обръщаше внимание на хората, които я населяваха. Странеше от градското общество и когато се ожени за една дама от Южна Америка, стори това в ограничен кръг, с почти тайна церемония и жителите на града не можаха да се включат в тържествата.

Вероятно той не беше обявил колонията за испанска собственост, само защото не желаше да затрудни още повече и без това трудното си положение. Френското знаме продължи да се развива над града, френският комендант, или както го наричаха, генералният директор Обри, продължи да изпълнява задълженията си. Не беше чудно, че гражданите бяха объркани и все повече се гневяха.

Когато приказките, смутовете и заговорническите планове, които се ковяха в кафенетата, станаха очевидни за всички, когато по стените започнаха да се появяват все повече бунтовни рисунки, Юлоа най-после прояви безпокойство. Взе младата си съпруга и се качи на борда на кораба, закотвен за дигата, където всичко беше подготвено за бързо бягство в случай на нужда. Този очевиден признак на уплаха даде нова надежда на заговорниците, към които междувременно се числяха всички по-известни мъже на града — ако не и цялата колония. Още през следващата седмица една група млади мъже, развеселени от

виното и останалите забавления по време на една сватба, съвсем различна от тази на губернатора, се събраха на дигата и започнаха да се подиграват открито на надменния испанец. Някой предложи да прережат въжетата на кораба и това беше свършено само за няколко минути. Юлоа не даде заповед да привържат отново кораба, а се остави течението на реката да го отнесе надолу. На разсъмване вдигна платна и отплава към Испания, за да разкаже на краля как е бил заплашен от опасни бунтовници и едва е успял да им се изплъзне.

Карлос III, който не обичаше да засягат авторитета му, изпрати в Луизиана един от най-способните си командири, генерал-капитан Александър О'Рейли. Провъзгласи го за губернатор и му възложи да потуши избухналото въстание. Преди месец ирландецът бе пристигнал в устието на Мисисипи и бе посрещнал там делегация от града, съставена от френския комендант Обри и други уважавани граждани, както и от няколкото испански чиновници, изоставени от Юлоа.

С учтива усмивка и празни фрази генералът се опита да разсее страховете на гражданите. Ала само видът на двайсетте транспортни кораба, изпълнени до реите с войници и оръжия, и снабдената със сто оръдия фрегата на О'Рейли, бяха в състояние да уплашат и най-смелия мъж.

На улицата под балкона Фелисити забеляза мъж, който крачеше към къщата ѝ с обувки с червени токове, с развяващ се около коленете сатенен фрак. Без самата тя да го осъзнава, чертите на лицето ѝ се изопнаха, изразът им стана бдителен и предпазлив.

След малко Валкур Мюра, осиновеният ѝ брат, вдигна очи към нея, махна небрежно за поздрав с три пръста и се скри под балкона.

След като предаде бастуна и шапката си на камериерката, той влезе в стаята зад нея с празни ръце. Фелисити се обърна и копринените ѝ поли зашумяха. Тя пристъпи към него през отворената балконска врата.

— Къде е татко? — попита девойката с дълбок, звънлив глас.

— Оставих го да наблюдава с възхищение спектакъла, организиран от църковните отци в чест на О'Рейли. Ирландецът тъкмо навеждаше глава, за да изслуша „Tedeum“ и да приеме благословията на свещеника. Тъй като не можах да понеса аромата на тамяна, особено при церемония като тази, предпочетох да си тръгна.

— Прав си — съгласи се с разбиране Фелисити. — Значи, вече станахме испанци.

— Не и аз — Валкур излезе на балкона, отметна дългата пола на фрака си и се отпусна на една от двете табуретки, поставени пред малката, ниска масичка. — Аз ще си остана докрай французин.

— Само се опитай да кажеш това на дон Алехандро О'Рейли! — промърмори Фелисити и го удостои с мрачен поглед.

— С удоволствие, *ma chere*, с удоволствие.

Момичето излезе отново на балкона и се приведе към улицата.

— Така не може, Валкур...

— Защо не?

— Много е опасно. Този мъж не е като Юлоа. Той няма да се уплаши от няколко бунтовнически плаката по стените или от група опиянени от виното младоци, които викат „Liberte!“

Изразителното лице на Валкур се разкри в грозна усмивка. Движението на раменете му изразяваше безкрайно презрение.

— Какво може да направи?

— Какво може да направи ли? — Фелисити наклони глава и вдигна вежди, смаяна от такъв необмислен въпрос. — Той е ирландски наемник, закоравял убиец в служба на испанската корона, който има зад гърба си цяла армия. Ще прави, каквото си ще!

— Всеки французин струва най-малко колкото десет испанци, да не говорим за нецивилизованите ирландци. Не се вълнувай толкова. И без това е съмнително, че ще се стигне до открита съпротива. Ще вземем своето и без да прилагаме сила, точно както успяхме да се наложим и срещу онзи дългонос ибериец, когото изпратиха да ни завладее.

Фелисити го погледна право в очите. В думите му звучеше гняв и упорство, но те съдържаха и желязна решителност, която някак не подходеше на вида му. Валкур Мюра беше среден на ръст, тялото му беше мършаво, кожата бледа, почти жълтеникава. За да заличи пропуските на природата, той се обличаше модерно, дори екстравагантно и се държеше с преувеличена небрежност. Днес носеше тясна, силно напудрена перука, привързана на тила с огромна черна панделка, известна под името „solitaire“. Краищата ѝ бяха завити около врата му и изчезваха в деколтето на снежнобялата риза, цялата обшита с тънки като паяжина дантели. Фракът беше от небесносиня

коприна, украсен с тежки сребърни бродерии. Сатенената жилетка с цвят на лавандула също беше богато избродирана. Беше облечен с панталони до коленете, пристегнати с избродирани панделки. По опънатите чорапи нямаше нито една гънчица. Лицето му беше напудрено, на една от бузите беше залепена бенка във формата на карета с кон, която прикриваше прекараната в детството едра шарка. Единственото, което не подходеше на контешкия му вид, беше шпагата, увиснала на колана. Сребърната ѝ ножница надничаше изпод полите на фрака. Фелисити се обърна отново към улицата.

— Не съм толкова сигурна.

— Нима нямаш доверие в моята преценка? Или в тази на баща ти? Не знаеш ли на коя страна трябва да застанеш?

— Сега не става въпрос за това — отговори през рамо девойката. — Ако провъзгласим независимостта си, това означава да се опълчим срещу властта на Испания и по този начин да поставим под съмнение мощта и славата ѝ. Испанците няма да допуснат това, не разбираш ли! Нали останалите колонии в Новия свят може да последват примера ни!

— Франция и Испания непрестанно губят колонии. Людовик XV предостави на британците Канада, нашият нов господар им даде Флорида. Какво от това, че ще изгубят още няколко хектара земя?

— Онова, което мъжът — или държавата — губи по невнимание или по време на война, е нещо съвсем различно от загубата, която сам е позволил.

— Значи ти си истински експерт както по отношение на мъжете, та *chère*, така и по отношение на колониалната политика на Франция и Испания?

Фелисити го изглежда мрачно с згълчетата на очите.

— Много добре знаеш, че не е така.

— Това ме утешава донякъде. Защото бих съжалявал много, ако по време на тази интересна криза се наложи да защитавам и честта ти — Валкур разтърси дантелите на маншета си ѝ започна да ги подрежда.

Въпреки контешкия му външен вид, това не беше празна заплаха. Той отдавна се опитваше да отклони настойчивото ухажване на мъжете, които харесваха сестра му, и да угаси надеждите на онези, които смятаха да се борят за ръката ѝ. Умееше да си служи с шпагата, която носеше, и беше известен с бързата смяна на настроенията си.

Доставяше му удоволствие да напада подло противниците си, да им причинява болезнени рани, усмихвайки се любезно.

Всъщност, той нямаше никакво право да застава между нея и възможния брак. Без съмнение, бащата на Фелисити беше в състояние да решава сам съдбата на дъщеря си. Ала досега мосю Лафарг не беше сметнал за нужно да се съгласи с някое от предложенията за женитба, които получаваше. Съсредоточен изцяло върху собствените си работи, потънал в политическите проблеми, той изглежда не забелязваше, че дъщеря му е достигнала възрастта за женене. Твърде много я обичаше, а и се нуждаеше от нея за свое собствено удобство, за да допусне някой мъж да ги раздели. Фелисити скоро щеше да навърши деветнадесет години и вече оставяше зад себе си първия крехък цъфтеж на младостта. Младата девойка също не беше изпитала сериозно влечение към някого от ухажващите я градски младежи и не настояваше да напусне бащината си къща. Осъзнаваше отлично факта, че подходящото семейство и богатството щеше да изиграе много по-голяма роля при избора на бъдещия ѝ съпруг, отколкото собствените ѝ предпочитания. Между приятелките ѝ, младите момичета, с които беше ходила на училище в манастира на урсулинките, вече имаше много омъжени, дори майки. Фелисити не им завиждаше, макар че често се питаше как ли изглеждат физическите задължения, радостите и несгодите на брака, които бяха станали тяхно всекидневие.

В последно време тя често се замисляше над тези тайни и се чудеше дали някога ще ги узнае или ще остане до края на живота си икономка на баща си и брат си.

Понякога ѝ ставаше неприятно, че Валкур я придружава навсякъде. Той беше галантен и внимателен, а на танцовата площадка проявяваше същото честолюбие като на поляната за дуел. Беше винаги готов да я придружи, както до пазара на дигата, за да купят пресни зеленчуци и риба, така и на най-елегантното соаре. Но не ѝ харесваше представата, че обществото на града я смята за девойка, която не може да си намери мъж.

Валкур беше поел тази отговорна задача по своя собствена инициатива. Той беше почти десет години по-стар от Фелисити и баща ѝ го беше приел като свой син, когато е бил само на няколко месеца. Родителите му бяха станали жертви на същата холерна епидемия, която отне живота на майката на Фелисити. Разликата във възрастта

беше много голяма и докато бяха деца, те не успяха да се сближат. Когато Фелисити започна да съзрява, Валкур прояви към нея все по-засилващо се внимание. Тъй като винаги беше наблизо, тя свикна да се обръща към него всеки път, когато баща ѝ се скриваше зад купчините книги и бленуваше за свобода и равенство. Във вените им не течеше една и съща кръв, но между двамата съществуваше дълбока привързаност, отличаваща се от страна на Валкур с гордост и почти ревниво чувство за собственост. От своя страна, Фелисити се отнасяше към него с доверие и изпитваше смътно облекчение, че подлите номера на осиновения ѝ брат никога не се насочваха срещу нея.

— Валкур — заговори тихо тя и сложи ръце на талията си, — страх ме е, знаеш ли?

— Я не говори глупости, *ma chere* — отвърна той и в гласа му прозвуча нетърпение. — Бъди добро момиченце и позвъни да ни донесат нещо разхладително. Устата ми пресъхна от напрежението и горещината.

Фелисити влезе в стаята и повика младата прислужница Мари. Момичето се втурна вътре, останало без дъх, с уплашен поглед. Фелисити ѝ нареди да донесе една чашка ратафия, ликьор от праскови и бадеми, а за Валкур вино.

— Предпочитам да пия коняк — поправи я мъжът и погледна снизходително младата слугиня. — Изпрати и Дом с ветрилото ми.

Слугинчето направи реверанс и изскочи навън, Фелисити се върна на балкона и отново подхвана темата, която я интересуваше.

— Говоря искрено, Валкур. Страх ме е.

Мъжът въздъхна, стана от масата, отиде при несъщата си сестра и взе ръката ѝ между хладните си, сухи пръсти.

— Как е възможно това? Забравяш, че познавам куража ти.

— Кураж ли? Никога не съм го притежавала.

— А кой преди няколко години успя да се отскубне от течението на реката и да изплува като змиорка? Това само от страх ли беше? Или се научи да яздиш като амазонка също от страх? А какво те подтикваше да обикаляш с мен всички мизерни дупки на града, облечена в панталони и жакет, и препасала шпага, страхът ли? Ти беше най-самоувереното безбрадо момче, което съм виждал. Накрая дори предизвика на дуел мъжа, който имаше глупостта да те измами на карти!

— Значи съм била луда — установи рязко Фелисити. — А последната подробност не отговаря на истината. Ти ме изпревари с предизвикателството.

— Е, може и така да е било. Често пъти съм се опитвал да ти обясня, че има разлика дали се фехтуваш срещу мен с тъпа рапира и да си извадила шпагата срещу непознат противник. Някои хора гледат на белезите от дуел като на украшения, смятат, че те само подобряват външния им вид, но ти, ma petite, не си от тях.

— Както обикновено, ти проявяваш непочтеност.

— И както обикновено, съм прав.

— Опитваш се да отклониш вниманието ми с един от обичайните си трикове, но този път няма да ти се удаде. Може и да притежавам известна дързост, когато става въпрос за самата мен, но по отношение на теб и татко съм повече от страхлива.

— Да, но... Я чуй!

Откъм „Плас д'Арм“ долетя гръм на барабани. Ритъмът се превърна в равномерни маршови стъпки и им подсказа, че войниците са излезли от площада.

Валкур наклони глава и тесните му устни се разтегнаха в цинична усмивка.

— По всичко личи, че ще имаме удоволствието да наблюдаваме марша на испанските кралски войски. Не си ли луда от радост, ma chere?

— По-скоро ще полудея от заплахата, която те представляват — промърмори мрачно Фелисити. — Без съмнение, испанците са решили да ни сплашат с тази демонстрация на сила.

— Направо ще започнем да се гърчим от страх — съгласи се подигравателно Валкур. — Наистина ли смяташ, че тази тактика ще им донесе успех?

Фелисити се изчерви, но удържа на хладния му поглед.

— Сигурна съм, че подобна арогантност само ще ядоса още повече гражданите на Ню Орлиънс. Тя дори ще ги подтикне към открита съпротива!

Валкур кимна.

— Знаех си, че страдаш само от временно нервно разстройство. Не е възможно крачетата ти да треперят в копринените обувчици, само при мисълта за испанските донове.

— Има и нещо друго.

— Знам. Безпокоиш се, че баща ти има нещо общо с бунтовническите събрания в задните дворове.

— И ти също. Това е предателство, или поне испанците го смятат за такова.

— Смешно е да се твърди подобно нещо. Как можем да предадем страната, която още не е поела официално управлението на колонията?

Фелисити не отговори. Равномерно биещите барабани идваха все по-близо. Вече се чуваше и приглушеният тропот на множество крака.

Влезе камериерката с табла в ръка, следвана от слугата на Валкур. Фелисити взе чашата си и проследи как Дом се поклони и подаде на брат ѝ ветрило от изрисувана пилешка кожа, а после се оттегли в ъгъла, за да може камериерката да сервира коняка.

Силният, добре сложен негър не каза нито дума. След злополуката преди две години той не можеше да говори. Когато една вечер, малко след купуването на новия слуга, Валкур се задържа навън по-дълго от обикновено и Фелисити разпита Дом за него, момъкът ѝ отговори охотно, като обясни, че след борбата с петли Валкур се канел да отиде при една известна жена с леко поведение, която имаше четвърт негърска кръв. Младото момиче поиска обяснение от брат си. Валкур побесня от гняв, че слугата му се е раздрънкарал, и още същата нощ нещастният негър падна от един прозорец на първия етаж. При това отхапа част от езика си, и то толкова гладко, сякаш беше отрязан с нож.

Камериерката излезе от стаята и Дом понечи да я последва, но Валкур вдигна ръка, за да му нареди да остане. Докато жълто-кафявият му поглед обхождаше улицата, една от най-красивите в града, през която щяха да минат испанците, той каза:

— Питам се, дали някъде в къщата няма да се намери едно неизпразнено „*pot de chambre*“...

— Какво? — Фелисити го изгледа с внезапно недоверие.

— Наистина ли си толкова строга домакиня, та заповядваш на прислугата да изпразва по няколко пъти на ден съдържанието на тези съдове в канала?

— Валкур, ти сериозно ли смяташ... — Фелисити млъкна и го изгледа с отвращение в очите, без да доизкаже подозрението си.

— Защо не?

— Това би било истинска лудост! Непростима обида!

— Но аз съм почти сигурен, че приятелите ни, които толкова обичат чесън, надали ще забележат малко допълнителна миризма — Валкур удостои с тънка усмивка собствената си забележка, разтвори ветрилото и започна да си вее с лениви движения.

— Толкова ли не можеш да разбереш, че не бива да привличаме вниманието им! Защо просто не окачиш табела над вратата, на която е написано, че обитателите на къщата са на страната на независимостта?

— Фелисити беше открила, че разумният подход е единствената възможност да укроти Валкур, когато му хрумнеше някоя луда идея.

— Да не мислиш, че те не го знаят? О'Рейли е много добре осведомен кои са заговорниците. Нашият добър, смел комендант Обри се е погрижил да му ги съобщи.

— Може би да, но твоята постъпка ще създаде допълнителни трудности.

— И без това съм убеден, че трудностите предстоят, и то много скоро. Все едно искаме ли или не. Ще стане също като при пристигането на испанците, не мислиш ли? Дом, веднага иди да потърсиш някое пълно нощно гърне! Побързай!

Слугата се поклонил със сериозно лице и излезе от стаята, за да изпълни заповедта. На другия край на улицата вече се бяха появили испанските войници. Те маршируваха през светлите ивици, огрени от слънцето, после навлизаха в черните сенки, хвърляни от къщите. Наближаваха с неотстъпна равномерност, прилични на червена стена, която ту побеляваше, ту блясваше в ярки краски. Надигналият се при маршируването прах висеше на гъст облак над главите им.

— Моля те, Валкур, не го прави!

— Колко трогателна молба, питам се дали бих могъл да й устоя — промърмори замислено мъжът и заразглежда сцената в стила на Фрагонар, нарисувана на ветрилото му.

— Ти не правиш нищо друго, освен да се отдаваш на капризите си! — укори го горчиво Фелисити.

— Това е несправедливо. Сигурен съм, че представлението ще достави удоволствие и на теб. Хайде, признай си!

Фелисити решително поклати глава.

— Защо не помислиш за последствията?

— Много е късно, *ma chere*.

Дом бе влязъл с едно просто глинено гърне, напълнено до половината с воняща течност. Първите войници вече маршируваха по улицата. Зачервените им лица бяха осеяни с капчици пот. Тежките, украсени със злато парадни униформи ги притесняваха. Летният следобед беше ужасно горещ. Начело яздеше офицер. Златните му еполети улавяха последните слънчеви лъчи, изправената му стойка излъчваше сигурност на победител.

— Валкур... — направи последен опит Фелисити.

Без да обръща внимание на протеста ѝ, брат ѝ даде безмълвна заповед с ръка.

Дом пристъпваше нервно от крак на крак. Тъмната му кожа стана пепелява. Фелисити отмести очи от слугата към господаря.

— Те ще обвинят Дом. Никога няма да повярват, че не сме искали да ги обидим, че е станала просто нещастна случайност. Нищо чудно да го нашибат с камшик, да го вържат на кола за мъчения или да му направят нещо още по-лошо.

— Колко неприятно — въздъхна Валкур и артистично потрепери. — Ала се боя, че си права. Испанците са известни със сериозното си отношение към тези неща, нали? Въпреки това ще го направим. И то още сега. Дом!

— Не говориш сериозно — започна отново Фелисити.

— Дом!

Мекият тон на гласа му криеше недвусмислена заплаха. Слугата отдавна беше привикнал да се подчинява безпрекословно на този тон. Лицето на Дом доби безнадежден израз, чертите му се напрегнаха и той изсипа съдържанието на гърнето на улицата.

— Пфу! — потърси се от отвращение Валкур и извади от ръкава си напарфюмирана кърпичка, за да се предпази от вонята. — За малко да улучиш мен!

Отдолу се чуха гневни викове, последвани от силен тропот на бягащи крака и строги заповеди. Фелисити отправи бърз поглед навън и се хвърли да защитава Дом.

— Ако беше застанал малко по-близо до парапета, със сигурност щяха да го забележат!

— Е, и? — попита небрежно Валкур и размаха кърпичката.

След миг обаче спря и устните му се разтегнаха в студена усмивка. На вратата под балкона се почука, Фелисити едва успя да

остави чашата си на масичката до празната чаша на Валкур, когато по стълбата отекнаха стъпки. Тя се обърна и застана до брат си. Мари вече въвеждаше в стаята цяла дузина облечени в червено войници. Предвождаше ги офицерът, който беше яздил начело на парада.

Младото момиче остана неподвижно, само стисна в юмруци, скритите зад диплите на полата ръце. Дом полагаше огромни усилия да се скрие в сянката на балконската врата. Валкур направи крачка напред и замахна грациозно с кърпичката, за да изрази изненадата си.

— Протестирам — проговори провлечено той. — Какво означава това проникване в дома ми?

Офицерът направи лек поклон, отнасящ се както до Фелисити, така и до Валкур, но толкова бегъл, че можеше да се схване като обида.

— Аз разследвам оскърблението, нанесено на войските на Негово величество Карлос III и излязло от тази къща. От името на своя крал изисквам незабавно и пълно обяснение.

Валкур огледа еполетите му.

— Как е името ви, *mon colonel*?

— Полковник Морган Макормак — отговорът звучеше твърдо и неотстъпчиво.

Валкур се обърна с усмивка към Фелисити, преди да отговори.

— Е, това обяснява всичко.

Ръстът, широките рамене, ръждивочервената коса, ненапудрена и завързана на плитка на тила, както и изразителните зелени очи издаваха ирландеца. Без съмнение, той беше един от сънародниците на О'Рейли, нает от него в служба на испанската корона.

Полковникът не обърна внимание на забележката.

— Чакам обяснението ви.

Валкур вдигна учудено една от тънките си вежди и отвърна:

— Всички ние се стремим да служим на испанската корона, *mon colonel*. Смятам обаче, че е редно първо да обясните на сестра ми и мен, в какво се изразява тази достойна за съжаление обида.

— Това е очевидно — лицето на полковник Макормак почервения от трудно удържан гняв. Не му бе убягнала иронията в гласа на Валкур.

Французинът подуши въздуха и отново потърси спасение в парфюмираната си кърпичка.

— Вярно — отбеляза отвратено той. — Но ми се струва, че поне вие сте успели да се изплъзнете от... потопа.

— Така е. Само че някои от хората ми нямаха този късмет — търпението на ирландеца беше подложено на жестоко изпитание. Той владееше отлично френски, само едва забележимият акцент издаваше произхода му.

— Усещам — Валкур размаха театрално кърпичката си и в очите му се появи болезнен израз, докато оглеждаше застаналите мирно войници.

— Бих желал отново да ви напомня, че източникът на миризмата, която ви е толкова противна, се намира в тази къща — рече мрачно офицерът. — Непосредствено преди случилото се на балкона са били видени три лица, а именно намиращите се в тази стая. Въпросът е кой от тримата е виновника.

— Боя се, че сестра ми и аз сме напълно невинни — Валкур протегна ръка на Фелисити и макар и неохотно, девойката пристъпи напред.

— Това не е много вероятно.

Валкур смръщи чело.

— Нима искате да кажете, че лъжа?

— Казвам, че съм решен да намеря злосторника, който и да ми се изпречи на пътя — твърдият поглед на полковника се отправи над рамото на Валкур към скрития в сянката слуга.

— Заради една такава... дреболия ли, полковник Макормак? Подобни неприятности се случват всеки ден.

— Не и с войници на испанската корона. Вие знаете не по-зле от мен, че това не беше нещастна случайност. Ще ми помогнете ли да открия извършителя или трябва да арестувам всички намиращи се в къщата лица, за да разследвам случилото се?

Камериерката Мари, която подслушваше зад вратата притисна с ръка устата си, за да потисне напирания писък. Валкур замръзна на мястото си. Ала скоро се овладя и небрежно вдигна рамене.

— За човек, притежаващ здрав разум и известно възпитание, нещата са очевидни. Нощните гърнета се изпразват от прислугата.

Дом се сгърчи като от удар. Лицето му се разкриви, устата му се отваряше и затваряше, сякаш се опитваше да заговори. Гърлените

звуци, които издаваше, изразяваха безкрайно отчаяние. Нещастникът нямаше възможност да се защити.

Полковникът кимна. Лицето му се вкамени в безизразна маска. Произнесе кратка заповед и войниците сведоха мускетите си. Двама от тях пристъпиха напред, за да арестуват слугата.

Фелисити не издържа. Тя направи крачка напред и меко докосна с пръсти твърдия лакът на полковника.

— Моля ви, почакайте! Не мога да допусна да арестуват Дом за нещо, което извърших аз. Аз съм причината хората ви да понесат този... неочакван душ.

Гъстите вежди на военния се склчиха над зелените очи. Той сведе изпитателен поглед към младото момиче.

— Вие?

Сякаш едва сега беше забелязал съществуването ѝ. При влизането си я бе погледнал бегло, докато тя не откъсваше очи от него. Едва сега я разгледа по-внимателно, забеляза златната коса, наследство от нормански прародители, фините черти на лицето, нежната белота на раменете и стройната фигура, скрита под разкошната рокля.

Фелисити пламна от срам. Погледът на чуждия мъж не беше пропуснал нито една подробност. Засрами се и от необичайната си решителност да защити един обикновен прислужник. Въпреки това не сведе тъмнокафявите си очи, нито скри смущението и гнева си.

— Наистина не беше нужно, та *cherre* — намеси се Валкур и лицето му се покри с червени петна под дебелия слой пудра. Вниманието на офицера оставаше съсредоточено върху сестра му. — Не е необходимо да жертваш доброто си име за безполезен слуга като Дом. Никой и нищо не изисква това от теб.

— Така ли? — обърна се към него Фелисити. — След като той беше само обикновен инструмент в тази лоша игра!

— Той няма никаква стойност.

— Не е вярно!

Офицерът не ги остави да се разправят.

— Достатъчно. Вие двамата можете да продължите спора си, когато ви е удобно, но в момента кралските дела имат предимство. Млада жено, вие трябва да знаете...

— Полковник Макормак — прекъсна го надменно Валкур, — налага се да ви предупредя, че се обръщате с недопустим тон към

сестра ми, която освен това е абсолютно невинна.

— И това означава? — коравият глас на ирландеца звучеше заплашително спокойно.

— Боя се, че извършителят, когото търсите, съм аз — отвърна с крива усмивка Валкур и вдигна рамене.

Полковникът го огледа невъзмутимо и отвърна:

— Съмнявам се.

— Благодаря ви за комплимента, mon colonel — поклони се Валкур, — но ви изказвам най-дълбокото си съчувствие, защото, както изглежда, се сдобихте с трима виновни. Каква ще бъде следващата ви стъпка?

— Наистина, в стаята има трима души, но не и трима виновни. Както правилно отбелязахте преди няколко минути, мосю, виновникът е очевиден. Дамите и господата, които имат прислужници, не се унижават да вършат мръсната им работа. От това следва, че именно слугата е онзи, който е излял гърнето на улицата. Не ми се вярва да го е сторил по своя воля, а и проявеният от него страх също ме навежда на това заключение. Следователно някой му е заповядал да го стори.

— Колко сте проникателен — ухили се Валкур.

— Много ви благодаря — отговори с лек поклон офицерът.

— Остава само въпроса, кой от нас двамата е дал заповедта, нали? Но ние и двамата признахме.

— Смятам, че вие, мосю, сте твърде чувствителен, за да предприемете подобна стъпка, но твърдите, че сте виновен, за да защитите сестра си. Като се има предвид това, виновната вероятно сте вие, мадмоазел, колкото и да ми е неприятно да го кажа направо.

Офицерът погледна Фелисити право в очите. Макар че току-що се бе признала за виновна, макар да беше готова да понесе последствията, каквито и да бяха те, младата жена се почувства болезнено засегната от обвинението.

— Правилно! — извика тя. — И защо не? Може би това ще ви помогне да проумеете, че испанците не са добре дошли в Ню Орлиънс, да не говорим за О'Рейли и закоравелите му ирландски главорези!

Очите на Макормак се присвиха в две тесни смарагдови ивици.

— За съжаление това е факт, мадмоазел. От днес вие живеете в Испанска Луизиана и сте гражданка на Испания. Това означава, че униформата, която сметнахте за нужно да унижите, принадлежи на

защитниците на страната ви. Приемам, че сте действали в състояние на афект, повече от патриотизъм, отколкото от зла воля. Но не забравяйте едно: при повторна обида на испанската войска, няма да избегнете заслуженото наказание. Фактът, че сте жена, няма да ви предпази от бързо и строго разследване.

Без да чака отговор, той се обърна на токовете си, даде кратка заповед и излезе от стаята. Войниците го последваха, Фелисити не можеше да откъсне поглед от широкия му гръб. Страните ѝ пламтяха от гняв и унижение.

— Дързък, нахален... — проговори задъхано тя, когато си възвърна дар слово.

— Опасен — прибави невъзмутимо Валкур.

— Какво искаш да кажеш?

— Този човек има ум в главата и не е самомнителен.

— Как можеш да твърдиш подобно нещо? — попита предизвикателно Фелисити. — Ризата му беше снежнобяла, а ботушите му бяха излъскани до блясък.

— Това е следствие от гордостта и самодисциплината му, скъпа сестричке, и няма нищо общо със суетността.

— Ако всички ирландци от свитата на О'Рейли са като този, животът ще стане непоносим! — Фелисити се обърна рязко и се отправи с развяващи се поли към балкона.

— Май имаш право — промърмори замислено Валкур, макар че умът му беше зает с друго. Без да се помръдне от мястото си, той мръщеше чело и мачкаше нервно копринената си кърпичка.

По улицата под балкона продължаваха да маршируват испанските войници. В момента преминаваше инфантерията в бели униформи със сини яки и маншети.

— *Bella, bella* — нададоха викове мъжете, като забелязаха излязлата на балкона хубавица. — *Blanco y oro!* Сеньорита в бяло и златно — чуваше гласовете им Фелисити и виждаше множество обърнати към нея лица.

Момичето се отдръпна назад, но успя да чуе коравата заповед, която накара войниците отново да устремят поглед напред. Видя и полковник Морган Макормак да се качва на великолепен дорест жребец и да тръгва надолу по улицата, без нито веднъж да се обърне назад.

ВТОРА ГЛАВА

— Побързай, Ашанти!

— Полагам всички усилия, мадмоазел.

Прислужничката ѝ подаде дългата до коленете риза с дълбоко, общито с дантели деколте, приглади меката батиста, после ѝ сложи подсиления с китови банели корсет и здраво затегна шнуровете. Фелисити едва си поемаше въздух. Трябваше да се залови за края на голямото легло от кипарисово дърво, докато другата жена, едра, красива негърка от племето ашанти, затягаше безмилостно тесния отвор, който все още личеше на гърба на корсета. Струваше ѝ голямо напрежение да се облече с такава бързина. До преди час Фелисити нямаше представа, че баща ѝ и Валкур възнамеряват да отидат на соарето, което се даваше тази вечер, на третия ден от испанското владичество, в чест на новия генерал-губернатор О'Рейли. Както обикновено, Оливие Лафарг уведоми дъщеря си едва след вечеря, когато тя трябваше да се погрижи за разчистването на масата, и ѝ даде само един час да се приготви. Той дори не подозираше колко време е необходимо, докато вдигнат косите ѝ в сложна прическа и ги напудрят, докато се напъха в най-широкия си кринолин и най-красивата рокля *à la Française*, докато напудрят лицето ѝ и го оцветят с руж и най-после, докато намерят подходящите места за украсителните бенки.

— Ето ви чорапите, мадмоазел.

Фелисити приседна на края на леглото и Ашанти побърза да опъне по краката ѝ копринените чорапи и да закрепим жартиерите над коленете. След това дойде редът на обувките от избродиран сатен. Високите им токове също бяха облечени със сатен. Следваше кринолинът, огромни полукръгове от дърво, които бяха свързани с кожени ремъци и приличаха на кошница. На талията кринолинът се пристягаше с широк колан. Над него се обличаха фустите, колосани и общити по края с фини дантели. Най-горната фуста беше от златна коприна с дълга дантелени ивици отпред, които щяха да се виждат през отвора на роклята.

Горещината в спалнята, която ѝ служеше и за гардеробна, беше потискаща. Хладната нощ, която нахлуваше през полуотворените капаци на прозореца, не можеше да се справи с топлината, която разпространяваха запалените от двете страни на тоалетката свещи.

Фелисити трябваше да седи дълго пред огледалото, докато ѝ направят прическата. Сега се върна отново при тоалетката, за да се заеме с лицето си. Взе ветрило от сплетени палмови листа и се опита да се разхлади.

— Внимавайте, мадмоазел. Ще развалите косата си.

— Все ми е едно. И без това не мога да си обясня, защо татко изведнъж реши да отиде на това ужасно соаре.

— Отсъствието ви само ще насочи към вас общото внимание — проговори меко камериерката.

— Не бива да допуснем това — съгласи се уморено Фелисити.

— Да, би било доста глупаво.

Двете често бяха разговаряли на тази тема, особено след пристигането на испанските войски. По всичко изглеждаше, че краткото припламване на съпротивата е било само игра, детинска заплаха, която е целяла да убеди Людовик XV в необходимостта да вземе отново под свое покровителство продадената колония. Играта скоро свърши и действията на гражданите започнаха да се определят от предпазливостта. Хората бяха спокойни и много-много не излизаха по улиците. Разпространяваха се тревожни слухове, че О'Рейли е съставил списък на мъжете, включили се активно в планове за създаване на република.

Губернаторът имал намерение да депортира всички засегнати, като първо иземе имуществото им. Други слухове гласяха, че бил заповядал да издигнат палисада на Котешкия остров, който се намираше в Мексиканския залив, в близост до селището Билокси, където щял да изложи мъжете на милостта на слънцето, комарите и солената вода. Повечето смятаха слуховете за твърде невероятни и предпочитаха да вярват в уверенията на комендант Обри, че новите владетели ще проявят снисходителност, разбира се, ако жителите на града им докажат с поведението си, че приемат новото управление. Въпреки това всички се чувстваха неловко. Дори бащата на Фелисити беше необичайно тих. Около него цареше атмосфера на поражение, която никак не харесваше на Фелисити.

— Много сте бледа, мадмоазел. Няма ли да си сложите още малко руж?

Фелисити потопа заешката лапичка в гърненцето с розова пудра и се постара бузите ѝ да станат малко по-румени.

— Говори се, че испанците не обичат жените да подпомагат по този начин природата.

— Може и така да е. Все пак това не ги спря да пеят цяла нощ под прозореца ви като разгонени котараци.

Фелисити се усмихна и срещна погледа на камериерката си в огледалото. Ашанти стоеше точно зад нея.

— Стар испански обичай е господата да изпълняват серенади в чест на дамите, от които се възхищават. Може би трябва да се чувствам поласкана.

Фелисити взе една бенка във формата на лира, поколеба се и я залепи в близост до устата си, за да подчертае меката ѝ линия.

— Съвършена сте, мадмоазел — промълви възхитено Ашанти. — Снощи постъпихте много умно, че не отидохте до прозореца. И без това мосю Валкур беше побеснял от гняв.

Кафявите очи на Фелисити се помрачиха.

— Права си. А сега ми подай роклята.

Роклята а la Francaise беше от жълта коприна, избродирана с шевица от зелени листа и клонки, украсена с дантела, в която беше вътъкана тънка златна нишка. Роклята се затваряше с кукички на гърба, стесняваше се към талията и завършваше с разкошна копринена пола. Дълбокото деколте разкриваше дантеления ръб на ризата, рюшовете на ръкавите също се подаваха под тесните ръкави на роклята. Разпрострените над кринолина поли бяха изработени от много метри плат и завършваха с шлейф на гърба, който започваше още от рамото със свободно плисе в стил Вато.

Фелисити се разглеждаше в огледалото. Напудрената в бяло коса ѝ придаваше царствено изражение, прекалено изискано за вкуса ѝ, а очите ѝ изглеждаха по-тъмни и по-тайнствени от обикновено. Жените от нейното време трябваше да понасят тези превъплъщения в услуга на модата.

— Не намираш ли, че гърдите ми са твърде разголени, Ашанти?
— попита след малко тя.

— Бихте могла да си сложите рюш на врата, който да отклонява вниманието, или пък tatezu.

С това име се обозначаваеше плисираната копринена кърпичка, която се носеше в деколтето. Всъщност, то означаваше „докосни ме тук“. Фелисити поклати недоволно глава, изправи се пред тоалетната масичка и избра най-красивата си кърпичка. Огледа я недоверчиво, после избухна в смях и решително я пхна в деколтето си.

— Недейте, мадмоазел — прошепна Ашанти.

— Напротив, напротив — дантелите бяха подредени във формата на ветрило и много приличаха на бялата кокарда, която беше символ на бурбонска Франция.

— Моля ви, махнете я, мадмоазел — повтори камериерката.

Фелисити се поколеба. Много добре знаеше колко рискован е подобен жест. В този момент откъм вратата прозвуча вик:

— Чакаме те, Фелисити!

— Нямам време да намеря нещо по-подходящо. Може би глупавите испанци изобщо няма да забележат. Трябва да вървя. Дай ми галошите, Ашанти.

Лицето на камериерката изразяваше сериозно неодобрение. Все пак тя се подчини на заповедта и донесе дървените галоши. Всъщност, те много приличаха на налъми и се носеха върху сатенените обувки, за да повдигнат дамите високо над уличната настилка. С помощта на тази допълнителна височина полите й нямаше да се влачат през калта и мръсотиите на улицата, докато отидат до къщата, в която щеше да се състои соарето. С карета се пътуваше само по изключение. Вътре в укрепленията, които заобикаляха града, разстоянията не бяха големи. Пък и превозните средства не бяха практични поради влажния климат и честите наводнения, които правеха улиците непроходими. Многократните поправки на уличната настилка не даваха резултат, тъй като почвата беше твърде мека и камъните на калдъръма потъваха в калта. Когато времето ставаше много лошо, забавленията се отлагаха, Фелисити вече бе преживявала вечери, когато галошите ставаха безполезни. Калта беше толкова дълбока, че дамите сваляха и галошите, и обувките, и започваха да джапат по чорапи.

Френското управление беше приятно, изпълнено с любезност и веселие, отличаваеше се с ярко изразено чувство за взаимна принадлежност на хора, борили се заедно срещу дивата природа и

съумели да опазят поне част от елегантността на предишния си живот. Повечето къщи бяха от сурово дялано дърво, но по гредите им висяха кристални полилеи, а грубите дъсчени подове бяха постлани с персийски килими. И какво от това, щом светлините искряха, виното се лееше в изобилие, а оживените разговори поддържаха бодрия дух на компанията?

Без съмнение, под испанско владичество всичко щеше да се промени. Празненствата щяха да протичат формално, според строгия дворцов церемониал. Говореше се, че Наваро, един от испанските чиновници, дошли с Юлоа и останали в града след бягството му, си строи къща, първият етаж, на която е обграден от галерия, че е поръчал при ковачите тънки като дантела железни парапети, с които да украси галерията, а при тъкачите тежки дамаски, с които да покрие стените. Скоро и французите щяха да започнат да строят къщите си в испански стил...

Входната врата на къщата беше осветена от десетки факли. В балната зала блещукаха стотици свещи, а през прозорците с широко разтворени капаци се виждаше гъста тълпа, облечена в най-добрите си вечерни дрехи. Ароматът на местната зеленика се смесваше с уханията на парфюмите, в които се бяха окъпали повечето от присъстващите, тъй като от медицинска гледна точка, контактът с водата не беше препоръчителен. За разлика от членовете на изисканото общество, Фелисити и баща ѝ се къпеха всеки ден.

Младата жена смръщи носле и се обърна към баща си. Бяха спрели пред вратата, за да дадат възможност на Ашанти да събуе галошите на господарката си.

Мосю Лафарг поклати глава и се усмихна, след което предаде шапката си на Дом, камериера на Валкур, и кимна, за да даде знак на слугите, че са свободни и могат да се отправят към задната част на къщата, където се предлагаха освежителни напитки и свиреше музика. През последните седмици мосю Лафарг беше видимо отслабнал и изглеждаше изтощен. Както винаги, той не бе обърнал необходимото внимание на външния си вид. Сатененият сюртук, който някога е бил светлосин, беше изпомачкан и придобил мътния цвят на лавандула. Освен това беше по-дълъг, отколкото изискваше модата. Приведената

му стойка, придобита от постоянното виране в книгите, също не допринасяше кой знае колко за елегантния му вид. Без да знае защо, Фелисити усети, че очите ѝ се пълнят със сълзи. Ако с баща ѝ се случеше нещо, тя нямаше да го преживее.

С баща си от едната страна и Валкур от другата, облечен във великолепен фрак от сребърен бродат с блещукащи копчета, Фелисити се смеси с гостите. Веднага бе въвличена в оживените разговори, размени поздравии с познати дами, огледа тоалетите им и бе огледана от тях. Някои от по-възрастните дами и господа седяха на столове покрай стените, ала повечето се движеха свободно из залата и се стараеха да заглушат музиката, която свиреше скритият в един ъгъл цигулков квартет. Още никой не танцуваше — това не би било *comme il faut*, защото почетният гост още не беше пристигнал. Тапицираното кресло в дъното на залата, предвидено за О'Рейли, не беше заето.

Губернаторът не ги накара да чакат дълго. Внезапно музиката замлъкна. Един испански чиновник, заел позиция в близост до задната врата, излезе напред, изпъчи гърди и обяви:

— В името на Негово строго католическо величество Карлос III Испански: генерал-губернаторът, дон Алехандро О'Рейли.

Думите му още не бяха заглъхнали, когато се появиха двама испански военни, облечени в яркочервени униформи, които носеха сребърни маршалски жезли. Зад тях маршируваше почетната гвардия, състояща се от двойна редица войници. Гвардията спря и влезлият в залата мъж тръгна по тесния коридор между войниците. С влизането му музикантите засвириха испанския национален химн.

О'Рейли беше едър на ръст, с изправена военна стойка, облечен в украсен със злато бял сатенен сюртук със строга кройка. Гърдите му бяха декорирани с ордени. През рамото му беше праметнат червен ешарп, удостоверяващ длъжността му. Чертите на лицето му бяха твърди: носът дълъг, устните — здраво стиснати. Макар че присъстващите се вираха внимателно, никой не забеляза в очите му човешка топлина. Стегнатата му походка беше нарушена от ясно изразено куцане.

Щом губернаторът се настани в креслото си, носителите на маршалските жезли пристъпиха напред и заеха места от двете му страни. Гвардията се нареди зад него. Веднага след това в залата навлязоха испанските офицери, облечени в парадните си яркочервени

униформи, и се събраха от едната страна, докато френските гости се оттеглиха в срещуположния ъгъл.

Когато отзвучаха и последните тонове на испанския химн, над залата надвисна тягостна тишина. Хората се обръщаха един към друг, полите на дамите шумоляха, ала никой не смееше да проговори. Домакинята стискаше до болка ръце, без да знае какво би трябвало да стори, и напразно се опитваше да срещне погледа на съпруга си.

О'Рейли произнесе тиха заповед и един от мъжете до него побърза да я предаде на музикантите. Мъжете кимнаха, вдигнаха цигулките си и залата се огласи от първите тактове на френския национален химн.

Гостите на бала изпитаха невероятно облекчение. Стегнатите им крайници се отпуснаха, те можаха да се усмихнат, да въздъхнат, да разменят добре познатите приветствени думи. Какъв великодушен жест от страна на испанеца! Май този О'Рейли щеше да се окаже доста симпатичен човек...

В мига, когато офицерите влязоха в залата, Фелисити бе забелязала полковник Морган Макормак. А и нима можеше да бъде другояче, след като той беше толкова едър, по-висок дори от генерала си? Изражението му беше все така хладно. Стоеше насреща ѝ, облегал широките си рамене на стената, отпуснат и все пак строго изправен, зелените му очи бродеха из множеството, внимателни, бдителни. Фелисити отмести очи и забеляза скептичния поглед на Валкур, втренчен в лицето на О'Рейли. Тя се обърна отново към полковника и срещна погледа на две корави мъжки очи. Ирландецът огледа безсрамно всяка подробност от тоалета ѝ и особено високата, обилно напудрена фризура, търсейки поне една златна къдрица, която да му докаже, че това е тя. Двойка кадифенокафяви очи се впиха в смарагдовозелените. Фелисити беше като замаяна. Трябваше да напегне всичките си сили, за да откъсне поглед.

Отзвуча и френският национален химн. О'Рейли даде знак, че вече може да се танцува, като едновременно с това се извини, че не може да открие танците поради раната на крака си. По-късно щял да се смеси с гостите.

После генерал-губернаторът кимна към офицерите си и яркочервените редици се раздвижиха. Един след друг военните се отделяха от стената и прекосяваха празното пространство между двете

групи. Някои лица бяха пламнали в радостно очакване, други се свиваха колебливо, трети вървяха напред с мрачна решителност. Ала никой не остана назад.

В залата се възцари напрежение. Музикантите засвириха менует. Когато испанските офицери започнаха да се покланят пред младите францужойки, момичетата хвърляха към майките си измъчени погледи. Някои от почтените матрони кимнаха колебливо, други побързаха да отвлекат дъщерите си по-далеч от опасната зона и само две-три бяха достатъчно съобразителни да заявят, че младите дами вече са обещали танците на други кавалери. Едновременно с това майките се обръщаха към синовете, племенниците и най-близките семейни приятели, с решително изражение на лицата, изискващо незабавна намеса. Лека-полека танцовата площадка се напълни, макар че делът на червени униформи не беше особено значителен.

Един военен с тънки мустачки и живи черни очи се запъти със замах към Фелисити. Младата жена реши, че вероятно той е един от мъжете, които бяха изпълнили серенада под прозореца ѝ.

Не стана нужда да се извинява и да го обиди. Валкур взе ръката ѝ, вдигна я високо над грамадния кринолин и я поведе към паркета.

Двамата се поклониха един пред друг и започнаха да изпълняват сложните стъпки на менуета, при което полите на Фелисити се плъзгаха по грубите дъски на пода. С ъгълчето на окото си младото момиче забеляза как до О'Рейли се приближи човек в униформа и му предаде някакво известие. Докато изпълняваше механично предписаните пози, свиваше и грациозно протягаше малкото си краче, тя не преставаше да наблюдава пратеника. Когато менуетът свърши, квартетът засвири представителната павана, танца на испанския кралски двор. Последва още един испански танц.

Фелисити и Валкур се присъединиха към мосю Лафарг край масата с освежителни напитки, където слуга в ливрея разливаше пунш от голяма кана.

— Вие с Валкур сте чудесна двойка, *ma chere* — посрещна ги възрастният мъж и вдигна чашата за на здравица. — И без съмнение сте най-добрите танцьори тази вечер.

— Това не е кой знае какъв комплимент, Лафарг — отвърна небрежно Валкур — като се има предвид, че единствената ни конкуренция са несръчни испански офицери с тежки ботуши — той

извади от джоба си табакера с енфие. На капачето ѝ бяха гравирани череп и кръстосани кости от сребро. Отвори я, взе шипка енфие и я поднесе към ноздрите си. Вдъхна дълбоко ароматния тютюн, после измъкна снежнобялата си дантелена кърпичка и безшумно се изкиха.

В този момент придворният печатар Брад заговори тихо баща ѝ и го отведе настрана. След известно време мосю Лафарг се обърна и с рязък жест повика Валкур при себе си. Фелисити бе обзета от неясна тревога. Беше общоизвестно, че Брад е един от хората, участвали най-активно в подготвяното съзаклятие. Той беше отпечатаал позивите, които се раздаваха по улиците, както и плакатите, които висяха по стените и разясняваха целите на бунта. Той се бе погрижил да изготви документите, наречени „Заявление на Съвета“, които се появиха през октомври 1768, тоест преди повече от година. Той беше написал и „Меморандум на жителите на Луизиана след събитията през октомври 1768 година“, в който бяха отразени причините за недоволството на французите от колонията и бяха посочени средствата, с помощта, на които конспираторите се надяваха да ги отстранят. Щом Брад беше дошъл да говори с баща ѝ, това означаваше, че двамата продължават да съзаклятничат.

— Ето къде се срещнахме отново, мадмоазел.

Фелисити се обърна стреснато и се озова лице в лице с полковник Морган Макормак. Беше толкова загрижена от действията на баща си, че изобщо не бе забелязала приближаването на офицера. При така създалите се обстоятелства не виждаше никаква особена причина да бъде учтива с него.

— Не по мое желание — отвърна рязко тя.

— Сметнах, че е най-добре да не чакам настъпването на този момент — отвърна с лек поклон той.

— Радвам се, че разбирате поне това — поради празничния повод косата му беше леко напудрена, плитката стегната с обичайната черна сатенена панделка, Фелисити едва не се уплаши, когато се улови да размишлява, че полковникът изглежда много по-добре без този ослепителнобял контраст с тъмната, обрулена от слънцето и вятъра кожа.

— И все пак смятам, че е редно да задълбочим познанството си, мадмоазел Лафарг.

— Не си спомням да съм ви назовавала името си.

— Сигурен съм, че просто сте пропуснала, затова се постарях да наваксам.

— Защо? — Фелисити разтвори балното си ветрило, окачено на копринена панделка, и започна да разхлажда сгорещените си страни.

— За да ускоря малко сближаването ни.

Този мъж нямаше да допусне да го залъгват с обичайните нищо незначещи галантности, затова Фелисити реши да бъде откровена.

— Не вярвам, че има смисъл — рече тихо тя. — Ние принадлежим на две различни страни. Вие служите на господар, когото не мога да приема за свой.

— Сега моят господар е и ваш, и е добре да се подсещате за това, поне от време на време — гласът му беше делови, съдържаше обаче и една стоманено твърда нотка. Той протегна ръка в гъвкав, властен жест и издърпа от корсажа ѝ сгънатата във форма на бурбонска кокарда дантелена кърпичка. Изпусна я на пода и бързо се наведе да я вдигне. Подаде ѝ я и иронично заяви: — Ето кърпичката ви, мадмоазел. Доколкото видях, изпуснахте я на пода.

Всичко стана толкова бързо, че ѝ се стори недействително. Никой от гостите не обърна внимание на случилото се. Ако не беше повече от очевидното нахалство в зелените ирландски очи, Фелисити щеше да повярва, че той я е блъснал, без да иска и кокардата е изпаднала. Тъй като не беше особено умно да му устройва сцена, тя се овладя и учтиво му благодари за любезността.

— Докъде бяхме стигнали? — продължи полковникът. — А, да, тъкмо ви осветлявах за причините, поради които посмях да се доближа до вас. Моят главнокомандващ, представителят на Испания в Луизиана, ни нареди да поддържаме възможно най-близки контакти с тукашното общество. Мой дълг е да изпълня заповедта.

— Това ме ласкае извънредно много, полковник! — Фелисити затвори с яден жест ветрилото си. Пръстите ѝ трепереха от гняв, когато пхна кърпичката в ръкава си.

— Нима отдавате някакво значение на комплиментите ми? А аз бях сигурен, че ще ги отблъснете. Е, невинаги е възможно да се предвиди всичко... — в сериозните му думи звучеше неприкрита ирония.

— Вие нарочно ме разбирате погрешно. Затова вероятно няма да се изненадате, като чуете, че не желая да продължавам този разговор

— тя склони гордо прелестната си главица, обърна се и понечи да се отдалечи.

Мъжът протегна ръка и я улови за лакътя.

— Не ми се вярва, мадмоазел Лафарг.

В гласа му, в смарагдовия блясък на очите му, се криеше нещо, което я сковаваше. Докосването му, мекият натиск на силната мъжка ръка, беше странно объркващо. Фелисити събра всичките си сили и отговори подчертано хладно:

— Не съм свикнала да върша по принуда каквото и да било, полковник Макормак.

— А аз не съм свикнал дамите да ми обръщат гръб, когато им окажа честта да ги покана на танц.

— Нима това направихте току-що? Смятам, че поведението ви има нужда от известна шлифовка — Фелисити отправи леден поглед към тъмните, яки пръсти, които продължаваха да стискат лакътя ѝ. Ала мъжът нямаше намерение да я пусне.

— Не ми се вярва, че поведението ми би могло да окаже влияние върху отговора ви. Може би ще се вразумите малко, ако ви уведомя, че имам намерение да разследвам по-подробно случката с нощното гърне?

Изразът на лицето му не се промени ни най-малко. Фелисити го гледаше настойчиво. Нямаше съмнение, че този мъж е в състояние да изпълни заплахата си.

— Вие... Наистина ли ще го направите, само защото не желая да танцувам с вас?

— По природа съм си отмъстителен.

— Не ви вярвам — в думите ѝ звучеше упоритост, очите ѝ бяха корави. Издаваше я само лекото треперене на гласа.

— Да ви докажа ли противното? Или ще преглътнете нежеланието си и ще признаете, че един танц с мен е за предпочитане пред позорния стълб?

Перспективата да я накажат като обикновените престъпници, да напъхат ръцете и краката ѝ в дупките на дървената плоча, докато лицето и задникът ѝ са незащитени срещу буците кал и другите мръсотии, които хвърляха уличните хлапета, беше направо ужасяваща. Позорният стълб на „Плас д'Арм“ беше твърде близо до пазара на

дигата и никак нямаше да ѝ хареса да я замерят с гнили плодове и рибешки вътрешности.

Устните ѝ се разтегнаха в горчива усмивка.

— Може би това е пример за великодушието на испанската корона, което ни обеща О'Рейли? Първо раздават милостиня, а после се отричат от думата си!

— Великодушие заслужават само хората, които се примиряват със съдбата си, без да чакат да ги принудят със сила — отговори офицерът и по лицето му пробяга тъмна сянка.

Фелисити нямаше време да размисли върху по-дълбокото значение на тези думи, защото мъжът вече я водеше към средата на залата.

— Защо аз, полковник Макормак? — попита предизвикателно тя и отново се опита да му се изплъзне. — Има много други дами, които проявяват по-голяма отзивчивост.

Ирландецът я огледа преценяващо и зелените очи под гъстите червеникави вежди просветнаха с опасен блясък.

— Няма друга, която да изглежда като вас, а и никоя няма да се осмели да се разсърди, че съм ѝ обърнал внимание.

Странният комплимент, придружен от възхитените искри в очите, напълно я обърка.

— Е, поне сте наясно как ми въздейства тази проява на внимание.

Мъжът склони глава, без да отговори, и посочи небрежно към празното място между танцуващите. Фелисити трябваше да реши и в крайна сметка отсъди в полза на танца. Зае място редом с офицера и започна да изпълнява стъпките на паваната с лице към Валкур и баща си. Брат ѝ я гледаше с ужасено неверие и все по-засилващ се гняв.

Минаха няколко минути, преди девойката да възвърне самообладанието си. Фигурите на танца я отделяха от партньора ѝ, после отново я връщаха при него. Тя разглеждаше коравото мъжко лице, после свеждаше поглед към силните ръце, които я водеха така умело, а докосването на раменете му я караше да потръпва от неизпитвано досега удоволствие. Когато отново се докоснаха, докато минаваха един покрай друг с високо вдигнати ръце, тя не можа да устои на изкушението и го предизвика.

— Вие сте безогледен човек, полковник, но нима може да се очаква друго от наемник...

— Говорите така, сякаш се отвращавате от тази професия — отговори без заобиколки той.

— Да се биеш за каузата на друг човек, все едно дали е прав или не? Да не защитавааш собствените си убеждения? Това не е професия, с която мъжът би могъл да се гордее.

— Това е напълно почтен начин да напреднеш, не мислите ли?

— Значи вие смятате да напреднете, така ли? Като служите на чуждия крал? Все повече ми заприличвате на авантюрист, знаете ли? — Фелисити го изгледа незаинтересовано, без да се страхува от въздействието на запратената в лицето му обида.

— Това ли е най-лошото, което може да се случи на един мъж? — мускулът на челюстта му се опъна, но нищо друго не издаваше, че е осъзнал намерението и да го засегне.

Фелисити се престори, че размишлява.

— Е, всичко зависи от мотивите ви.

— Ще се смилите ли над мен, ако ви призная, че съм бил беден и съм прекарал дълги години в робство?

Този човек се подиграваше с нея! Фелисити не знаеше какво да отговори.

— Луизиана е виждала хиляди такива мъже, дошли тук, само за да намерят щастieto и да си отидат, вместо да останат и да си създадат нов живот.

Мъжът вдигна вежди, изненадан от сериозния й тон.

— И разбира се, това са били все френски авантюристи. Без съмнение, от по-благородна раса.

— Поне маниерите им бяха по-добри — отговори хавливо тя. В този момент паваната свърши и Фелисити направи кратък поклон.

— Почакайте — задържа я полковник Макормак, когато тя понечи да се отдалечи. — Има още един танц.

— Ако остана твърде дълго във вашата компания, полковник, нищо чудно да решите, че изобщо не искате да ме пуснете — тази рискована забележка беше последствие от яда, предизвикан от властно — небрежния му тон, както и от недоволството, че ще се наложи да се подчини на желанието му. А много добре знаеше, че когато една

двойка танцува два последователни танца, това е равносилно на обявяване на годеж.

— Това ще означава обществен контакт с отплата, нали? — рече той и остро изсечените му устни се усмихнаха. — Не се съмнявам, че О'Рейли ще се радва да узнае за проявената от вас любезност.

— Не знаех, че това е една от целите му — отвърна хапливо Фелисити.

— Уверявам ви, че е така.

Думите му заглъхнаха в началните тактове на паваната. Фелисити хвърли бърз поглед към музикантите и решително отвърна:

— Щом се налага да танцувам отново с вас, полковник, ще ви затрудни ли много да поръчате по-приятна музика, например френски contredanse?

Гласът ѝ прозвуча висок и ясен, и отекна в цялата зала. Множество гласове подхванаха предложението ѝ:

— Ами да, *mais oui! Un contredanse!* Френска музика, френска!

Дали от патриотизъм или, от упорство, понеже не познаваха стъпките на френския танц, мъжете в червени униформи започнаха да скандират:

— Павана! Павана! Испански! Испански!

В залата настана бъркотия. Един разгневен французин блъсна настрана испанец в униформа. Една жена изпищя. Надигнаха се ядни викове, започна размяна на удари, сребърните маршалски жезли се удариха в дебелиите дъски на пода, за да въдворят ред. Тълпата се люшна на една страна, после на друга, обзета от паника. Фелисити бе изблъскана от дебел мъж, облечен целия във виненочервен сатен, изпод перуката, на който се стичаха ручейчета пот. Ала само след миг се озова отново под защитата на желязната ръка на полковник Макормак. Застанал неподвижно, мъжът я гледаше с обвинително святкащи очи. Внезапно залата се огласи от оглушителен залп на мускети. От тавана се посипаха парчета мазилка, отрупаните със свещи полилеи се разлюляха заплашително. Звънът на кристала преряза внезапно възцарилата се тишина.

Множеството се обърна към креслото на О'Рейли. Той се бе изправил насреща им, увит в гъст сиво-син облак, заобиколен от войници с димящи мускети.

— Празникът свърши — проговори сухо новият генерал-губернатор на Луизиана. — Желая ви приятна нощ.

ТРЕТА ГЛАВА

Пазарът беше оживен и бръмчеше като пчелен кошер. Докъдето стигаше погледът, подножието на дигата гъмжеше от хора. Мъже и жени, всички жестикулираха, разговаряха, подвикваха си и хвалеха стоките си, предлагани в колички, сандъци, плетени кошове, бъчви и кани, някои дори окачени на тояжки. Немците, които живееха понагоре по течението, носеха в града прясно мляко, масло и сирене, но също така живи птици, зеленчуци и кисело зеле.

Индиански жени в богато избродирани кожени рокли продаваха прясно убит дивеч, катерички и диви зайци, освен това изплетени от тръстика или ясенови пръчки кошници, както и стрития на прах корен на сасафрата, който се използваше за сгъстяване на рагу или супа от риба. Акадийците, бегълци, които бяха пристигнали едва наскоро, прогонени от британците от Нова Скотия, предлагаха изящни бродерии, резбовани дървени предмети, от лъжици, до грижливо изработени детски люлки, но и прясно приготвени жабешки бутчета, млади гълъби, месести опашки от алигатори, пресен зеленчук и гъби, събрани по горските поляни — просто всичко, което можеше да се продаде на пазара и не изискваше особени средства, освен сръчността на ръцете. От града и околностите му идваха смокини, круши и райски ябълки, корабите, които пристигаха от Хавана, разтоварваха ананаси и банани. Обикновено пазарът беше пълен с портокали и лимони, ала по време на тежката зима преди две години повечето дръвчета бяха измръзнали до корените и все още не се бяха възстановили.

Фелисити не се интересувахе от богатия избор на стоки, не погледна и огромните бъчви с меласа, глинените стомни със зехтин или възбуждащите апетита сладкиши, които свободните цветнокожи произвеждаха от диви фъстъци. Тя бе тръгнала към масите с пресни морски дарове и крачеше целенасочено между блъскащите се хора, следвана по петите от Ашанти.

Само веднъж спря, за да проследи разтоварването на дантели, панделки и топове платно, донесени от един смел британски моряк.

Стоките със сигурност бяха внесени контрабанда и можеха всеки момент да бъдат конфискувани. Официалната испанска политика не позволяваше на жителите на колонията да търгуват с други кораби, освен с испански. По време на френския режим беше същото, но никой не си даваше труд да изпълнява предписанията. И френското, и испанското правителство бяха далеч в Европа и не им беше възможно да снабдяват колониите си с пресни и евтини стоки. Търговията с британски кораби, които навлизаха навътре по реката, за да снабдяват английския пост в Начез, беше станала нещо толкова обичайно, че вече имаше определено място за акостирането им. То беше извън града и там винаги беше оживено. Тъй като британската територия наистина започваше едва ли не от горния край на града, по течението на „Байо Маншак“, когато отиваха да купуват контрабандни стоки, хората наричаха това „да отидем в Малкия Маншак“. Промяната на режима бе довела и до зачестяване на пиратските набези в залива. В Ню Орлиънс открай време имаше добър пазар за крадени стоки. Без скрупули и без да задават въпроси, търговците вземаха всичко, което обещаваха печалба. Вследствие на това не минаваше и месец, без да се чуе за ново злодеяние на пиратите — жени и деца, изоставени в малки лодки в открито море без храна и вода; млади момичета и монахини, изнасилени и отвлечени на островите, които служеха за опорни точки на пиратите; момчета, обезобразени по ужасяващ начин; пасажери от корабите, принудени да минат под кила — завързани с въжета и прекарани няколко пъти под кораба, или оковани за котвената верига и хвърлени през борда. Ала нямаше смисъл да се тревожат за подобни неща. Светът беше жесток. Хората трябваше да се хранят и обличат.

Денят ставаше все по-горещ. Издигналото се високо в небето слънце печеше безмилостно. Въздухът беше изпълнен с тежките аромати от бъчвичките с ром и вино, примесени с миризмите на гниеещи плодове и зеленчукови отпадъци, както и с вонята на суровите животински кожи, свързани на снопчета или окачени на тояги. Едно мръсно хлапе си играеше с рак, вързан за въже. Една мулатка, облечена със синя памучна рокля, която пазеше светлата си кожа с помощта на огромно ветрило, изрисувано с ловни сцени, пристъпваше грациозно под ръка с испански войник, пременен с кожена жилетка и шапка с широка периферия.

Ашанти докосна рамото на господарката си.

— Ако искаме да приготвим навремеобеда на господаря, трябва да побързаеме. Макар че само Бог знае кога двамата с мосю Валкур ще се върнат от къщата на губернатора.

Фелисити кимна с отсъстващ вид и ускори крачка. Двете с Ашанти бяха решили да поднесат за обед „bouiflabaisse“, но ако мъжете не се приберяха навреме за обед, можеха да им поднесат гъстата рибена супа за вечеря.

Купиха пресни стриди, няколко рака, шепа скариди и две хубави риби. Продавачите увиха стоката във влажни листа и я сложиха в кошницата. Двете жени забързаха към къщи. Фелисити спря само за миг край кафез с птици, за да погали гладките жълти пера на един папагал. В този миг в другия край на пазара настана бъркотия. Хората започнаха да се събират около един мъж, пристигнал от града, който оживено обясняваше нещо. Чуха се писъци. Ужасените слушатели се обърнаха с мрачни лица към съседите си.

Фелисити бе обзета от злокобно предчувствие. Хвърли бърз поглед към Ашанти и откри в очите на камериерката отражение на собствените си опасения. Без да продумат, двете прихванаха полите си и затичаха към нарастващата тълпа в другия край на пазара.

— Какво има? Какво се е случило? — попита задъхано Фелисити.

— Ренар шивача каза, че всички мъже, поканени тази сутрин в дома на губернатора, са арестувани — отговори ѝ една мършава жена. — Казва още, че са ги повикали там само по тази причина. Испански войници с байонети ги откарали някъде. Ренар ги видял и ги проследил, за да разбере какво възнамеряват да им сторят.

Кръвта се отдръпна от лицето на Фелисити, ала сега не беше време да проявява слабост. Когато възрастната жена се поколеба, тя я окуражи:

— Да, да, продължавай.

— Вие сте дъщерята на търговеца Лафарг, нали? Сърцето ми прелива от съчувствие към вас, миличка. Тези мъже са най-добрите в колонията. А испанците са ги отвели в старите бараки зад манастира на урсулинките. Никой не знае какво ги очаква.

— За Бога! — прошепна ужасено Фелисити. Баща ѝ и Валкур бяха арестувани! — Аз... Да си вървим вкъщи, Ашанти. Може би са успели да ни изпратят вест.

Двете жени хукнаха като подгонени към града. Улиците бяха опустели. Вратите се затваряха с трясък, търговците спускаха кепенците на витрините, носеше се уплашен шепот. Майките бързаха да приберат децата си. В голямата къща на търговеца Лафарг, построена наполовина от дърво, с красив балкон на фасадата, беше тихо. Вълнението не беше стигнало дотук. Засега нямаше вест от двамата арестувани, Фелисити не престана да разпитва настойчиво младата слугиня, докато девойката не избухна в сълзи. Дом, слугата на Валкур, също беше изчезнал. Господарят му го бе изпратил с някакво поръчение и все още не се беше върнал.

Часовете се нижеха бавно, Фелисити нареди на Ашанти да отнесе продуктите в задния двор, където беше кухнята. Скоро пикантният аромат на рибена чорба се понесе към къщата, примесен с уханието на прясно изпечените френзели, които се сервираха с нея. Обедът дойде и отмина, без да чуят нещо. След известно време Фелисити направи опит да хапне нещо, но на гърлото ѝ беше заседнала буца.

Късно следобед неизвестността стана непоносима. Фелисити изпрати Ашанти при бараките, за да разучи какво е станало с арестуваните. Камериерката не се забави дълго. Бараките били строго охранявани. Никой не можел да влезе, все едно по каква причина, не се давали и сведения. Никой не знаел колко точно са арестуваните, но имало и мъже, изведени от собствените им къщи, между тях печатарят Брад и главният прокурор Лафрениер. Тъй като бараките били тесни, няколко пленници били откарани на испанската фрегата, с която беше пристигнал О'Рейли.

Мракът вече се спускаше над улиците. Свещите от зеленика останаха запалени до късно през нощта. От време на време пристигаше някой от съседите. Новините се предаваха от уста на уста, от къща на къща. Вилре, собственикът на плантация, който живееше извън града, бил примамен да се яви с писмо на генералния директор Обри и когато влязъл в града през палисадите, бил окован във вериги. Жена му, която чула за арестуването, се втурнала да търси мъжа си и накарала двама гребци да я откарат с лодка чак до фрегатата. Вилре чул гласа на жена си и се втурнал към нея, при което бил прободен от байонетите на стражите. Испанският офицер хвърлил кървавата му риза в лодката на мадам Вилре. Говореше се също, че по време на

разпитите пленниците били измъчвани, растягали ги на дъската или чупели пръстите им.

Никой не можеше да заспи, Фелисити и Ашанти барикадираха вратите и прозорците и угасиха всички свещи. Оставиха само една в спалнята на Фелисити. Младата жена се съблече, но не намери смелост да се отпусне в пухеното си легло. Това беше първата нощ, която прекарваше без мъжка защита.

Решени да останат будни, Фелисити и Ашанти се опитаха да убият времето с шиене.

Камериерката беше на възрастта на господарката си. Майка ѝ беше лична прислужница на майката на Фелисити, доведена от нея като част от зестрата. Двете деца отраснаха заедно и не се разделиха нито веднъж, докато Фелисити не отиде в манастира. Младото момиче съжаляваше, че прислужницата му не може да очаква нищо друго от живота, освен безкрайни задължения. Ашанти обаче беше доволна от участието си. От майка си тя се бе сдобила с познания за земята и природата, донесени от африканските им прадеди, преминали дългия път през океана, за да дойдат в Новия свят като роби. Освен това майка ѝ беше прекарала доста време на тропическия остров Санто Доминго.

След смъртта на майката на Фелисити преди около пет години, младата жена бе поела ролята на домакиня. Необходимостта да дава заповеди и да следи за изпълнението им промениха отношенията помежду им и определиха окончателно ролите им на господарка и слугиня. Въпреки това Фелисити продължи да се допитва за всичко до Ашанти. Без мълчаливото ѝ, доброжелателно присъствие и силната ѝ воля, домакинството надали щеше да върви гладко.

Фелисити си припомняше едно-единствено събитие, което бе помрачило за дълго доброто настроение на Ашанти. Тогава камериерката ѝ спеше на партера, в една малка стаичка с врата към двора. В една гореща лятна нощ преди две години Валкур се върнал късно през нощта след бурно пиршество с приятели и се запътил към голямото ведро в средата на двора, за да охлади сгорещената си глава. Като видял отворената врата на Ашанти, бил обзет от изкушение. Надникнал вътре и се озовал пред спящата на сламеника камериерка, облечена само в къса тънка риза. Никой не узна какво всъщност се беше случило. Ашанти обвиняваше Валкур в опит за изнасилване, от което едва успяла да се изплъзне, а Валкур я подиграваше за

страхливостта ѝ. Като го видяла да ходи по двора, облян от лунната светлина, тя се била стреснала и се нахвърлила върху него като тигрица. Нищо не било в състояние да я успокои.

След тази случка отвращението, което двамата хранеха един към друг, премина в открита омраза. Валкур се правеше, че не я забелязва, а Ашанти се държеше колкото се може по-далече от него. Не обръщаше внимание на заповедите му, освен ако не бяха предадени от Фелисити, а това беше много смело държание в сравнение с покорността на останалата прислуга. По нищо не личеше, че Ашанти изпитва страх от Валкур, напротив, тя се отнасяше към него с недоверие и предпазливост.

Стресна ги тих шум откъм улицата. Ашанти остави шева си настрана и излезе от стаята. Върна се само след минута с вестта, че Дом се е прибрал. Не знаел нищо за арестуването на господаря си, защото бил извън града, за да отнесе вест на някакъв негов приятел.

Фелисити въздъхна, разтърка уморените си очи и отметна назад разпуснатата си коса, която я обгърна като плътна, златно блещукаща наметка.

— Най-добре си легни, Ашанти. Няма смисъл да седиш тук. Надали ще чуем нещо, преди да се развидели.

— Само ако се опитате да поспите поне малко, мадмоазел.

— Добре, ще те послушам — Фелисити събра нещата си в кошничката за шев и стана. Ашанти ѝ помогна да съблече халата и го окачи в шкафа, който ухаеше на рози.

Фелисити се покатери в леглото си и, застанала на колене, издърпа внимателно мрежата против комари, която висеше на кука от тавана и загръщаше цялото легло. Когато Ашанти ѝ пожела лека нощ, взе свещта и излезе от стаята, младата жена се пхна под завивката и затвори очи.

Ала не можа да заспи. Взираше се в непрогледния мрак и мислеше за събитията от последните дни. Откак бе чула за арестуването я преследваше страх, който не смееше да признае. Дали като бе поела върху себе си вината за изпразненото върху войниците гърне и се бе държала предизвикателно на соарето, тя не носеше част от вината за днешното задържане на баща си и брат си?

Вярно, виновният за случката с нощното гърне беше Валкур, но той не бе помислил, че испанците ще го възприемат като оскърбление

към краля си. По време на соарето Фелисити също не бе помислила за възможните последствия, като поиска изпълнение на френски танц. Присъстващите французи, между които и Валкур, бяха поели думите ѝ в изблик на гняв и патриотизъм и те бяха по-виновни от нея.

Но тя и само тя беше отговорна за сблъсъка си с Морган Макормак. Дръзкото му държание я предизвика, а умението му да се възползва от положението я накара да забрави всяка предпазливост. Заплахата, която бе произнесъл, беше истинската причина за страховете ѝ.

Когато сиво-синята светлина на утрото проникна през капациите на прозорците, Фелисити потъна в неспокоен, смущаван от объркани видения сън. Беше късна сутрин, когато най-послед се събуди. Облече рокля от мек, много моден по онова време „toile de Jouy“, наметна муселинен шал и излезе от стаята си. Възнамеряваше да отиде при бараките с кошница храна. Може би щеше да узнае нещо ново за баща си и Валкур или поне да научи, защо са арестувани.

Къщата на мосю Лафарг, както и домовете на повечето граждани на Ню Орлиънс, беше построена в стила на средновековното френско село. Стените ѝ бяха от „bousillage“, смес от глина, сив мъх и животинска козина, с която бяха изпълнени процепите между носещите греди. В долния етаж, обърнат към улицата, се намираха магазинът и складът, а малките помещения с врати към вътрешния двор бяха предвидени за робите, за пране и за хранителни припаси. Господарите живееха на първия етаж. Откъм улицата се влизаше през дълъг коридор, подобен на тунел, който водеше във вътрешния двор и оттам по стълбата към първия етаж. На първия етаж бяха разположени шест просторни стаи: четири спални, един салон или дневна и обширна трапезария с изглед и стълбище към вътрешния двор.

Фелисити тъкмо слизаше по стълбите към кухнята, когато чу бързи стъпки по тротоара отвън. Пое дълбоко въздух, когато забележа мършава фигура с тривърха шапка, украсена с огромно перо. Мъжът въртеше в ръка дълъг, възлест, украсен с панделки бастун.

— Валкур! — извика тя и хукна надолу по стълбата.

— Самият той — отвърна мрачно брат ѝ и в гласа му прозвуча неприкрита подигравка. Поклони се пред Фелисити и свали шапка.

— Къде е татко?

Лицето му потъмня.

— За нещастие, той продължава да е гост на испанските ни господари.

— Да не искаш да кажеш... Защо са го оставили в затвора? Как така са пуснали само теб?

— Ами — отвърна самодоволно брат й, — би трябвало да знаеш, скъпа Фелисити, че нехранимайко като мен е твърде суетен и глупав, за да носи вина за някакъв си бунт. Участието в съзаклатие против кралската власт е според мен дейност твърде буржоазна и досадна. Вярно е, поседях на няколко събрания, попрозявах се, защото това тъкмо беше на мода в Ню Орлиънс, но всъщност повече ми се искаше да бъда другаде.

— Нима повярвах на цялата тази глупост?

— Когато съм в подходящо настроение, мога да изглеждам пълен глупак — усмихна се Валкур и извъртя глава. — Не съм сигурен, че успях да заблудя нашия полковник Макормак, но той ме гледаше с такова отвращение, че сигурно не ме е сметнал за сериозна опасност.

— И той ли беше там? — Фелисити едва говореше. Имаше чувството, че се задушава.

— Да, вчера сутринта. Доколкото разбрах, по време на военното положение той е втория човек след О'Рейли. Слава Богу, когато успях да се измъкна от лапите им, вече го нямаше.

На чаша шоколад и топли, хрупкави хлебчета, Валкур й разказа подробно за мъченията, които бяха изтърпели арестуваните. Описа й и сцената в дома на О'Рейли. Мъжете, поканени на съвещание при генерал-губернатора, били посрещнати твърде сърдечно. След като минало известно време и им поднесли освежителни напитки, ги поканили да влязат в съседната стая, където О'Рейли ги обвинил в липса на уважение към Испания, докато Обри, френският генерален директор, стоял настрана със зачервено лице, треперещ от смущение. Крал Карлос бил много сърдит от поведението на новите си поданици, от насилието и най-вече от обидния начин, по който били прогонени губернаторът Юлоа, офицерите и войските му. Негово величество се ядосал и на писанията, които се печатали и в които се хулели правителството и великата испанска нация. Вследствие на всичко това,

кралят заповядал на О'Рейли да арестува всички виновници и да ги съди по законите на кралството.

Губернаторът прочел заповедта на Негово католическо величество, в която се описвало подробно как да се постъпи с бунтовниците. Завършил със заявлението, че подстрекателите на неподчинението, са арестувани, а имуществото им ще бъде описано и сложено под ключ.

Това означаваше, че ако съдът признае арестуваните за виновни, имуществото им ще бъде продадено, а печалбата да се разпреди между евентуалните кредитори и остатъкът да отиде в ръцете на държавата. Жените и децата щяха да получат минимална издръжка.

Фелисити не можеше да повярва в чутото.

— Искаш да кажеш, че ще ни вземат къщата?

— Точно така, с всичко, което е в нея.

— Невъзможно!...

— Напротив, скъпа моя. Вече са го направили.

— Не мога да повярвам — прошепна ужасено младата жена.

— Отначало и аз не повярвах — отвърна мрачно Валкур. — Но няма да позволя още веднъж да ми отнемат шпагата под заплахата на байонетите.

— Измъчваха ли ви, когато ви отведоха в бараките?

— Физически не — отговори той, — но стражите не оставиха и сянка от съмнение, че ще ни обесят.

— Нали О'Рейли ви е обещал съд!

— Това е зла шега, та chere, испанска справедливост. Крал Карлос е поискал отплата за омърсяването на името и управлението му. О'Рейли трябва да даде пример за назидание. Затова са избрали дванадесет мъже, двама офицери от френската армия, двама адвокати, четирима плантатори и четирима търговци.

— Какво говориш? — прошепна невярващо Фелисити.

— Казвам ти истината. Испанските войници ни подредиха по звания и професии, не по имена. Ние представляваме мъжкото население на колонията. Какви сме и каква роля сме играли в бунта срещу испанската корона, е от второстепенно значение.

— Но това е ужасно! Съдебното разследване ще бъде само фарс. О'Рейли вече е намерил виновните.

— Така е. И тъй като аз не влизам в нито една от тези категории и нямам вид на върл революционер, испанците ме пощадиха.

— А татко...

Валкур посегна към ръката ѝ и силно я стисна.

— Твоят баща е търговеца Лафарг, известен в целия град, свободомислещ... и по-заможен от повечето други. Това го прави най-виновният от всички.

Очите на Фелисити се напълниха със сълзи. Няколко бисерни капчици се стекоха по бузите ѝ. Тя издърпа ръката си и поднесе треперещи пръсти към устните си. Думите на Валкур бяха потвърждение на скритите ѝ страхове.

— Фелисити — проговори меко брат ѝ и тъмните му очи изразиха загриженост, — прости ми, ако бях твърде груб и те изплаших, но реших, че е по-добре да знаеш истината.

Младата жена пое дълбоко дъх, опитвайки се отчаяно да възвърне самообладанието си.

— Аз... Струва ми се, че ти си имал време да свикнеш с тази мисъл. Аз не.

— Не биваше да бъда толкова прям. За съжаление имам твърде много неща за уреждане, а времето е малко.

Фелисити изобщо не обърна внимание на многозначителния му тон.

— Трябва по някакъв начин да измъкнем татко! Може би са го арестували само заради начина, по който се държах с полковник Макормак. Ако отида при О'Рейли и му обясня... Защо не и при самия Морган Макормак?

— Не! Няма никакъв смисъл. О'Рейли вече е обсаден от жени, които молят за живота на мъжете си.

— Полковник Макормак със сигурност има влияние пред губернатора. Ако намеря подходящия начин да го заговоря, бих могла да го убедя да се застъпи за татко.

Валкур втренчи очи в лицето ѝ. Устата му се опънаха в тънка линия.

— Как мислиш, скъпа сестрице, кой е най-правилния начин да го заговориш?

— Не съм сигурна. Сигурно ще се наложи да се извиня за досегашното си поведение и да помоля за милост. Освен това ще се

опитам да го убедя, че не бива да наказва баща ми само заради мен — Фелисити говореше несвързано, протегнала отчаяно стройните си ръце. — Ще го моля, ще плача, ще направя всичко, което е нужно, за да издействам освобождаването на баща си.

— Всичко ли? — попита тихо Валкур.

Фелисити вдигна клепачи и срещна погледа на две корави тъмни очи. Като осъзна значението на думите му, страните и пламнаха.

— Не го приемай толкова буквално. Дори не съм помисляла за това!

— Да, но полковник Макормак ще си го помисли.

— Няма да го направи! Не би могъл...

— Така ли? Той се мисли за новия ни господар, но бъди уверена, че скоро ще му се наложи да се брани от поданиците си — думите на Валкур звучаха горчиво, устните му се разкривиха в грозна усмивка. Фактът, че беше облечен в прашно сив вълнен жакет, който правеше лицето му още по-бледо и изтощено, доказваше обърканото състояние на духа му.

— Това е невъзможно. Трябва да бъде невъзможно! — пошепна отчаяно Фелисити.

— Жените на поробения народ открай време са лесна плячка.

— При варварите може би, но Испания и Франция са цивилизовани страни. Нашите регенти са братовчеди, езиците ни са възникнали от латинския...

— О'Рейли и Макормак са ирландци.

— Това не означава, че нямат понятие от цивилизацията!

Валкур се приведе напред и удари с юмрук по масата.

— Забрави тези безнадеждни, неразумни очаквания! Нищо не можем да направим. Трябва да се махнем оттук.

Фелисити не повярва на ушите си.

— Искаш да избягаме? — промълви ужасено тя.

— Точно така — отвърна остро брат й. — Ще си потърсим кораб и ще отнесем на сигурно място всички по-ценни неща, преди да са ги конфискували.

— Тогава ще ме нарекат престъпница, откраднала държавно имущество. Къде бих могла да отида?

— Например при британците в Маншак — или с мен във Франция.

— Искаш да заминеш за Франция? — тя го погледна невярващо, но и обвинително.

— Това ми се струва най-умното. Защо да стоя тук и да чакам О'Рейли да промени мнението си за мен? След като разпита останалите, той сигурно ще реши, че е редно да накаже и един светски човек като мен!

— Как ще стигнеш до Франция?

— Имам приятели, които ще ме отведат в Хавана, а оттам ще взема пътнически кораб до Хавър.

— Приятели ли? — Фелисити беше чувала за познатите на Валкур, които не бяха представени нито на нея, нито на баща ѝ. Понякога той заминаваше с тях и не се връщаше по цели дни. Понякога изчезваше дори за седмици. Обикновено посрещаше въпроси за заниманията си със студен гняв, сега обаче само сви рамене.

— Значи вчера си изпратил Дом да уреди бягството ти?

— И какво, ако е така? Още от самото начало не се доверих на испанците. Не ми се вярваше, че О'Рейли ще ни удостои единствено с уважението и приятелството си.

— Дали испанските войници ще те пуснат да излезеш от града?

— Не са в състояние да ми попречат. Ще мина през блатата — лицето на Валкур изразяваше мрачен триумф.

— Единствените, които познават задните врати на Ню Орлиънс, са контрабандистите.

— Хора като тях са много ценни познати. Те ще ме отведат до кораба, който чака в устието на Бализ. Ела с мен, Фелисити.

— Би трябвало да знаеш, че не мога да изоставя татко — Фелисити не можеше да разбере как Валкур бе дръзнал да ѝ направи това нечувано предложение.

— Не можеш да му помогнеш. Той пръв ще подкрепи идеята за бягство.

— Говориш така, сякаш татко е вече осъден. Защо не помислиш, че съдът може да признае арестуваните за невинни? Веднъж чух как с татко разговаряхте за това дали е престъпление или не, да се възправиш срещу така нареченото испанско господство, което още не е официално обявено и новият губернатор Юлоа не е встъпил в длъжност. Тогава френският флаг се развяваше над „Плас д'Арм“, следователно все още бяхме под защитата на Франция.

— Испанците ще извъртят фактите в своя полза. Казвам ти, Фелисити, те нямат намерение да позволят справедливостта да възтържествува. Решени са да всеят страх в сърцата на гражданите, за да им се подчиняват.

— Да им се подчинят или да избягат?

Фелисити вече беше изговорила тези думи, преди да осъзнае как щяха да прозвучат. В сърцето ѝ пропълзя страх. Тя вдигна плах поглед към Валкур, който се изправи бавно, с блеснали в луд гняв очи. Той се приближи до нея и се облегна на креслото ѝ.

— Да не би да намекваш, че ме е страх, *ma chere*?

— Не бива да ме разбираш погрешно, Валкур — отвърна тихо Фелисити, вирна брадичка и безстрашно срещна погледа му. — Опитай се да проумееш, че не мога да изоставя баща си. Кой ще му занесе храна и чисти дрехи? Щом трябва, върви, но не ме моли да те придружа. Моето място е тук.

Мина много време, преди мъжът да се раздвижи и да проговори. С рязко движение Валкур се изправи и тръгна към вратата.

— *Mon Dieu*, ама че съм глупак! Да се надяваме, скъпа сестро, че няма да съжаляваш за решението си.

Фелисити не размени нито дума повече с брат си. Само след няколко минути той напусна къщата, след като бе дал на Дом подробни указания да опакова дрехите, перуките и другите му лични вещи. На здрачаване Фелисити разпита слугата и научи, че щом падне нощта, той трябва да отнесе багажа в посочената от Валкур къща. Самият той нямало да го придружи във Франция.

Нямаха много време да се питат какво ще стане със слугата. Фелисити нареди цяла кошница с храна и чисти дрехи и тръгна да я отнесе на баща си. Дежурният испански офицер прие донесеното и го прегледа много внимателно. Така разбърка всичко, че чистите маншети отидоха в маслото. Молбата ѝ да се види със задържания бе отклонена. Съжалявал, но заповедта си била заповед. Съжалението му стана още по-искрено, когато Фелисити дойде още веднъж да донесе вечеря на баща си, но отговорът остана един и същ.

Мина още една нощ. Фелисити стана рано, защото и без това не можеше да намери покой. Към вчерашните неприятности се прибавиха нови. Първата откри Ашанти. Като отиде да проветри спалнята на мосю Лафарг, прислужницата забеляза, че плоската, тясна месингова

кутия със златните монети, която обикновено стоеше зад издадения ръб на шкафа, не е на мястото си. Намериха я захвърлена в гардероба на Валкур, естествено празна.

Валкур беше взел парите на баща ѝ! Това беше нечувано. Отначало Фелисити просто не повярва. Макар да не подозираше Дом, тя изпрати да го повикат. Така установи, че след като е отнесъл багажа на Валкур на упоменатия адрес, слугата не се е върнал у дома. Претърсиха малката му стая, но не откриха никакви следи от прибързано изчезване или кражба. Най-после загадката бе разкрита от прислужницата, която се грижеше за първия етаж. Докато простираше прането, тя бе поговорила с момичето на съседите, което изтърсвало завивките, и беше научила, че Дом е продаден на племенника на господаря ѝ. Сделката била много, изгодна, защото мосю Мюра много бързал и се съгласил още с първото предложение за цената.

Баща ѝ беше в затвора, брат ѝ бе изчезнал и отнесъл и последните пари. Дом, който всъщност принадлежеше на баща ѝ, тъй като беше купен от негово име и прислужваше на мъжете, бе продаден за смешна сума. Нима можеше да ѝ се случи нещо по-лошо?

Но страшното тепърва предстоеше. Едва успяха да раздигнат масата след тъжната закуска, когато на входната врата силно се почука. Ашанти слезе да отвори и се върна, следвана от група чиновници. Фелисити ги прие в салона. Бяха изпратени да опишат притежанията и документите на държавния престъпник Оливие Лафарг.

— Вие ли сте Фелисити-Мари-Изабел-Катрин Лафарг?

— Да — Фелисити полагаше отчаяни усилия да запази самообладание.

— Вие сте единственото дете на задържания?

— Правилно. Но той има и осиновен син.

— Бихте ли ни уведомили къде е сега този човек?

— Нямам представа — отговори твърдо младата жена. Мъжът, който задаваше въпросите, новоназначен служител на новата власт, смръщи чело.

— Той живее в тази къща, нали?

— Живееше. Вчера беше задържан заедно с баща ми. Оттогава не се е появявал тук. Узнах, че е бил освободен. Има ли някакви проблеми?

— Ако нямате нищо против, въпросите задаваме ние — отговори надменно мъжът. — Изискваме от вас да ни окажете съдействие при описа на имуществото на баща ви в името на Негово католическо величество.

Последва уморително описване на всеки отделен предмет. С изнервяща педантичност чиновниците записаха всеки метър плат и всяка макара конци от склада. След това отидоха на първия етаж и започнаха да броят леглата, шкафовете, диваните, възглавниците, спалното бельо, дрехите заедно с копчетата, сребърните съдове, порцелана и кристала, каните и легените, тенджерите, тиганите, плювалниците и дори хранителните припаси до последното гърне мармалад. Разбира се, не забравиха да включат в списъка и тримата останали роби, Ашанти, прислужницата на първия етаж и готвачката. Събраха документите на баща ѝ в едно ковчеже и го запечатаха с големия кралски печат. Най-после тръгнаха да си вървят, при което водачът им се спря за миг на стълбата.

— Надявам, се да ви е ясно, синьорита, че ви е забранено да изнасяте и продавате каквото и да било от къщата? Ако го направите, преди задържаният Лафарг да се е изправил пред съда, това ще означава кражба на кралско имущество.

— Разбирам — отговори Фелисити и проследи с каменно лице как грамадният чиновник се сбогува с кратък поклон и изчезна зад вратата. Не разбираше само как ще се изхранва през това време. А и никой не си даде труд да ѝ обясни.

Ашанти, която не се отделяше от господарката си, попита с тих глас:

— Какво ще правим сега, мадмоазел?

Този въпрос, зададен от толкова самоуверената по-рано камериерка, показваше повече от ясно всеобщото объркване. Пък и можеше ли да бъде другояче? Ако мосю Лафарг бъде признат за виновен, щяха да я изгонят от дома ѝ, а Ашанти беше свикнала да го смята за свой. Щяха да я разделят от хората, които представляваха нейното семейство, и да я продадат на нов господар. Междувременно къщата оставаше без мъжка защита, и това в град, пълен с испанци и наемници. Четири жени — младата слугиня, Ашанти, готвачката и самата Фелисити, трябваше да се пазят сами и да се изхранват от оскъдните запаси в кухнята.

Фелисити се обърна бавно към прислужницата си.
— Май ще се наложи да посетя полковник Макормак...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

За някои може би беше странно, че бараките на френските войници се намираха в същия, доста отдалечен квартал на града, където беше манастирът на урсulinките. За французите тази близост имаше своите основания, тъй като кралят беше изпратил войската, за да защитава живота на монахините, а те пък имаха за задача да се грижат за душите на войниците. Когато добрите сестри се нуждаеха от помощ в прекопаването на градините, направата на отводнителни канали, ремонт на покрива или други подобни задачи, войниците бяха наблизо и с удоволствие помагаха. Когато пекарната на манастира беше произвела повече хляб или сладкиши, отколкото сестрите можеха да изядат, вечно гладните мъже им бяха благодарни за скромните дарове. Когато преди четиридесет години пристигнаха „момичетата с ковчежетата“, определени да станат съпруги на първите колонисти, и бяха настанени при урсulinките, войниците помагаха да се държат подалеч от манастира най-усърдните ухажори. По онова време индианците от племето начез, които живеяха в околностите на форт Розали, на стръмния бряг на реката, бяха надигнали глави и множество френски колонисти намериха смъртта си. Оцелелите след клането сирачета бяха изпратени в манастира и войниците започнаха да плетат люлки и да дялкат играчки. Двете събития, пристигането на жените и това на бездомните деца, бяха накарали мъжете, пристигнали в колонията въоръжени с мускети и шпаги, да сложат оръжие и вместо него да хванат в ръце плугове или дърводелски инструменти и да си създадат постоянен дом в този нов свят.

Всички бяха убедени, че манастирът с вечния звън на камбаните, призоваващи за молитва, е оказал омекотяващо, положително влияние върху френските войници, но се съмняваха дали сега ще стане същото и с испанците. Техният Бог беше много по-строг и не прощаваше лесно. Той беше Богът, в името, на който Светата инквизиция все още властваше в Испания.

Със смяната на знамената се извърши и смяна на властта в църквата. Скоро набожността на жителите щеше да се направлява от испански свещеници, които сигурно щяха да донесат със себе си ужаса на инквизицията.

А ето че, макар в близост до църквата „Сейнт Луи“ на „Плас д'Арм“ да имаше затвор, достатъчно добър за французите, видните граждани бяха отведени под строга охрана във военните бараки на новите испански господари. Камбаните на манастира не млъкваха. Техният звън беше по-настойчив от всякога, а иззад стените долиташе постоянно тихо мърморене. В тези дни повечето жители на града имаха основания да отправят молитви към Господа.

Фелисити вървеше бавно покрай стените на манастира, следвана от Ашанти. Лицето ѝ беше бледо и изпито. Бе предала обяда за баща си на стражите и бе попитала за състоянието му, но не можа да чуе нищо съществено, камо ли да го види. Обещаха ѝ, че ще му занесат свещта от зеленика, яденето и книгите, но нямали право да му носят писма. Полковник Морган Макормак пребивавал в къщата на губернатора. Не можеха да ѝ обещаят, че ще я приеме. Бил много зает, но ако не приемел такава красива дама, щял напълно да заслужи прякора „Железния“, с който го удостоили хората му.

През изминалите дни испанските войници бяха станали много по-смели. Вече се движеха из целия град, завземаха всяко сенчесто кътче, седяха в градините на гостилниците, гледаха към улицата и си подхвърляха бързи, бегли забележки, когато Фелисити минаваше покрай тях. Може би това ѝ правеше впечатление само защото по улиците почти не се мяркаха французи. Хората се страхуваха. Арестуваните мъже бяха измежду най-видните граждани, имаха множество роднини и ситуацията можеше да се сравни с неочаквана семейна трагедия.

На известно разстояние от къщата на губернатора, от една уличка излязоха двама испанци в яркочервени офицерски униформи и последваха двете жени. Фелисити бе минала покрай тях, без да им обърне внимание. Беше се съсредоточила върху предстоящия разговор и гледаше право пред себе си, за да обезкуражи евентуалните натрапници. Ашанти сигурно ги беше видяла, но по обичая си не казваше нито дума.

Фелисити ускори крачка. Ашанти не изоставаше от господарката си. Двата мъже зад тях също се разбързаха. Не, че бяха в опасност, защото улицата беше открита и денят беше светъл, но Фелисити нямаше никакво намерение да търпи испанското нахалство. Усети облекчение, когато пред тях се появи резиденцията на губернатора, кацнала на брега на реката.

Бяха само на няколко метра от целта си, когато пред къщата спря файтон, пристигнал от страничната уличка, успоредна на дигата. Превозното средство беше тежко натоварено с кожени куфари и сандъци, всичките износени и овехтели, макар че бяха украсени с позлатена благородническа корона. Мъж в ливрея изскочи на улицата и помогна на една дама да слезе. Непознатата беше облечена в черен пътнически костюм с много дантели и правеше силно впечатление с царствената си фигура. Лицето ѝ беше забележително, с изпъкнали скули, раздалечени очи под гъсти тъмни вежди и корава, остро изсечена уста. Гарвановочерната коса беше посребрена на слепоочията, грижливо завитият на тила кок също бе прошарен от бели кичури. Ръката, скрита в широк ръкав, стискаше верижката на малко кученце, което усети приближаването на Фелисити и Ашанти, вирна глава и започна да лае оглушително. Жената се обърна към тях с извинителна усмивка. Лицето ѝ изразяваше топлота, подчертана още повече от меките гънки около очите. Тя кимна едва забележимо с глава и изчезна в къщата.

Какво правеше в Ню Орлиънс една испанска благородничка? В момента обаче Фелисити нямаше нито време, нито нужното спокойствие да помисли по този въпрос, затова продължи пътя си към къщата на губернатора.

Пред сградата, избрана от О'Рейли за губернаторска резиденция, се тълпяха хора. Разпределени на малки групи, дошлите чакаха търпеливо удобен случай да поговорят с новия господар на града. Ала нямаха почти никакъв шанс да влязат при него. В голямо преддверие точно зад вратата седеше млад офицер с измъчен вид и изкривена перука, подреждаше нервно струпаните пред него документи и на изпъстрен с грешки френски език се опитваше да обясни, че губернаторът няма време да приеме никого.

Когато Фелисити пристъпи прага на къщата с бялата си рокля от мек муселин, напръскан с виолетки, загърната с шал от фина дантела,

напрегнатото изражение на офицера отстъпи място на искрено възхищение. Ала дори и това прекрасно видение не успя да оживи поне малко гласа му, когато за кой ли път произнесе краткото си слово:

— Съжалявам, сеньорита. Тази сутрин генерал-губернаторът има да урежда много важни неща. Не може да ви приеме.

Лека-полека Фелисити свикваше да я наричат сеньорита. Без да се тревожи от току-що чутото, тя се постара да се усмихне.

— Аз не съм дошла при благородния О'Рейли. Знаете ли дали полковник Морган Макормак е тук?

— Да, сеньорита — офицерът не си даваше труд да прикрие учудването си.

— Бихте ли ми помогнали да се видя с него?

— Полковникът е още по-зает от губернатора. Даде най-строго нареждане да не го безпокоим.

— Няма да му отнема много време.

— Много съжалявам, че се налага да ви разочаровам, сеньорита, но никак не ми се иска да рискувам живота си, като въведа посетител в стаята му.

— Много ви моля, пуснете ме! Въпросът е на живот и смърт! — Фелисити се приведе умолително към него и положи малката си бяла ръка на писалището. Приглушената светлина в стаята подчерта меката извивка на раменете, направи чертите на лицето ѝ тайнствени и прелъстителни.

Младият офицер преглътна шумно.

— Наистина искам да ви помогна, сеньорита, но не смея да рискувам.

Фелисити усети някакво движение зад гърба си. Обърна се и се озова лице в лице с друг испански офицер. И без изненаданото възклицание на Ашанти позна, че той е един от двамата офицери, които ги бяха проследили до къщата на губернатора. Мъжът направи учтив поклон.

— Простете, че се намесвам — заговори на добър френски той, — но разбрах, че имате някои затруднения. Мога ли да ви бъда от помощ? Името ми е лейтенант Хуан Себастиан Унзага.

Фелисити беше твърдо решена да постигне, макар и малък напредък и сметна, че е най-добре да приеме предложението. Бързият ѝ поглед обхвана всички подробности от лицето и фигурата на

изправения срещу нея офицер. Строен, с тъмни коси, дръзки черни очи и тънки мустачки. Фелисити изобщо не се изненада, когато позна в негово лице мъжа, рискувал на няколко пъти да си навлече недоволството на баща ѝ, Валкур и съседите, и дошъл под прозореца ѝ да пее пламенни любовни песни. Опита се да му се усмихне, вдигна безпомощно рамене и започна да излага молбата си.

— Смятам, че ще го уредим много лесно — отвърна бързо офицерът и изгледа неодобрително колегата си. — Не виждам причина да не удовлетвори желанието на дамата.

Младежът зад писалището се възпротиви. Последва ожесточен спор на бърз испански. Накрая дежурният офицер се остави да го убедят. Лейтенант Унзага се обърна отново към Фелисити, поклони се и я помоли да го последва. Камериерката щяла да чака отвън.

Когато Фелисити и офицерът тръгнаха навътре по коридора, сред тълпата се надигна недоволно мърморене. Младата жена се обърна за миг и срещна не един неодобрителен, недоверчив поглед. Общественото недоволство я разтревожи, но сега не можеше да мисли и за това. Трябваше на всяка цена да разговаря с полковника.

Лейтенантът почука на една врата в другия край на коридора, после отстъпи настрана, за да пропусне Фелисити. Младата жена плахо пристъпи прага на голямо помещение с два високи прозореца, откриващи изглед към малка, занемарена градина. Прозорците гледаха на югоизток и в късния летен следобед въздухът в стаята беше топъл и задушен. По тази причина мъжът, седнал зад красиво резбованото писалище, беше съблякъл униформения си жакет и го беше метнал на облегалката на стола. По риза с навити ръкави, той седеше зад отрупаното с всевъзможни документи писалище и силните му, загорели от слънцето пръсти стискаха гъше перо, което равномерно проскърцваше върху лист пергамент. Когато Фелисити влезе в стаята, следвана от лейтенант Унзага, полковникът вдигна очи и в тях се появи неодобрение. Той остави бавно перото и се облегна назад.

— Какво означава това нахълтване, Баст? — попита строго той.

Лейтенант Хуан Себастиан Унзага не се остави да го сплашат.

— Срещнах навън това мило същество, на което бе отказана твоята компания, и си казах, че би било жалко, ако не ти дам възможност да я видиш. Морган, приятелю, та те изобщо нямаше да ти съобщят, че е идвала!

— Много съм ти задължен — отвърна повлечено полковникът, — тъй като съм напълно сигурен, че си бил воден единствено от грижа за доброто ми настроение.

— Ама разбира се! — потвърди с невинна усмивка лейтенантът.

— Доколкото те познавам, ти мислиш единствено за себе си. Боя се обаче, че ще останеш разочарован, ако очакваш да спечелиш благоразположението на мадмоазел Лафарг. Още в деня на нашето пристигане тя показва, че не цени особено испанския режим, а сега има причина да го ненавижда.

— Мадмоазел Лафарг, разбира се! Ама че съм глупак! Ти беше, Морган, ти ми я отмъкна под носа на онзи нещастен бал! А тя те изостави наред танцовата площадка! Колко глупаво лице направи тогава, приятелю...

— Прав си — полковник Макормак кимна бавно и втренчи смарагдовозелените си очи в лицето на Фелисити. — Тя е дъщеря на търговеца Лафарг, който е задържан в бараките.

— Por dios! Не знаех това — испанският офицер се обърна към Фелисити със загрижена физиономия. — Позволете да изразя съчувствието си за постигналото ви нещастие, мадмоазел Лафарг.

Фелисити вирна брадичка.

— Не намирам, че съчувствие е подходящата дума, лейтенант. Баща ми не е мъртъв... поне засега.

— Мадмоазел...

Полковникът го прекъсна с нетърпелив жест.

— Е, щом си я довел, нека чуем молбата й, Баст.

Лейтенант Унзага безстрашно разтърси глава.

— Разбира се. Слушаме ви, мадмоазел.

Фелисити отмести очи от усмихнатия испанец към ирландския наемник. Прозорците бяха точно зад него и следобедната светлина огряваше гърба му. Лицето му оставаше в сянка, докато тя се чувстваше изложена на показ до най-малката подробност на лицето си. Навлажни устни с върха на езика си и заговори:

— Аз... Бих ли могла да разговарям с вас на четири очи, полковник?

Морган Макормак изгледа лейтенанта, който въздъхна, сбогува се любезно и бавно се оттегли.

В стаята надвисна тишина. Фелисити бе изпълнила намерението си, бе влязла при полковника, но думите, които толкова грижливо беше подготвяла, изчезнаха от съзнанието ѝ. Мъжът я наблюдаваше през присвитите си очи и от острия му поглед не убягваше нищо, нито грижливостта, с която се бе облякла, нито безпокойното издигане и спускане на твърдите ѝ гърди под дантеления шал. Фелисити напразно се стараеше да потисне тревогата си. Внезапно ѝ се дощя да не беше идвала. Разговорът с този мъж нямаше да доведе до нищо. Той винаги я караше да се чувства неловко, а тази среща можеше да усложни още повече положението на баща ѝ.

— Е, мадмоазел Лафарг?

— Вие сигурно сте отгатнал, полковник — започна едва чуто тя, — че съм дошла при вас заради баща си. Не е справедливо, че затворихте най-видните мъже на града в бараките. С нищо не можете да го оправдаете.

— Искате да кажете, че баща ви и останалите не са виновни в заговор срещу испанската корона? — въпреки прякото обвинение в думите на Фелисити, въпросът не беше зададен със злоба.

— Как е възможно да са заговорничили срещу испанския крал, когато представителят му в колонията не бе поел властта официално? Ние бяхме хора без родина, отблъснати от Франция и още неприети от Испания.

— Това не е вярно. Договорът от Фонтенбло вече беше подписан и испанският представител бе пристигнал в колонията. Ако Юлоа не е встъпил официално в длъжност, то е било само за да не разгорещи още повече страстите. Населението го е посрещнало с неприкрита омраза. Никой от мъжете, които са марширували по улиците на града, пеейки революционни песни, не се е съмнявал нито за миг, че Луизиана е преминала под властта на Испания. Онова, което са сторили, ги изобличава.

— Не мога да проследя хода на мислите ви — отвърна овладяно Фелисити. — Дори и да беше така, защо избрахте тези мъже, а не някои други? Защо не арестувате всеки здрав мъж в колонията, всеки, който е говорил против вас или се е застъпвал за провъзгласяване на независимостта, а не за подчинение на един чужд крал, който изобщо не се интересува от колонията, разположена на хиляди мили далеч от

столицата му? Ако наистина е имало заговор, виновни са всички. Не бива няколко души да отговарят за делата на другите.

— Има много хора, които извършват убийство, но в затвора попадат само тези, които са заловени на местопрестъплението или има убедителни доказателства за деянието им.

— Баща ми не е убиец! Той е обикновен търговец на платно, който в свободното си време се рови в книгите и търси идеи и идеали. Нямахте никакви основания да изберете точно него, освен ако не сте действал от дребнаво желание за отмъщение!

Полковникът се изправи, бутна стола си, заобиколи масата и се подпря на ръба.

— Не е ли време да изложите по-точно молбата си? — проговори с мрачно изражение той.

Фелисити едва устоя на напора да отстъпи крачка назад, да избегне близостта му.

— Да, време е. Вие сте високопоставен офицер от близкото обкръжение на О'Рейли. Когато парадът, с който искахте да демонстрирате мощ, бе провален заради историята с нощното гърне, изхвърлено от слугата на баща ми, вие се вбесихте. А после, когато танцувахме...

— Онази първа обида също беше вдъхновена от вас, нали, мадмоазел?

Фелисити прехапа устни, обзета от смущение и странно чувство на срам. Страните ѝ пламнаха. Желанието да очисти името си с надеждата, че това ще повлияе върху съдбата на баща ѝ, се бореше със солидарността към Валкур. Макар той да бе напуснал града, вероятно още не беше достатъчно далеч от властта на О'Рейли и губернаторът можеше да сметне за нужно да се осведоми по-подробно за политическата му активност.

— Така ли беше? — попита полковникът и вдигна въпросително едната си вежда.

— Да, да, така беше — отговори бързо Фелисити и отвърна поглед към малката, изрисувана с тъмни маслени бои картина на стената, която изобразяваше долината на Лоара.

— Учудих се, че брат ви, който беше свидетел на цялата сцена, не е направил нищо, за да ви попречи. Възможно ли е да споделя бунтовническите ви наклонности?

Фелисити беше навлязла в опасна територия.

— Кой може да знае какви мисли се въртят в ума на Валкур, когато не е зает да избира нов аромат за енфието си или нова дантела за маншетите? Той не се интересува от нищо и от никого, никога не е проявявал политическа активност. Нали сте разговаряли с него, когато сте го задържали за свое удоволствие! Сигурно сте разбрали, че не е революционер, иначе нямаше да дадете нареждане за освобождаването му.

— Нищо подобно не съм нареждал.

— Все някой го е направил.

Полковник Макормак направи крачка напред, приседна на ръба на писалището и скръсти ръце. Гласът му прозвуча остро:

— Не зная нищо подобно.

— Какво говорите? Да не искате да кажете, че е избягал? — Фелисити го гледаше с разширени от ужас очи и отчаяно се опитваше да разбере поведението му, да проумее как това потресаващо откритие ще повлияе върху съдбата на баща ѝ.

— Доколкото разбрах, изчезнал е, докато постовеите са били заети с жените, дошли пред бараките с надеждата да зърнат мъжете си. Все още разследваме как тъкмо по това време вратата се е оказала отворена.

Фелисити се поколеба, после вирна решително брадичка.

— Щом се е случило веднъж, може да се случи и втори път.

— Не. Войниците, които са на пост в бараките, са избрани много грижливо, най-добрите от собствения ми полк.

— О да! — изплака Фелисити, надвита от отчаянието. — Никой няма да бъде пощаден! Представителите на плантаторите, адвокатите и търговците ще страдат, за да послужат за пример на останалите. Иначе нито О'Рейли, нито вие ще останете доволни.

— Заповедта да открием водачите на бунта и да ги накажем идва лично от крал Карлос. Нито генерал-губернаторът, нито аз имаме нещо общо със задържането на тези нещастници.

— Заповед! — изсъска презрително тя. — Това е най-доброто извинение за всички онези, които извършват действия, признавани от самите тях за погрешни. Нали не мислите, че ще ви повярвам?

— Това е истината.

Напрежението, тревогата и мъките на последните дни я заляха като бурна вълна и заличиха всяка предпазливост.

— Какво знаете за истината вие, платеният войник, свикнал да заглажда отговорите си и да ги прави достоверни? Какво знаете вие, който сте лишен от отговорност, а осъждате на смърт невинни хора?

— Нима твърдите, че лъжа?

Мъжът я гледаше мрачно, гласът му режеше като с нож. Беше отишла твърде далеч, Фелисити сведе очи под дългите гъсти мигли и закри с ръка лицето си.

— Вече не знам какво говоря. Просто... Всичко стана толкова бързо, а аз умирам от страх за баща си! Защо? Защо той? Защо трябва да страда? Той не е фанатик, не е човек, който предизвиква улични безредици. Винаги е бил мирен и спокоен. Той е учен, мислител, но не и революционер.

— Тези са най-опасните — промърмори полковник Макормак и гласът му прозвуча изненадващо меко. — Но не се отчайвайте, мадмоазел Фелисити. Мъжете, които бяха арестувани, ще бъдат изправени пред законен съд. Ако баща ви е невинен, както твърдите вие, съдът ще го призове да отговаря за делата си и ще произнесе мека присъда. Вероятно ще бъде освободен или ще се отърве само с няколко години затвор.

— Няколко години затвор и конфискация на цялото му имущество, на всичко, за което се е трудил през целия си живот. Може би смятате, че трябва да бъде благодарна за тази милост? Позволявате ли да попитам, след като всичко зависи от това, кой ще бъде съдията, който ще разполага с живота на баща ми?

За първи път полковникът избягна погледа ѝ. Лицето му се превърна в каменна маска.

— Съдиите ще бъдат няколко. Ще присъстват генерал-губернаторът и най-високопоставените офицери.

Фелисити си позволи горчива усмивка.

— И всички са испанци, без съмнение. И вие ли ще бъдете между тях, полковник?

— Това е мой дълг.

— И какво е нужно — продължи с треперещ глас тя, — за да бъде сигурна, че баща ми ще получи справедлива и безпристрастна присъда, че ще се отърве с възможно най-лекото наказание?

Веждите на мъжа се склжиха над зелените очи. Той се изправи и застана пред нея. Надвишаваше я с цяла глава.

— Простете, но май не ви разбрах добре, мадмоазел. Да не би да ми предлагате подкуп?

Тази идея не беше толкова неразумна, колкото изглеждаше на пръв поглед. Корупция и подкупност, осигуряване благоволения на високопоставените, предаване на пари под масата — всичко това беше обичаен начин за уреждане на проблемите, възникващи всеки ден в отдалечената колония и свързани преди всичко с ограниченията в търговията. Френските губернатори бяха много заинтересовани да си напълнят джобовете или да създадат основата, върху която да градят кариерата си в двора на Луи XV, и не си даваха труд да се борят за почтеност и справедливост. Ако Луизиана все още беше френска, предложението на Фелисити щеше да бъде посрещнато с небрежен отказ, с няколко нищо значещи думи, а накрая с усмивка и протегната ръка. Ала полковникът не се усмихваше.

— Не исках да ви обидя — побърза да се поправи тя. — Исках просто да открия най-добрия начин, по който да помогна на баща си.

Изразът на лицето му остана все така напрегнат.

— Повярвайте, мадмоазел, няма такъв начин. Дори и след като съдът реши кой е виновен и кой невинен, генерал-губернаторът има всички пълномощия да определи наказанията. Няма никаква възможност да се повлияе върху решението му.

— Нима очаквате да ви повярвам? Вие сте сънародник на губернатора, той ви е назначил на тази висока длъжност и лично ви е избрал за свой заместник. Не може да нямате известно влияние върху него, да не говорим за предложенията, които бихте могли да му направите.

Мъжът смръщи чело.

— Слуховете са твърде преувеличени — отбеляза небрежно той.

— Понякога знанието определя разликата между живота и смъртта. Защо да не разговаряме помежду си за хората, които бяха изпратени да ни управляват? — полковникът не беше отрекъл, че мнението му има някаква тежест пред О'Рейли. Дали твърдят отказ преди малко не беше само израз на гордостта му, нищо повече от думи, целящи да засилят отчаянието ѝ и да увеличат сумата, която беше готова да плати? Фелисити огледа внимателно мъжа пред себе си и взе

решение да се възползва от ситуацията. Обезпокои се, когато видя, че той я наблюдава със същото внимание.

— Аз съм прост колониален офицер, наемник — промълви горчиво мъжът.

— Вие сте втори по ранг след губернатора и имате достатъчно власт да прикриете например случката с нощното гърне или да продължите разследването. Ако това е вярно, бихте могъл да издействате и освобождаването на баща ми.

— Тази привилегия е запазена за дон Алехандро О'Рейли. Той управлява колонията.

— А как стои въпросът с вас, полковник Макормак? Нямате ли честолюбие? Не желаете ли по-висок пост, не искате ли печалба от престоja си в Новия свят? Ако баща ми излезе на свобода, той ще съумее да прояви благодарността си. Може да ви издейства разрешение за търговия, да ви осигури достъп до стоки, които ще донесат значителен доход, ще подпомогнат развитието ви.

— Достъп до стоки? Сигурно говорите за контрабанда? Или може би за оборудване на пиратски кораб?

— Зависи какво предпочитате.

— Кажете ми — проговори безизразно мъжът, — баща ви знае ли за обещанията, които така щедро раздавате?

Фелисити изпита нещо като триумф. Най-после бе успяла да го заинтересува.

— Не, татко не знае нищо, но съм сигурна, че ще изпълни всяка моя дума.

— Досега не бях наясно с възможностите му. Може би испанската корона ще има известна полза, ако разследваме по-отблизо търговията на мосю Лафарг. Още утре ще наредя да направят нова оценка на имуществото му.

Полковникът не откъсваше очи от нейните. Лицето му беше като отлято от стомана. Фелисити с болка осъзна, че този мъж изобщо не се интересува от възможността да извлече печалба за себе си. Това прозрение беше колкото невероятно, толкова и неблагоприятно за нея. Тя стисна устни и процеди през зъби:

— Както желаете, полковник. Очевидно сте решен да получите отплата за обидата, която ви нанесох.

Мъжът я огледа от главата до петите, погледът му обхвана медноцветната коса под дантеленото боне, слезе надолу към зачервените от безпомощен гняв бузи, проследи гордата извивка на гърдите, стегнати в корсета, обходи тънката талия и се изгуби в модните разперени поли. Оценяващият поглед я накара да се разтрепери от срам и страх.

— Смятате, че желая да получа отплата? Не, мадмоазел. Ако сте толкова сигурна, че баща ви е задържан само заради вашето поведение, тогава се учудвам, че ми предлагате възнаграждение за освобождаването му, което може да плати единствено той. Нима не сте готова да пожертвате гордостта си в полза на обичания си баща?

— Какво искате да кажете? — гласът ѝ прозвуча несигурно. В кафявите очи светна предпазливост.

— Искам да кажа, че притежавате известна ценност, която не сте споменала досега, но която можете да предложите единствено вие.

— Мисля, че не ви разбирам — Фелисити се побоя, че го е разбрала твърде добре, но не се осмели да го каже гласно.

— Не, разбрахте ме. Говоря за удоволствието от вашата компания, мадмоазел Лафарг.

Обзе я луд гняв. Най-лошото беше, че не можеше да му отговори, както заслужаваше, не можеше да му откаже направо. Гневната ѝ реакция със сигурност щеше да влоши още повече положението на баща ѝ.

— Вие... Вие не говорите сериозно!

— Защо не? Вие сте красива жена. Аз съм сам в тази чужда страна, заобиколен от хора, които, меко казано, не са никак любезни с мен. Установих, че съм уморен от постоянното пренебрежение на всички жени, които срещам. Едно по-сърдечно отношение би било извънредно приятно.

Държанието му беше странно. Той сякаш се подиграваше на самия себе си, не на нея, сякаш очакваше, че просителката всеки миг ще хукне да бяга, без да обсъжда неучтивото му предложение.

— Това е безсрамие! Прав беше Валкур, когато ми каза какво ме очаква. Трябваше да го послушам!

— И какво по-точно каза Валкур Мюра? — попита студено полковникът.

— Че очаквате от мен... Че няма да се мине без...

Мъжът вдигна изненадано едната си вежда.

— Говорете, мадмоазел Лафарг.

Срамът и гневът ѝ помогнаха да намери подходящите думи.

— Той каза, че жените се смятат за лесна плячка, особено от мъже като вас.

— Значи, не сте съгласна?

Фелисити вирна брадичка.

— Нима очаквахте друго?

На лицето му се появи измъчена усмивка.

— Е, можехте да надвиете себе си и да проявите поне малко любезност. Но, макар че идеята ви е възхитителна, аз имах предвид нещо друго.

— Наистина ли? — Фелисити усети огромно облекчение, но който знае защо, едновременно с това се почувства засегната и обидена. Постара се веднага да прогони тази мисъл и се опита да се съсредоточи върху думите му.

— Мисля, че вече ви споменах за идеята на генерал-губернатора да подобри взаимоотношенията с местните хора. Той желае да приключи възможно най-бързо с процеса и да се посвети на всекидневните грижи по управлението на колонията. Убеден е, че най-добрия начин да заздравя присъствието ни в града е сближаването на офицерите му с местните дами. Разбира се, съблюдавайки всички правила на учтивостта. Ако стане така, че някои от нашите се заселят тук, това би било от полза както за губернатора, така и за испанската корона. И без това колонията Луизиана е твърде рядко населена.

— Полковник Макормак, нима искате да кажете...

— Всеки офицер, който излезе с францужойка, в карета, на разходка по площад „д'Арм“, или танцува с нея по време на някой от многобройните балове, ще бъде поощряван. Естествено дамата също може да очаква евентуална молба от нейна страна да бъде изслушана благосклонно. Това важи особено за тази, която ще даде добър пример на сънародничките си.

— Това ли е всичко? — попита с безизразно лице Фелисити.

Мъжът се усмихна, смагардовозеленият му поглед срещна спокойно искрящите от гняв кафяви очи.

— Това беше първоначалното ми намерение. Разбира се, мога да обмисля отново предложението на брат ви, ако така предпочитате.

Младата жена си пое дълбоко въздух, пламна от срам, после се разтрепери от необуздан гняв. Кратката искра на трудно сдържана страст, която бе забелязала в очите му, предизвика изблик на паника.

— Ако това отговаря на вашите представи за учтивост...

— Предлагам ви възможност да помогнете на баща си по единствения приличен начин. Нима сте очаквала нещо друго?

— Не! Това е невъзможно! — Фелисити изкрещя тези думи, преди да беше помислила, преди да бе намерила по-мек израз. Сега вече беше късно. Думите бяха произнесени и отекнаха с ужасяваща окончателност.

— Набързо взетите решения невинаги са най-добрите, мадмоазел. По-късно често съжаляваме за прибързаността си. Разбира се, аз съм готов да ви дам известно време за размисъл, преди да чуя отговора ви.

Гласът му звучеше уверено, дори подигравателно. Очевидно й намекуваше да си върви. Фелисити се обърна и изскочи от стаята с развени поли. Така блъсна вратата зад себе си, че къщата се разтреса.

ПЕТА ГЛАВА

Фелисити имаше на разположение половин ден, за да обмисли предложението на офицера. Тя крачеше неспокойно напред-назад, претегляше всички „за“ и „против“, преживяваше отново и отново всички подробности от срещата между двамата. Ужасно се боеше от мисълта, че с действията си повече е навредила на баща си, отколкото да му е помогнала. Искаше ѝ се да се беше изразявала по-дипломатично и едновременно с това кипеше от гняв. Този мъж беше толкова сигурен в себе си! Трябваше да му отговори, както заслужаваше, да му откаже грубо и еднозначно. Ашанти я съветваше да се съгласи с предложението, защото това бил единственият начин за спасението на баща ѝ. Каква друга възможност ѝ оставаше, след като смелите, някога заможни жители на Ню Орлиънс бяха започнали да канят с поклони испанците в магазините си и да полагат с готовност клетвата за вярност, изисквана от О'Рейли. Положението ѝ беше твърде тежко и не можеше да си позволи такъв мощен неприятел.

Ашанти не беше единствената, която се тревожеше за Фелисити. Само час след връщането ѝ от дома на губернатора, се появи една съседка. Жената се отличаваше с майчинска душа и обичаше да клюкарства, но беше изпълнена със съчувствие след арестуването на бедния мосю Лафарг и се тревожеше, че младото момиче е останало само в къщи. Забелязала, че през последните дни Валкур нито влизал, нито излизал от къщата, и се питала каква ли е причината. Мъжът ѝ го видял на рекичката „Сейнт Джон“ в компанията на контрабандисти и пирати. Било ужасно как заповедите на онзи брутален дявол О'Рейли разделяли семействата. Дано добрият Бог се трогнел от мъките им. Ирландецът имал каменно сърце, всички го казвали. Не се разчувствал нито от сълзите на майката, нито от молбите на красивата млада годеница. Дали Фелисити е чула, че Жан Баптист Нойан, племенникът на великия Биенвий, основателя на колонията, също бил между задържаните? Насила го откъснали от обятията на прекрасната му съпруга, за която се венчал съвсем наскоро. Всъщност, той бил просто

едно голямо момче, зет на известния Лафрениер, който също бил арестуван. Какво зло им е сторил този толкова млад човек? А бедната малка мадам Нойан, на която отнели и съпруга, и бащата! Животът станал много тъжен, но нищо не можело да се направи.

Съседката въздъхна от дълбините на добре тапицирания си корсаж и се разпростря отново върху проблемите на Фелисити. Не можела да проумее, как Валкур я е изоставил сам-сама, след като градът бил пълен с испански войници. Нямало да се изненада, ако започнели да изнасилват френските жени в леглата им! Не е ли по-добре милата Фелисити да се пренесе временно в нейната къща или да потърси убежище при урсulinките в манастира?

Това разрешение на въпроса не беше по-добро. Ала какво друго ѝ оставаше? Ако станеше нужда, можеше да се защити с пистолет или шпага, но ако тръгнеше с извадено оръжие по улицата, това нямаше да спаси баща ѝ. Да, най-добрата възможност да стори нещо за освобождаването на Оливие Лафарг беше да приеме предложението на полковник Макормак.

Естествено Фелисити беше наясно с риска, който поемаше. Той беше намекнал, че ако тя прояви малко повече любезност, баща ѝ ще се отърве с леко наказание, но не бе дал никакви гаранции. Изразите му бяха твърде неясни. В положението, в което беше изпаднала, тя рискуваше да вложи в думите му смисъл, който те не съдържаха.

Обедът дойде и отмина. Небето над града избледня до сивосиньо, ала остана безоблачно. Кипарисовите покриви на къщите бяха нагорещени до крайност. Жителите на града побързаха да се приберат и затвориха капациите на прозорците, за да спрат нахлуването на потискащата горещина. Едва когато слънцето се приближи към хоризонта, някои се осмелиха да излязат. Стените на къщите съхраняваха дълго топлината на деня и тя се усещаше и след падането на нощта. Затова жителите на града имаха обичай да излизат на здрачаване, да седят пред вратите и по балконите. Хората с повече енергия се разхождаха по дигата или по „Плас д'Арм“, главния площад на града, в средата на който се издигаше църквата „Сейнт Луи“.

Дигата беше любимото място за разходка на Фелисити. Дори присъствието на испанците не можеше да ѝ попречи да излезе и тя смело се запъти към брега на Мисисипи, следвана от Ашанти. Може би мекият вечерен въздух и лекият бриз откъм реката щяха да прогонят

постоянното главоболие, което биеше като чук в слепоочията ѝ, и объркването, завладяло душата ѝ.

Ала надеждата се оказа напразна. Едва бе достигнала брега на реката, когато видя един испански офицер, който се отдели от група свои сънародници, застанали под дръвчетата в края на площада, и тръгна към нея. В смарагдовозелените очи на полковник Макормак светеше недвусмислено предизвикателство, макар че загорялото му от слънцето лице оставаше неподвижно. Той застана пред нея и заговори с подчертана учтивост:

— Каква приятна изненада, мадмоазел Лафарг.

— Мисля, че преценката ви не отговаря на истината — отвърна хладно тя.

Усмивката му беше подигравателна.

— Уверявам ви, че съм искрено зарадван да ви видя.

Младата жена не беше сигурна дали нарочно я е чакал и предпочете да не подхваща тази тема. Вместо това прошепна едва чуто:

— Съжалявам, че не мога да отговоря на това чувство.

— Наистина е жалко, особено като се има предвид, че ни предстои да прекарваме много време заедно.

Фелисити се сепна и само предупредителното докосване на Ашанти я накара да се овладее.

— Как ви хрумна тази странна мисъл, полковник?

— Може би съм се излъгал, мадмоазел, но тъй като вие не събрахте полите си и не се впуснахте да бягате, аз приех, че сте съгласна с плана, който ви разясних тази сутрин.

Моментът на решението беше дошъл — внезапно и без предизвестие. В последен, отчаян опит да спечели време, Фелисити прошепна:

— Не мога да повярвам, че говорехте сериозно.

— Никога не съм бил толкова сериозен — гласът му галеше слуха ѝ, мелодичен и дълбок, чертите на лицето му бяха изопнати от напрежение.

— Защо аз? — попита внезапно тя.

— Вие сте красива млада жена — отговори все така сериозно той. — Освен това сама ме насочихте към себе си с необмислената си постъпка.

— Не съм го искала!

— Разбира се, че не сте, макар че сега това не е от значение. Отговорете ми, мадмоазел Лафарг, ще се разходите ли с мен или не?

Ако се съдеше по думите му, той не искаше от нея нищо повече от тази демонстрация на приятелско отношение. Фелисити пое дълбоко дъх.

— Както изглежда, аз просто нямам друг избор, полковник Макормак.

— За съжаление — промърмори едва чуто той. Гласът му прозвуча неравно. — Все пак аз не ви принуждавам.

— Не, вие просто се възползвахте от ситуацията в своя собствена изгода, нали? — ясните кафяви очи бяха помрачени от тъмна сянка.

Офицерът не се опита да избегне погледа ѝ. Обърна се леко настрана, протегна ѝ ръка и кимна към дигата.

— Имате право — отговори тихо той.

И двамата разбираха, че не е нужно да обсъждат надълго и нашироко отношенията си. Фелисити се поколеба само миг. Нежните ѝ пръсти се отпуснаха върху грубия вълнен ръкав и двамата продължиха пътя си заедно. Ашанти изпусна дълга въздишка на облекчение и закрачи на известно разстояние след тях.

Фелисити усещаше мъжа до себе си много по-силно, отколкото ѝ се искаше. Едрият ръст, гъвкавата походка, стегнатите мускули под ръкавите на униформата, ясно изразената му мъжественост. Тези впечатления обсебиха вниманието ѝ за дълго време, макар да бяха твърде неподходящи за принудителното решение, което бе взела, ѝ тя изобщо не забеляза крадливите погледи, които ѝ хвърляха минувачите, нито пък начина, по който им правеха път. Едва след време осъзна какво впечатление е направила появата на Фелисити Лафарг, дъщерята на арестувания търговец, под ръка с униформен испанец, един от ирландските наемници на О'Рейли. И това, докато баща ѝ гниеше в затвора! Бузите ѝ пламнаха от срам. Ала след малко вирна упорито брадичка. Поведението ѝ не засягаше никого, освен самата нея. Един ден хората щяха да разберат, защо беше направила това, а междувременно тя беше готова да се разхожда и с дявола, ако това можеше да спаси баща ѝ.

Двамата стигнаха до дигата и се изкачиха по грубо издяланите дървени стълби, които водеха към дългата, извита алея за разходки.

Долу дигата беше широка двадесет стъпки, а горе почти десет. Бяха я издигнали като защита — за съжаление недостатъчна — срещу прииждащите води на Мисисипи. Сега, в края на август, реката беше достигнала най-ниското си равнище, но въпреки това изглеждаше широка и мощна. Отсрещният бряг, загърнат от вечерните изпарения, почти не се виждаше. Миришеше на риба, тиня и гниещи растения, но бризът, който къдреше повърхността на реката, беше свеж и хладен.

Полковник Макормак изглежда спътницата си с мрачна усмивка.

— Винаги ли сте толкова мълчалива? Не ме карайте да мисля, че не намирате подходяща тема за разговор!

— Не знаех, че ще трябва и да разговаряме.

— Не се чувствайте задължена — отговори той и топлотата изчезна от очите му. — Все пак ми се струва, че малко повече учтивост би била съвсем на място.

— Разбира се, щом желаете — отвърна тихо Фелисити и се наслади на гневното му смръщване.

— Моето желание — отвърна той, подчертавайки втората дума — е да се отнасяте към мен така, както бихте се отнасяли към всеки друг познат мъж.

— Но вие не сте всеки друг — отговори делово тя. — Съдбата на баща ми зависи от добрата ви воля.

— Ако последвате тази мисъл до логическото заключение, учтивостта е дори наложителна.

— Това заплаха ли е, полковник?

— Ако под това разбирате, че баща ви ще бъде поставен на хляб и вода, в случай че възбудите недоволството ми — не сте права. Всеки, независимо дали е мъж или жена, трябва да бъде наказан за собствените си провинения.

По неизвестна за нея причина, тези думи я накараха да потрепери. Уплаши се много повече, отколкото ако беше чула ясно от устата му, че ще накаже баща ѝ заради нейното поведение. Не толкова мисълта, че самата тя може да попадне в опасност, а по-скоро безукорните маниери, които придружаваха думите му я изплаши. Гласът ѝ прозвуча хладно:

— Как да ви разберам, полковник Макормак? Дали нашата днешна разходка се дължи колкото на историята с нощното гърне, толкова и на молбата за милост към баща ми?

Лицето му остана непроницаемо.

— Причинете са различни, мадмоазел, ала щом вече сме стигнали дотук, не е нужно да ги разискваме повече.

— Разбирам — отговори след известно време Фелисити. Стори й се по-лесно и може би по-сигурно да следва примера му, вместо да се задълбочава повече в напразно търсене на някакъв отговор.

Мъжът се усмихна подигравателно.

— Тъй като изненадващо за мен проявихте известна отзивчивост, бих желал отсега нататък да ме наричате Морган, както е името ми.

Фелисити склони глава в знак на съгласие, ала не му отправи същото предложение. Това, разбира се, не му попречи да я нарече на малко име.

— Много ви благодаря, Фелисити — промълви сериозно той и на лицето му се изписа очакване.

Младата жена го изгледа мрачно, но не се възпротиви. Двамата продължиха разходката си по дигата, при което мъжът полагаше трогателни усилия да нагоди дългите си крачки към нейните. След известно време Фелисити попита с измамна мекота:

— Кажете, харесва ли ви Луизиана?

— Това място е невероятно — отвърна ирландецът и в очите му блесна весела искра. Събеседницата му беше избрала безопасна всекидневна тема. — Никога не съм виждал такава буйна растителност. Имам чувството, че тревите и дърветата порастват за една нощ. Видях храсти и увивни растения, които само в течение на един ден станаха по-високи с цял фут. Като се има предвид колко плодородна е почвата и колко е топъл климатът, не бих се изненадал, ако имате по три жътви на година.

— Говорите като селянин...

— Защо не? Факт е, че произхождам от семейство на селяни. Няколко поколения мои прадеди са превивали гръб над земята — гласът му прозвуча неочаквано горчиво, но той побърза да се овладее.

Фелисити реши да не задълбочава темата.

— Не ви ли пречи горещината?

— Откак навърших осемнайсет години, съм служил в Карибието, в Средиземно море и в Испания. Горещината не ме смущава, повече ми пречат мухите и комарите, които са неразделна част от нея. Но досега не бях виждал място, където да са толкова кръвожадни като тук.

— Причината е, че сме заобиколени от блата. Комарите се размножават в застояла вода. Трябва да призная, че са наистина досадни, но не съм чувала да са убили някого. Права ли съм в предположението си, полковник, че под думата служба, разбирате служба в армията?

Мъжът я погледна с високо вдигнати вежди и не отговори.

— Искях да кажа... Морган — поправи се след леко запъване тя.

— Ако говорите за испанската армия, не — заговори след малко той. — Бях на петнадесет години, когато започнах да се уча при един адвокат. След около две години бях нападнат на улицата от група англичани, които набираха новобранци за армията. Пребиха ме от бой и когато паднах в безсъзнание на земята, ме натовариха в една количка и ме отнесоха на пристанището. Когато дойдох на себе си, ръцете и краката ми бяха оковани. Намирах се на борда на някакъв кораб.

— Учили сте за адвокат? — изненада се Фелисити и хвърли бърз поглед към коравите, войнствени черти на лицето му. — Не мога да си представя как сте изглеждал в тази роля.

— Никога не съм имал желание да ставам адвокат — отвърна той с кратка, почти неохотна усмивка, типична за него. — Само че баща ми искаше да ме изучи. Смяташе, че като овладее английските закони, ще бъде в състояние да им се противопоставя и лордовете ще престанат да си присвояват земята ни. Естествено щеше да бъде много по-практично, ако бях станал чирак при някой пекар. Така щяхме да имаме нещо за ядене на масата. По онова време в Ирландия цареше глад. Всъщност, оттогава положението не се е променило много.

— Значи насила ви направиха английски моряк. По-добре ли се чувствахте в морето? — без да го е искала, Фелисити беше заинтересувана от историята на Морган Макормак.

— Щом ми задавате такъв въпрос, очевидно нямате представа при какви условия служат английските моряци. Ден и нощ непрестанен труд, в буря и в дъжд, яденето подправено с червеи, под постоянното плющене на кожения камшик.

— Как успяхте да избягате?

— Фрегатата, на която служех, имаше късмет да бъде нападната от пирати.

— Късмет? — смая се Фелисити.

— Точно така. Има твърде малко мъже, готови да прекарват дълги месеци в открито море. Затова пиратските кораби, също като военните, винаги страдат от липса на достатъчно екипаж. Пиратските капитани знаят, че повечето моряци от английските екипажи са докарани насила, и дават на по-умните възможност да минат на тяхна страна и да подобрят положението си. Тъй като единствената друга възможност да оцелееш, е да те пуснат с малка лодка в открито море — и това в най-добрия случай — повечето моряци се възползват от удобния случай.

Фелисити не можа да потисне вродената си заядливост и попита:

— Е, пиратството отговори ли на вкуса ви?

— То също има своите предимства — искрите в зелените очи показваха, че ирландецът е прозрял пренебрежението й, но не смята да му обърне внимание.

— Какви например?

— Пиратският кораб влиза по-често в пристанищата, храната е много по-добра, а в повечето случаи корабите, които нападахме, бяха добре въоръжени, така че битката беше почтена и зависеше единствено от бързината, умението и дързостта на капитана. Човекът, под чиято команда служех, се интересуваеше единствено от плячката — пари, скъпоценности, товари, — от нищо друго. Не му доставяше удоволствие да гледа как умират хора и обикновено пускаше на свобода екипажите на пленените кораби, за да разпространяват славата му, а и да тръгнат отново на път и пак да попаднат в ръцете му. Уби го падащ нож пред остров Пуерто Рико.

— Пиратски кораб без капитан? Сигурно е настанал невероятен хаос.

— Точно така — съгласи се мрачно офицерът, — но всички се съгласиха, че веднага трябва да бъде избран нов командир. Капитанът или се избира от всички, или се утвърждава сам, като победи другите претенденти.

— Очевидно намекувате, че са избрали вас — установи подигравателно Фелисити.

— След като другите желаещи се изпорязаха с ножовете си и останаха почти без кръв.

— Как стана така, че се отказахте от пиратството?

Мъжът вдигна едва забележимо широките си рамене.

— Съдбата на пирата е проста: животът му, макар и вълнуващ, е кратък. Един ден установих, че във вените ми тече твърде много от селската кръв на дедите ми и този живот не ми е по вкуса. Пресметнах рисковете, сравних ги с предимствата и установих, че първите са неизмеримо по-големи. Англичаните вече ме бяха обявили за човек извън закона, следователно не губех нищо, като нападах английски кораби. Сметнах, че е по-добре да се обърна към друга страна, преди да почна да нападам всички кораби, които срещам по пътя си. Трябваше да си осигуря гърба, нали?

— Как се обърнахте към Испания? Защо не избрахте например Франция?

— Когато взех това решение, бяхме в испанско пристанище.

Двамата продължиха пътя си в мълчание. Минаха покрай една мирно пасяща млечна крава, привързана към склона на дигата. Група малки момчета протичаха покрай тях, смеейки се и подвиквайки весело, боси, без ризи, без грижи. Отстъпиха настрана, за да дадат път на една негърка, нарамила огромен кош бельо. Старицата каза няколко думи на Ашанти, която спря, за да ѝ отговори, и полковникът и Фелисити отминаха напред.

— Ако съм ви разбрал правилно — заговори отново Морган Макормак, — брат ви е напуснал къщата.

— Така е — отговори тихо Фелисити и го изглежда крадешком.

— Струва ми се, че е интересен човек.

— Интересен? Какво искате да кажете?

— Според мен не може да бъде разбран от пръв поглед.

Пак навлизаха в опасни води.

— Валкур? Лъжете се, полковник. Брат ми сам се нарича светски човек, конте — би трябвало да си извадите съответните заключения от това.

— Контета като него също могат да станат опасни. Доколкото чух, бил изкусен фехтовач. Не намирате ли, че двете неща някак не се връзват помежду си?

— Бързината и способността за съсредоточаване, нужни на всеки добър фехтовач, са вродени качества.

— Това е вярно, но умението и прецизността се придобиват, а именно те превръщат мъжа в опасен противник. Тези качества

изискват упорит труд и решителност, освен това още нещо много важно — волята да пуснеш в употреба шпагата, когато това се наложи.

— По думите ви разбирам, че имате известен опит в тази насока.

— Така е с повечето войници — отвърна сухо той.

— И с повечето пирати?

— Имате право.

— Но Валкур не е нито едното, нито другото — установи делово тя.

— И въпреки това ще ви помоля да му предадете — заговори иронично полковникът, — разбира се, ако го видите, че много бих искал да си поговоря с него. Става въпрос за непозволеното напускане на затвора. Много ще ми е неприятно, ако се наложи да го търся с обяви като обикновен престъпник.

В този момент Ашанти се присъедини отново към тях. Без да ѝ даде възможност да отговори, полковник Макормак се сбогува, изтъквайки, че има още много работа, поклони се кратко и се отдалечи. Загледана след него, Фелисити усети как коленете ѝ омекват. В сърцето, ѝ се бе надигнало подозрение, че днешната разходка се е състояла само защото полковникът е държал да я уведоми за намеренията си спрямо Валкур. Ако наистина беше така, сигурно нямаше да я безпокои повече. Но дали беше права в предположението си?

— Какво има, мадмоазел? Защо гледате така? — попита загрижено Ашанти.

Фелисити ѝ обясни накратко ситуацията, като не скри и разказа на съседката, чийто мъж беше видял Валкур при пиратите.

— Най-добре е полковникът да намери мосю Валкур и да го пхне отново в затвора — процеди през стиснати зъби прислужницата.

— Какви ги говориш, Ашанти? — извика ужасено Фелисити.

— Мосю Валкур е звяр, той се грижи единствено за собствените си удоволствия и се радва, когато може да разкъса някого или да му причини болка.

— Ашанти, моля те! — след нощта, в която Валкур се бе опитал да я изнасили, прислужницата очевидно не беше способна на трезва преценка.

— Е, добре, мадмоазел. Но какво ще кажете за полковника? Той е истински мъж. Разхождате се с него пред очите на целия град, а това се

позволява само на двойки, които скоро ще застанат пред олтара.

— Аз нямам намерение да се омъжвам!

— Не мислите ли, че е по-добре да го отведете в църквата, за да размените брачните клетви, вместо да му позволите да сподели леглото ви без нищо в замяна?

— Споразумението не включва споделяне на леглото, Ашанти!

— Сигурна ли сте, мадмоазел? — приела мълчанието на Фелисити за отговор, прислужничката продължи: — Това е много близо до ума, нали? Макар че все още не ви е предложил да споделите леглото му, някой ден ще го стори. А щом направи първия опит, вие трябва да сте готова с отговора си.

— Така ли? — попита намръщено Фелисити. — Как ти хрумна тази мисъл?

— Нали виждам как ви гледа, мадмоазел, и как въздухът започва да трепери от напрежение, щом се приближи до вас.

Фелисити усети, че я побиват тръпки и кожата ѝ настръхва.

— Той няма да получи от мен нищо, Ашанти. Нищичко. Аз ще се погрижа за това.

— Тогава се пазете, мадмоазел. Отговаряйте меко, усмихвайте се любезно. И не го обиждайте. Никога не засягайте честта му.

Още рано сутринта на следващия ден, полковникът се появи в къщата на семейство Лафарг. Възседнал великолепен кафяв жребец, той водеше за юздите сива кобила на петна с гордо извит врат и тънки, стройни кости. За Фелисити беше загадка откъде се е сдобил с такива прекрасни коне, но тя скоро си припомни слуховете, които се носеха между прислугата, че един от транспортните кораби е бил натоварен само с конете на офицерите. Не ѝ даде сърце да откаже, защото много ѝ се искаше да поязди. Това беше част от споразумението и тя не можа да устои на изкушението. Облече костюма си за езда с помощта на Ашанти и излезе на улицата.

Когато се върна от ранната разходка, Фелисити беше променила мнението си за полковника. Той не бе намекнал нито веднъж за причината, поради която тя трябваше да излиза с него, а се посвети изцяло на стремежа да ѝ достави удоволствие, да спечели доверието ѝ, да я накара да се отпусне. Предпазливостта ѝ се стопи от искрената му

загриженост за състоянието ѝ. В този мъж имаше някаква суха привлекателност.

Тръгнаха покрай реката, оставиха далече зад себе си застоялия въздух на нощния град и се потопиха в свежестта на утрото. Едва когато слънцето се издигна високо в небето и започна да ги залива с немилостивите си лъчи, решиха да тръгнат обратно. Разстоянието помежду им отново се увеличи. Морган заговори за Валкур. Чул за съществуването на Дом, той поиска да го види. Знаел как да изтръгне от устата му всичко, което криел, макар Фелисити да му обясни, че слугата не може нито да говори, нито да пише.

Ако Валкур беше останал в близост до Ню Орлиънс, той много скоро щеше да научи за близкото ѝ приятелство с испанския офицер. Тази перспектива тревожеше Фелисити. Брат ѝ не бе харесал полковника от самото начало, а и открай време се намесваше брутално, когато мъжете започнеха да я ухажват, макар че бяха техни сънародници и принадлежаха към най-доброто общество. Как ли щеше да реагира, когато узнаеше, че сестра му е предпочела компанията на един наемник?

Фелисити беше стигнала до извода, че ако Морган Макормак опознаеше малко по-добре странния характер на Валкур, непременно щеше да се възползва от случая да му заложи капан. Но не беше много вероятно подобен план да успее, дори ако подозрението ѝ се окажеше вярно. С бягството си, Валкур малко или повече се беше отказал от нея и надали щеше да рискува главата си, за да я спаси от ноктите на ирландеца. И все пак брат ѝ продължаваше да стои в близост до града, не заминаваше за Франция, макар да беше подготвил възможно най-щателно отпътуването си, както доказваше и прибързаната продажба на слугата. Фелисити не можеше да си представи какво го задържа тук и тази несигурност не искаше да си отиде.

Младата жена предприе още една вечерна разходка с полковник Макормак, която премина поносимо, макар и с известно напрежение. Разговорът се въртеше около безопасни теми. Този път той дойде да я вземе от къщи и я изпрати чак до прага. Тя не го покани да влезе, той също не намекна нищо за евентуална покана, макар че спря за миг и я изгледа с очакване. Страховете ѝ се бяха поразсеяли, защото испанският офицер не показваше с нищо, че иска от нея повече от обикновената учтивост. Но тя не можеше да покани в дома си един

враг, особено след като баща ѝ бе арестуван по заповед на неговото правителство.

Лицето на полковника се затвори. Той се поклони и понечи да се сбогува.

— Утре сутринта имам важна работа — обясни той — и вероятно няма да можем да излезем на езда. Ала вечерта ще се състои бал с маски. Ще ми окажете ли честта да ме придружите?

Фелисити го погледна право в очите. Заля я вълна на благодарност, че не беше придал на думите си форма на заповед, макар че можеше да го направи. Отговорът ѝ прозвуча искрено:

— За мен ще бъде чест.

Утринни чайове, соарета, балове с маски, тези развлечения не бяха нещо необичайно за града, макар че обикновено се организираха в късната есен и зимата, между ноември и Великден. Гражданите на Ню Орлиънс се стараеха да приличат на парижаните и следваха всички правила на тамошното изискано общество, фактът, че някой беше решил да даде маскен бал, доказваше в какво объркване се намираха всички. Като поздравяваха с добре дошли новите господари, като ги обезоръжаваха със забавления и привидна веселост, французите избираха доказана през вековете стратегия.

Ала Фелисити беше уверена, че никой нямаше да я погледне с добро око, ако се появише на бала в компанията на полковник Макормак. Трябваше да се въоръжи с търпение, за да понесе безкрайното зяпане и критичните забележки. Затова вложи особено старание в облеклото си, подхранвано още повече от вроденото ѝ упорство.

Ноцта беше потискащо гореща. През спуснатите капаци на прозорците не проникваше нито една свежа струя. В гардеробната бяха запалени поне дузина свещи и топлината им караше лицето ѝ да пламти. Трескавостта ѝ се подсилваше още повече от горещата маша за къдрене, с която умело боравеше Ашанти.

Костюмът ѝ беше ушит от меко драпиран муселин, обшит със златна сатенена панделка, и представляваше копие на гръцката одежда, носена от мадам Дюбари, официалната любовница на крал Людовик XV. Русата куртизанка беше в любовни отношения с краля на Франция вече няколко години, но манекенът, върху който роклята прекоси океана, беше достигнал Ню Орлиънс едва миналата зима. Семплият

стил и скромният материал на роклята бяха много подходящи за бал с маски в разгара на късното лято.

Дълбокото квадратно деколте и голите ръце едва не разколебаха Фелисити. Нищо чудно, ако почнеха да говорят, че се опитва да копира любовницата на краля и в други отношения...

Тя побърза да прогони тази неприятна мисъл. Преди седмици не се страхуваше, че една такава рокля би могла да навреди на доброто ѝ име, защо да почва сега?

Когато Ашанти привърши с къдренето на косата ѝ, Фелисити се изправи и разтърси белите дипли на колосания муселин. Меката материя падаше леко около краката ѝ и подчертаваше гъвкавите извивки на тялото. Талията ѝ беше пристегната с тънък златен колан. Краката ѝ бяха обути в кожени сандали без токчета, около глезените ѝ бяха увити кожени каишки. Не бе сметнала за нужно да сложи чорапи. За да подчертае още повече въздействието на скромния тоалет, тя бе измила пудрата от кичурите си и Ашанти беше увила разкошната тъмноруса коса на висок кок, от който падаше изобилие от меки къдрици.

— Прекрасна сте, мадмоазел, макар че тази рокля прилича на нощница.

Сравнението беше удачно. Под роклята Фелисити носеше само тънка долна риза и копринено бельо. От нея се излъчваше чистота, безстрастно очарование, подобно на ангелско, неосъзната дързост.

— Не е ли по-добре да се извиня и да откажа? — усъмни се Фелисити.

— Не бива да правите това, мадмоазел! Полковникът няма да го допусне.

— Ще се престоря, че ми е зле. Не, това ще бъде проява на страхливост...

— Вие не сте страхлива, мадмоазел — в този миг някой почука на вратата. — Това със сигурност е полковникът. Да го отпратя ли?

— Не — отговори твърдо Фелисити и посегна към бялото домино от обшит със злато сатен и коприненото наметало. — Ще отида на бала.

Навън беше тъмно и момчето с фенер, наето от Морган, свърши добра работа. Докато вървяха по главната улица, Фелисити се загледа

на изток и различи някои признаци на надигаща се на хоризонта пясъчна буря. Над реката аленееше зарево от пламъци.

Насмолените факли, запалени пред входа на къщата, в която щеше да се състои балът, ги поведоха в правилна посока. Дори и те не можеха да се разгорят както трябва в тежкия, неподвижен въздух. В балната зала също не беше особено светло, но това беше обичайното при такива вечерни празненства, където главното удоволствие се състоеше в отгатването на скритите зад маски лица, в запазването на тайната, докато удари полунощ. Атмосферата, макар и приятна, беше малко напрегната. Повечето от присъстващите жени бяха току-що омъжени млади дами, които се ограничаваха в дискретни флиртове, или вдовици. Домакинята беше известна със свободните си нрави, а аристократичният ѝ съпруг с готовност затваряше едното си око пред волностите на жена си.

Костюмът на Фелисити не беше толкова *outré* (предизвикателен, дързък), колкото се беше опасявала. Макар че никой, освен нея не носеше одежда в гръцки стил, повечето дами бяха доста по-разголени. Тя позна испанката, която бе видяла за първи път пред къщата на губернатора. Белите кичурчета в гарвановочерната коса я издаваха, макар да беше маскирана. Носеше черна, прозрачна, дълбоко деколтирана рокля, която не беше в състояние да скрие прелестите ѝ. Дамите, дошли в тежките костюми на испанския кралски двор, вече бяха повехнали и усърдно си вееха свеж въздух. Те попиваха с кърпички потта, която разваляше грима им, и хвърляха изпълнени с копнеж погледи към по-самоуверените жени, дошли с леки костюми. Когато Фелисити свали коприненото наметало от раменете си и го предаде на притичалия слуга, от гърлото на мъжа до нея се изтръгна дълбока въздишка. Тя се смути и го погледна подозрително изпод спуснатите си мигли.

Полковникът не сваляше очи от раменете ѝ и в погледа му се четеше неодобрение, което не можеше да бъде скрито дори от яркочервеното домино, подхождащо на униформата му. Ала в зелените очи имаше и нещо друго, имаше страстно желание, което стресна Фелисити до дън душа.

— Морган, приятелю, откъде намерихте тази богиня, тази истинска Диана, тази Хеба — не, Венера!

Този буен поток ласкателства можеше да изхожда само от Хуан Себастиан Унзага. От няколко дни насам той не се появяваше под прозореца ѝ. По-точно от деня, в който я въведе в кабинета на полковника.

— Така изглежда — промърмори Морган.

— Разкъсвам се от ревност. Кълна се в честта си, че нито една дама в тази зала, не, в цял Ню Орлиънс, не може да се мери с мадмоазел Лафарг!

— Вие сте твърде внимателен — прошепна Фелисити и лицето ѝ поруменя от удоволствие. Младият лейтенант беше непоправим ласкател.

— Не толкова, колкото бих желал. Ще се постарая да проявя истинската си учтивост, когато няма да сте придружена от този самоуверен ирландец, който за нещастие е мой началник.

— Доколкото виждам — заговори провлечено Морган, — скоро ще се наложи да предприема нещо срещу липсата на дисциплина и уважение у подчинените си. Няколко седмици дежурство на фрегатата в пристанището, сигурно ще допринесат много за подобряване на положението. Така ще науча младите офицери да ценят истинските добродетели.

— Ти се шегуваш, приятелю — промърмори Хуан Себастиан, който също носеше червено домино и комично извъртя очи.

Остро изсечената уста на Морган се обтегна в загадъчна усмивка.

— Разбира се, че се шегуваш, но дори и да не е така, аз ще измоля от дамата до теб един танц и споменът за него ще ме крепи през дългите самотни дни на борда. Вече ми е ясно, че това не отговаря на намеренията ти, *comrade*, но ти сам си си виновен, че не отчиташ фатализма в характера на иберийците.

— Само се опитай. Рискът си остава за теб — отвърна му все така сухо Морган.

Испанецът избухна в смях, завъртя се на токовете си и изчезна в тълпата. Балната зала беше пълна с червени униформи/Повечето наметала бяха яркочервени, но се виждаха и няколко черни и сиви. Господата не бяха свалили шпагите си и те изпъкваха под пелерините им. Всички бяха с напудрени перуки и черни маски на очите, и човек можеше да ги обърка.

Погледът на Фелисити се устреми към един строен мъж в ъгъла, задълбочен в разговор с дама, фризура, на която имаше формата на пчелен кошер, изпъстрен със сребърни пчели. Светлината беше твърде слаба, освен това мъжът беше обърнат с гръб към нея и тя не беше напълно сигурна, че това е Валкур. Но нещо дълбоко в нея ѝ нашепваше, че не се е излъгала.

Без да бърза, младата жена огледа пристигащите двойки. След като се овладя достатъчно, се обърна към полковник Макормак:

— Мислите ли, че генерал-губернаторът също ще дойде?

— Ще наmine за малко около полунощ. Баловете с маски не са по вкуса му.

Не стана нужда да търси друга подходяща тема, защото една от приятелките ѝ от манастирското училище, придружена от пълния си къдрав съпруг, се присъедини към тях. Фелисити им представи Морган и четиримата заговориха за незначителни неща, докато започна музиката.

Първият танц беше за полковник Макормак. Фелисити имаше чувството, че всички погледи в залата се устремени в странната двойка, която изпълняваше мълчаливо сложните фигури. Когато се осмели да вдигне поглед към Морган, видя, че той я наблюдава замислено.

— Тази вечер сте много мълчалив — пророни едва чуто тя.

— Да, за да съсредоточа цялото си внимание върху вас.

— Доста досадно занятие, нали?

— Ако можехте да прочетете мислите ми — отговори с широка усмивка той, — сигурно нямаше да твърдите подобно нещо.

— Уверена съм, че без тази способност се живее много по-леко — отговори твърдо Фелисити. Не биваше да му дава повод да я предизвиква.

Вечерта напредваше бавно, Фелисити изпълни желанието на Хуан Себастиан да танцува с него. След танца лейтенантът я остави в една ниша до прозореца и отиде да донесе купичка освежителен пунш. Пред бюфета се беше струпала цяла тълпа. Едва бе успял да изчезне сред множеството, когато леко движение до рамото ѝ привлече вниманието ѝ.

— Най-после се срещнахме, скъпа сестро — изсъска Валкур.

Фелисити вдигна очи и видя как брат ѝ се поклони иронично и с леко кимване я подкани да се скрие по-навътре в нишата. Побърза да потърси с поглед Морган, който беше застанал в другия край на залата и разговаряше оживено с един от колегите си, придружен от испанската благородничка. Слава Богу, в момента не гледаше към нея. Когато се обърна, Валкур беше изчезнал. Стараейки се да изглежда непринудено, Фелисити се изправи, извади ветрилото си и се скри в сенчестата ниша.

— Всички те гледат — посрещна я гневно Валкур.

— Все ми е едно! Как си посмял да дойдеш на бала! Защо не си напуснал Ню Орлиънс? Нали ми каза, че ще заминеш за Франция?

— Не е толкова спешно — сви рамене Валкур.

— Не губи време, моля те! Испанците те търсят, а полковник Макормак е твърдо решен да те залови, за да продължи разпитите. Освободили са те по погрешка.

— Кой им е крив, че бяха толкова невнимателни? Но нямам намерение да си усложнявам живота, като попадна отново в лапите им. Освен това, испанците са проклети бюрократи, които пишат безкрайни доклади за всяка малка случка. Защо да им създавам още работа? — Валкур отвори неразделната си табакера във форма на ковчег, извади щипка енфие и бързо я прибра.

Фелисити не можа да удържи гнева си.

— Ако полковник Макормак открие, че си тук, ще направи всичко, за да те пхне отново зад решетките.

— Аха, добрият полковник. Видях го да пристига тук като завоевател, водещ със себе си най-ценната плячка — теб. Всъщност, нямах никакви други намерения, освен да побърбя малко с прекрасната домакиня, но като станах свидетел на появата ви, почувствах нужда да науча някои подробности.

— Причината е много проста — отвърна тихо тя и накратко го осведоми за споразумението, сключено с полковника. Докато говореше, вятърът изду завесите и Фелисити можа да види озареното от приближаващи се светкавици небе.

Валкур дишаше неравномерно, тъмните му очи искряха от гняв.

— Как се осмелява да ти налага компанията си! Това е абсолютно недопустимо! Какво друго иска от теб?

— Досега се държи като безупречен джентълмен.

— О, наистина ли? — изсъска ядно брат ѝ и махна с ръка, за да ѝ попречи да продължи. — Това е отличен начин да прикрие истинските си цели.

— Той... досега дори не е намекнал за нещо повече — отговори твърдо Фелисити и затвори ветрилото си.

— Няма и да го стори, но някоя нощ ще се събудиш в леглото му и ще започнеш да се питаш как се е стигнало дотам.

— Морган Макормак не е в състояние да извърши подобна низост!

Валкур огледа маскарадния ѝ костюм и неодобрително присви очи.

— Ти не си вече малка, Фелисити, но си още невинна. Ако ти е необходимо доказателство, погледни роклята си. Костюмът, с който си се пременила, е чисто и просто покана за леглото. За мен е загадка как полковникът е устоял на прелестите ти. Най-добре е да се подсигурия срещу онова, което непременно ще последва. Така ще отстраня и опасността, която заплашва мен.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо, което би могло да те разтревожи, *ma chere*, освен ако не храниш по-нежни чувства към ирландския наемник — лицето на Валкур бе озарено от ярка светкавица и очите му блеснаха като на тигър.

— Не ставай смешен! — укори го остро Фелисити.

— Е, добре. Забрави какво казах. Забрави и че си ме виждала тази вечер.

— Валкур, недей! — прошепна умолително Фелисити, но вече беше късно. Брат ѝ изчезна в тълпата. Младата жена прехапа до болка долната си устна и дълго стоя неподвижна. Мина известно време, преди да осъзнае, че не е единствената, проследила с поглед пътя на брат си. Пое дълбоко въздух и се обърна към полковник Макормак.

Без да бърза, мъжът устреми поглед в лицето ѝ, подаде ѝ чаша ароматен пунш и каза:

— Баст ме изпрати да ви донеса нещо освежително. Каза ми, че ще ви намеря до прозореца, но изглежда, не съм го разбрал правилно, след като ви откривам в тази ниша. Господинът, с когото разговаряхте, ви изостави малко неучтиво, не намирате ли?

Въпреки небрежния му тон, нервите на Фелисити се опънаха до скъсване.

— Нали трябва да си потърси по-отзивчива партньорка, преди да е започнал следващият танц.

— Така ли? Защо отказахте да танцувате с брат си?

Фелисити се засмя. Нейно задължение беше да запази другаря си от детските дни. Постара се гласът ѝ да звучи непринудено:

— Нима помислихте, че е бил Валкур? Това не би го зарадвало, уверявам ви. Този мъж е непознат за мен, а и беше облечен толкова небрежно. Сигурно е дошъл от провинцията.

— Може и да съм се излъгал — промълви Морган, ала лицето му остана каменно. Предложи ѝ ръката си и двамата тръгнаха бавно към мястото, където Валкур тъкмо се сбогуваше с домакинята и бързаше да си тръгне.

ШЕСТА ГЛАВА

Бавно наближаващата буря все още не се беше разразила, когато Фелисити и полковникът напуснаха бала с маски. Нощното небе се раздираше от ярки светкавици, оглушителни гръмотевици се търкаляха току над главите им. Тръгнаха си почти веднага след свалянето на маските. Фелисити, разкъсвана от безименни страхове и съмнения, би помолила да си тръгнат още по-рано, но Морган можеше да възприеме молбата ѝ като отвращение от неговата компания или израз на безпокойство след срещата с брат ѝ. Господи, какво напрежение се изискваше да играе постоянно някаква роля, да внимава за всеки жест и всяка дума. Фелисити беше уморена, а нервите ѝ бяха толкова опънати, че се стряскаше при всяка светкавица. Беше толкова обърквана, че не можеше да реши дали да се втурне бързо към къщи, за да сложи край на тази мъчителна вечер, или да върви по-бавно, за да щади силите си.

Усилващият се вятър гонеше есенните листа по улиците, запращаше в лицата им песъчинки, заплашваше да угаси пламъка на фенера, който момчето стискаше в ръка, и увиваше роклята на Фелисити около тялото ѝ. Вятърът беше влажен и носеше миризма на гнило. Откъм една странична уличка се чу протяжно скърцане на затварящи се капаци. Отговори му кучешки лай. Гласовете и светлините от къщата, която бяха напуснали, се стопиха в далечината, погълнати от нощния мрак.

Фелисити не прие ръката, която ѝ предложи Морган. Ала когато се запрепъва по неравния, направен от дебели корабни греди тротоар, той я хвана за лакътя и я притегли към себе си.

— Тази вечер чух странна история — проговори тихо той и нито Ашанти, нито момчето го чуха.

Фелисити потръпна. Силната ръка, която стискаше лакътя ѝ, беше опасна.

— Каква история?

— Става въпрос за вас и за нощницата на Юлоа.

— О — думата прозвуча безизразно.

— Разказаха ми, че посред нощ сте се промъкнала в спалнята на един мъж и сте преровили шкафа му. Това ли е жената, която не прави нито крачка навън, без да е придружена от камериерката си?

Фелисити вдигна очи към него.

— Това беше облог.

— Да, облог, сключен от брат ви, който очевидно ви е убедил да осъществите дръзкото начинание вместо него.

— Не е вярно. Направихме го заедно.

— Но вие бяхте тази, която се промъкна в спалнята на губернатора, така ли е? Постовете са ви преследвали между къщите и са ви изгубили от очи, така ли е?

— Кой ви каза?

— Не знам точно. Една жена, преоблечена като кралица Изабела, която очакваше, че историята ѝ ще ме развесели. Положи големи усилия да ме увери, че всичките ви приятели я знаят.

— Може и така да е — отговори кратко Фелисити. — Предпочитам да забравя тази детинска лудория.

— Възможно е, но вие явно се отличавате с пристрастие към подобни необмислени постъпки. И друг път сте влизали в устата на лъва.

Безизразният му тон не издаваше нищо, въпреки това Фелисити го изгледа остро. Вече приближаваха къщата на семейство Лафарг. Малкият им водач спря и отстъпи настрана, за да могат да минат под арката, през която се влизаше в двора и се стигаше до стълбата към горния етаж.

Ашанти промърмори някакво извинение и се промъкна покрай тях, за да събуди прислужницата, която трябваше да ги чака, за да им отвори вратата. Полковникът се обърна да даде бакшиш на момчето и му нареди да почака. Фелисити огледа учудено тъмния коридор. Беше заповядала да запалят факли около часа на завръщането ѝ, но или заповедта не беше изпълнена, или засилващият се вятър, който се носеше с бясна скорост по тесния коридор, ги беше угасил.

Морган отново се обърна към нея. Тя направи няколко крачки напред, очаквайки всеки миг на стълбата да се появи светлина. Засега сцената се осветяваше единствено от фенера на момчето.

Внезапно се чу трясък на затваряща се врата, последван от женски писък, макар и приглушен, изтръгнал се от гърлото на Ашанти някъде навътре в непрогледния мрак. След миг изникнаха три тъмни сенки, още по-ужасяващи, защото появата им беше придружена със звънтене на извадени шпаги. Поредната светкавица освети вътрешния двор и Фелисити можа да различи мъжки фигури.

Морган отскочи настрана, извади светкавично шпагата си и уви пелерината на маскарадния костюм около лявата си ръка. Малкото момче зад тях нададе задавен писък, обърна се и хукна да бяга. Дворът потъна в мрак.

Корави мъжки ръце посегнаха към Фелисити и я метнаха на земята. Тя падна на колене, разрани ръцете си на твърдата каменна настилка и удари главата си в долното стъпало. Прониза я остра болка. Зави й се свят. Макар и олюлявайки се, тя успя да се изправи и извика Ашанти и другата прислужница. Зад гърба й се чуваха приглушени викове, пышкане и проклетия. Мъжете се нахвърлиха върху Морган като вълци. Подметките им тракаха оглушително в нощната тишина.

— Глупак! Едва не улучи мен! — прокънтя остър глас. За миг битката утихна.

Валкур! Фелисити разбра, че предчувствията не са я излъгали, макар да не искаше да им повярва. Но това тук не беше отмъщение. Подлото нападение в тъмнината, неравната битка на трима срещу един, това нямаше нищо общо с честната борба, която водеха дуелистите. Това беше подло планирано убийство. За него нямаше извинение.

— Ашанти! — изплака Фелисити. — Донеси лампа! Искam светлина! — може би като се появеше опасност да го разпознаят, Валкур щеше да се откаже от намерението си — ако не беше вече твърде късно.

Никакъв отговор, Фелисити се запрепъва нагоре по стълбата. Не се осмеляваше да помисли какво може да се е случило с камериерката й и с другото момиче. Хвърли се към вратата, която водеше към стаите, които споделяше с баща си. Бравата се раздвижи, вратата не беше заключена, а само придърпана, и светлината на единствената запалена свещ не проникваше в коридора. Фелисити грабна месинговия свещник, сложи ръка пред трепкащото пламъче и изскочи от стаята. Заслиза по стълбата и внезапно спря като закована. На площадката

стоеше полковник Морган Макормак с окървавена шпага в ръка. На гърдите му се виждаше резка, която продължаваше и по ръкава. Около нея бавно се разпространяваше тъмно петно. Лицето му беше като маска, неподвижно и мрачно.

— Светлината вече не е нужна — проговори той и гласът му прозвуча опасно тихо. — Макар да не се съмнявам, че щеше да бъде от помощ за нападателите. Като нищо щяха да изпълнят онова, за което бяха дошли, а нямаше да се избият помежду си.

— Какво говорите? — прошепна ужасено тя. — Къде са онези мъже?

— За съжаление не пожелаха да почакаат, съучастниците ви имаха нещастieto да проумеят, че битката не е толкова неравна, колкото очаквах. Отказаха се и хукнаха да бягат. Оставиха ви сама — с мен.

— Съучастници?

— Брат ви и приятелите му, ако предпочитате това.

— Но те не са... Аз не съм...

Мъжът разсече въздуха с шпагата си и пламъчето на свещта се разлюля.

— За глупак ли ме смятате? Нима не видях как си шушукахте на бала! Без съмнение, Валкур Мюра щеше да подготви нападението по-грижливо, ако беше имал малко повече време. Когато помещението е тясно, сам мъж винаги има предимство срещу двама или трима, особено при лошо осветление. За него всички останали са врагове, не съюзници.

Той направи крачка напред и Фелисити отстъпи назад, макар че не го искаше.

— Радвам се, че не сте ранен.

— Спестете ми този театър. Държете в ръката си единственото нещо, което би могло да помогне на брат ви — запалена свещ. Само това е достатъчно да ви издаде, дори да няма друго доказателство.

— Не знаех нищо, кълна ви се! — отмерените крачки, с които полковникът се изкачваше по стълбата, отекваха болезнено в ушите й. Тя се отдръпна назад и усети отворената врата с всяка фибра на тялото си.

— Нима очаквате да ви повярвам? Наистина ли мислехте, че ще ме заблудите със сладката си загриженост за баща ви, с половинчатите си обещания, с проклетия си артистичен талант? Все пак успяхте да ме

омаете и бях готов да повярвам, че сте наистина такава, за каквато се представяте. Бях готов да ви последвам навсякъде, дори в смъртоносния капан! Но всичко свърши. Щом сама сте се поставила за стръв, сега ще си понесете последствията.

Както винаги, мъжът не толкова упрекуваше нея, колкото се подиграваше сам със себе си. Смарагдовозелените очи я пронизваха. Опасността висеше във въздуха, звънеше като предупредителна камбана в душата ѝ. Когато обутият в кожен сандал крак на Фелисити докосна най-горното стъпало, тя се обърна и се втурна към вратата. Затвори я с трясък, подпря я с рамо и посегна към резето.

Още преди да е успяла да го спусне, Морган блъсна вратата и Фелисити политна назад. Свещта изхвъркна от ръката ѝ и угасна в дебелия килим, месинговият свещник се приземи на пода с оглушително дрънчане и се затъркаля към стената. Последва още един звън на метал, когато полковникът захвърли сабята си.

Само след миг той се озова пред нея. Притегли я към себе си в мрака и устните му завладяха нейните в гневна, наказваща целувка. Фелисити отметна глава назад, заизвива се, правейки отчаяни опити да му се изплъзне. Той я дръпна силно към себе си, притисна я до тялото си и тя усети напрегнатите до болка мускули, коравите като камък гърди.

— Не! — проплака отчаяно тя. — Вие не разбирате... — ала думите замряха на устата ѝ. Морган се приведе и отново впи устни в нейните. Ръцете му замилваха гърба ѝ, после се вмъкнаха в дълбокия отвор на деколтето. Пръстите му намериха ленената риза, сграбчиха я и я разкъсаха с едно-единствено дръпване. Мекият муселин сякаш нададе уплашен писък.

Фелисити усети хладен полъх по голия си гръб. Разкъсаната горна част на роклята се плъзна на пода и тялото ѝ се оголи до кръста. В продължение на един дълъг миг тя застина на мястото си, после бе обзета от луд гняв. Ярост забушува в сърцето ѝ, подхранвана от засилващата се паника, която заплашваше да я надвие. В този кратък момент на неподвижност Морган се наведе, плъзна ръка под коляното ѝ и я вдигна на ръце. После zakрачи към отворената врата на спалнята ѝ.

Младата жена се отбраняваше като безумна. Ритаеше го, виеше се като змия, свиваше се на кълбо, опитваше се да издере гърба му. Нищо

не помагаше. Мъжът я метна като чувал на леглото.

В този миг небето се озари от ярка светкавица. Стаята се обля в неземна светлина. Морган Макормак стоеше над нея, бронзовото му лице блещукаше като разтопен метал, смарагдовият огън на страстта озаряваше очите му. Той разкопча жакета си и го захвърли на пода. Фелисити се претърколи настрана в отчаян опит да избяга. Мъжът направи огромен скок, склучи ръце около талията ѝ и я издърпа назад. Ръката му помилва голите бедра, повдигна ги и ги притегли към своите. Фуркетите от косата ѝ изпадаха, копринените къдрици се разпиляха по раменете ѝ и закриха жилестата десница, която я притегли под тялото му.

Фелисити продължаваше да се съпротивлява. Дъхът ѝ идваше на тласъци. Успя да освободи едната си ръка и въздъхна облекчено. Пръстите ѝ се превърнаха в нокти на орлица и затърсиха да издерат очите му. Мъжът отметна глава назад, но тя все пак заби нокти във врата му. Най-после той успя отново да улови ръката ѝ и да я стегне в желязната си хватка.

По време на борбата коланът ѝ се развърза и падна. Мъжките устни се впиха в меката извивка на шията, после оставиха гореща следа по голото ѝ рамо. Фелисити сви крака и се опита да го ритне. Мъжът легна отгоре ѝ с цялата си тежест, за да я принуди да остане неподвижна. Гърдите ѝ потръпнаха, когато устните му намериха чувствителното връхче. Ръцете му издърпаха тънкия муселин около талията и освободиха свития на топка плосък корем.

— Не — пошепна задъхано тя. Тази единствена дума трябваше да изрази молба и съпротива едновременно. Това просто не можеше да бъде. Беше погрешно, невъзможно, невероятно.

Протестът ѝ сякаш още повече разпали страстта и подхрани гнева му. Ботушите се изхлузиха от краката му, дрехите се разхвърчаха по стаята. Безмилостните му ръце разкъсаха и последните остатъци от роклята ѝ. Едната от китките ѝ беше стегната в желязната му хватка, другата ръка беше притисната под собственото ѝ тяло и тя не можеше да се помръдне. Мъжът обхвана гърдата ѝ, помилва с палец розовото връхче, което се напрегна под милувката му. После плъзна ръка към ребрата, погали тънката талия, проследи напрегнатите мускули на корема и продължи надолу. Тялото ѝ се разтърси от силни тръпки.

Търсещите мъжки пръсти изследваха белоснежните бедра и най-после се плъзнаха между тях. Това вече беше непоносимо!

Фелисити се стегна и направи последен опит да се освободи, да се претърколи настрана. Ръката ѝ се изви болезнено. Пред очите ѝ се спусна червена мъгла. Успя да издърпа единия си крак, но веднага разбра, че това е грешка. Мъжът мушна коляно между разтворилите се бедра и се намести върху нея. Тя усети натиска на твърдия му член и тялото ѝ се сгърчи от уплаха. Внезапно осъзна колко е уязвима. Изплака от отчаяние, изви се като дъга и напрегна всичките си мускули и нерви в последен опит за съпротива. Ала мъжът продължи да я притиска към своята очакваща, безмилостна мъжественост, готова за окончателно проникване.

Все пак самият акт дойде внезапно. Опари я остра болка и Фелисити шумно пое въздух. Отчаяна, трескава, изгубена в непознатото усещане за нараненост в най-интимното си място, тя се замята като уловена на въдицата рибка. Не усети, че мъжът над нея се поколеба, че шумно изпусна въздуха от дробовете си, сякаш го бяха ударили. Тихото му проклятие заглъхна в трясъка на гръмотевицата. Морган разхлаби хватката си, но не я освободи напълно. Напрежението в тялото ѝ отслабна, макар и едва забележимо. В гърдите ѝ се надигна непознато чувство на радостно очакване. Болката отмина, остана невероятното усещане за твърдото голо тяло, притиснато до нейното. Досега беше стискала здраво очите си, но сега напрежението се отдалечи и миглите ѝ затрепкаха.

Морган беше само топла, тежка сянка над нея, която не ѝ позволяваше да се раздвижи. Нова светкавица озари лицето му. В зелените очи се четеше съмнение. Когато срещна погледа ѝ и видя надвисналите по ресниците сълзи и обвинителния, объркан гняв, лицето му се вкамени. Мракът отново ги обгърна.

— Признавам, ти трябваше да платиш висока цена, скъпа моя Фелисити — прошепна той и топлият му дъх помилва бузата ѝ. — Но не можеш да я сравниш с цената, която щях да платя аз, ако се беше изпълнило желанието ти.

— Аз... аз не исках...

— Сигурен съм, че не си искала — прекъсна я меко той. — Аз също не го исках. Но колкото и да бях глупав, сега няма да споря със съдбата.

Думи се блъскаха в главата ѝ, остри, хапещи, обясняващи, умолителни. Ала не достигнаха до устните ѝ. Морган проникна дълбоко в утробата ѝ и тя отново потъна в болката. Той се оттегли назад, после проникна отново и отново, и движенията му ставаха все по-бързи. Освободи китките ѝ и се подпря на ръцете си. Заклещена в помитащата буря на тласъците му, подлудена от неизбежното насилие, упражнено върху най-интимната ѝ същност, Фелисити заби нокти в гърдите му и разкъса плътта му. Напипала прясната рана, тя дръпна назъбения ѝ ръб и усети как по ръката ѝ се стече струя кръв. С един ъгъл на съзнанието си улови остроото му, болезнено вдишване, но не можа да спре. Тя също трябваше да му причини болка! Оковани един за друг от дивия натиск на възбудените сетива, двамата преплетоха телата си в безсмъртна борба. Страхът беше изчезнал. Тя щеше да оцелее, макар че нищо нямаше да е както преди, да бъде същата. Никога нямаше да си възвърне увереността, правото да остане ненаранена. Изчезна и гневът, а с него и сигурността, че не е виновна за случилото се. Дълбоко в себе си знаеше, че е станала неволна съучастница в нападението над Морган Макормак.

Най-после бурята се разрази над града. Заваля проливен дъжд. Едри, хладни капки забарабаниха оглушително по прозорците.

След малко Морган се отдели от нея. Претърколи се към края на леглото и дървената рамка изскърца. Стана, отиде с бързи крачки до прозореца и блъсна капачите. Хладният, влажен полъх на вятъра нахлу необезпокояван в стаята. Някъде далеч трещеше гръмотевица. Минутите минаваха, но Фелисити не се помръдваше. Широко отворените ѝ очи бяха втренчени в мъжа до прозореца.

Морган пое дълбоко въздух и бавно го изпусна от дробовете си. После се обърна към леглото. Приседна до нея и меко помилва рамото ѝ.

— Добре ли си?

Фелисити се дръпна като ужилена и се зави до брадичката. Макар че тялото ѝ тръпнеше от болка, а душата ѝ се разкъсваше от мъка, гордостта допускаше само един отговор.

— Да — отвърна кратко тя.

— Искане ми се да се извиня, но думите ще прозвучат доста фалшиво.

— Не ви моля за нищо! Искам само да си отидете! Искам да напуснете дома ми, още сега, веднага! Излезте оттук!

— Може би това наистина е вашето желание, но смятам, че за мен то не е правилното решение — изрече бавно мъжът.

— Какво искате да кажете?

— Оставането ми в тази къща има известни предимства. Бих могъл да ви изброя няколко, без изобщо да се замислям.

— Но вие не можете... — започна гневно тя.

— О, разбира се, че мога — отвърна небрежно той, като се престори, че не я е разбрал. — Първо, ако брат ви реши да се върне в Ню Орлиънс през някой от близките дни, той непременно ще мине оттук, за да види как сте. Най-умното е да изчакам връщането му в бившия му дом. Второ, в града е много трудно да се намери квартира. Генерал-губернаторът смяташе да реквизира няколко къщи за офицерите си, преди всичко, за да се отърве от постоянното им присъствие. Сигурен съм, че ще се почувства облекчен, ако сам си намеря подслон. И трето, не мога да ви оставя сама във вашето състояние. Никога не съм изнасилвал девственици. Ако само знаех... Но нямах и представа. Отговорността е досадно нещо.

— Така значи! — изсъска горчиво Фелисити.

Уви одеялото около гърдите си и се изправи в леглото.

— Вие вероятно сте на друго мнение относно принципите ми, но аз наистина усещам потребност да ви предложа нещо като възмездие за онова, което ви причиних.

Гласът му звучеше сухо и както винаги иронично. Фелисити внезапно си пожела да види лицето му.

— Да не би да намеквате...

— Да, смятам, че е редно да ви направя предложение за женитба.

— Не говорите сериозно, нали? Първо ме обвинявате, че съм организирала убийството ви, а само след час ми предлагате името си. Та това е смешно!

— Въпреки това говоря сериозно.

— Защо го правите? За да завоювате благоволението на О'Рейли и да разширите възможностите си, така ли?

В гласа му прозвуча мрачно удоволствие:

— И това също. Но най-важното е, че ще мога да ви държа под око и да се предпазвам от евентуални нови заплахи.

— Аз не съм организираща тазвечерното нападение — изплака Фелисити и размаха юмруци в безсилна ярост. — Не знаех нищо за намеренията на Валкур, абсолютно нищо.

— Как да ви повярвам, след като ви видях да разговаряте с него?

— Това нямаше нищо общо с вас. Никога не бих си позволила...

— Признавате ли, че Валкур беше на бала?

— Да, но ви се кълна, че не знаех нищо за намеренията му.

Мъжът се изправи, наметна жакета си и отиде в салона да запали свещ. Върна се след минута, без да се смущава ни най-малко от голотата си, и остави бронзовия свещник на нощното шкафче. Фелисити побърза да отвърне поглед и се загледа в черния отвор на прозореца, през който се стелеше дъждът и падаше на пода с мелодично плискане.

Морган застана в края на леглото и се облегна на ръчно резбованата табла.

— Ако повярвам в уверенията ви — проговори отмерено той, — това само засилва решимостта ми да ви направя своя жена.

Фелисити обърна глава към него. Кафявите ѝ очи бяха твърди като камък, гласът тих и звънтящ като метал.

— Не. Никога, докато съм жива.

— Никога е много дълго време — отвърна тихо той и без усилия издържа погледа ѝ. — Надявам се, че няма да съжалявате за решението си.

Фелисити преглътна готовия отговор, защото в този миг установи, че Морган е сериозно ранен. Кръвта се стичаше на ручейчета по гърдите и рамото и капеше от пръстите му. Цялото му тяло беше на кървави ивици. Разширените ѝ от ужас очи се насочиха към чаршафите. Спалното бельо беше цялото на кървави петна. Беше невъзможно да се разбере коя кръв е от нея и коя от Морган.

— Mon Dieu — прошепна задъхано тя, протегна ръка и изгледа невярващо оцапаните с кръв пръсти и късчетата кожа под ноктите си.

Морган сведе поглед към гърдите си и на лицето му се изписа объркване. После смутено опипа дългата резка по продължение на плоските мускули, която стигаше чак до рамото.

— Моля за извинение. Не съм го усетил.

В гърлото на Фелисити се надигна гадене. Не знаеше какво да каже, какво да стори с този мъж, проникнал така неочаквано в живота

й. Беше объркана, уморена до смърт, искаше да легне и да се наплаче, макар да знаеше, че сълзите няма да донесат облекчение. Дъждът навън отслабваше. Барабаненето на капките по покрива премина в тихо плискане. Внезапно се чу далечно тропане по врата. Шумът беше настойчив и изискваше внимание. Младата жена обърна глава и се вслуша.

Внезапно я осени прозрение.

— Ашанти — прошушна задъхано тя.

— Вашата камериерка?

— Не знам какво са направили с нея и с другите две жени.

— Да идем да проверим — предложи със смръщено чело Морган.

— Не, аз ще отида — възрази бързо Фелисити и хвърли поглед към кръвта, която се стичаше между пръстите му. — Вие седнете.

Мъжът вдигна едната си вежда и в гласа му прозвуча хаплива ирония:

— Вашата загриженост е трогателна, но раната е незначителна. Кръвта тече вече от доста време. Няма да ми навреди, ако потече още малко.

— Искях да кажа, че не сте ми необходим — озъби се тя.

— Както желаете.

Фелисити скочи от леглото, все още увита в окървавените чаршафи. Лицето на мъжа оставаше затворено. Тя изтича до гардероба, грабна един халат и го наметна, след което захвърли чаршафите. Едва сега осъзна, че все още е обута с меките кожени сандали, завързани с шнурове около глезените. Изчерви се цялата, макар че причината й беше непонятна, и бързо излезе от стаята.

В салона имаше скрин за завивки, в който съхраняваха и стари платна, Фелисити вдигна тежкия капак и извади навити на руло превръзки, изрязани от стар чаршаф. Устните й се опънаха в тънка линия, пръстите й се склчиха здраво около превръзката, но тя побърза да се върне в спалнята. Хвърли рулото на леглото до Морган и отново изскочи навън.

Глухият шум, който бе чула, се засили със спускането по стълбата. Изглежда, идваше от двора. Най-вероятно от стаята на Ашанти. Предположението й се потвърди, когато излезе в мократа нощ. Сви глава между раменете си, защото от покрива продължаваха

да се стичат водни капки, и се плъзна като сянка по тъмния двор. Спря пред вратата на камериерката си и вдигна дървеното резе, което я препречваше. Това беше обичаен метод да се заключват робите за през нощта, макар че вече отдавна не се прилагаше в дома на баща ѝ.

Вратата се отваряше навътре. Ашанти се беше свила в един ъгъл и се изправи едва когато позна Фелисити.

— Мадмоазел! — изкрещя тя и се хвърли към господарката си. — Бях се побъркала от тревога!

— Нещо ми няма — отвърна задавено Фелисити.

— Онези мъже се нахвърлиха върху мен в тъмното, набутаха ме в стаята ми и зарезиха вратата. Чух виковете ви, но не можех да ви помогна. Какво направи пак мосю Валкур?

Фелисити описа накратко нощната битка. Изобщо не беше учудена, че камериерката веднага беше заподозряла доведения ѝ брат.

— Значи полковникът е ранен? Много ли е лошо?

— Той казва, че не е — отговори потиснато Фелисити. — Но кръвта продължава да тече.

— Къде е той? Трябва да се погрижим за раната — Ашанти се втурна навън, но на прага спря и се обърна отново към Фелисити.

— Какво е станало с вас, мадмоазел? Защо сте с този халат? Ами косите ви? И ръцете?

— Аз... Той ме помисли за... — не биваше да се изразява така. Защо се опитваше да оправдае Морган Макормак?

— Да не ви е наранил? — попита настойчиво Ашанти. — Кажете ми какво ви е сторил онзи дявол!

— Полковникът реши, че съм замесена в нападението. Той...

— Значи полковникът, а не мосю Валкур е причина за вида ви? — камериерката направи няколко крачки към господарката си и замислено я огледа.

Фелисити вдигна ръка и опипа лицето си. После разтърка слепоочието си, пострадало при сблъсъка с каменната стълба. След малко въздъхна и отпусна ръка. Нямаше смисъл да крие от Ашанти.

Камериерката разбра и съчувствено докосна ръката ѝ.

— Да вървим горе, мадмоазел. Ще ви приготвя билков чай и ще ви помогна да си легнете.

— Полковникът е още там.

— Ако всичко, което ми казахте, е вярно, той няма да ви стори нищо — прошепна утешително Ашанти.

Фелисити ѝ хвърли сърдит поглед.

— Не ме е страх от него! Искам да си отиде, а той е решил да остане.

— Може би... — започна камериерката, но се поколеба, преди да продължи. — Може би наистина е по-добре да остане.

— Как така? Какви ги говориш? — смая се Фелисити.

— О, просто ми хрумна. Но сега е време да вървим. Аз ще се погрижа за всичко.

Фелисити беше изтощена до смърт. В утробата ѝ пареше рана. Тласкан от вятъра, дъждът мокреше халата ѝ. Тънката материя не я предпазваше от бурните пориви на вихрушката. Тя потрепери и уви халата по-здраво около голото си тяло.

— Единственото, от което имам нужда, е топла баня.

— Ще си я получите — обеща Ашанти, обърна се и тръгна към стълбата. На долното стъпало изчака господарката да мине покрай нея и да се изкачи първа.

Морган беше облякъл късите си панталони, но нищо друго. Стоеше с мрачно изражение на лицето пред тоалетната масичка и притискаше дебелата превръзка до гърдите си. С другата си ръка се опитваше да увие свободния край на превръзката около раменете си, но това не му се удаваше. Когато Фелисити се появи на прага, той ѝ изгледа през рамо, но не промълви нито дума. Младата жена влезе в спалнята и с жест повика Ашанти.

Камериерката изгледа пронизващо нощния посетител, после сведе поглед. Лицето ѝ не изразяваше нищо. Запъти се към нишата, в която съхраняваха малката медна вана, и я издърпа в стаята. Взе ленена кърпа от масичката за миене, парче скъп сапун и стъклено бурканче с пудра. Остави всичко това на ръба на ваната и се обърна към леглото. С няколко бързи движения събра замърсените чаршафи, мушна вързопа под мишница и излезе от стаята.

Фелисити продължаваше да стои до вратата, разкъсвана между потребността да влезе отново във владение на стаята си, и порива да избяга и да я предостави на Морган Макормак. Чувстваше се повече от странно, като го гледаше застанал пред огледалото, ботушите му захвърлени на пода, ризата и жакетът метнати на един стол. Сякаш

имаше пълното право да оставя вещите си в спалнята ѝ. Нахалството му я нервираше, но едновременно с това изпитваше някакво странно безпокойство, свързано с отказа му да си отиде и с намерението да се настани у тях на квартира.

Придържайки с ръка халата си, Фелисити пристъпи към прозореца. Дъждът почти беше престанал. Ашанти прекоси двора, за да отнесе чаршафите в пералнята. После отиде да събуди младата слугиня и готвачката, които спяха в една стая. Скоро трите жени излязоха от кухнята, размахвайки развълнувано ръце. Ашанти им нареди да запалят огън и да стоплят вода за къпане.

Камериерката ѝ приемаше съвсем спокойно промяната в положението на господарката си. Фелисити си припомни постоянните ѝ съвети да проявява повече предпазливост и си каза, че Ашанти е предчувствала събитията. Но нима някой беше в състояние да предотврати случилото се тази нощ? Тя се облегна на перваза с празен поглед, посегна към капациите и ги затвори.

Зад гърба ѝ прозвуча тихото проклятие на Морган, следвано от шума на падналото руло превръзки. Когато Фелисити се обърна, ирландецът стискаше в ръка окървавения пластир, свален от рамото му, и търсеше къде да го хвърли.

— Ей там — промълви тя ѝ посочи към порцелановия леген, поставен до каната с вода за миене.

Морган хвърли парчето плат в легена, после се обърна към нея и я изгледа с непроницаемите си зелени очи.

— Нямате ли случайно игла и конец?

— Разбира се. Защо са ви?

— Тази проклета рана трябва да се зашие. Отваря се всеки път, когато вдигна ръка, и започва да кърви.

— Искате да зашиете отвора? — попита невярващо Фелисити и погледът ѝ се плъзна към ручейчетата кръв, които отново се стичаха по гърдите му. Повдигна ѝ се и побърза да отвърне очи.

— Не, сладка моя, ще го направите вие.

Стреснатите кафяви очи срещнаха горящия зелен поглед.

— Не мога да направя това!

— Но моля ви — продължи подигравателно той, — бях уверен, че възможността да забиете игла в плътта ми ще ви достави огромно удоволствие.

— Имате странни представи за характера ми, полковник.

— Нямам нищо против да ги променя — отвърна неочаквано меко той.

Фелисити вирна сърдито брадичка.

— Така ли? Но нали отказахте да повярвате дори в една моя дума?

— Както се казва, делата са по-изразителни от думите.

— Това е вярно — установи делово Фелисити и си позволи да се усмихне. — А какво ще помислят за вас вашите хора, полковник Макормак?

— Нали ви предложих публично извинение — напомни ѝ той.

— Нима сте очаквал, че ще приема?

— Защо не ми вярвате? — попита тихо мъжът.

Смарагдовото сияние на очите му я заслепяваше и тя отвърна поглед. Сега трябваше да мисли за раната.

— Кръвта не спира да тече — установи делово тя. — Ще отида да взема кошничката за шев.

Когато се върна, Фелисити остави кошничката на тоалетната масичка, но не свали ръце от дръжката ѝ.

— Не е ли редно първо да почистите раната?

— Разрезите от шпаги са винаги чисти. Освен това изтече толкова много кръв, че всичко би трябвало да бъде наред. Макар че едно време познавах еднокрак пират, който препоръчваше раните да се почистват и отвън, и отвътре със силна ракия.

— Може би и вие искате една глътчица, за да се подкрепите? — попита иронично тя.

— Не, аз не — отвърна усмихнато той. — Но нямам нищо против да почакам, докато вие подхраните смелостта си с малко алкохол.

— Не е нужно — Фелисити събра всичките си сили, пусна кошничката, отиде до масичката за миене и наля вода в легена, за да си измие ръцете. Течността веднага се оцвети в червено, но повече от кърпата, която Морган беше хвърлил в легена, отколкото от петната по ръцете ѝ. Фелисити изля легена в голямата кана за мръсната вода, изплакна ръцете си, избърса се и започна да рови в кошничката за шев.

— Ще трябва да седнете — проговори през рамо тя.

— По-добре ми е да стоя.

— Може и така да е, но е необходимо да седнете, независимо какво удоволствие ви доставя да ми покажете твърдостта си. В противен случай ще трябва да се надигна на пръсти, за да достигна раната.

Строгийт ѝ тон го развесели, Фелисити можеше да се закълне, че по устните му е пробягала усмивка. Без да бърза, мъжът приседна на единствения стол в стаята и изпружи дългите си крака.

— На ваше разположение съм — проговори невъзмутимо той.

Фелисити вдяна в иглата черен копринен конец, най-здравия, с който разполагаше, и отиде в салона. На малка масичка беше оставена гарафа с коняк. Тя отля малко в една чаша и потопа иглата и конца в течността. После отнесе чашата в спалнята. Взе от тоалетната масичка ножица и запалена свещ. Обърна се към Морган и сенките затрепкаха по стените.

— Ще подържите ли свещта? — попита тя и му подаде месинговия свещник. — Нужна ми е повече светлина.

Вместо отговор той протегна ръка. Фелисити се приближи, сложи в ръката му месинговия свещник и премина от дясната му страна. Сега, когато беше в непосредствена близост до него и светлината падаше право върху гърдите му, тя забеляза дългите червени ивици, причинени от острите ѝ нокти. Гледката не я зарадва, дори напротив, причини ѝ гадене. Отвърна поглед и посвети цялото си внимание на дълбокия прорез.

— Внимание — мъжът протегна ръка и улови една дълга златна къдрица, паднала на гърдите му. Фелисити, която се бе привела напред, се стресна, отскочи назад и едва тогава разбра, че той просто е искал да предотврати опърлянето на косата ѝ от пламъка на свещта. Но мъжът не пускаше кичура и Фелисити се почувства като привързана за него със златна нишка. Той я погледна с потъмнели от страст очи и бавно отпусна къдрицата.

Фелисити събра смелост и отново се наведе над гърдите му. Морган не откъсваше очи от лицето ѝ и това беше толкова обезпокояващо, че тя трябваше да сведе дългите си клепачи.

— Сигурен ли сте, че трябва да го направя?

— Абсолютно.

— Ще ви боли.

— Без съмнение.

Фелисити все още не можеше да се реши. Тялото ѝ тръпнеше от възбуждане.

— Припомнете си — препоръча с мек глас мъжът — какво мислехте за мене само преди половин час.

Младата жена го изглежда с омраза, пое дълбоко въздух и с треперещи пръсти извади тънката игла от чашата с коняк.

Първият шев беше най-труден. Неочакваната съпротива, която оказва кожата му, я стресна. Беше ѝ невероятно трудно да прецени дебелината ѝ. Морган, устремил поглед в лицето ѝ, дори не трепна. По нищо не личеше, че е усетил болезненото пробождаване на иглата. След известно време Фелисити се осмели да го погледне и установи, че очите му са се втренчили в разтвореното деколте на халата ѝ. Стисна недоволно устни и се съсредоточи отново в работата си. Имаше нужда и от двете си ръце.

Най-после свърши, изправи се и му обърна гръб. Раната беше защитена, но кръвта продължаваше да тече. Фелисити остави иглата и ножицата на тоалетната масичка, взе рулото превръзки и нагъна неколккратно първото парче. Намокри дебелината подложка с коняк и я притисна върху раната. В този миг се върна Ашанти. Прислужницата хвърли бърз поглед към господарката си, но лицето ѝ остана безизразно. Отиде до ваната и наля приготвената вода.

— Банята ви е готова, мадмоазел.

Настъпи неловка пауза. Фелисити, която притискаше с една ръка превръзката, а с другата придържаше разтворения си халат, местеше отчаяно очи от прислужницата към мъжа, който беше нахълтал неканен в спалнята ѝ. Макар да копнееше за чистота, тя не можеше да се съблече в присъствието на Морган Макормак и да влезе във ваната.

Ирландецът огледа внимателно бледото ѝ лице, хвърли бърз поглед към Ашанти, която не помръдваше и лицето му се опъна. Изправи се и промърмори:

— Ще почакам в другата стая.

Странно, но в този миг Фелисити усети искрена благодарност към него. Побърза да прогони това чувство и едва сега забеляза, че все още стиска в ръка превръзките.

— Почакайте, трябва да превържа рамото ви.

— Позволете на мен, мадмоазел — намеси се Ашанти и пристъпи напред.

— Да, така е най-добре — Фелисити облекчено ѝ подаде превръзката. Ашанти разбираше от болести и рани.

Камериерката взе свещника от ръката на Морган и го остави до ваната. После тръгна към салона.

Обзета от странно недоволство, Фелисити остана загледана след тях. После разтърси глава, съблече се и се пхна в топлата вана.

СЕДМА ГЛАВА

Загледана в една точка на боядисаната в бяло стена насреща си, Фелисити се сапунисваше бавно. Хладката вода облекчи болките от натъртванията и контузиите по тялото, ѝ. Треперенето в утробата ѝ беше изчезнало. Чувстваше се изтощена, но спокойна, и беше готова да си легне и да заспи.

Ала колкото и да си втълпяваше, че самата тя не се е променила и животът ѝ ще продължи, както досега, това не я успокояваше. Не, нищо не беше както преди. Зад вратата на спалнята ѝ чакаше полковник Морган Макормак, мъжът, който бе повярвал, че тя е съучастница в причинената му несправедливост, и си бе присвоил правото да определя по-нататъшния ѝ живот. Фактът, че имаше възможност да ѝ наложи волята си както чрез принуда, така и просто поради физическата си сила, правеше положението ѝ двойно по-трудно.

Какво да прави сега? Можеше ли изобщо да направи нещо? Тъй като баща ѝ беше в затвора, а новите управляващи бяха обявили брат ѝ за престъпник, тя бе останала без мъжка закрила. Приятелите на баща ѝ бяха в ареста заедно с него. Роднините на майка ѝ бяха измрели, семейството на баща ѝ живееше във Франция, френският генерален директор не само че нямаше никаква власт при испанския режим, ами се беше превърнал в помагач на новите власти. Жителите на града с право го обвиняваха, че работи с тях за своя собствена изгода. Единственият човек в Луизиана, който имаше по-висок чин и разполагаше с повече власт от Морган Макормак, беше О'Рейли, следователно беше безсмислено да се надява, че той би могъл да се намеси в частния живот на подчинения си, само заради една жена, която на всичкото отгоре е дъщеря на арестуван за предателство французин. Нима наистина беше изцяло във властта на Морган Макормак? Е, щом между нея и полковника не стоеше никой, тя щеше да се погрижи сама за защитата си — а полковникът да върви по дяволите!

В този момент в стаята влезе Ашанти. Беше праметнала през ръката си чисто спално бельо, а пръстите ѝ стискаха голяма чаша горещ чай. Напитката миришеше на билки и подправки. Очевидно се касаеше за едно от лечебните ѝ африкански питиета. Ашанти остави чашата на пода до ваната, откъдето Фелисити можеше да я достигне, после раздипли чаршафа и го опъна върху дюшека на леглото.

Фелисити се надигна и посегна към горещото пиене. Отпи глътка и се намръщи.

— Какво е това? Никога досега не съм го опитвала.

— Не ви беше нужно, мадмоазел. Отварата ще ви помогне да не заченете дете.

До този момент Фелисити не беше намерила време да помисли по този въпрос, а може би не беше имала и желание. Тя се взря с празен поглед в тъмното пиене, без да смее да го поднесе към устните си.

— Пийте, мадмоазел. Така е най-добре, докато не се омъжите.

— Права си — въздъхна Фелисити и послушно изпи отварата. — Полковникът... още ли...

— Да, той все още е в съседната стая. Превързах раната му. Вече няма да кърви. И видях гърба му. Осеян е с белези.

— Разказвал ми е, че по-рано бил моряк на английски кораб. Вероятно белезите са останали от бичуване с камшик.

— Ужасно е, че хората могат да си причиняват такива неща...

— Хората са способни на какви ли не жестокости — промълви тихо Фелисити, загледана към терасата. — Макар да не разбирам, защо го правят.

— А полковникът... — започна колебливо Ашанти. — Ще си отиде ли или ще остане при нас?

— Отказва да напусне тази къща — обясни кратко Фелисити.

— Имате предвид, за тази нощ?

— Не само. Решил е да се настани на квартира при нас.

— О, това е много добре, мадмоазел.

— Добре? — смая се Фелисити. — Ти чуваш ли се какво говориш!

— Той ще ви закриля и ще се грижи за вашата сигурност.

— А кой ще се погрижи да ме опази от него? — Фелисити остави празната чаша и скочи толкова внезапно, че водата се разплиска на

всички страни.

— Вие сте способна да се пазите сама, мадмоазел — отговори уверено Ашанти, донесе една хавлия и я подаде на Фелисити, която вече излизаше от ваната. Погледът ѝ се плъзгаше с възхищение по стройните извивки на напълно узрялото женско тяло. — Въпросът е по-скоро, кой ще спаси него от нас?

Камериерката не беше забравила, че домът на Фелисити криеше за полковника постоянна заплаха. Всички негови обитатели можеха да направят така, че гостът да се почувства нежелан и да го принудят да си иде.

Не им остана време да обмислят по-подробно възможностите. Фелисити тъкмо се пръскаше с ухаещата на виолетки пудра, а Ашанти държеше нощницата готова, за да може да я облече, когато вратата се отвори. Фелисити захвърли пухчето за пудрата и навлече презглава нощницата. После завърза с треперещи пръсти панделките на врата и се обърна към застаналия на прага мъж.

— Какво желаете? — попита тя и гневът ѝ се усили още повече, когато усети, че цялата се е изчервила.

— Помислих си, че ако сте готова с банята, бих могъл да използвам останалата вода — отговори той и в очите му проблесна ирония.

Мина известно време, преди Фелисити да осъзнае, че цялото ѝ тяло е огряно от единствената запалена свещи и формите му изпъкват още по-съблазнително под тънката нощница. Отдръпна се рязко и на лицето ѝ се изписа израз на оскърбено достойнство. Като видя това, мъжът предпочете да премълчи напирателната на устните му острота.

— Искате да се изкъпете?

— Толкова странно ли ви се струва?

— За повечето хора това е необичайно — отговори младата жена.

— Аз придобих този навик в Индия. Всеки ден плувах в морето или се къпех в солена вода. Имате ли нещо против, ако използвам ваната ви?

Нямаше смисъл да му отказва.

— Нали знаете, че не бива да мокрите превръзката?

— Ще внимавам.

— Ще повикам втората прислужница и двете с Ашанти ще отнесат ваната в друга стая — рече колкото се може по-учтиво

Фелисити.

— Не е нужно.

Младата жена го изглежда с растящо недоверие в кадифените си очи.

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че ще се окъпя тук — отговори, с подчертано спокойствие той. — Разбира се, само в случай, че камериерката ви е готова.

— Готова съм, полковник — отговори равнодушно Ашанти, направи реверанс и се запъти към вратата.

Фелисити направи крачка след нея.

— Ашанти, недей...

— Какво има, мадмоазел? — камериерката спря и се обърна. В погледа ѝ се четеше съчувствие.

— Нищо. Можеш да си вървиш.

Вратата се затвори зад стройната черна фигура. Морган започна да разкопчава страничните копчета на униформения си панталон, Фелисити все още стоеше наред стаята, без да знае какво да прави. Ужасно ѝ се искаше да излезе и да му предостави спалнята си без борба, но гордостта взе връх. Нямахте да му позволи да помисли, че е избягала.

Въпреки това изкушението да отвори вратата и да се втурне далеч в нощта беше почти непоносимо. Но къде да иде, при кого да се скрие? Нямахте пари, не можеше да си плати билета за някой параход, а ако останеше в Ню Орлиънс, никой не можеше да я опази от властта на испанците. Особено от един от най-високопоставените ѝ представители, полковник Морган Макормак. А и не можеше да остави баща си. Какво щеше да стане с него, ако дъщеря му замине далеч през морето? Докато гниеше в испанския затвор, той беше заложник за доброто ѝ поведение. Може би събитията от последната нощ бяха настроили полковника срещу баща ѝ. Не, тя трябваше да престане да се занимава със собствените си тревоги и да убеди Морган Макормак, че не е имала нищо общо с нападението срещу него.

Без да бърза, полковникът седна във ваната. Фелисити пристъпи сковано към тоалетната масичка и взе от нея четката за коса. Разреса блестящите тъмноруси къдрици, които досега висяха на сплъстени кичури. Косите ѝ стигаха до под бедрата. След известно време

погледна в огледалото и видя Морган, седнал неудобно в малката вана, вдигнал колене чак до брадата си, да сапунисва грижливо гърдите си под превръзката. В този вид мъжът изглеждаше много по-човечен и... безопасен. Почти нищо не напомняше за властната, жадна за отмъщение натура.

Докато Фелисити изваждаше останалите фуркети от косата си, тя се обърна и хвърли бърз поглед към ирландеца.

— Вие се смятате за нещо голямо, нали?

— Как ви хрумна тази мисъл? — Морган бавно изстискваше водата от ленената кърпа.

— Само какви неща извършихте, откакто се срещнахме за първи път! — отговори безстрашно тя.

— Вероятно говорите за методите, с които се опитвам да се подсигурия? Нима всичко не става, както аз искам?

— Точно това имах предвид — промълви замислено Фелисити.

— Знаете ли, когато човек е моряк, пират или наемник, той научава много бързо тези неща. Ако ти не овладееш събитията, ще те владеят те.

— Това е чудесно, стига човек да разполага със силата или властта да се наложи.

Зелените очи се присвиха в тънки, блестящи ивици.

— Какво намекувате?

— Опитвам се да открия — отвърна предпазливо тя — как възнамерявате да постъпите спрямо баща ми.

— Веднъж вече ви казах, че съдбата му не зависи само от мен.

— Казахте също, че при благоприятни обстоятелства, О'Рейли би могъл да прояви милосърдие — напомни му твърдо Фелисити, макар че трепереше от напрежение.

Мъжът изстиска още веднъж кърпата, остави я на ръба на ваната и се изправи.

— Положението се промени.

— Не е истина! Ако ми повярвате...

Когато Морган посегна към останената на стола хавлия, Фелисити извърна смутено очи, но темата беше твърде важна и не можеше да си позволи да му обърне гръб.

— Защо да ви вярвам? Какво основание сте ми дала, за да приема, че казвате истината?

— Нима наистина смятате, че бих могла да желая смъртта ви? Вие сте единствената надежда баща ми да бъде осъден справедливо.

— Без съмнение, вие сте узнала, че вече съм изготвил доклада си за случая с баща ви, в който съм изказал мнение, че той не се е включил активно в съпротивата, затова препоръчвам да бъде помилван или наказан само формално. Ако е така, значи вече няма какво да спечелите от спазването на уговорката ни. Напротив, най-умното би било да се отървете от една постоянна заплаха.

Фелисити го погледна право в очите.

— Не сте прав — прошепна едва чуто тя.

— Не искам да кажа, че ви виня за случилото се тази нощ — продължи бавно той, сякаш не беше чул нищо. — От друга страна обаче, не виждам причина да не се възползвам от даденото ми предимство, само защото вие не сте успяла. Тук се чувствам толкова удобно.

— Значи очаквате да се съглася с оставането ви под този покрив?

— Струва ми се напълно разумно.

— За съжаление нямам достатъчно силни думи, с които да изразя своите чувства!

— О, сигурен съм, че такива думи съществуват — отговори с усмивка той, изтри стройните си мускулисти крака и захвърли кърпата настрана.

Фелисити го изгледа унищожително, но като разбра, че той няма намерение да се покрие, побърза да отмести очи.

— Какво ще стане, ако... се съглася?

— Какво искате да кажете? — попита Морган и изпъна дясната си ръка, за да провери усеща ли болка. После прокара пръсти по кичурите, изплъзнали се от плитката му.

— Искам да разбера — отговори Фелисити, полагайки огромни усилия да овладее засилващия се гняв — дали ще оставите нещата, както досега, или ще сметнете за необходимо да съобщите за случилото се тази нощ?

— Трябва да напиша доклад — отговори със смръщено чело мъжът. — Как иначе бих могъл да обясня драскотините по тялото си? Важното е какво значение ще придам на случилото се. Зависи от много неща.

— От какво например?

— От вас.

Мъжът пристъпи към нея, грамаден и заплашителен. Без да се бои, Фелисити вдигна към него кадифените си очи.

— Не сте прав. Един ден ще съжалявате за онова, което извършихте тук.

— Заплашвате ли ме? — попита замислено той.

— Не — отговори тя. — Това е просто предчувствие. Освен ако не сте неспособен да изпитате каквото и да било чувство.

— Имаше време, когато щях решително да оспоря подобни думи. Но вече не съм сигурен, че е така — той протегна ръка и улови една блестяща къдрица от косата ѝ. Разстла я върху дланта си, докато в нея заискриха хиляди златни светлинки.

— Хайде да си лягаме.

В гърлото на Фелисити заседна буца. Тази проста заповед беше повече, отколкото можеше да понесе. Биенето на сърцето ѝ се ускори, пръстите ѝ бавно се свиха в юмруци.

— Не мога.

— Уморена сте — промълви мъжът, взе четката от ръката ѝ и я остави на масичката. После неочаквано меко улови китката ѝ, без да откъсва очи от бледия овал на лицето ѝ и тъмните кръгове под очите. — Елате.

Последните думи прозвучаха дрезгаво и Фелисити не посмя да се възпротиви. Направи няколко крачки и отново спря.

— Полковник Макормак...

— Веднъж вече ви казах, че името ми е Морган. Ще бъде добре, ако не го забравяте. Ще си легнете ли най-после, или трябва аз да ви отнеса в леглото?

— Раната ви...

— Да върви по дяволите! Засега съм твърдо решен да не ви досаждам, но ако ме принудите да ви докосна, не мога да гарантирам за нищо!

Фелисити издърпа ръката си. Изглежда го мрачно и се покатери на високото меко легло. Отпусна се с доволна въздишка във възглавниците и зави коленете си с копринения чаршаф. Искаше ѝ се да го издърпа до брадичката, но въпреки дъжда в стаята беше все така горещо. Това беше още едно обвинение към Морган. Кадифените ѝ очи

проследиха с нарастващ гняв как мъжът загаси свещта и отиде да отвори капациите на прозореца.

После, със сигурни крачки и спокойни движения, той се приближи в мрака към леглото. Седна на ръба и дървената рамка изскърца. Свали мрежата против комари и куката в тавана издрънча. Морган разстла мрежата върху леглото, излегна се в другия му край и стаята утихна.

Фелисити лежеше, без да смее да помръдне, и с туптящо сърце се вслушваше в равномерното му дишане. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване. Искаше ѝ се да скочи, да се скрие в някой ъгъл и да изкрещи с пълен глас колко много го мрази и как се отвращава от него. Но не можеше да направи това. Внезапно мъжът протегна ръка, притегли я към себе си и я обърна така, че тя да се сгуши в свивката на рамото му. Фелисити усети как цялото ѝ тяло се скова. Без да се помръдва, тя втренчи очи в мрака, очаквайки ново насилие.

— Спи сега — прошепна Морган и топлият му дъх помилва тила ѝ. — Утрото ще дойде, преди да сме го усетили.

Фелисити се събуди с неохота. Събуждането беше придружено от усещане за безпокойство, неудобство и някаква странна възбуда. Полуспуснатите ѝ мигли не допускаха светлината на деня. Беше спала неспокойно и тънката ѝ нощница се бе увила около талията. Лежеше по гръб, някаква тежест притискаше ребрата ѝ.

Топлата закръгленост на едната ѝ гърда беше стегната в мека, но здрава хватка.

Очите ѝ се отвориха рязко. Морган се бе навел над нея, подпрян на лакът. В зелените му очи светеше въпрос. По устните му играеше иронична усмивка.

— Добро утро.

Младата жена затвори очи и отново ги отвори. Мъжът не беше изчезнал.

— Добро утро — отговори тя и гласът ѝ прозвуча нелюбезно.

— Утрото наистина не е лошо.

Фелисити удостои съседа си по легло с унищожителен поглед.

— За вас може би.

— Зависи от гледната точка — съгласи се Морган и бавно засили натиска върху гърдата ѝ.

Пръстите ѝ се стрелнаха към ръката му и я изблъскаха. Младата жена се претърколи към другия край на леглото. Морган посегна към нея и здраво обгърна с една ръка талията ѝ, макар че за миг лицето му се присви от болка. Това бегло изражение накара Фелисити да изостави съпротивата, макар и за малко. Мъжът побърза да се възползва от тази проява на слабост, придърпа я по-близо до себе си и сведе глава, за да докосне устните ѝ със своите. Фелисити усети милувката на езика му, натиска на голото му тяло върху стройните си бедра. Нямаше смисъл да се съпротивлява. Невинността ѝ беше изгубена завинаги. Имаше и достатъчно други основания, поради които трябваше да му се отдаде. Този път нямаше да боли толкова. Като позволи на Морган да задоволи желанието си, няма да възбуди гнева му. Трябва само да приеме за нормална предателската слабост, която изплува в едно ъгълче на съзнанието ѝ, за да направи подчинението поносимо.

В този момент на вратата се почука.

— Нося ви сутрешния шоколад, мадмоазел! — провикна се зад вратата Ашанти. — Господин полковник!

Морган вдигна глава и се намръщи.

— Какъв шоколад? Вие ли го поръчахте?

— Всеки ден по това време камериерката ми ме събужда с чаша шоколад — отвърна Фелисити и гласът ѝ прозвуча объркано. В дълбоките кафяви очи беше изписано смущение. Тя напразно се опитваше да се отърве от тежестта, която притискаше сърцето ѝ.

Мъжът я погледна и когато зелените му очи срещнаха нейните, от гърлото му се изтръгна задавено охкане. После внезапно я пусна и отново се подпря на лакът.

— Е, добре. И без това трябва да се явя по служба в дома на губернатора.

— Раната ви...

— Съмнявам се, че би могла да ми попречи. В последните дни се занимавам предимно с писмена работа.

Фелисити извика на Ашанти да влезе, седна в леглото и преметна косата си през рамо. През това време мъжът се протягаше и

масажираше мускулите на дясната си ръка, която също беше засегната от шпагата на нападателя.

— Ами униформата ви? Трябва да я закърпят, да я почистят и изгладят.

Мъжът поклати глава.

— Ще отида с нея само до квартирата си. Там ще се преоблека.

Ашанти вдигна мрежата против комари и се покашля.

— През нощта намерих мундира на мосю полковника в салона. Закърпих го, почистих го и го изчетках. Ей сега ще се погрижа и за другите дрехи.

— Това е много мило от твоя страна, но оттук нататък слугата ми ще има грижата — изразът на лицето му беше затворен и издаваше размисъл.

— Както желаете, мосю полковник — младата жена остави таблата с шоколад в скута на Фелисити и ѝ хвърли бърз поглед. Чужденецът имаше всички основания да бъде предпазлив. После Ашанти се обърна и излезе от стаята с обичайната си тиха грация. Само че забрави да затвори вратата.

Морган погледна отворената врата, после отмести очи към Фелисити, която държеше своите сведени и бавно наливаше шоколад в чашите. Мъжът отметна завивката, скочи от леглото, отиде до вратата и я затвори с трясък. После застана пред леглото и пое чашата от ръцете ѝ.

— Добих впечатление, че прислугата ви е добре обучена по всички съществени въпроси — заговори отмерено той. — Уверен съм, че ще ми е приятно да живея тук.

Фелисити се изненада как гневът ѝ от това нагло решение се разгоря буйно и в следващия миг угасна.

— Надявам се да запазите мнението си.

Мъжът я оглеждаше, без да бърза. Очите му обхванаха блестящия поток на косата ѝ, съвършено изрязаните черти на лицето, кремавобялата кожа, порозовяла от гнева, гордо изправените под тънката нощница гърди.

— Разбира се — отговори той. Изпи шоколада си, отметна настрана мрежата и се запъти към вратата.

Фелисити го проследи с поглед. Защо не се срамува от голотата си? Нима е свикнал да се движи гол в женско присъствие? Сигурно

често посещаваше стаите на filles de joie, на момичетата, които доставяха удоволствие на мъжете, пристанищните и гарнизонни проститутки. Вероятно те бяха част от живота му. Сигурно е така, макар че мисълта ѝ беше извънредно неприятна. Войниците и обикновените авантюристи не бяха подходяща партия за заможните бащи на младите момичета навсякъде по света — те нямат почти никакви шансове да направят кариера, освен това не се знаеше кога ще ги повикат обратно в родината. Къде другаде можеха да се наслаждават на женско общество, освен при проститутките?

Морган Макормак беше мъж, който въпреки голотата си излъчваше властност. Фелисити го намираше много по-мъжествен от всички мъже, които беше срещала досега. Утринната светлина се плъзгаше по атлетичното му тяло и подчертаваше гъвкавите, добре тренирани мускули. От него се излъчваха спокойствие и сигурност, непознати за нея. Това откритие я обезпокои. Много по-приятно щеше да ѝ бъде, ако мъжът насреща ѝ бе показал някаква слабост, с която можеше да го подразни.

Когато Морган започна да обува панталона си, вратата на спалнята отново се отвори. Ашанти спря на прага и заговори на Фелисити, без да обръща внимание на полковника.

— Тук ли да сервирам закуската, мадмоазел?

Фелисити хвърли бърз поглед към Морган. Без да се помайва, мъжът облече панталона си и закопча страничните копчета.

— Аз... Да, Ашанти, ако обичаш.

Камериерката кимна и посочи с глава медната вана, пълна със студена вода, покрита със сапунена пяна.

— Сега ли да изнеса ваната?

Преди Фелисити да успее да отговори, Морган се намеси:

— По-късно. За мен не носи закуска. Няма да остана дълго.

— Да, господин полковник — отвърна Ашанти и направи реверанс. После побърза да се оттегли.

Фелисити нямаше намерение да му позволи да заповядва на слугите ѝ вместо нея. Ала вероятността скоро да се отърве от присъствието му беше толкова примамлива, че не искаше да рискува. Съпротивата ѝ можеше да го накара да промени плановете си. Стисна здраво устни и премълча.

Морган взе ризата си, нахлузи я на главата си и тихо изруга, когато трябваше да протегне ранената си ръка, за да я напъха в ръкава. Ако не беше толкова ядосана, Фелисити може би щеше да се изкуши да му помогне. Ала сега остана неподвижна в леглото, отпивайки малки глътки от изстиналия си шоколад.

Когато мъжът най-после напъха окървавената риза в панталона си, тя благоволи да проговори:

— Кога ще се върнете?

— Защо? — Морган приглади плисираната си яка, вдигна падналия на пода жакет и внимателно го наметна на рамото си.

— Просто се питах дали ще сте тук за вечеря — за да реша какво да приготви готвачката.

— Не се тревожете напразно заради мен. Ям всичко.

От думите му Фелисити заключи, че трябва да го очаква за вечеря. С Валкур беше съвсем различно. Осиновеният ѝ брат се връщаше у дома, когато си щеше, и винаги очакваше масата да го чака наредена със скъпи и изискани ястия, които отнемаха много време на прислугата. Баща ѝ също имаше определени желания, които трябваше да бъдат задоволявани.

Като си спомни за баща си, Фелисити бе обзета от смъртен страх. Побиха я студени тръпки. Прехапа устни и се обърна решително към мъжа, който вече препасваше шпагата си.

— Полковник... Морган?

— Да? — ирландецът я изгледа изпитателно, не преставайки да намества колана си.

— Какво ще стане сега? Говоря за споразумението ни.

— Искате да знаете дали и занапред ще се придържам към него, макар че вие се опитахте да посъкратите ролята си?

— Вече ви казах, че не съм направила нищо подобно!

— Въпросът е: мога ли да си позволя да ви повярвам?

— Въпросът е — поправи го решително Фелисити — дали изобщо го искате, или предпочитате да ме смятате за виновна, за да не се извинявате за онова, което ми сторихте!

— Това също е възможно — съгласи се мъжът, отказа се да търси ботушите си и се усмихна мрачно, като забеляза учудването ѝ. — Макар и твърде незначително. Все пак ще го взема предвид и ще продължа да спазвам споразумението ни.

— Тоест ще се погрижите баща ми да бъде освободен?

— Никога не съм ви обещавал подобно нещо. Ще положа всички усилия присъдата да бъде възможно най-лека. Не мога да ви гарантирам нищо повече.

Това беше толкова малко, една съвсем незначителна отстъпка, която обаче означаваше твърде много, когато от нея зависеше животът или смъртта. Дали връзката ѝ с Морган Макормак наистина щеше да окаже някакво влияние върху размера на наказанието, което испанският съд щеше да присъди на Оливие Лафарг? Дали онова, което беше изтърпяла, щеше да му помогне, макар и малко? Фелисити не знаеше и затова не можеше да каже дали цената, която бе принудена да плати, си е струвала.

— А какво ще стане с мен? — попита тихо тя, стараяйки се да скрие страха си.

— С вас? — мъжът вдигна вежди, изправи се, вече напълно облечен, и приглади косата си назад. Къдриците, които се бяха разпилели, бяха строго опънати с черната панделка.

Фелисити отметна тънката мрежа против комари и го изгледа с потъмнели от гняв очи.

— Какво ще правя аз? Каква ще бъда за вас през следващите дни? Може би ваша *chère amie*?

— Ако желаете да се представяте за такава, моля.

Леката подигравка в думите му само засили чувството ѝ за безпомощност.

— Не искам това! Сигурно си мислите, че сте ме надвили, но аз ви заявявам, че няма да ви търпя нито ден повече, отколкото е необходимо, за да помогна на баща си!

— Съдебното дирене може да продължи пет-шест седмици или дори два месеца, докато се стигне до произнасяне на присъдата.

— Всичко това е театър — отговори сърдито Фелисити. — Много добре знаете, че О'Рейли с удоволствие би признал арестуваните за виновни и би ги обесил още утре, ако не се опасяваше от открито обществено недоволство.

— Сега нямам време да разисквам по-подробно този въпрос — мъжът пристъпи към вратата и сложи ръка върху бравата. Обърна се отново към нея и продължи: — Подчертавам още веднъж, че вие се оказахте в това положение, само защото в съучастие с брат си се

опитахте да ме убие. Като се има предвид стореното, не би трябвало да твърдите, че съдебното дело трае твърде дълго или не е достатъчно ясно.

— Така е — съгласи се Фелисити. — Ако съм виновна. Но какво ще кажете, ако съм невинна?

Мъжът остана неподвижен, без да откъсва поглед от стройната фигура в леглото. Наситено зелените му очи бяха непроницаеми. След малко отвори вратата, излезе навън, без да каже нито дума повече, и безшумно я затвори след себе си.

Беше вече следобед, когато пристигна слугата на Морган. Дребен мъж с набръчкано угрижено лице, подобен на маймуните, които моряците носеха от Африка. Представи се с името Пепе. Багажът му се състоеше от един куфар, в който били, както обясни мъжът, униформите на полковник Макормак. Отведоха го при Фелисити заедно с още трима едри войници, тежко натоварени с куфари, сандъци и странно оформени пакети.

Слугата се поклони с уважение и заговори:

— Сеньорита Лафарг, моят полковник заповяда да се явя при вас. Тъй като сте проявила любезност и сте ни приели под своя покрив, ние ще се стараем да не смущаваме реда в дома ви. Трябва само да ми кажете къде ще живее полковникът и аз ще уредя всичко необходимо.

Наистина, къде, ли да го настани? Фелисити мръщеше нерешително чело. Какво очакваше Морган? Дали ще настоява да спи в спалнята ѝ? Или щеше да идва при нея само от време на време? Дали въпросът на слугата не беше учтив метод да се предостави решението на нея, или просто изразяваше нежелание да ѝ отнеме приятната илюзия, че няма да бъде нищо повече от негова домакиня?

— Сеньорита?

Точно така, тя беше негова домакиня! Защо да не го настани, където на нея ѝ харесваше? Ако не е съгласен, нека дойде да ѝ се оплаче.

— Мари — обърна се Фелисити към младото момиче, застанало до вратата, — покажи на Пепе стаята на мосю Валкур. Брат ми вече няма нужда от нея. А след това остани с него и се погрижи да получи всичко, от което се нуждае.

— Gracias, senorita — отговори дребният мъж и сведе глава. После се обърна, за да последва прислужничката.

— Знаете ли — продължи Фелисити, подтиква на някакъв странен импулс, — има и едно свързващо помещение, което извежда на улицата, и смятам, че то също ще бъде от полза за полковника. Там беше кабинетът на баща ми, но аз ще се погрижа да пренеса документите му другаде.

Пепе се обърна и отново се поклони.

— Вие сте твърде внимателна, сеньорита. Сигурен съм, че моят полковник ще съумее да ви изкаже благодарността си.

Дали? Фелисити не беше толкова сигурна.

Остатъкът от деня премина в усилено шетане. По стълбата непрекъснато тропаха обути в ботуши крака. Пепе беше неуморим. Погрижи се да изнесат всички вещи на Валкур и да ги наредят в една празна стая във вътрешния двор. Размести мебелите, нареди на тоалетната масичка бръснарските принадлежности на полковника и четките за коса с дръжки от слонова кост, окачи грижливо униформите в гардероба. После отпрати войниците и слезе в перачницата с цял куп мръсно бельо под мишница. Беше донесъл и окървавената риза и панталоните, които Морган беше носил снощи. Оттам надникна за малко в кухнята, за да провери какво е менюто за вечеря, и направи толкова много предложения и изнервящи забележки, че готвачката го подгони с най-тежката си желязна лъжица.

Яденето наистина не беше най-доброто — готвачката знаеше това не по-зле от Фелисити и останалите в къщата. Но какво можеха да сторят, когато нямаха пари да купят пресни зеленчуци и месо? И без това през последните дни се изхранваха само благодарение на любезните си съседи, които пращаха слугите си със самун хляб, няколко рака, шепа лук или парче пиле. Това бяха остатъци, от които готвачката едва успяваше да скалъпи прилична вечеря. Слава Богу, че Морган изглежда не се интересуваеше особено от храната, защото положението щеше да става още по-лошо.

Полковникът се върна с настъпването на нощта. Изкачи се бавно по стълбата и мина по коридора. Пръстите на Фелисити се склупиха нервно около бродерията, която лежеше на скута ѝ. Тя седеше отдавна в салона, въпреки слабата светлина, която проникваше през отворената

балконска врата. Когато Морган влезе, дори не вдигна очи да го посрещне.

Мъжът спря на прага и я изгледа с блеснали от изненада очи. Очевидно не беше очаквал да я завари тук. Лицето му беше зачервено, дясната му ръка беше притисната към талията, пръстите бяха мушнати в колана за шпагата, триъгълната му шапка висеше в другата ръка. Погледът му се плъзна с възхищение по стройната женска фигура, облечена в лека копринена рокля на цветчета, без да смее да срещне очите ѝ.

— Мадмоазел Фелисити — проговори учтиво Морган и предпазливо наведе глава. — Желая ви добър вечер.

— Добър вечер — отговори кратко Фелисити, отмести очи, сгъна бродерията си и я остави в кошничката за шев.

— Дойде ли Пепе?

В този момент малкият слуга изскочи от стаята, предназначена за господаря му.

— Ето ме, полковник! Вече няма за какво да се тревожите. Стаята ви е готова. Банята...

— Би трябвало да го знам — промълви Морган и сериозното му лице се отпусна.

Слугата го изгледа с острия си поглед, от който не убягваше нищо, после издърпа триъгълната шапка от безсилните пръсти на господаря си.

— Наистина. Искате ли да се преоблечете преди вечеря? Можете също така да се изкъпете и да изпиете чаша вино. Камериерката Ашанти ми каза, че яденето ще бъде готово най-малко след половин час.

— В момента ми е достатъчна чаша вино.

— Ако позволите, ще ви събуя ботушите и ще ви настаня в леглото.

— Не, благодаря.

— Моля ви, полковник, убеден съм, че имате главоболие; а някой трябва да се погрижи и за раната ви.

Морган вдигна едната си вежда и гласът му прозвуча опасно тихо:

— Аз не съм инвалид, Пепе. Ще изпия чаша вино тук, при мадмоазел Лафарг.

— Да, полковник, веднага, полковник — дребосъкът побърза да излезе от стаята.

Фелисити, която внимателно наблюдаваше всяко движение на Морган изпод спуснатите си мигли, веднага разбра какво бе предизвикало тревогата на слугата. Рамото под превръзката беше подуто. По всичко изглеждаше, че Морган има висока температура. Той знаеше много добре какво е състоянието му, но не желаше да му се помогне.

Тя го изчака да заеме място в креслото насреща ѝ и да протегне дългите си крака. Ботушите му бяха покрити с кал. Едва тогава се осмели да попита:

— Написахте ли доклада си? Искам да кажа, за снощното нападение?

— Да.

— Имам ли право в предположението си, че вече търсят Валкур?

— Търсеха го и преди, за предателство. Ще продължат да го търсят. Размислих добре и сметнах, че сега не е нужно да го обвинявам и в опит за убийство.

Гласът му звучеше странно. Като че ли я предупреждаваше. Ала Фелисити не искаше да се съобразява с нищо.

— Той... Намериха ли го?

— Още не — отговори кратко мъжът. — А ако се тревожите какво съм писал за вас, можете да бъдете спокойна. В официалната версия се казва, че не виждам причина да ви обвиня в съучастие.

— Но нали казахте...

— Какво съм казал и с какви факти разполагам са две съвсем различни неща.

— О!

— Точно така — потвърди спокойно той. — През целия ден се питам нормален ли съм или не. Трябваше да напиша цялата истина и да ви оставя да си теглите последствията.

— Но не го направихте — думите ѝ звучаха предпазливо, почти като въпрос.

— Не, и имам чувството, че един ден ще съжалявам за това — погледът му я опари. — Винаги съм казвал, че няма на света жена, заради която да си заслужава да те уволнят от армията. Въпросът е, скъпа моя Фелисити, имам ли право или не?

Фелисити му отговори с хладен поглед.

— Съмнявам се, че ще се стигне дотам — отговори делово тя. — Трябва само да кажете, че сте се заблудили, че не сте взели предвид някои обстоятелства, които ме обвиняват в съучастие.

— Генерал-губернаторът не позволява подобни пропуски. Не и на своите офицери.

— Както изглежда — продължи смело Фелисити, — най-изгодно е, изобщо да не засягате въпроса за възможната ми вина.

Мъжът отговори едва след дълга пауза.

— Забележително е колко добре се възползвахте от позицията ми досега. Първо, за да защитите баща си, и второ, в полза на самата себе си. Може би трябва да отида още по-далеч и да кажа, че зависите изцяло от добрата ми воля? Това е единственото, което прави ситуацията поне малко поносима.

— Защо? — извика Фелисити и скочи от мястото си. — Защото очаквате с нетърпение онова, което ще направя, за да си осигуря благоразположението ви? Няма да ви доставя това удоволствие! Нали сте тук! Това е достатъчно.

— За вас може би, но не и за мен.

Не ѝ остана време да отговори, дори ако ѝ бе хрумнал подходящ отговор. Защото Пепе се върна с дървена табла в ръка, на която имаше гарафа с червено вино и две чаши. Докато слугата наливаше виното, Фелисити наблюдаваше полковника изпод гъстите си ресници. Нейното предизвикателство и отговорът, даден от него, ги разделяха сякаш с тънка греда, отсечена с един-единствен удар и оставила толкова трески, че целият път трябваше да бъде разчистен.

— Да запали ли свещ, полковник? — попита Пепе.

Морган го изглежда сърдито.

— Попитай мадмоазел Лафарг, това е неин дом.

— Разбира се — съгласи се покорно Пепе. — Извинявайте. Да запали ли свещта, сеньорита?

Фелисити махна с ръка в знак на съгласие. Слугата извади кремъка си и запали свещите, поставени във високия свещник до стената. Младата жена пристъпи към отворената балконска врата. Понесена от лекия бриз, който люлееше завесите, в салона влетя сива нощна пеперуда. Потъмняващото небе беше оцветено в лавандулово синьо.

След големия дъжд времето беше малко по-хладно, но въздухът беше непоносимо влажен. Задухът и пристегнатият корсет ѝ пречеха да диша. Ръцете ѝ трепереха, затова ги скри в полите си и се загледа с немиждащи очи в отсрещната къща. Ако не беше баща ѝ, щеше да избяга от дома си и да се скрие у някой съсед. Може би у търговеца, който редовно идваше да прави сделки с Оливие Лафарг. Щеше да го помоли да ѝ заеме малко пари, за да се качи на някой кораб за Франция.

— Елате, изпийте виното си.

От гърлото ѝ се изтръгна дълбока въздишка. Макар и неохотно, тя се подчини, мина покрай протегнатите крака на Морган и взе чашата с вино от таблата. После хвърли бърз поглед към мъжа в креслото. Той беше разкопчал жакета си и сваляше жабото. Надигна чашата и изпи виното като умиращ от жажда.

Фелисити също отпи една глътка. Покашля се и заговори:

— Когато Ашанти отнесла вечерята на баща ми, стражите ѝ казали, че делото скоро ще започне.

— Има нещо такова. О'Рейли иска да приключи с тази работа колкото се може по-бързо.

— Какво чакат тогава? Защо не започнат още утре?

Мъжът вдигна рамене.

— Трябват им доказателства. Събират се свидетелски показания от всевъзможни хора, които знаят нещо за бунта. Търсят се свидетели, готови да се закълнат във виновността на арестуваните. По двама за всеки обвиняем.

— Доколкото разбирам, доставя ги генералният директор Обри?
— попита презрително Фелисити.

— Точно така. Също и отец Дагобер и другите като него. Както виждате, полагаме всички усилия да разкрием истината.

Отец Дагобер беше капуцински монах, французин, религиозен водач на общината. Ако някой беше в състояние да опише случилото се безпристрастно и без предубеждения, това беше само той. Монахът беше великодушен, мил, обичан от всички и известен с това, че не осъждаше строго човешките слабости. Можеше да се разчита, че ще помогне на затворниците, доколкото беше във възможностите му.

Фелисити отпи още една глътка вино.

— На улицата Ашанти чула, че са арестували и Фуко.

— Вярно е — отговори Морган, без да я погледне.

— Но това е абсурдно! Той беше генерален комисар на френското правителство, а това не е нищо повече от обикновен пазител на кралските имуществва.

— Част от тях са и оръжията, с които бунтовниците са нападнали кораба на Юлоа.

— Нападнали! Само са прерязали въжетата, с които е бил завързан за дигата.

— Участвали са не по-малко от четиристотин въоръжени мъже. Юлоа е имал късмет, че не са предотвратили заминаването му по друг начин.

— Въоръжени? — попита иронично Фелисити. — Пийнали сватбари, нищо повече! Много се съмнявам, че са били повече от двеста. Откъде черпите тези огромни цифри?

— Това също ще бъде изяснено от следствието.

— Първо Лафрениер и Брад, сега Фуко! Все именити мъже, удостоени с доверието на френския крал. Това е направо невероятно!

— Може би сте права. Но подстрекателствата към бунт след официалното предаване на колонията означават двойно престъпление, както срещу Франция, така и срещу Испания.

Фелисити остави чашата си на масата и тя издрънча.

— Вие сте полудял! Какво от това, че някои мъже не са съгласни с политиката на правителството, което и да е то? Защо го превръщате във въпрос на живот и смърт?

— Един мъж може да мисли, каквото си иска, но не бива да се опитва да накара и другите да мислят като него. Ако го направи, това означава, че се противопоставя на властта. А ако към него се присъединят достатъчно хора, в страната избухват междуособици и тя става слаба и безпомощна. Животът на населението става несигурен, а това е в противоречие с основните човешки права: правото да седиш и отглеждаш храна за семейството си, да работиш, за да подобриш положението си, да учиш, да твориш, да се радваш на живота. В това състояние на хаос е много лесно за някоя по-силна, агресивно настроена държава да нахлуе в слабата и да завладее обърканите от собствените си междуособици граждани.

— Но това се случва и в мирно време, когато всички са единни — отвърна горчиво Фелисити.

Пепе влезе в салона, поклони се и тържествено обяви:

— Вечерята е сервирана.

Първото ядене беше малка купичка супа от раци. Следваше петел с вино с гарнитура от аспержи. Имаше много хляб, но никакво месо, никакви сосове, никакви желета. Десертът беше най-обикновен пудинг. Морган човъркаше яденето с вилицата и не хапна почти нищо.

Пепе, който го наблюдаваше неотстъпно, попита внимателно:

— Не ви ли хареса пилето, полковник?

— Добро е — отговори безизразно Морган.

— Защо ядохте толкова малко? Много бих желал да ви предлага парче шунка или нещо подобно, но в къщата няма нищо за ядене. Нищичко.

Морган вдигна изненадано очи.

— Какви ги говориш?

— Освен малко брашно, шоколад и гърне мед, кухнята е абсолютно пуста. Впрочем, половината от яденето, което сготвиха днес, бе отнесено в затвора. Жената от кухнята твърди, че нямали пари за продукти.

Морган се обърна към Фелисити и дълбока бръчка проряза челото му.

— Вярно ли е това?

— Да — отговори едва чуто младата жена и поруменя.

— Не мога да повярвам! Особено след като само преди няколко дни ми обещавахте богатства!

— Имах предвид възможности и привилегии — не злато. Още тогава ми бяха забранили да продавам конфискуваните вещи на баща си. Магазинът за платове е затворен. Не се осмелих да продам дори собствените си дрехи, защото чиновниците ми заявиха, че те също са част от имуществото на баща ми.

Погледът му помрачня.

— Сигурен съм, че баща ви е отделил нещо настрана. Защо не използвахте спестяванията му за купуване на храна? Никой нямаше да ви обвини, че сте посегнали към тях.

— Вярно е, имаше известна сума, но вече я... няма — Фелисити сведе очи и се загледа упорито в пилето, което изстиваше в чинията ѝ.

— Как така я няма?

— Валкур я взе.

— Защо не ми казахте всичко това? — попита мъжът и се облегна назад.

— Трябваше ли да го направя? — отговори студено Фелисити.

— Щях да ви дам пари.

— Не искам нищо от вас! — отвърна с високо вдигната глава тя.

— Добре, но нали трябва да се яде. И макар да нямам особени предпочитания по отношение на храната, много скоро щеше да ми направи впечатление, че масата е празна.

Нямаше какво да му отговори. Уважавайки мълчанието ѝ, Морган се обърна към Пепе, който се беше свил уплашено до вратата.

— Ти имаш пари, нали?

— Да, полковник.

— Защо не отиде на пазара?

— Щях да го направя, полковник — увери го тържествено дребният слуга, — но твърде късно открих в какво състояние е кухнята. Всички продавачи отдавна се бяха прибрали.

В стаята се възцари тишина. Морган изгледа прислужника си, после се обърна, към Фелисити. Затвори очи, разтърка ги и се изправи, олюлявайки се.

— Мисля, че е най-добре да се изкъпя — проговори уморено той. Гласът му беше твърд, както винаги, движенията му бяха овладени, но очевидно полагаше големи усилия, за да се държи изправен. Фелисити неволно се надигна и го проследи с поглед. Морган се запъти право към спалнята ѝ.

— Оттук, полковник — поправи го Пепе, който вървеше по петите му, и се стрелна напред, за да отвори вратата към стаята в другия край на коридора. — Казаха ми да ви приготвя стая в това крило на къщата.

Морган се обърна подчертано бавно.

— Така ли ти казаха? — попита провлечено той.

— Ами да. Предоставиха две помещения на ваше разположение, едното за спане, другото за кабинет, ако пожелаете да поработите тук.

Фелисити предпочете да не си представя какво би сторил Морган, ако разполагаше с всичките си сили. Единственото, което направи сега, беше да я изгледа със странна смесица от подигравка и заплаха.

— Каква деликатност — промърмори язвително той. — Горя от нетърпение да ги разгледам.

ОСМА ГЛАВА

Беше вече късно, когато врявата в отредените за полковника стаи най-после утихна. Преди това почти всички намиращи се в къщата жени бяха заети — Мари, прислужницата на горния етаж, трябваше да отнесе до вратата гореща вода и да потърси одеяла за Пепе, Ашанти трябваше да намери чисти ленени превръзки, а готвачката да свари смес от листа и билки. Ашанти беше настояла да превържат с тях възпалената рана. Само Фелисити стоеше без работа. Според Ашанти състоянието на Морган не беше опасно. Тя предрече, че отравянето на кръвта ще отмине само след няколко дни.

След дълга, освежителна баня, Фелисити си легна. Ала не можа да заспи, защото трепереше от нерви, страх и гняв.

Дълго лежа неподвижна, загледана в мрака и сама не разбра кога затвори очи и задряма. Нощта мина неспокойно. Когато се събуди за четвърти път, чу пеене на петел и тропот от маршируващи крака. Минаваше утринният патрул.

От стаята в другия край на коридора се чуваше как Морган се мята в леглото си. Дали имаше болки? Или температурата се беше покачила?

Всъщност, не биваше да се интересува от него, но просто не можеше да понася, когато хората страдат. Освен това за съдбата на баща ѝ никак не беше препоръчително един испански войник да умре в къщата му.

Пепе беше наблизо. Постелята му беше в кабинета на баща ѝ. Той трябваше да се събуди и да се погрижи за своя полковник! Това беше негов дълг и той очевидно го изпълняваше съвестно. За съжаление Пепе спеше дълбоко и не чуваше нищо.

Когато мина известно време, без от стаята на Морган да долети и най-малък шум, Фелисити стисна устни и скочи от леглото. Запъти се боса към шкафа и взе халата си. Наметна се бързо и нетърпелива напъха ръце в ръкавите. „Ще отида само до вратата“, каза си тя.

Въпреки горещината, вратата на стаята ѝ и капациите на прозорците бяха затворени, за да не проникват вътре неприятните нощни изпарения. Ала вратата към стаята на Морган, както и прозорците, бяха само притворени. Бледата светлина на утрото се промъкваше в помещението и ѝ позволи да различи едрата му фигура, просната на леглото. Чаршафът покриваше само долната част на тялото му. Дясната ръка беше опъната покрай мощния гръден кош и изглеждаше скована. Лявата беше мушната под главата. Фелисити стоеше и го наблюдаваше, без да смее да се раздвижи. Мъжът не помръдваше. Може би спеше, но може и да беше изпаднал в безсъзнание. Мрежата против комари беше спусната и завързана за краищата на леглото. Все пак едната ѝ страна беше повдигната. Може би Морган беше искал да улови свежия въздух, идващ откъм левия прозорец.

Фелисити заобиколи на пръсти леглото. Затаи дъх, уплашена, че скърцането на дъските може да я издаде, и устреми поглед в лицето му. Стори ѝ се, че вече не е толкова зачервено. Спящият мъж беше странно привлекателен. Челото му беше широко, костната структура силна и добре очертана. Формата на носа и остро изсечените устни бяха класически, брадичката здрава и енергична. Повечето жени сигурно биха се възхитили на едно такова лице. Само тя не. Още в самото начало беше установила, че цялото му същество излъчва нахалство и непоколебима увереност в собствената правота.

Краят на мрежата беше подпъхнат под възглавницата, Фелисити се поколеба, после въздъхна и внимателно посегна към мрежата.

С котешка гъвкавост Морган се претърколи настрана и посегна към китката ѝ. Дългата му ръка се склочи около талията ѝ и с един тласък я просна на леглото. Фелисити изпищя от ужас, когато Морган я положи по гръб и посегна към бедрата ѝ, за да издърпа целите ѝ крака на леглото.

— Какво правите? — изсъска сърдито тя, ала думите не прозвучаха толкова остро, колкото ѝ се искаше.

— Слагам ви в леглото си. Щом не ми позволявате да споделя вашето...

— А аз си мислех, че сте болен! — Фелисити направи опит да се освободи, но Морган не разхлаби нито за миг яката си хватка.

— Разбира се, че съм болен — отговори той и здравата му ръка обгърна още по-плътнo талията ѝ. — Само че отровата в тялото ми няма нищо общо с раната, а е причинена от жената, която я заши.

— Нищо лошо не съм извършила! Нали ме гледахте, докато я шиех! — извика възмутено тя.

— Гледах ви, да, едновременно с болка и наслада, но злото беше сторено много по-рано — после устните му се сведоха върху нейните, вкусиха сладостта им и проникнаха навътре. Без да иска, Фелисити разтвори устни и посрещна целувката му. Ръката му се плъзна нагоре, избута мекия халат и намери гордата извивка на гърдата ѝ.

Милувката му я опари като огън, дори през мекия лен на нощницата. Може би температурата беше спаднала, но не много. Фелисити притисна свободната си ръка в рамото му и се опита да го отблъсне. Главата ѝ се отметна назад. Устните ѝ проговориха до неговите:

— Ще ви заболи.

Мъжът я притисна още по-силно.

— Само ако се противите. Ако не го направите, аз също няма да ви причиня болка.

Нямаше друг избор! Сама беше дошла при него и сега трябваше да понесе последствията. Малко по-малко, съпротивата ѝ се стопи. Опитваше се да се подготви вътрешно за онова, което я очакваше.

Морган я обърна към себе си, отметна халата и я притисна към горещото си тяло. Гърдите ѝ се опряха в мощния му гръден кош и тънката нощница, която ги разделяше, сякаш пламна. Ръката му намери плитката ѝ и развърза панделката, която я стягаше. Буйните руси коси се разпиляха по възглавниците, загърнаха я като в огнена мантия. Морган издърпа нощницата през главата ѝ и покри голото ѝ тяло със златните кичури. После зацелува с парещи устни клепачите, гладките бузи, свивката на врата ѝ, докато топлата му уста намери тръпнещото връхче на гърдата ѝ под ухаещия сноп коса. Лявата му ръка остана увита около талията ѝ. Коремът ѝ се втвърди от напрежение. Без да бърза, мъжът меко разтвори бедрата ѝ.

Фелисити усети как в тялото ѝ се надига никога неизпитвана топлина. Опита се да я прогони, да не реагира на милувките му. Не, невъзможно! Нямаше как да избяга от нежността му. Тя стопяваше и най-силната съпротива. Търсещите му ръце завладяха сетивата ѝ,

пронизаха тялото ѝ, зачервиха кожата ѝ. Най-после тя преодоля срама си. Улови се за мускулестите му рамене, усетила властна потребност да бъде колкото се може по-близо до него. Някъде дълбоко в утробата ѝ зееше болезнена празнота. Мракът, обзел духа ѝ, се примеси с отчаяние. Нещо притисна гърдите ѝ, дъхът ѝ стана накъсан и неравномерен. Тялото ѝ се извиваше под неговото. Морган спря да я милва, после решително полегна между разтворените ѝ бедра и проникна в нея.

При това меко, плъзгащо движение от гърлото на Фелисити се изтръгна задавен вик. Когато тласъците му се усилиха, тялото ѝ сякаш се стопи под неговото. Ръцете ѝ се отпуснаха, от очите ѝ потекоха горещи сълзи.

Мъжът я притисна още по-силно до себе си, покри устните ѝ със своите и я зацелува със страстна нежност. Макар и колебливо, Фелисити докосна езика му със своя и това го накара да я притисне още по-силно до себе си. Самозабравила се в силните му ръце, тя потъна още по-дълбоко в изгарящите пламъци на неутолимото желание. Очите ѝ останаха затворени, за да усети с цялото си тяло изпепеляващата страст. Когато върхът отмина и ярките пламъчета пред спуснатите ѝ мигли избледняха, тя неволно се запита дали след тази необикновена нощ няма да ѝ останат белези.

Фелисити все още не се бе осъзнала, когато вратата се отвори. Приблжиха се нечий влачеци се стъпки. Морган, който все още лежеше над нея, посегна бързо към чаршафа и покри голите им тела.

— Про... прощавайте, полковник! Стори ми се, че чух вик.

— Изчезвай оттук! — изръмжа полковникът. — И не смей да влизаш повече.

Крачките веднага се оттеглиха. Морган се плъзна настрана и я прегърна със здравата си ръка. Само след миг Фелисити вече спеше.

Когато очите ѝ се отвориха, слънцето се беше издигнало високо в небето и лъчите му падаха в стаята като разтопено злато. Горещината беше непоносима. Потта се стичаше бавно от корените на косата ѝ по челото. Едната страна на тялото ѝ пареше като огън. Още замаяна от съня, младата жена вдигна ръка и избута чаршафа, с който беше покрита.

Морган се събуди от движението ѝ и цялото му тяло се скова. Фелисити се обърна и го изгледа. В кафявите ѝ очи се четеше

предпазливост и нещо като страх. Мъжът отговори на погледа ѝ, без да помръдне. След малко се отпусна и на лицето му изгря усмивка.

— През нощта помислих, че съм в делириум — рече меко той. — Но очевидно не е било така.

Устните ѝ се опънаха.

— Не съм толкова сигурна. Освен това не беше нощ, а ранна сутрин.

— Струва ми се, че е минало много време оттогава — промърмори той и плъзна поглед по порозовелите връхчета на гърдите ѝ, разголени в търсене на малко хладина.

Очите му бяха ясни, цветът на кожата нормален, само косата му беше мокра, а тялото му блестеше от пот. Чаршафите, на които лежеше, бяха подгизнали.

— Вие... — проговори тихо Фелисити. — Температурата е избила!

— Нищо чудно при това отлично лечение. Лекарството беше силно... и прекрасно.

— Искате да кажете... — започна Фелисити, но замлъкна. Ярката светлина в очите му говореше достатъчно ясно. — Знайте, че не съм имала такова намерение.

— Така ли? Защо тогава дойдохте?

— Ако сте си помислил, че съм дошла да ви убия в леглото, грешите. Просто си казах, че ако умрете в къщата ми, въпросите на испанските власти ще бъдат повече от неприятни!

— Разбирам — промълви мъжът и лицето му потъмня. — Уверявам ви най-тържествено, че за в бъдеще ще се старая да ви спестявам подобни неприятности.

Фелисити го изгледа недоверчиво, обърна се и стана.

— Благодаря ви. Ще бъде наистина жалко, ако не мога да разчитам повече на вас!

— Така е — съгласи се мъжът и вдигна едната си вежда. Като видя, че тя избягва да го докосне, огледа мокрото си тяло. — Божичко, изпотил съм се като кон. Къде, по дяволите е Пепе? По това време има обичай да ме буди с гръм и трясък.

— Доколкото си спомням, вие му заповядахте да стои отвън — усмихна се неволно Фелисити.

— Вярно е, но той обикновено не приема заповедите ми толкова буквално.

— Без съмнение е бил не на себе си от уплаха.

— Не ми се струва много вероятно — отвърна Морган.

— Така ли? — дали искаше да каже, че слугата му не се плаши лесно, или че беше свикнал да вижда господаря си с жена в леглото? Странно защо, тази мисъл я натъжи.

Морган не обърна внимание на забележката ѝ.

— Какво ще кажете за вашата камериерка? Защо още не ни е заляла с горещ шоколад?

— Вероятно смята, че болен човек като вас има нужда от спокойствие.

— Досега винаги съм се възстановявал бързо — промърмори извинително мъжът, макар че очите му святкаха дяволито.

— Или се е уплашила да не ѝ откъснат главата.

— Да, вероятно това е причината — съгласи се той и прибави, правейки се на не разбрал: — Сигурно няма много жени по света, които се събуждат в такова лошо настроение като вас.

— Лошо настроение? Аз?

Мъжът се изсмя с глас, седна в леглото и извика:

— Пепе! По дяволите, Пепе, няма ли да влезеш!

Фелисити се мушна светкавично под чаршафа. В следващия миг вратата се отвори.

— Заповядайте, полковник!

— Къде беше? Къде е шоколадът на мадмоазел?

— Чаках да се събудите и да ме повикате — отговори обидено слугата. — Казах на Ашанти, че най-добре е да постъпи като мен.

— Е, добре, вече сме будни — отговори делово Морган. — Донеси шоколада и пригответи ваната. А съм и гладен, затова те съветвам да раздвижиш старите си кости и да набавиш нещо хубаво за закуска.

— Остава да се изясни въпросът за средствата — покашля се дискретно Пепе. — На пазара ли да ида?

— Нали знаеш къде са парите. Вземи, каквото ти е нужно!

Когато Пепе се оттегли с поклон, Морган вдигна чаршафа и започна да вее хлад на Фелисити. Тя посегна към единия му край и го уви около долната част на тялото си. Вече не се срамуваше толкова,

колкото в началото. Какво от това, че я вижда гола нагоре от талията? Посегна и покри гърдите си с две дълги златни къдрици.

Морган хвърли мрачен поглед към коприненото наметало и се обърна към отворените прозорци.

— Ако прозорецът беше затворен, щеше да бъде много по-хладно.

— Да, без съмнение — промърмори с отсъстващ вид Фелисити.

Мъжът наклони глава и продължи да говори:

— Много ми се иска да го затворя, но се съмнявам, че ще издържа на напрежението.

Ясно. Искаше да я наблюдава как върви гола из стаята. Нямаше да му достави това удоволствие.

— Разбира се, вие не бива да изразходвате неразумно силите си. Ашанти ей сега ще донесе шоколада и ще я помоля да се погрижи.

— До тогава ще се сварим!

Младата жена го изгледа изпитателно. Май наистина се потеше. Огледа се и откри нощницата си, полускрита под един чаршаф.

— Е, добре, ще го затворя аз.

Мъжът проследи погледа ѝ, наведе се и грабна нощницата малко преди тя да я е достигнала. Скри я под здравото си рамо и когато Фелисити се хвърли да я вземе, се озова легнала напреки на гърдите му. Все пак тя успя да се отдръпне, преди здравата му ръка да се е сключила около талията ѝ. Скочи от леглото, намери захвърления на пода халат и го наметна. После отиде бързо до прозореца, затвори капациите и ги зарези.

Морган седна в леглото.

— Благодаря. Можете да се върнете при мен.

— Няма да го направя — отговори решително Фелисити и отметна косата си назад.

— Защо? Какво друго бихте могли да направите?

— Да отида на пазара, да се погрижа за домакинството, да приготвя ядене за баща си и да му го отнеса заедно с чистото бельо...

— С това ще се справят Пепе и Ашанти. Не им е необходима вашата помощ. Нали искахте да се погрижите за оздравяването ми?

— Вие сте много по-добре!

— Това изобщо не отговаря на истината. Ще се наложи да изпратя вест на генерал-губернатора, че днес няма да напусна леглото

си.

— Какво?

— Най-добре да полежа и утре. Само си представете колко ще се зарадва О'Рейли, като му върнете доверения човек в най-добро здраве и разположение на духа.

— Не можем да прекараме целия ден в леглото.

— Дори ако аз желая това? — леката усмивка, с която я наблюдаваше, не изчезна, ала тонът му подсказваше недвусмислено, че няма как да му избяга.

Ако беше просто премерване на силите, тя щеше да се възпротиви, но тук ставаше въпрос за нещо много по-голямо — за съдбата на баща ѝ.

— Вие... вие ме използвате, а това е несправедливо — процеди през зъби тя.

— Може би. Но ако искам да ви имам, просто нямам друг избор.

Мъжът протегна ръка. Фелисити направи няколко крачки към леглото и той заключи малката ѝ длан в топлите си пръсти.

Заплахата на Морган, че ще си остане вкъщи, се оказа истина. Веднага след закуска той изпрати Пепе да съобщи в главната квартира, че е болен. Предполагаше, че генерал-губернаторът няма да се учуди, защото миналия ден самият той многократно му беше предложил да се оттегли и да възстанови силите си.

В стаята беше полутъмно. През повечето време двамата дремеха мълчаливо. Обядваха в леглото и отново се излегнаха в меките чаршафи, за да прекарат най-горещите, потискащи часове на следобеда. Морган гореше от желание да я люби, но изтощеното му тяло имаше нужда от почивка. Когато най-после се отпусна и заспа, Фелисити намери време да събере разпилените си мисли и да определи вълнуващите я чувства. Как можа да се унижи дотам, че да изпита страст в обятията му! Макар че не отъждествяваше страстта с любовта, много ѝ се искаше да не бе проявила такава отзивчивост към милувките му. Реши, че в никакъв случай не бива да му позволява да разбере как ѝ влияе нежността му.

Въпреки това принудителното безделие оказа своето въздействие и върху нея. За първи път от много дни насам, можа да се отпусне. Колкото повече време минаваше, толкова повече затъмненото помещение и леглото, което споделяше с Морган ѝ се струаха

единственото сигурно убежище на света. Тук можеше да се остави на течението, без да си блъска главата какво става извън тези четири стени, да не обръща внимание на събитията, които и без това не можеше да промени.

Малко преди вечеря един пратеник донесе на Морган дебел пакет гъсто изписани листа и писмо от три страници, пълно с указания и въпроси. Очевидно вторият по ранг офицер от испанската армия беше незаменим и почивката на легло му се признаваше само отчасти.

Морган прегледа донесените документи и ги захвърли настрана. Ала след като вечеряха, стана от леглото, навлече панталоните си и седна пред голямото писалище в кабинета. Тъй като беше оставил вратата отворена, Фелисити можеше да го наблюдава необезпокоявано. Облян от светлината на свещта, той движеше бързо и уверено перото по пергаментата. От време на време се облягаше назад и проверяваше със стиснати устни някой списък. За да се съсредоточи и вземе решение, заравяше пръсти в косата си и се втренчваше с отсъстващ вид в една точка на стената. Изглеждаше потънал изцяло в работата си, забравил всичко около себе си. Ала бдителният му поглед често търсеше Фелисити.

Младата жена бе обзета от странно безпокойство. Нищо не можеше да направи, освен да седи и да чака. Къщата беше утихнала. Ашанти и другите прислужници вечеряха в кухнята. Вече беше съвсем тъмно. В тази тропическа страна мракът и светлината настъпваха внезапно. Хората вечеряха късно, защото никой нямаше апетит преди идването на вечерния хлад. Скоро щеше да изгрее луната.

Фелисити скочи от леглото и се уви в халата си. Прекоси салона и отиде в собствената си спалня. Изми се и изчетка косата си. После посипа тялото си с ухаеща на виолетки царевична пудра и извади от скрина си чиста нощница.

Внезапно откъм улицата прозвуча музика. Лека, изкушаваща мелодия, изпълнявана на китара, навяваща меланхолия. Фелисити замръзна на мястото си. Изпълнителят спря точно под нейния прозорец и запя с мек, ясен баритон стара испанска любовна песен.

Този глас не можеше да бъде сбъркан с никой друг. Хуан Себастиан Унзага. Фелисити бе завладяна от срам и страх, примесени с някаква странна тъга. Испанският войник ѝ беше безразличен, но издръжливостта му и волята да изрази чувствата си по този изпълнен с

уважение начин затрогваха сърцето ѝ. Очевидно той не беше осведомен за промяната в положението ѝ, иначе нямаше да дойде. Без съмнение, скоро щеше да научи — такива неща не оставаха дълго скрити в града, чиито жители се познаваха много добре. Какво да прави сега?

Фелисити излезе тихо от стаята си и се промъкна към балконската врата. Хвърли бърз поглед към кабинета на Морган. Сигурно беше чул музиката, но не смяташе за нужно да потърси извора ѝ.

Макар че Морган нямаше право да се ядосва от това музикално обяснение в любов, Фелисити не можеше да допусне открит сблъсък между двамата. Затова реши да не реагира на серенадата.

Обаче Хуан Себастиан нямаше намерение да си тръгне. Любовните му песни нямаха край. Младата жена беше сигурна, че от мястото, на което беше застанал, той не можеше да я види. Изглежда обаче, че усещаше присъствието ѝ, защото гласът му тръпнеше от страст. Песните завладяха въображението ѝ, събудиха потребността да види изпълнителя, да излезе на балкона и да изкаже възхищението си. Макар да беше твърдо убедена, че размекването ѝ е само под въздействие на нощта и на прекрасната музика. Нямаше нищо повече.

В този миг зад гърба ѝ се чу лек шум. Фелисити се обърна стреснато. Морган стоеше зад нея с ръце на кръста и поглъщаше с поглед стройната ѝ фигура. В гласа му прозвуча сарказъм:

— Докога ще продължава това котешко мяукане?

— Аз... не знам.

— Аз обаче знам — отбеляза хапливо той, мина покрай нея и излезе на балкона.

— Недейте! — проплака Фелисити и бързо улови ръката му, за да го издърпа вътре. Сребърната светлина на луната я обля цялата и Хуан Себастиан я забеляза.

— О, Фелисити, колко сте прекрасна — заговори задъхано испанецът.

В този миг зад гърба ѝ изникна тъмна фигура и мъжът замлъкна. В продължение на няколко дълги, предълги секунди се възцари тишина.

Морган излезе напред и подпря дългите си ръце на парапета.

— Е, Баст?

— Аз... аз не знаех... Никога не бих повярвал...

Краткият проблясък на радост по лицето на испанеца отстъпи място на смущение и разочарование.

Появата на полуоблечения полковник водеше до недвусмислени заключения. Хуан Себастиан вече знаеше, че двамата имат интимна връзка. Вярно, че дамите от френския двор посрещаха гостите си разголени и изслушваха най-новите клюки, докато камериерките ги обличаха, но това беше забавление за омъжени жени, не за млади момичета, освен това се допускаше само денем.

— Сега вече знаеш — проговори спокойно Морган.

— Да — Хуан Себастиан се изпъчи с цялата гордост, на която беше способен в този момент, и тихо добави: — Желая ви добра нощ.

Разочарованието и горчивината в гласа му улучиха Фелисити като удар. Тя понечи да извика нещо подире му, да му обясни. Но той вървеше, без да се обърне. Внезапно младата жена осъзна, че не е в състояние да направи нищо, за да се защити. Ето какво ѝ готвеха идващите дни. Лицето ѝ се вкамени, тя се обърна и се прибра в стаята.

Морган я последва. Лицето му беше безстрастно.

— Може би щеше да ви е по-приятно, ако не бях отпратил Баст?
— попита провлечено той, наблюдавайки неспокойната ѝ разходка от един ъгъл към друг.

Фелисити го изгледа с цялата ярост, на която беше способна.

— Щеше да ми е още по-приятно, ако не бяхте заявили толкова открито, че живеете тук.

— Не разбирам какво значение има това.

— Да, според вас няма никакво значение. Не вас ще нарекат курва.

— Вас също. Не е много вероятно Баст да разтръби навсякъде какво е видял — гласът му издаваше, че едва се владее.

— Няма защо да си дава този труд. Бих се изненадала, ако половината град вече не го знае.

— Ако е така, нищо не можем да променим. Учудвам се само, че преди да се появи Баст, не изглеждахте особено разтревожена за доброто си име. Възможно ли е да се притеснявате не толкова от накърнената си чест, колкото от загубата на един обожател?

Очите на Фелисити пламтяха от студен гняв.

— Нима бих могла да очаквам, че ще проумеете чувствата ми? Вие сте само един наемник, който отдавна е заменил честта срещу парите и е забравил как се чувства човек, загубил доброто си име. С какво право ме разпитвате? Нали именно вие сте човекът, отнел насила невинността ми!

— Предложих ви обезщетение — напомни ѝ мрачно той. — Сигурност за цял живот.

— Обезщетение? Сигурност? Все едно да предлагаш на невинно затворения, удобството на затворническите стени!

— Съжалявам, че го възприемате така.

— Какво друго бихте могли да очаквате?

— Ами може би благодарност — усмихна се иронично мъжът.

— Благодарност? — Фелисити буквално изплю думата. — За какво?

— Че рискувам кариерата и бъдещето си, като се застъпвам за Оливие Лафарг.

— Нали сключихме споразумение? Вие обещахте да облекчите участи на баща ми, така ли беше? Освен това отидохте много по-далеч, отколкото беше уговорено!

— Доколкото си спомням, вие не сте съвсем невинна в случая — парира я той и смарагдовозелените очи блеснаха ядно.

— Възможно е да съм разказала на Валкур за проявеното от вас внимание. Възможно е дори да съм споменала факта, че възнамерявате да ме придружите до къщи, но както вече многократно ви уверих, нямам нищо общо с нападението срещу вас. Не съм в състояние да извърша такова нещо. Нито пък да дам заповед да изсипят върху войниците ви съдържанието на едно нощно гърне.

Мъжът я изгледа изненадано, после очите му станаха отново безизразни.

— Щом не сте била вие, значи е бил Валкур. Трябваше да се сетя по-рано.

— Да, Валкур беше! Той успя да се изтръгне от ръцете ви, затова мога спокойно да го призная.

— Май ще се наложи да пренаредя мислите си — промърмори с неочаквана мекота мъжът и тръгна бавно към нея. — Най-добре е да започна с по-обстойно изследване на онова, което се върти във вашата главица...

Изразът на очите му вече не беше отсъстващ. В гласа на Фелисити прозвуча истински страх:

— Не смятам, че е нужно. Защо трябва да ми вярвате?

— Боя се, че съм станал твърде циничен и наистина съм загубил чувството си за чест. Искам да ми го покажете.

— Как... как бих могла да го направя? — попита задъхано Фелисити и бавно отстъпи назад.

Мъжът протегна ръка, обгърна тънката ѝ талия и я придърпа към себе си.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Опасенията на Фелисити се сбъднаха. Съгражданите ѝ счетоха поведението ѝ за безчестно и през следващите няколко дни обръщаха глави настрана, когато тя отиваше на пазара или в затвора при баща си. Съседката ѝ, която често наминаваше у тях с най-новите градски клюки, сега престана да идва. Подаръците под форма на храна, които ѝ бяха помогнали да преживее първите трудни дни, също секнаха. В деня, когато отиде да положи клетва за вярност към Испания заедно с останалите, пред къщата на О'Рейли беше и усмихнатата ѝ приятелка от манастирското училище. Този път младата жена не я удостои дори с кимане и изобщо се направи, че не забелязва присъствието ѝ. В сравнение с грубите обидни думи, които ѝ подхвърляха понякога по улиците или крещяха подире ѝ на пазара, това не беше нищо особено, но я нарани повече от всичко досега. Това дребно наглед събитие преля чашата на търпението.

Ала много по-мъчителна беше тревогата, че слуховете за връзката ѝ с испанския полковник могат да достигнат до баща ѝ. Макар че не му позволяваха да приема посетители, той можеше да разговаря със стражите и от време на време, когато дежурният офицер беше в благоприятно настроение, да получава писма, макар да не му се разрешаваше да пише на близките си. Тъй като не познаваше истинските обстоятелства, една такава вест щеше да представлява допълнителен товар за него и Фелисити страдаше безкрайно от съзнанието, че бедният ѝ баща може би се измъчва заради нея.

Оливие Лафарг не беше издръжлив човек. Открай време се отличаваше със своята затвореност и песимизъм. Нищо чудно целодневните размишления за участието на дъщеря му да го разболеят...

Най-после ѝ хрумна нещо, което можеше да успокои малко баща ѝ относно слуховете, които се носеха за дъщеря му. Сложи в яденето му бележка, в която му съобщаваше, че в много градски домове са разквартирувани испански офицери и че тяхната къща е почетена с присъствието на втория по ранг офицер на губернатора О'Рейли,

полковник Морган Макормак. Спомена предпазливо и предимствата, които крие едно такова присъствие, като доброто снабдяване с хранителни продукти и помощта, която им оказвал прислужникът на полковника. И наистина, Пепе често придружаваше нея и Ашанти по улиците на града. В бележката не се споменаваха нищо за Валкур, защото Фелисити не искаше да утежнява още повече положението на баща си.

Не можеше да си представи как ще реагира, ако баща ѝ бъде освободен и узнае истината. Засега можеше само да се измъчва и да чака.

Беше минала цяла седмица, откакто Морган се бе настанил в къщата ѝ. Фелисити тъкмо се прибираще, следвана по петите от Пепе, след като беше занесла ядене на баща си в затвора. Не бързаше. Вечерята на Морган беше почти готова, пък и той рядко се връщаше от работа преди падането на нощта. Толкова беше приятно да се разхождаш по вечерния хлад. Много ѝ се искаше да пообиколи площад „д'Арм“, както правеше по-рано, но не го направи. Не биваше да дава на хората повод да я унижават. Най-добре да се върне направо в къщи.

Улиците бяха планирани много точно още при основаването на Ню Орлиънс преди повече от седемдесет години. Главните улици се спускаха направо към реката, пресичани под прав ъгъл от странични улички. Нямаше завои, както в европейските градове. Така Фелисити лесно можеше да намери подходящ път, по който и да се разходи, и да се прибере навреме в дома си.

В момента, в който се канеше да влезе в градинката зад църквата „Сейнт Луи“, за да стигне до следващата пресечка, тя забеляза от другата страна на улицата Морган Макормак, придружен от някаква жена. Пепе спря заедно с нея и шумно си пое въздух.

Тъмна кожа, рокля от черна коприна, обшита със злато, вдигната високо черна коса с бели нишки на слепоочията, златни гребени, придържащи мантията — Фелисити веднага позна испанската аристократка, която беше видяла в деня на пристигането ѝ и вечерта на бала с маски. Дамата вървеше край полковника с царствено вдигната глава, в походката ѝ се усещаше грация и самоувереност. Морган беше приковал очи в лицето ѝ и в погледа му се четеше възхищение. Загорелите му от слънцето пръсти бяха покрили стройната малка ръка, положена върху ръкава му.

Очевидно Пепе знаеше за непознатата много повече от нея. Фелисити го погледна изпитателно.

— Дамата е очарователна. Питам се коя ли е...

— Доколкото знам, името ѝ е маркиза де Талавера — отговори предпазливо прислужникът.

— Интересно. Това е испанска титла, нали?

— Точно така. Наследи я от мъжа си, който почина. Той беше маркиз.

— Забележителна жена.

Пепе сведе глава.

— „Ла Палома“ се смята за една от най-красивите жени в Стария и в Новия свят.

Името, с което беше нарекъл жената, означаваше „Гълъбичката“. Това не беше особено подходящо название за една благородна дама, защото напомняше за „паднали гълъбчета“, името, с което обикновено наричаха проститутките. Младата жена изглежда смръщено Пепе и попита:

— „Ла Палома“?

— То е заради косата ѝ, мадмоазел — отговори възбудено Пепе. — Тя много харесва прякора си.

— Аха — промърмори Фелисити, макар да не беше сигурна дали наистина го е разбрала. Пък и не беше добре, ако слугата остане с впечатлението, че непознатата жена я е заинтригувала. Какво я засягаше, че Морган Макормак развежда по града жени от испански благороднически фамилии! Дори напротив, тя се надяваше, че непознатата ще го задържи цялата вечер.

Ако не беше срещнала полковника, Фелисити нямаше да прояви такава необичайна учтивост към лейтенант Хуан Себастиан Унзага, който се разхождаше близо до къщата ѝ. Испанецът изскочи внезапно от една странична уличка, поклони се дълбоко и перата на шапката му ометоха земята. Фелисити отговори на поздрава му с цялото достойнство, на което беше способна, и не обърна внимание на руменината, заляла страните ѝ.

— Мадмоазел Лафарг! Фелисити! Трябваше да ви видя, да поговоря с вас.

— Какво имате да ми кажете? — младата жена разтърси глава и направи опит да се усмихне.

— Искам да бъда сигурен, че сте щастлива! Че вашето участие в... уговорката с приятеля ми Морган Макормак е напълно доброволно!

Фелисити погледна към Пепе.

— Вашата загриженост ме ласкае, но не знам как да отговоря на въпроса ви.

— Като ми кажете истината! Нямам ли право поне да попитам? Не можете ли да ми отделите няколко минути за разговор?

Преди Фелисити да е успяла да отговори, Пепе направи лек поклон.

— Прощавайте, мадмоазел, сега ще ви оставя сама. Ако имате нужда от мен, трябва само да ме повикате.

Хуан Себастиан изчака слугата да се отдалечи. Но не изтърпя, докато Пепе се скрие от очите им, защото слугата предвидливо пое по средата на откритата уличка към къщата на Лафарг. Без да го е грижа за дребния човечец, лейтенантът се обърна към Фелисити с искрена загриженост.

— Защо се променихте изведнъж? Уж презирате сънародниците ми, а позволявате на един от тях да споделя леглото ви! Това е невероятно! Единственото обяснение, което звучи убедително, е, че са ви принудили да го сторите.

— Моля ви се — отговори с лек смях Фелисити. — Това е наистина абсурдно.

— Може и да е, но аз ви смятах за твърде добра, твърде изискана, за да...

— Престанете — прекъсна го сърдито Фелисити и бързо отвърна лице.

— Добре, няма да кажа нищо повече. Не искам да ви тревожа. Каквито и да са били причините ви, ще се отнеса към тях с уважение. Само ми кажете мога ли да ви помогна с нещо.

— Оценявам загрижеността ви, но не виждам с какво.

— Е, добре. Знам, че сте сама и нямате нито един роднина, който би могъл да ви защити. Моля ви, елате при мен, когато имате затруднения, когато усетите нужда от мъжка защита. Готов съм да ви браня от всеки и от всичко. Знаете, че сърцето ми е изпълнено с любов и почит към вас.

— Моля ви се, лейтенант Унзага! Не виждам причини да сменям защитника си, поне засега.

— Не бъдете толкова сигурна. Някои хора казват, че съдбата е сляпа. Също като справедливостта.

Мъжът се поклони и бързо се отдалечи. Фелисити остана загледана след него, размишлявайки усилено. Последните му думи, не, целият тон на разговора беше обезпокоителен. Дали не беше усетил как стоят нещата между нея и Морган? Или не можеше да повярва, че доброволно е станала любовница на ирландеца, защото имаше преувеличена представа за морала ѝ? Всъщност все едно. Все пак отсега нататък трябваше да бъде много внимателна с Хуан Себастиан Унзага.

Морган се върна в къщи по-рано от обикновено. Пепе му помогна да съблече жакета и жилетката и да свали колана с шпагата. Той изми лицето си и отиде при Фелисити, която го очакваше в салона. Двамата поседяха на чаша вино, но разговорът не вървеше. Фелисити криеше лицето си зад палмовото ветрило. Освен това то ѝ помагаше да намери занимание за ръцете си. Усети, че Морган я наблюдава внимателно, но забележките му се отнасяха до най-обикновени неща. Разказа ѝ, че са открити товари с оръжия и муниции, че в последно време все по-често пристигат съобщения за пиратски набези в Мексиканския залив и че група колонисти са били нападнати на сушата и ограбени, когато се завръщали от полагането на клетва за вярност към Испания. Фелисити усети облекчение, когато най-сетне седнаха да вечерят.

Поднесените ястия бяха разнообразни и вкусни. Въпреки това Фелисити не хапна почти нищо. Напрежението между нея и Морган нарастваше с всяка минута. Мъжът седеше в другия край на масата и лицето му все повече се опъваше. Той отклони предложения от Пепе десерт, разклати последните капки вино в чашата си и зачака Фелисити да изяде крема си.

— Желаете ли да поднеса кафето в салона? — попита учтиво Пепе.

Фелисити поклати глава.

— Много е горещо за кафе.

— Както желаете, мадамazel. А вие, полковник?

— Не, благодаря — гласът на Морган звучеше заповеднически. Той изчака слугата да излезе от трапезарията и започна да разтвива рамото си.

Фелисити го наблюдаваше загрижено. Пепе се грижеше всеотдайно за раната и тя не знаеше в какво състояние е в момента. Думите излязоха от устата ѝ съвсем спонтанно:

— Боли ли ви още?

Мъжът вдигна очи и в погледа му се изписа учудване. Устните му се разтегнаха в усмивка.

— Не, обаче ме сърби. Мисля, че е време да махнем конците.

— Сигурно не е трудно.

— Не, обаче Пепе се изнервя до смърт, а нервността го прави несръчен.

— Може би е редно да се заема аз — промълви Фелисити и веднага съжали за предложението си.

Мъжът я погледна право в очите и рече:

— Няма друг, в ръцете, на когото бих се предал с такова удоволствие.

Фелисити отиде да вземе кошничката за шев и двамата се оттеглиха в спалнята му. Морган свали ризата си и седна на едно ниско столче. Фелисити взе ножицата, застана пред него, пое дълбоко въздух и се зае да разрязва превръзката. Когато ръцете му се плъзнаха по талията ѝ, по тялото ѝ пробягаха тръпки. Но мъжът просто я придърпа по-близо до себе си между дългите си крака.

С бавни, равномерни движения, тя започна да разрязва превръзките, като внимаваше да не нарани кожата му с върха на ножицата. Най-после дръпна превръзката и оголи дългата червена ивица на прореза. Раната изглеждаше много добре, чиста и затворена, и черните краища на конците в плътта се виждаха ясно. Фелисити се подпря на рамото на Морган и се протегна към малката масичка, за да остави мръсната превръзка. Закръглените ѝ гърди под корсажа докоснаха бузата му и тази неволна милувка я уплаши.

Мъжът я изгледа с блеснали от желание очи, в които се четеше въпрос. Палецът му се плъзна по тънката талия, потърка банелите на корсета, които я пристягаха, после разперените му пръсти се плъзнаха надолу и помилваха коравите поли на кринолина.

— Защо жените носят толкова излишни дрехи? — пошепна замислено той.

— Защото такава е модата — отвърна с лека усмивка Фелисити.

— Искате да кажете, защото някаква си царствена дама с невероятно широк задник е решила, че никоя жена не бива да изглежда по-добре от нея. Днешните жени приличат на коне, натоварени от двете страни с кошници.

— Много мило описание. Благодаря ви.

— О, поне знам, че под това нещо фигурата ви е много стройна — засмя се весело Морган. — Само се учудвам, че толкова я променяте с облеклото си.

— Може би предпочитате да ме виждате само по нощница? Или в панталони до коленете, като мъж?

— Сигурно ще представлявате интересна гледка. Знаете ли, много ми хареса роклята, която носехте на бала с маски. А ако говорим за вкуса ми...

— Тогава ще предпочетете да се разхождам по цял ден гола — прекъсна го с остър тон Фелисити.

Мъжът отново потърка с палец банелите на корсета.

— Трябва да призная, че това би било много... удобно.

Докосването и тонът на гласа му я накараха да потрепери от желание. Тялото ѝ жадуваше за неговото, Фелисити се постара да не обръща внимание на тези издайнически тръпки и съсредоточи вниманието си върху първия конец, който се беше врязал леко в кожата. Разряза го с връхчето на ножицата и издърпа двете половини.

Мъжът проследи безмълвно сигурните движения на ръцете ѝ. Когато оставаха само два шева, заговори с остър тон:

— Днес сте разговаряли с Баст.

— Предполагам, че сте го узнали от Пепе? — Фелисити не можа да овладее треперенето на ръцете си и дръпна конца малко по-силно, отколкото трябваше.

— Точно така — мъжът изглежда недоверчиво тънките пръсти, които се бяха впили в рамото му.

— Трябва да разберете едно — продължи твърдо Фелисити. — Никак не обичам да ме шпионират.

— Никой не ви е шпионирал. Просто срещата ви с Баст се е сторила доста необичайна на Пепе и той побърза да ме уведоми.

— А не ви ли каза, че близо до болницата срещнах отец Дагобер и йезуитския свещеник Антонио и спрях да поговоря с тях?

— Не. Не ми каза и какво толкова важно е имал да ви каже Баст, та ви е издебнал на улицата, вместо да ви направи визита, както би постъпил всеки цивилизован човек.

— О, мога да ви уверя, че разговорът ни беше съвсем безобиден! Във всеки случай много по-приличен от беседата, която по същото време вие водехте с възхитителната Ла Палома!

— Кой ви каза за нея? — попита невъзмутимо Морган, докато Фелисити изобщо не си правеше труда да прикрие обзелата я възбуда.

— Никой. Видях ви със собствените си очи.

— Е, кой кого шпионира?

— Със сигурност не съм аз — отговори сърдито младата жена и захвърли ножицата на масата. — Връщах се от затвора и ви видях на улицата с тази жена.

Двамата се гледаха в очите, без да крият гнева си. Фелисити направи опит да се освободи от коравите му ръце, но Морган нямаше намерение да я пусне. Тя счете, че е под достойнството ѝ да се бори с него, и остана неподвижна, пробождайки го с очи.

Внезапно мъжът се усмихна и кимна с глава.

— Добре, разбирам. Ако, ви разкажа за Изабела, вие ще ми предадете ли разговора си с Баст?

— Все ми е едно с кого разговаряте, независимо жена ли е или мъж...

— Вярвам ви, разбира се.

— Все пак ще ви изслушам — побърза да добави Фелисити, — защото тази жена е наистина необикновена.

— Права сте — усмихна се Морган, макар че гласът му прозвуча сухо. Разхлаби хватката си и започна да разказва: — Родена е в Ирландия и се казва Морийн Елизабет О'Конър. Баща ѝ беше селянин. Отглеждаше расови коне. Когато стана на тринайсет години, при тях дойде един испанец на средна възраст да огледа кобилите. Купи една или две, а заедно с тях и дъщерята на селянина. За по-нататъшния ѝ живот научих от самата нея. Отвел я в Мадрид, където пет години я държал под ключ. Наричал я своята малка гълъбица и я научил на много неща, не всички, от които били от полза за едно младо момиче. Когато жена му починала, се оженил за нея и тя станала Изабела де

Херара, маркиза де Талавера. Осем години по-късно маркизът починал и тъй като нямал деца от първия си брак, нито други наследници, тя станала собственица на цялото му богатство.

— Но тя изобщо не прилича на ирландка — промълви смаяно Фелисити.

— Сега вече не. Сега наистина прилича на испанска аристократка, каквато е в действителност. Маркизът ѝ издействал представяне в двора. Вземал я навсякъде със себе си, научил я да управлява земите му, да язди, да стреля, да се фехтува. Без сам да знае, той я е подготвил за независим живот след смъртта му. За Ла Палома няма други закони и правила, освен онези, които си създава сама.

— Да не искате да кажете, че тази жена не се съобразява със законите на обществото, в което живее?

— Строго погледнато, не. Никога не е вършила нещо недостойно или лошо, а аз я познавам още откакто бяхме деца и играехме заедно по полята. Бащите ни бяха съседи. От друга страна, тя е имала връзка с много мъже, в много страни на света, и е събрала известен опит.

Фелисити го изглежда изпод спуснатите си мигли. От думите му не можеше да се разбере каква роля е играла тази жена в миналото му. Обаче интересът ѝ към нея нямаше нищо общо с връзката ѝ с Морган.

— Разбирам — промълви тя. — Значи не съм видяла нищо друго, освен среща на двама стари приятели от детските години.

— Би могло да се нарече и така. А сега е ваш ред.

Без да го поглежда в очите, Фелисити заговори с неохота:

— Баст бе дошъл да ми каже, че е загрижен за мен. Струва му се странно, че съм се сближила с вас за толкова кратко време. Опитах се да разсея съмненията му, но не съм сигурна, че повярва в уверенията ми.

— Защо? Как ви хрумна тази мисъл?

— Той... беше любезен да ми предложи закрила. В случай, че един ден се откажа от вашата.

Морган ядно изруга. Натискът на пръстите му се засили. Фелисити вече не можеше да си поеме въздух и тихо изохка.

— Прощавайте — рече сухо мъжът. — Много съжалявам, че са ви обидили по този начин.

— Не са ме обидили — отговори Фелисити и гордо вирна брадичка. — По-скоро бях трогната от тази проява на внимание.

— Наистина ли? Май е крайно време да се заема по-отблизо с лейтенант Унзага.

— Какво искате да кажете?

— Смятам, че ще му намеря някакво по-сериозно занимание. Например, да гони контрабандистите по блатата.

— Не бива да правите това — прошепна умолително Фелисити и срещна искрящия зелен поглед.

— Защо не? Там поне ще бъде полезен.

— Но той... той е ваш приятел!

— Точно така. Но всичко си има граници. Няма да ви дяла с друг мъж, Фелисити, нито физически, нито душевно.

— Не можете да контролирате мислите ми — отговори рязко тя и се отдръпна.

Ръката му отново се стрелна към талията ѝ. Морган я дръпна с такава сила към себе си, че тя загуби равновесие и падна в скута му. Мъжът обхвана с ръка лицето ѝ, погледът му се плъзна по меките, сърдито смръщени устни и се заби като кама в кадифените очи.

— Толкова ли сте сигурна? — попита тихо той и впи устни в нейните.

Съдебното дело срещу обвинените в държавна измяна французи започна в края на септември. Председателстващите съдии посетиха затворниците в килиите им и ги разпитаха надълго и нашироко. Занимаха се с всяка подробност от случилото се, поискаха да узнаят какво е било поведението на всеки един от тях, какви са били възгледите и действията им, като се започне от деня на пристигането на Юлоа и се стигне до позорния ден 28 октомври 1768 година, когато беше избухнал бунтът. При това записваха всяка казана дума. Когато най-послед сметнаха, че знаят достатъчно, учените господа излязоха от затвора. Последваха няколко тайни заседания, на които бяха изслушани свидетелите. Бяха намерени по двама свидетели, за да обвинят в предателство френския генерален прокурор Никола Шовен де Лафрениер и още Жан-Батист Нойан, племенник на Биенвий и зет на първия споменат, Пиер Карес и Пиер Маркиз, собственици на обширни плантации, Жозеф Миле, заможен търговец. Намериха и свидетели, които да кажат по нещо за поведението на Жозеф Пети,

Балтазар Мазан, Жулиен Жером Дюка, Пиер Арди дьо Боаблан, Жан Миле, Пиер Пупе и Оливие Лафарг.

Обвиняемите изобщо не се явиха пред съда, нито застанаха лице в лице с хората, които бяха свидетелствали срещу тях. Действията на засегнатите бяха толкова официални и всеобщо известни, че нямаше смисъл да се оспорват. Повечето от дванадесетте обвиняеми признаха с гордост, че са били против испанското владичество. Защитиха се с това, че са се чувствали французи и не са били обвързани с испанското право. Посочиха също, че Юлоа не е встъпил официално във владение на колонията и по време на пребиваването си в Ню Орлиънс дори не си е направил труд да съобщи официално пълномощията си. Следователно не беше станало нищо, което да ги освободи от клетвата за вярност към френския крал.

Сега обаче бяха в ръцете на испанския съд и ако властите откажеха да приемат валидността на защитата им и вземеха решение да ги съдят според своите закони, никой и нищо не беше в състояние да им помогне.

Назначеният за генерален прокурор в името на испанския крал беше дон Феликс дел Рей, човек, събрал опит в съдилищата на Санто Доминго и Мексико. Сведенията гласяха, че е извънредно умен. Говореше се, че смятал да обвини дванадесетте в държавна измяна и да обоснове присъдата им със статутите на Алфонсо XI. В тях се искаше смъртна присъда и конфискация на всички имуществата за всички онези, които по какъвто и да било начин са участвали в бунт срещу краля или държавата, или са посегнали към оръжието под предлог, че искат да умножат свободите или правата си. Смъртна присъда заплашваше и онези, които са подкрепяли и подпомагали бунтовниците. Както заявяваше генералният прокурор, това бил най-бързия и ефикасен начин да се възстанови справедливостта.

Въпреки това седмиците минаваха, без да бъде произнесена присъда. Хората започнаха да се надяват, че затворниците ще бъдат помилвани, особено когато освободиха придворния печатар Брад, който се бе заклел, че е отпечатал бунтовническата прокламация по нареждане на генералния комисар Фуко, и бе представил подписана от него заповед. Самият Фуко отказваше упорито да отговаря на въпроси, задавани от съдиите, генералния директор Обри или О'Рейли, и изискваше делото му да се разгледа във Франция. Чуваха се слухове,

че ще изпълнят желанието му, и всеки ден се чакаше корабът, който да го отведе в родината му. Ако и спрямо другите мъже бъдеше проявена подобна снизходителност, може би щяха да се отърват с леки присъди.

Времето беше бурно, и не само в това отношение. Ден след ден откъм залива се трупаха черни облаци и изливаха над града топъл дъжд. Улиците станаха непроходими, жителите на града бяха тихи и унили. Много кораби не успяха да влязат в пристанището. Загубите се приписваха на коварните ветрове и течения на Карибско море, но моряците, които служеха на малкото кораби, успели да стигнат до пристанището, разказваха, че все повече плавателни съдове стават жертва на пиратски нападения. Най-страшна беше славата на един кораб с червен флаг, на който имало изрисувана летяща птица. Името му беше „Рейвън“ — „Гарванът“. Дори виделите какво ли не стари пирати от тропическите острови побледняваха, щом чуеха името му. Капитанът му бил неумолим. Мъжете, които бяха служили под негова команда, рядко отваряха уста да разкажат нещо за пиратските си подвизи. Носеха се слухове, че жени били брутално изнасилвани, деца изтръгвани от прегръдките на майките си, мъже нарязвани на парчета и хвърляни за храна на акулите.

Фелисити излезе от кухнята, която се намирал във вътрешния двор, и вдигна очи към забуленото в облаци небе. Силен порив на вятъра разтърси клоните на каучуковото дърво, което растеше в двора, и я обсипа с тежки топли капки. Листата на дървото вече пожълтяваха. Есента напредваше. Сутрините ставаха по-хладни, дъждовната влага се задържаше по-дълго, само около обед беше топло и задушно. Щяха да минат няколко седмици, преди да почнат да палят камините. Макар че и сега ги палеха, за да прогонят сивите плесени, които се образуваха върху кожата, и тъмните петна, които разваляха лена.

Надвечер дъждът престана, Фелисити въздъхна тихо и се запъти към стълбището.

— Чаят ви, мадмоазел.

Ашанти изтича след нея и ѝ подаде чаша тъмна, вдигаща пара течност. Фелисити я изпи и изкриви лице. Слава Богу, питието, което камериерката приготвяше всекидневно, беше подействало. Месечното и кървене беше дошло с радваща редовност.

Прислужницата я гледаше доволно.

— Полковникът ще се върне скоро.

Фелисити кимна равнодушно.

— Сигурна съм, че ще хареса говеждото филе, което печем. Има още суфле от раци и стриди в тесто.

— Дано му хареса. Все пак прекарахме целия следобед в кухнята — промърмори обезкуражено Фелисити и погледна прислужницата си, сякаш търсеше помощ. — Понякога ми се струва, че напразно хабим силите си. Не е нужно да го обграждаме чак с такива грижи.

— Важното е, че човекът, който е втори по ранг след О'Рейли, започва все повече и повече да цени френския начин на живот. Когато разговаря с вас, изразява възхищение от всичко, което предлага Франция, и яде с наслада нашите френски ястия.

— Да, може би наистина харесва лекотата и очарованието на нашия начин на живот, но се съмнявам, че това е в състояние да промени преценката му, още по-малко онова, което счита за свой дълг.

— Вероятно сте права, мадмоазел, но това не ни пречи да се опитваме. За повечето мъже удоволствията на стомаха, на духа и на плътта са по-важни от всичко друго.

— Само че полковникът не е като останалите мъже.

— Виж, тук имате право — съгласи се замислено Ашанти.

— Освен това — продължи Фелисити — вече имам обещанието му, че ще стори за баща ми всичко, което е по силите му.

— Не смятате ли, че ще изпълни обещанието си с повече готовност, ако ви е благодарен за задоволяването на сетивата си? Освен това ни предстоят още много дни, месеци и години, през които трябва да се научим да се оправяме с новите испански господари. Не е ли по-просто, ако всички се научат да приемат живота по-леко?

От кухнята се чу гласът на готвачката, която викаше Ашанти. Младата негърка направи реверанс и прекоси двора. Фелисити остана загледана след нея, отпивайки на малки глътки от горчивата напитка. Понякога Ашанти се изразяваше така, сякаш връзката между господарката ѝ и Морган Макормак щеше да трае вечно. Не, това е невъзможно, дори той да го иска. Много скоро съдебното дело ще свърши и съдбата на баща ѝ ще стане ясна. Каквото и да се случи с него, вероятността да запази имуществото си е нищожна. Сигурно ще продадат на търг всичко, което притежават, и тя ще трябва да се изнесе от къщата, в която беше родена и отраснала. Очаква я несигурно бъдеще, изпълнено с грижи за оцеляването. Младата жена се усмихна

й погледна чашата в ръката си. Е, поне няма да има дете, което да послужи като залог за бъдещето. Вдигна рязко чашата до устните си и я изпи до дъно. Остави я на кухненската масичка до вратата, обърна се и забърза към стълбището.

Помещенията на горния етаж бяха осветени само от оскъдното зарево на залеза. Внезапно Фелисити забеляза тъмна сянка пред завесата в другия край на салона и замръзна на мястото си. Сърцето ѝ лудо заби. Морган се обърна и залязващото слънце позлати яркочервената му униформа.

— А, вие ли сте! — прошепна задъхано Фелисити и вдигна ръка към гърдите си.

— Нима очаквате някой друг? — отвърна безизразно мъжът. Днес в гласа му нямаше и следа от обичайната ирония.

— Разбира се, че не. Аз... няхах представа, че сте вече в къщи.

— Бяхте заета долу и не виждах причина да ви попреча. Но какво казахте? „В къщи“? Очевидно е само грешка на езика. Това е вашия дом, но съм сигурен, че не го смятате и за мой.

— Аз... Мисля, че вашият дом е Ирландия.

Мъжът раздвижи широките си рамене.

— Вече не. Майка ми почина преди много години, баща ми се принуди да продаде земята, която беше принадлежала на семейството ни в продължение на няколко поколения. А видът на английския лорд, който се разхождаше на кон по нивите ни, само след няколко месеца го вкара в гроба. Имам брат и сестра, но само Бог знае къде живеят. Може и те да са починали.

— Не знаех това...

Гласът му прозвуча неочаквано нежно:

— Има цял куп неща, които не знаете за мен.

— Възможно е, но приемам, че като професионален военен няма да се задържите твърде дълго нито в тази къща, нито в Луизиана — Фелисити се опита да различи лицето му в падащия мрак. Но той беше обърнат в профил към нея и главата му приличаше на бронзова статуя на мрачен сив фон.

— Защо мислите така?

— Генерал-губернаторът О'Рейли се справи успешно с подчиняването на Ню Орлиънс, нали? Създаде нова съдебна система, изпрати чиновниците си да преброят населението, въведе испанските

норми на управление и така нататък. Вероятно не е далеч времето, когато мястото му ще бъде заето от граждан губернатор. Без съмнение, испанският крал ще му намери работа другаде. На него и на вас.

— Онова, което казвате, е вярно, но аз не съм сигурен, че ще последвам О'Рейли, когато си тръгне от Луизиана.

— Няма да го последвате? Но защо?

— Генерал-губернаторът е упълномощен от краля да раздава необработена земя, възлизаща на около хиляда до пет хиляди десетини, и то на всеки, който поеме задължението да я изоре, засади, изобщо, да живее на нея. Той получи това право още преди да напуснем Испания. Всъщност, аз дойдох тук именно заради тази перспектива.

— Всеки ли може да получи земя?

— Да, ако губернаторът го сметне за достоен.

— А това означава: всеки от неговите хора, всеки испанец, който има достатъчно пари, за да докаже... достойнството си, така ли?

— Земята не се продава, ако това сте имали предвид — отговори сухо мъжът.

Фелисити му обърна гръб.

— Разбира се, че не. Корупция имаше само при френския режим.

— Не съм казал това — възрази тихо Морган.

— Не беше и нужно. За набожните испанци всички престъпници са французи, особено контрабандистите и пиратите. Само дете не вземате предвид, че причината за това се крие в испанските закони, в испанското нахалство, в неразбирането на нашия начин на живот.

— Тук сте права.

Фелисити се обърна като ужилена.

— Какво казахте?

— Казах, че сте права, поне що се отнася до контрабандата и пиратството. Испанските закони, които изискват търговията в колониите да извършва само с испански стоки, донесени с испански кораби, са ужасно късогледни. Заради този монопол колонистите плащат луди пари за лоши стоки и получават твърде малко за кожата, дървата, индиго и другите оцветители, които изнасят. Франция правеше същото, но никога не се стремеше да наложи тази политика със сила, и колонистите я подминаваха. През последните три или четири години Испания също поотпусна режима на търговия с

колониите, но ще мине доста време, преди положението в Луизиана да се е стабилизирало дотам, че да се развие свободна търговия. Междувременно обаче успехът на О'Рейли в унищожаването на нелегалните търговски пътища доведе до увеличаване на пиратските кораби и свързаната с тях контрабанда.

— Вие се осмелявате да критикувате великия О'Рейли! Просто не мога да повярвам! — не беше толкова важно, че бе споменал само факти, които ѝ бяха известни.

— Аз не критикувам действията му — както отбелязах преди малко, той само изпълнява заповеди. За съжаление резултатът е лош.

— Най-добре ще бъде, ако престане да разпраща навсякъде патрули и отслаби малко бдителността си.

— За нещастие това не се съдържа в заповедите, които е получил. За него заповедта е свещена и се старее да я изпълни бързо и точно.

— Вече го забелязах — отговори горчиво Фелисити. — И не го интересува дали по този начин ще пожертва няколко човешки живота или не.

В стаята надвисна мълчание, сгъсти се, изпълни въздуха. Морган пое дълбоко въздух и шумно го изпусна от дробовете си.

— Днес генералният прокурор дон Феликс дел Рей произнесе заключителната си пледоария.

— Това означава ли, че съдебното дело е приключено? — попита Фелисити и собственият ѝ глас прозвуча като чужд в ушите ѝ.

— Почти. Съдиите трябва да изслушат и пледоарията на защитниците. Всъщност, това ще бъде само повторение на факти, повтаряни хиляди пъти и няма да трае дълго. След това съдът ще се оттегли и ще произнесе присъдата.

— Кога... кога ще я чуем?

— След няколко дни.

— И почти няма съмнения, че ще бъдат признати за виновни?

— Аз... — започна Морган, но внезапно спря и отговори кратко: — Не.

— Какво ще стане с другите?

Ирландецът я погледна изненадано. Очевидно тя не се съмняваше в съдбата на баща си.

— Всичко зависи от О'Рейли. Отговорността за окончателния размер на наказанието е в негови ръце.

— Говори се, че е дал нареждане всички да бъдат обесени, за да послужат като пример на останалите.

— Възможно е. Не съм сигурен.

— Не сте сигурен или не искате да ми кажете? — когато Морган не отговори, Фелисити прекоси салона и застана пред него. Впи пръсти в дамаската на завесите и продължи едва чуто: — Защо? Защо?

— Фелисити... — започна Морган с необичайно несигурен глас.

— Не, не ми казвайте нищо! Знам причините, но те не са от значение. Толкова е безсмислено, толкова е глупаво да разрушаваш по този начин живота на хората. Да се отнасят с уважавани граждани като с най-обикновени крадци и убийци! Не искам да чувам за причините. Те не ви оправдават.

— Така е. Но защо не осъждате пиратите и контрабандистите в залива? Те също имат причини за деянията си, нали? Уважителни причини.

— Бъдете сигурен, че не одобрявам действията им. Но ако бях мъж, сигурно нямаше да устоя на изкушението да нападна някой натоварен със стока испански кораб.

— Е, поне сте честна.

Ироничният тон на гласа му ѝ вдъхна нова смелост.

— А що се отнася до мъжете, които ще осъдите: не смятате ли, че крал Карлос би се съгласил да ги помилва, ако О'Рейли му препоръча да го стори?

— Да не искате да ми кажете, че трябва да предложи това на губернатора?

— Защо не?

— Няма да има никаква полза — отговори направо Морган.

— Как можете да твърдите такова нещо, без да сте опитали?

— Опитах, Фелисити. Не само аз, но и цяла група плачещи майки и съпруга, възрастни търговци и загрижени свещеници. Пред всеки от тях О'Рейли отказа твърдо поне да обмисли тази възможност. Твърди, че генералът няма право да обсъжда дадените му от короната заповеди. И това, въпреки че спаси със собствените си ръце живота на краля, когато в Мадрид имаше улични безредици! Ала трябва да

знаете, че кралете рядко променят мнението си, дори когато им посочат извършените грешки.

Фелисити беше смаяна. Каква беше тази внезапна промяна? От какво беше предизвикана? Дали усилията, които бяха положили тя и Ашанти, не бяха допринесли за увеличаването на симпатиите му към народа на Луизиана? Странно защо, след като беше положила толкова усилия, сега ѝ се искаше да не бъде така.

— Защо казвате това? — попита тихо тя. — Защо престанахте да защитавате началника си и испанските му господари?

— Причините са много — отговори също така тихо мъжът, загледан в здрачаващото се небе. — Мъжете, които попаднаха в този ужасен капан на международните закони, е трябвало да знаят какво правят. И въпреки това, като се вземе предвид как са живели, как държат на гордостта си и пазят обичаите на страната, от която са дошли, макар че тя не прави нищо за тях, не е трудно да се разбере, че въпросът за националността е сериозно основание за силните им чувства. Когато си тук, в Новия свят, Европа изглежда безкрайно далеч с нейната гордост, с всички онези смешни проявления на цивилизацията, с класовото разделение, с бедните и богатите, с разкоша и надменността си. Европейските закони изискват пълното подчинение на колониите. А тук титлата и извоюваните през столетията привилегии, свързани с нея, са безполезни. Важни са единствено здравите ръце на мъжа и мозъка му, подпомогнати от волята да ги пусне в употреба, като разчита единствено на самия себе си. Не е трудно да се разбере, че хората с такива качества се обединяват, когато имат нужда да се подпомагат взаимно. В тази толкова чужда нам нова страна, в този различен свят, поривът за свобода и самоопределение изглежда съвсем естествен — също както в Стария свят е естествено потискането му. Малкият бунт на жителите на Луизиана може и да е отшумял, но все по-често ме обзема мисълта, че няма да мине много време и хората ще започнат да мислят като тях, все едно тук или в друга колония.

— Разбирам. Като бъдещ земевладелец започвате да прониквате в проблемите, над които ние се блъскаме години наред.

— Може и да сте права — съгласи се замислено полковникът. — Ала най-важното беше, че видях със собствените си очи колко мъка причини задържането на мъжете на онези, които ги обичат. Понякога

имам чувството, че през къщата на губернатора се ниже безкраен поток просители обединени от една обща тревога. Майки и дъщери, синове и чичовци, лели, братовчеди, племенници, баби и дядовци, дори кръщелници. Страшна гледка!

— Морган — прошепна Фелисити, но мъжът продължи да говори. Думите избликваха като поток от устата му.

— Ние всички го усещаме. Всеки войник от гладните провинции на Испания, всеки пропаднал наемник, все едно от кой край на света е дошъл. А най-лошото е, че нищо не можем да направим.

Фелисити отиде при него и сложи ръка върху неговата. Мъжът се обърна и я притисна до себе си в страстна прегръдка. Само той можеше да ѝ предложи утеха, убежище срещу безкрайните страхове. Фелисити облегна глава на силните му гърди и затвори очи. Дори не помисли да се възпротиви. За първи път изпитваше в прегръдката му това обезпокояващо доволство.

Четири дни по-късно, сутринта на 24 октомври 1769 година, из града се понесе като мълния вестта, че днес съдът ще произнесе присъдата. О'Рейли щял да я прочете и подпише и веднага да определи размера на наказанието и начина на изпълнението му — ако е нужно. Тази последна добавка трябваше да остави впечатлението, че съдебното дело е било водено по всички правила на закона.

Фелисити прекара цялата сутрин на колене в църквата „Сейнт Луи“. Не беше сама. Църквата беше огряна от трепкащата светлина на безброй свещи. Виждаха се десетки сведени глави, а тихото потракване на броениците отекваше като гръм в тишината. Огромната дървена фигура на разпнатия Христос висеше над тях като присъда и ги наблюдаваше с измъчено лице и сериозни очи.

Фелисити не идваше тук за първи път. Вече не помнеше колко пъти бе стояла до изнемога на колене. Ала днес за първи път не намери утеха. И макар да беше благодарна за благословията и тихо пошепнатите утешителни думи от страна на отец Дагобер, нищо не беше в състояние да разкъса мъглата на страха, в която бе затънала.

Вървеше към къщи, без да вижда нищо около себе си. Русата ѝ коса беше покрита с дантелена кърпа, пръстите на десницата ѝ конвулсивно стискаха броеницата. Днес испанските войници бяха особено учтиви. Един патрул прекоси улицата, а няколко офицери, които бяха излезли на разходка, но се оглеждаха бдително около себе

си, спряха, за да ѝ направят път. Като ги видя, Фелисити се сети за лейтенант Хуан Себастиан Унзага и обещаната помощ. Оттогава не го бе виждала, само веднъж отдалече. Никой от испанските войници, офицери и служители не смееше да ѝ досажда. Най-накрая беше осъзнала, че това е свързано с неофициалната ѝ позиция като любовница на полковник Морган Макормак. Докато О'Рейли затягаше примката около града и в хода на процеса влиянието му нарастваше, значението на втория човек след него ставаше все по-очевидно. Вече нито един търговец, собственик на плантация или обикновен продавач на плодове и зеленчуци не се осмеляваше да засегне ирландския полковник, като отпрати обидни думи по адрес на принадлежащата му жена. Ала това не подобри положението на Фелисити. Все така ѝ беше трудно да върви по улиците, защото откритата враждебност на жителите на града се бе заменила с хладно пренебрежение. Оставена сама със себе си, тя беше изцяло във властта на страховете си и не можеше да разчита на подкрепата и утехата на довчерашните си близки приятели. Морган не можеше да я опази от сънародниците ѝ, макар Фелисити да знаеше от думите му, че той много ясно вижда и разбира загубата ѝ и тъгата от тази загуба.

Когато Фелисити влезе в дома си, Ашанти беше в кухнята. Чу я да ругае готвачката, но знаеше, че по този начин прислужницата ѝ се освобождава от напрежението на чакането. Краката на Фелисити тежаха като олово. Изкачването на стълбата се превърна в истинско мъчение. Отвори вратата към салона, свали кърпата и отиде в спалнята си. Сгъна дантелата и я прибра в шкафа заедно с броеницата. После застана пред огледалото и прибра във високия си кок няколко изплъзнали се къдрици. Все още свела глава, опитвайки се да прибере и последния упорит кичур, тя се обърна отново към вратата. Най-добре беше да се присъедини към жените в кухнята. Така нямаше да позволи на нерадостните мисли да вземат връх.

В този миг в рамката на вратата изникна мъжка фигура и ѝ препречи пътя. Фелисити понечи да изпищи, но викът замръзна в гърлото ѝ. След секунда очите и се разшириха от ужас.

— Валкур!

— О, да, това съм аз, твоят изгубен и неоплакан брат! За съжаление не съм любовникът ти — мъжът хвърли в ръцете ѝ една

смачкана риза, много по-голяма от неговите. Ризата я улучи в гърдите и се свлече на пода.

За миг сърцето ѝ спря да бие. Все пак Фелисити успя да се овладее и погледна доведения си брат право в очите. Видя злите пламъчета в жълто-кафявите зеници, видя и злобната усмивка, разкривила тесните му устни. В продължение на един миг между тях се издигна невидима стена. Колко грозно беше това, колко грозно... Младата жена навлажни с език пресъхналите си устни.

— Откъде идваш? Защо ме дебнеш?

— Няма да ти кажа откъде идвам. А се скрих тук, защото нямам особено желание да се показвам пред очите на Ашанти. Тази черна кучка е в състояние да ме предаде на испанците. Но все едно. Дойдох в града само за да разбера, защо си допуснала да те направят курва, скъпа сестро.

— Не съм курва!

— Така ли? Нима ще отречеш, че живееш под един покрив с онзи мръсен ирландец, без да сте законни съпрузи? Само си представи — първият мъж, който ми спомена за това, се строполи в калта с нож в гърлото. Страхотна шега, нали? Но тя не може да промени факта, че целият град говори за теб като за любовницата на полковник Макормак.

Валкур си играеше с дръжката на шпагата, както жените си играят с любимите си колиета. След последната им среща беше отслабнал, лицето му не беше напудрено, нямаше нито една изкуствена бенка. Белезите от шарка грозно изпъкваха. Гласът му звучеше остро, с режещ, обиден тон. И това още не бяха всички промени. На посивялата от прах перука беше нахлупена черна шапка с дълго перо, забодено със скъпоценна игла. Жакетът му беше от тъмнозелено кадифе с тежка сребърна бродерия. Ризата беше обшита с дантели, но нямаше вратовръзка и жилетка. Тясната талия беше пристегната със златен ешарп, а късите панталони бяха напъхани в ботуши от мека испанска кожа.

— Преди да ме наречеш с още няколко обидни думи, които не съм заслужила — заговори твърдо Фелисити — и преди да засегнеш още няколко невинни, бъди така добър да изслушаш обясненията ми. Знай едно: ти и само ти си отговорен, че попаднах в това положение.

— Аз? — изсъска Валкур и гневно присви очи. — Какви ги дрънкаш?

— Ако не беше толкова глупав да нападнеш Морган точно в нашата къща, той нямаше да ме заподозре в съучастие и да ме забърка в тази проклета каша. И нямаше да влезе насила в дома ми, в стаята и в леглото ми.

— Ти го защитаваш! — установи ядно Валкур.

— Не е така! Но няма да те освободя от отговорността за случилото се.

Мъжът не обърна внимание на думите ѝ.

— Положението ти се усложни още след като сключи споразумение с ирландеца, скъпа. Не помниш ли — твоята компания срещу живота на баща ти!

— Е, и?

— Не разбираш ли, че твойт благороден Морган още от самото начало те е искал в леглото си? Да станеш негова играчка, негова... проститутка.

Очите му се плъзнаха по стройната ѝ фигура и спряха с почти физическа настойчивост върху гърдите ѝ. Едва не ѝ прилоша.

— Това не е вярно! — прошепна с мъка тя.

— Не смей да отричаш! Твойт ирландец никога не е имал намерение да помогне на баща ти! Искал е само да се възползва от мекото ти бяло тяло, да задоволи похотта си, без да даде нещо в замяна. И ето ти доказателството. Нали разбра какво е станало в съда? Всички бунтовници са признати за виновни.

— Какво? — прошепна невярващо Фелисити.

— Още ли не си чула? — гласът на Валкур прозвуча невинно.

— Какво наказание са им наложили? Каква е присъдата на татко?

— Нямам представа. Някои са осъдени на смърт чрез обесване, други на доживотен затвор, трети са се отървали по-леко. Осведомителят ми не помнеше имената.

— Ще видиш, че татко е осъден само на няколко години затвор — проговори отчаяно Фелисити.

— Каква доверчивост! — подигра се злобно Валкур. — Доколкото разбирам, това означава само едно. Ти си се влюбила в този наемник, който на всичкото отгоре ти е отнел насила девствеността.

Какво унижение! А с каква ли страст ще му се отдадеш, ако баща ти наистина се е отървал само с няколко години затвор!

— Това е смешно! Не заслужаваш да отговарям на обидите ти! Морган поне беше честен и спази своята част от споразумението. Той наистина се опита да помогне на баща ми. А ти не направи нищо, Валкур Мюра! Ти избяга и се скри. Продаде верния си слуга, за да вземеш малко пари, макар че преди това подло беше прибрал нищожните спестявания на баща ми. Как се осмели да му отнемеш и малкото удобства, които можех да му създам с тези пари? Знаеш ли от колко седмици гние в килията си? Ти трябваше да споделиш затворничеството с него, а се измъкна като последен подлец, за да се наслаждаваш на свободата си!

Мъжът замахна и с все сила я удари през лицето. Фелисити се олюля и едва не падна. Очите ѝ се напълниха със сълзи, в устата си усети вкус на кръв. Беше прехапала езика си.

Мъжът направи крачка към нея и изсъска като змия:

— Курва! Ще съжаляваш горчиво за думите си! Ще те накарам да се разкаеш, че си отворила бедрата си за Морган Макормак, че си родена жена и си дъщеря на баща си! Един ден ще се проклинаш, че си посмяла, макар и за миг да изпиташ чувства към друг мъж!

Побеснял от гняв, Валкур изскочи от стаята и тресна вратата зад гърба си. Мина много време, преди Фелисити да свали ръцете, с които беше скрила лицето си. Трябваше да прогони от съзнанието си спомена за разкривеното от злоба лице на брат си, за ужасните думи, които бяха прозвучали като проклятие...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Морган се върна късно вечерта. Фелисити бе успяла да се овладее. Вече знаеше имената на петимата мъже, които трябваше да бъдат обесени. Слухът се разнесе в града със скоростта на мълния. Предаваше се от слуги на господари, от къща на къща и скоро в Ню Орлиънс не остана нито един човек, който да не е научил петте имена.

Лафрениер, Нойан, Карес, Маркиз, младият Миле.

Когато Морган влезе, Фелисити скочи и го погледна въпросително. После направи няколко колебливи крачки към него. Гласът ѝ прозвуча изненадващо спокойно:

— Е? Вярно ли е?

— Зависи какво имаш предвид. Във всеки случай присъдата гласеше: виновни.

— А наказанията?

— Петима ще бъдат отведени на главния площад, качени на магарета, и ще бъдат обесени. Можеха да бъдат и шест, но Вилер умря от удар и ще бъде прибавен към тях.

— А аз разбрах, че стражите са го намушкали с байонетите си.

— Официалната версия гласи: смърт от апоплектичен удар — поправи я с горчива ирония той.

— А останалите?

Гласът му звучеше дрезгаво и Фелисити се уплаши.

— Остават седмина. Един е осъден на доживотен затвор, двама на десет години и четири на шест. На всички се отнема имуществото в полза на краля и се изгонват завинаги от испанските колонии. За да се сложи край на делото, всички жители на колонията са официално помилвани.

— Каква... каква е присъдата на баща ми?

— Шест години в крепостта Ел Моро на остров Куба.

Фелисити не усещаше, че бе престанала да диша. От гърдите ѝ се изтръгна дълбока въздишка и цялото ѝ тяло се разтрепери. Шест

години. Дали Оливие Лафарг щеше да остане жив? Здравето му беше толкова крехко.

— Ел Моро? Що за затвор е това?

— Честно казано, там не е никак приятно, но кой ли затвор е приятен... — Морган се обърна и свали жакета си. — Сигурен съм, че баща ти ще живее достатъчно дълго. Може да подаде молба за помилване. Все пак е в по-добро положение от петимата, които ще бъдат обесени утре.

— Утре? Защо е това бързане? — Морган се запъти към спалнята си. Фелисити го следваше по петите.

— Колкото по-скоро всичко свърши, толкова по-добре. Трябва да приключим с това, за да заздравим положението си в колонията.

— Освен това О'Рейли няма да слуша повече молбите на жените и децата.

— Това също е причина.

— Господи! — проплака задавено Фелисити. Изтича до прозореца и вдъхна дълбоко хладния нощен въздух. Трябваше да се подпре на перваза, защото се олюляваше.

Морган я последва и спря точно зад нея.

— Това не ви е достатъчно, нали? Искяхте баща ви да получи свобода. Само тя щеше да ви задоволи.

— Вие спазихте своята част от уговорката — прошепна задавено тя.

— Да върви по дяволите уговорката! — изрева Морган, сграбчи я за рамото и грубо я обърна с лице към себе си. — Тревожа се единствено за вас.

— Не е нужно. Ще го преживея някак. Не съм по-различна от другите.

— Ще го преживеете, но как? Какво още ще трябва да изтърпи душата ви? Какви поражения ще бъдат нанесени на гордостта ви? Фелисити, аз...

Той не можа да довърши, защото на вратата се появи Пепе и обърка всичко. Все пак между двамата остана някаква топлина, чувство за взаимна принадлежност. По-късно, когато къщата утихна и всички си легнаха, Фелисити протегна ръка през празното пространство, което ги разделяше, и с нежен жест на покана помилва твърдите му гърди.

Мъжът не се помръдна. Сърцето му туптеше под ръката ѝ. Фелисити помилва къдравите косъмчета, после спусна ръка надолу към плоския корем. Морган пое шумно въздух. С това смело движение тя изразяваше своята благодарност и едновременно с това отговаряше на очакванията на собственото си тяло. Приблужи се внимателно, облегна се на лакът и се наведе над него, загърната от златната мантия на косата си. Устните ѝ докоснаха неговите, пръстите ѝ се склупиха около твърдата му мъжественост.

Мъжът вдигна ръка и зарови пръсти в косата ѝ. Другата му ръка обхвана твърдото ѝ задниче. Двете тела се сляха в тишината на нощта и Фелисити усети как някаква сладка тежест притиска гърдите ѝ. Дъхът им се смеси, душите им се изпълниха с непознати усещания, кръвта им сякаш се сгъсти и запулсира тежко в слепоочията. Мъжът я притисна до себе си и проникна в тялото ѝ. Мощните му тласъци запалиха буен пламък в утробата ѝ. Двамата се движеха в прастария ритъм на любовта, устремени към тъмния, неподвластен на разума екстаз. Мъжките ръце се впираха в тялото ѝ, докато твърдата му мъжественост проникваше в най-потайните ѝ кътчета. Внезапно той я вдигна на ръце, после я обърна по гръб и се потопи още по-дълбоко в нея. Фелисити бе понесена на вълната на непозната досега наслада.

Тя усети как дълбоко в утробата ѝ се събират тъмни, непознати сили, как се устремява към незнайна висина. Страстта им се разгаряше все по-буйно и по-буйно и отнасяше Фелисити до самия край на съзнанието. Когато дойде експлозията, тя я изпълни, завладя цялото ѝ същество, прогони далеч лудостта на заобикалящия ги свят, въвлече я в своето пулсиращо, черно като нощта ядро. Тя се вкопчи в силните мъжки рамене и изживя първия си оргазъм, с пълното съзнание за властната му близост.

После двамата дълго лежаха прегърнати, вплетени един в друг, с лудо биещи сърца. Фелисити се взираше с празен поглед в мрака. В гърдите ѝ се надигаше гняв. Колко беше сгрешила в представите си за връзката между жената и мъжа! Е, може би за някои наистина беше просто. Може би и за нея щеше да бъде същото, някой ден, при други обстоятелства, с друг мъж, в друго време. Но днес, в обятията на испанския наемник Морган Макормак, тя усети жаждата на плътта като нещо разрушително. Не ѝ стана по-леко и от това, че малкото разстояние, което трябваше да измине, за да усети истинската наслада,

идваше от собственото ѝ съзнание. Можеше да намери достатъчно извинения за това. Голяма роля играеше отвращението ѝ, омразата и страхът. Но какво променяха те? Можеха ли изобщо да променят нещо?

Фелисити не можа да заспи. Дълго лежа неподвижна, съсредоточавайки всичките си мисли в призоваването на съня. А когато най-после заспа, не можа да се отпусне напълно. Мъчеха я ужасни, изтощаващи сънища. Усети облекчение, когато светлината на утрото проникна в спалнята. Изглежда и с Морган беше същото, защото той скочи с необичайна енергия от леглото, изми се и навлече униформата си.

Стори ѝ се необичайно, че е препасал шпагата си още преди закуска.

— Защо излизате толкова рано? — попита тихо тя.

— Трябва. О'Рейли заповяда всички да се съберат на площада. Ще има извънредни патрули и специални отряди, които ще пазят затворническите бараки и площад „д'Арм“.

Фелисити седна в леглото и се уви с чаршафа.

— Да не би да очаква бунтове?

— Да. Даже испанските чиновници, останали от времето на Юлоа — Наваро, Гайар и Лойола — са на страната на затворниците.

— И въпреки това обесването ще бъде публично? — Фелисити полагаше отчаяни усилия да овладее треперенето на гласа си.

Морган оправи шпагата и грабна жакета си.

— Как иначе ще сплашат хората? От днес нататък никой няма да смее дори да мисли за бунт срещу испанската корона!

— Естествено. Значи времето ще бъде избрано така, че на обесването да присъстват колкото се може повече хора?

— Точният час още не е определен. Негърът, който е служел като градски палач, отказва да изпълни присъдата. Затова търсят друг. Да не би да сте решила да присъствате?

— Защо не? Те всички бяха приятели на баща ми.

— Но това не е приятна гледка за една дама.

Фелисити го изгледа студено.

— Ако отида там, то не е защото искам да присъствам на някакво представление, а по същата причина, поради която седим до леглото на умирация — за да не го оставяме сам.

— Както желаете — отговори мъжът и взе шапката си от облегалката на стола. Ала не помръдна от мястото си. Остана загледан в нея, въртейки шапката между пръстите си.

Най-после пристъпи към леглото, целуна студеният ѝ устни, после рязко ѝ обърна гръб и излезе от спалнята.

Часовете се точеха изнервящо бавно. Фелисити на няколко пъти изпрати прислужницата Мари на площада пред църквата, за да разузнае какво става. Ала чак до следобеда не се случи нищо. Тъй като не се намери заместник на палача, испанците решиха да изпълнят присъдата чрез разстрел — О'Рейли подписа съответната заповед.

Втория път младата слугиня се върна с пресни новини. Казаха ѝ, че О'Рейли — може би измъчван от угризения на съвестта или усетил внезапна необходимост да прояви малко човечност — е оповестил, че не би имал нищо против, ако Нойан, племенникът на Биенвий, изчезне от килията си. Ала младият Жан-Батист Нойан геройски отказал да бъде освободен по толкова непочтен начин. Искал да умре заедно с приятелите си. Не можел да ги остави сами в последния час от живота им.

По-нататъшното развитие на събитията не можеше да остане незабелязано. Грохотът от марша на войниците, които се събираха на площада, заповедите, издавани с висок глас, бяха чути от всички. Скоро след това проехтя глух, равномерен бой на барабани, който означаваше, че осъдените са изведени от старите бараки и вървят към площад „д'Арм“. Шумът ставаше все по-силен. Той отекваше в улиците на града, завръщаше се като ехо от палисадите, които изпълняваха ролята на градски стени. През целия ден улиците бяха останали почти пуси. Ала сега просто замряха, тъй като хората се изпокриха в къщите си и заключиха вратите. Стъпките на Фелисити, която бързаше към площада, следвана от Ашанти, отекваха неестествено в надвисналата тишина. Струваше ѝ се, че от къщите я наблюдават десетки обвиняващи очи.

Все пак тя не беше единствената, запътила се към големия градски площад. Макар че хората бяха твърде малко — най-много петдесетина души, застанали плътно един до друг под топлото есенно слънце. Всички погледи бяха устремени в петимата осъдени, които навлизаха в площада, качени на магарета. Ръцете им бяха вързани на гърба, от двете им страни крачеха двойни редици гренадири.

В края на площада беше застанал О'Рейли, скован в тежката си, изпъстрена с ордени и галони униформа. Погледът му обхождаше бдително множеството. Вдясно от него стояха кметът на града и още няколко чиновници, вляво полковник Морган Макормак и свита военни, двама, от които носеха сребърните жезли на генерал-губернатора.

На парадния площад, точно пред чиновниците, се беше събрала почти цялата испанска войска. Няколко хиляди войници бяха построени в четириъгълник с широк отвор в средата. С безизразни лица и безстрастни погледи, войниците бяха построени в традиционния ред за битка, представляващ отбрана срещу жителите на града и същевременно жив затвор за осъдените.

Когато петимата спряха, войниците им помогнаха да слязат от магаретата и ги отведоха в средата на площада. Един съдебен служител застана пред тях и прочете на испански присъдата. Гъсто изписаните листове шумоляха от лекия вятър. След това я повтори на френски. Едно копие бе предадено на глашатая, който го показва на тълпата и прочете със сериозен, самодоволен глас съдържанието му.

Когато отзвуча и последната сричка, отряд войници пристъпи напред. Осъдените трябваше да се обърнат с гръб към наказателния отряд и да коленичат. Командващият офицер извади сабята си от ножницата. Отекна остра заповед, войниците вдигнаха заредените си мускети и се прицелиха. Офицерът вдигна сабята си, после рязко я спусна и даде заповед за стрелба. Прозвуча нестроен залп. По ризите на осъдените избиха червени петна. Телата им политнаха напред, мускулите потръпнаха още няколко пъти, после застинаха неподвижни. Те не бяха казали нито дума, не бяха проявили и най-малък признак на слабост или страх. Спокойната им, непретенциозна сила пред лицето на тази безсмислена, безславна смърт беше достойна за съчувствие. И все пак тя беше единственото, което направи окончателното поражение що-годе поносимо.

Фелисити очакваше, че Морган ще се прибере късно. Сега, когато екзекуцията беше изпълнена, оцелелите недоволници може би щяха да поискат да отмъстят за смъртта на другарите си. Всички барове, кафенета, игрални домове и други свърталища на порока, където се срещаха мъжете, бяха затворени по заповед на губернатора. Докато траеше военното положение, спазването на заповедите беше

задача на военните, а това означаваше, че Морган щеше да има много работа. Струваше ѝ се невероятно полковникът да напусне поста си в такъв ден, макар че очевидно беше загрижен за нея. Затова остана много изненадана, когато чу стъпките му по стълбата само час след завръщането си от площада.

Фелисити беше полегнала на един диван и мислеше за Куба. Питаше се как се стига до острова, дали щяха да ѝ позволят да замине заедно с баща си, дали Морган не може да се премести в Хавана и да я вземе със себе си. Като го чу да идва, скочи от дивана и се втурна боса към салона.

Морган стоеше насред стаята и държеше в ръка някакъв вързоп. Чу я да влиза и се обърна към нея. Лицето му беше затворено, в очите му светеше непоколебима решителност.

Фелисити спря и се облегна на резбования стол от кипарисово дърво.

— Какво е станало? Защо се връщате толкова рано?

— Седнете, Фелисити — отговори кратко Морган. Гласът му беше безизразен.

— Защо? — пошепна тя. Като не получи отговор, хвърли бърз поглед към вързопчето в ръцете му. Някакви предмети бяха увити в мъжки жакет. Мина известно време, преди да го познае. Вдигна поглед към лицето на Морган и изведнъж краката ѝ натежаха като олово. Все пак успя да направи крачка напред и се строполи безсилно на стола.

Морган отиде при нея, отпусна се на колене и положи вързопчето в скута ѝ. Тютюнево кафявият жакет се разви и откри чифт обувки, табакера за енфие с емайлирано капаче, книга с избрани произведения на Вергилий, томче стихове и шпага. Всички неща принадлежаха на Оливие Лафарг. Фелисити протегна ръка и колебливо ги докосна.

— Фелисити — заговори с дълбок, овладян глас Морган, — колкото и да ми е болно, трябва да ви съобщя, че баща ви е мъртъв.

— Мъртъв? — повтори невярващо Фелисити. — Как така? Не е възможно! Нали го осъдиха на шест години затвор?

— Умрял е от собствената си ръка. Кой знае, защо? Понякога затворът оказва странно въздействие върху човешката психика.

Младата жена вдигна уморено клепачи и го погледна с неизказана болка.

— Как е станало?

— Станало е, това е всичко.

— Не, не е — възрази остро тя. — Трябва да знам — мисълта, че Морган крие нещо от нея, и вероятните основания да го стори, прорязваха като с нож сърцето ѝ.

— Недейте така, Фелисити. Спомняйте си го като жив и не търсете причините за смъртта му.

Устните ѝ се опънаха в гневна линия.

— И той ли е бил убит от войниците? Намушкан с байонети като Вилре?

— Не. Вече ви казах, че през нощта е посегнал на живота си.

— Избрал е подходящия момент, нали? Така ли го бяхте планирали? Сигурно някой му е помогнал да се самоубие! Ето, че се оказах пълна глупачка! Продадох се, за да откупя живота на баща си, а вие през цялото време сте имали намерение да го премахнете. Ваша ли беше идеята или на О'Рейли? Може би изобщо не сте разговаряли с генерал-губернатора за освобождаването му!

— Стига! Чувате ли се какво говорите?

— Така значи! Миналата нощ, докато аз бях в леглото ви, баща ми е умрял в килията си. Оттогава минаха почти двадесет и четири часа, петима от приятелите му бяха застреляни, а вие идвате чак сега и ми казвате, че татко е мъртъв! Просто така, без да обясните нищо. Какво бих могла да си помисля?

— Мислете, каквото си щете, но фактът си остава факт. Миналата нощ Оливие Лафарг е загубил за момент разума си и се е обесил с въжето, с което някой е завързал вързопчето чисто бельо. Никой не го е докосвал. Тази сутрин прерязаха въжето и го погребяха в неосветен гроб. Никой не го е пипнал.

— Погребали са го? Наистина ли? — погледът ѝ беше изпълнен с омраза.

— Да, по моя заповед. Смъртта от обесване не е никак лека. Искях да ви спестя гледката.

— Вие сте заповядал да погребат тялото на баща ми, без дори да ме попитате! Без да ми дадете възможност да го оплача или поне да го облека в прилични дрехи! Без да позволите нито на мен, нито на приятелите и съседите, да се сбогуват с него! Без заупокойна молитва за душата му!

— Това е самоубийство, Фелисити. Никой свещеник нямаше да се съгласи да го опее. Нямаше да ви позволят да го заровите в осветена земя.

— Значи сте го хвърлили в някоя дупка и сте го зарили като куче!

— Не, Фелисити — отговори твърдо мъжът и се опита да улови ръцете ѝ. — Не се измъчвайте така. Случилото се е безвъзвратно. Приемете го с достойнство.

Фелисити отблъсна ръцете му и скочи.

— Оставете ме! — изплака отчаяно тя. — Махайте се оттук! Вървете си и ме оставете сама!

Мъжът се изправи и дълго я гледа мълчаливо, преди да проговори:

— Ще ви изпратя Ашанти.

— Никой не ми трябва — изкрещя като безумна тя. — Никой!

— Въпреки това — Морган тръгна към вратата, но спря и отново се обърна към нея. — Каквото и да мислите в този момент, Фелисити, знайте, че съжалявам.

— Не ми трябва вашето съжаление — изплака тя и сълзи опариха очите ѝ. — И след като баща ми е мъртъв, мога спокойно да ви кажа, че ви презирам. Никого не съм мразила така, както мразя вас!

— Знам — отговори безизразно мъжът. — Винаги съм го знаел.

— Щом е така, значи ви е ясно, че никога повече не бива да се връщате тук. Никога!

Без да отговори, Морган излезе и тихо затвори вратата зад себе си.

Вече се свечеряваше, когато Фелисити и Ашанти намериха мястото, където беше погребан Оливие Лафарг. Прислужницата носеше огромен букет пъстри есенни листа. Гробът беше извън ниската палисада, която ограждаше гробището край църквата „Сейнт Луи“, и беше отбелязан само с голяма бъчва върху купчината прясно изкопана пръст. Честите дъждове през изминалите седмици бяха разкаляли почвата и гробът се беше напълнил с вода. Все пак гробарите се бяха сетили да сложат тежести в ковчега, за да не излезе на повърхността. Наблизо бяха струпани дъски и Фелисити предположи, че бъчвата с железни отпадъци не е била достатъчна и че е трябвало да пробият дупки в ковчега, за да го задържат под земята. Ниското хълмче беше заобиколено от всички страни с дълбоки локви.

Въпреки калта, Фелисити коленичи на земята и сведе глава за молитва. По лицето ѝ се стичаха сълзи. Вече беше говорила с отец Дагобер и бе успяла да му изтръгне обещанието да отслужи литургия за душата на баща ѝ, макар че това не беше обичайно. Нищо повече не можеше да направи.

Ашанти също се отпусна на колене до нея, мърморейки нещо неразбираемо. Тя подаде на господарката си пъстрите листа и Фелисити ги разстла внимателно върху горния край на гроба. Някъде далеч излая куче. Загрижена майка повика детето си. Бързо се смрачаваше. Тук-там вече палеха свещи и трепкащите пламъчета посягаха като златни пръстчета към сивия мрак.

След малко Фелисити се надигна, въпреки че нямаше сили да мръдне от мястото си. Без да се тревожи от петната по роклята си, тя не откъсваше очи от мокрото хълмче. В главата ѝ цареше хаос. Все пак над всичко бяха отчаянието и гневът. Беше останала съвсем сама. Утре или другиден щяха да дойдат и да конфискуват имуществото ѝ, да съберат слугите, да ги оковат във вериги и да ги отведат за продажба. Крайно време беше да помисли за по-нататъшния си живот. Толкова дълго го беше отлагала. Трябваше да намери място, където да се подслони, макар да не ѝ хрумваше нищо подходящо. Надали щеше да се намери човек, който да приеме в дома си бивша любовница на испански офицер и дъщеря на престъпник и самоубиец. Името ѝ беше опетнено дотолкова, че дори урсублинките от манастира щяха да се колебаят, преди да я приютят под покрива си.

Какво можеше да направи? Дали да не излезе на улицата, за да стане лесна плячка на някой пиян испански войник? Или да започне да вдига полите си в тъмните странични улички? Можеше да отиде при Хуан Себастиан Унзага, но дали той все още я искаше? Щом и той свършеше с нея, нямаше да ѝ остане друга възможност, освен да излезе на улицата и да продава единственото, което притежаваше. Или беше по-добре да се скрие в някой от многобройните бордеи близо до реката и да печели прехраната си, докато остарее и се разболеет?

Единственото, което я предпазваше от тази последна, отчаяна стъпка, беше силният ѝ характер. След като всичко свърши, можеше да разчита единствено на себе си. Жените, които живееха с мъже и зависеха от тях, все едно дали бяха бащи, братя, съпрузи или любовници, нямаха никакъв избор. Мъжете умираха, променяха се,

отиваха си или ги принуждаваха да си отидат. Кой знае дали нарочно или не, но мъжете окуражаваха жените да разчитат единствено на тях, и когато зависимостта станеше пълна, когато естествената самоувереност на момичетата се превърнеше в безволна покорност, по силата на някакви обстоятелства те оставаха без мъжка подкрепа и не знаеха какво да правят. Една жена, която не може да живее сама, беше като сакат просяк — винаги зависима от благосклонността на мъжете. Онези жени, които търсеха сигурност в зависимостта, никога не я намираха.

— А, ето къде си била, скъпа моя Фелисити. Знаех си, че ще те намеря тук.

Фелисити се обърна стреснато и се озова лице в лице с доведения си брат, застанал само на метър от нея. Беше толкова потънала в мислите си, че не бе чула приближаването му.

— Уплаши ме, Валкур.

— Изглежда, това започва да ми става навик. Много съжалявам, мила сестрице, нямах такова намерение. Искях да дойда колкото се може по-близо, за да ти попреча да ми обърнеш гръб, както сигурно заслужавам.

Нима можеше да му обърне гръб на гроба на баща си? Фелисити само махна уморено с ръка.

— Не е нужно да се извиняваш.

— Много си мила, скъпа, но трябва да си поговорим сериозно. Бях толкова загрижен за теб, пък и като се има предвид колко напрегнати бяха изминалите седмици, боя се, че си изпуснах нервите. Готов съм да си отрежа ръката, за да получа извинението ти. Как можах да те ударя! Никога не съм искал да ти причиня болка.

— Нека го забравим.

— Ако думите, които казваш сега, наистина излизат от сърцето ти, а не са просто учтив начин да ме отпратиш, ще си позволя да ти направя едно предложение, което вече споменах преди известно време.

Ашанти, която стоеше плътно зад господарката си, стана неспокойна и дори я побутна леко по рамото. Фелисити разбираше камериерката си, но този нов Валкур, сдържан, учтив, отзивчив, толкова много приличаше на обичания брат, когото помнеше, на довереника от детските дни, който правеше всичко за малката си

сестричка, макар да проявяваше грубост към останалите хора, че не ѝ даде сърце да го отблъсне.

— Не си спомням да си се трогвал особено, когато не ти позволявах нещо — отговори предпазливо тя, обзета от любопитство.

— Отлично съзнавам, че е изминало твърде малко време от смъртта на баща ти и не си имала възможност да размислиш, как ще живееш по-нататък, но въпреки това ще те помоля още веднъж да дойдеш с мен във Франция.

— Във Франция ли? А аз си мислех, че отдавна си се отказал от тази мисъл.

— Не е така. Знаеш, че обстоятелствата ме принудиха да избягам от града, но успях да се скрия на сигурно място и изчаках твоето решение. Таях надеждата, че ще ме придружиш. Ето, че моментът дойде. Ако си съгласна, ще тръгнем още тази вечер.

— Тази вечер? Защо бързаш толкова?

— Нищо не ни задържа тук, нито теб, нито мен. Беше голямо нещастие, че баща ти узна какво си сторила, за да го спасиш. Трагедията стана още по-голяма, когато реши да умре и да те освободи от онзи испански полковник...

— Какво? Какво каза?

— О, та *cher*, нима не знаеш? — мъжът вдигна едната си вежда и я изгледа изненадано.

— Не. Никой нищо не ми е казал.

— Смятам, че причината за смъртта му е очевидна, но все пак не мога да си представя как са могли да я скрият от теб. Каза ми го един от стражите. Никой не знае как баща ти е разбрал за теб и онзи Макормак, но снощи се е държал много странно. Непрекъснато говорел за дъщеря си и че тя не бивало да му принася тази жертва. А тази сутрин го намерили мъртъв.

Сякаш нещо се срути в душата на Фелисити. Не можеше да изпищи, не можеше да изплаче болката си. Сякаш пропадна в някаква бездънна пропаст и загриженият глас на Ашанти дойде някъде много отдалеч:

— Не го слушайте, мадмоазел, не го слушайте!

— Мисля, че ще бъде много жалко, ако смъртта на баща ти е отишла напразно — продължи съчувствено Валкур. — Сигурен съм, че

ако беше имал възможност да те види или да ти пише, щеше да настоява да дойдеш с мен във Франция. Той обичаше старата родина.

Морган е знаел, защо баща ѝ е посегнал на живота си, но е премълчал, за да не я натовари с това огромно чувство за вина. Беше изтърпял ужасните обиди, които бе хвърлила в лицето му, и бе поел цялата вина върху себе си. Тя му бе изкрещяла, че го мрази, и го беше изхвърлила от къщата си! А той си отиде, без да възрази. Дали пък не се беше зарадвал, че ще се отърве от неблагоприятна жена като нея...

— Какво ще правя във Франция? — попита объркано тя.

— Не се тревожи за нищо, скъпа моя. Имам достатъчно пари за първите месеци. Главата ми е пълна с идеи. Ти просто ще дойдеш с мен, а аз ще се погрижа за всичко останало. Дните, които ни предстоят, ще бъдат дни на радост и удоволствие.

— Удоволствие? — прошепна невярващо Фелисити, сякаш никога не бе чувала тази дума. — Но аз съм в траур. Дълга това на баща си.

— Разбира се — съгласи се Валкур и в гласа му прозвуча едва сдържано нетърпение. — Но когато траурът свърши, Париж и чудесата му ще станат наши. Двамата с теб ще завладеем с щурм двора на Версай: ти с красотата си, аз — с ума си. И никога няма да бъдем сами. Валкур беше убедителен в красноречието си и Фелисити беше готова да го послуша. Това наистина беше брат ѝ, човекът, с когото се беше смяла и играла, с когото бяха погаждали невероятни номера на съседите и прислугата. Той имаше нужда от нея, за да започне нов живот в старата родина. Предлагаше ѝ възможност да забрави горчивото минало.

— Е, добре — отговори решително тя и пое дълбоко въздух. — Щом искаш да тръгнем още тази вечер се налага да побързаме.

— Недейте, мадмоазел, това е лудост — пошушна в ухото и Ашанти, но Фелисити не я слушаше.

Валкур настоя да се върне с тях в къщи и да им помогне в прибирането на багажа. Фелисити се възпротиви и изрази опасенията си, че испанците го търсят и веднага ще го арестуват. Но Валкур само се изсмя и ѝ напомни, че всички незаловени досега бунтовници са помилвани.

Щом влязоха в дома на Оливие Лафарг, Валкур пое командването. Нареди ѝ да вземе само две рокли и две смени бельо. Всичко

останало само щяло да им пречи, в Париж щели да купят всичко необходимо. Освен това законът ѝ забранявал да изнесе от конфискуваната къща дори една носна кърпичка. Това щяло да се смята за кражба. След това Валкур изчезна и се върна с чифт панталони до коленете, риза, жилетка и жакет. Обясни ѝ, че се налага да пропътуват в открита лодка цели сто и петдесет мили надолу по страничните ръкави, за да стигнат до кораба, който ги чакал в скрит залив край устието на реката. Лодката била тясна и нямало място за полите и фустите ѝ. Освен това, ако носели със себе си много багаж, щели да привлекат върху себе си вниманието на хората. Настоя Фелисити да се преоблече като мъж, така щели да минат незабелязани през градските порти.

След няколко минути Фелисити беше готова за тръгване. Мъжките дрехи ѝ стояха много добре. Косата ѝ беше сплетена на дебела плитка и скрита под триъгълна шапка. Беше обула най-тъмните си обувки и носеше в ръка дебел бастун.

Валкур грабна вързопчето от ръцете ѝ, но тя побърза да си го вземе обратно.

— Един мъж не носи багажа на друг мъж — усмихна се тя със следа от някогашната веселост.

— Правилно — той ѝ отвори вратата и се поклони с обичайната си тънка усмивка. — Това е последната проява на учтивост, която получавах от мен.

Когато се прибраха, Ашанти беше изчезнала в стаята си и оттогава не се показваше. Сега изникна като дух от мрака на нощта и заговори с твърд глас:

— Трябва да дойда с вас, мадмоазел.

По лицето на младата жена се изписа искрено отчаяние.

— О, Ашанти, не разбра ли, че аз...

— Разбирам. Знам, че сега съм робиня на испанците и ще ме продадат на открит търг. Ако ме хванат с вас, ще кажа, че съм избягала. Но може и никой да не ни спре.

— Наистина ми се иска да дойдеш с мен, Ашанти. Но как ще минем през градските порти? Всеки ще заподозре нещо, като види двама млади мъже със слугиня!

— Няма да ни заподозрат, мадмоазел. Аз ще почна да се смея и да се притискам към вас. Ако предпочитате, можете да ми напишете

бележка, че ме изпращате с някакво поръчение извън града и тогава ще мина през градските порти сама и ще се присъединя към вас по-късно.

Фелисити погледна въпросително Валкур.

— Има ли достатъчно място в лодката?

— Мисля, че не — отговори рязко той и изглежда младата негърка с гневно присвити очи.

— Нека я вземем с нас, моля те! Свикнала съм с нея и ще се чувствам много по-добре.

— Аз няма да ви преча, мосю Валкур — увери го Ашанти, която се взираше неотстъпно в лицето му. — Ще ви бъде много полезна. Освен това струвам доста пари.

— Вярно е — промърмори замислено Валкур и се обърна към Фелисити. — Май наистина не е лошо да я вземем с нас. Тя е ценно имущество.

Фелисити смръщи чело. Нима брат ѝ намекваше, че някой ден ще продадат Ашанти? Тя не беше в състояние да се раздели с камериерката си, при никакви обстоятелства, дори ако останеше без пукната пара.

— Не, Валкур... — започна тя.

— Много мъдра мисъл — прекъсна я решително прислужницата.

— Е, да тръгваме — реши Валкур. — И без това загубихме достатъчно време.

Фелисити беше изтръпнала от напрежение, но преминаването през градските порти се оказа неочаквано лесно. Пазачът дори не погледна Ашанти. Тази вечер проблемът му не бяха малкото хора, които излизаха от града, а тълпите, които се блъскаха да влязат. Задачата му беше да предотврати струпването на голям брой разярени мъже, затова не се разтревожи особено от излизането на двамата млади плантаторски синове, които му обясниха, че живеят извън града.

Малката лодка, по-скоро кану, ги чакаше на уговореното място. Мъжът, който я охраняваше, изскочи като призрак от влажния, гъмжащ от насекоми храсталак и ги поведе. Фелисити и Ашанти се настаниха в лодката, мъжът, мрачен, брадат тип с марсилски акцент, седна на носа с дълъг прът в ръка, а Валкур отблъсна лодката от брега и седна на кърмата. Пътуването към Мексиканския залив започна в мълчание.

Притокът, по който се движеха, минаваше покрай многобройни плантации. В някои от къщите горяха свещи, но повечето бяха тъмни и

мълчаливи. Едно куче залая и хукна по брега след самотната лодка. Фелисити имаше чувството, че ги е преследвало в продължение поне на една миля, макар че едва ли бяха повече от стотина метра. Чуваше се рев на добитък, жабите, стреснати от преминаващата лодка, скачаха шумно във водата. Ято патици, заспали край брега, се уплаши и побърза да се издигне във въздуха с глух плясък на крилете. След малко лодката премина под един мост и навлезе дълбоко в пустото, безкрайно блато. Фелисити усещаше потиснатост, но и някакво освобождение.

Младата жена се облегна на вързопчето с роклите, оставено върху покритото с платно въже. Над главата ѝ се нижеше безкрайна редица дървета. По клоните им се виеха лиани, короните им се очертаваха отчетливо в нощното небе, обсипано със звезди, които блещукаха между листата. Октомврийската нощ беше хладна и тя се радваше, че носи жакет, макар че тялото ѝ беше претръпнало и не усещаше нито студа, нито неудобствата. Сякаш беше неспособна да изпита радост или мъка. Крайниците ѝ бяха тежки и безчувствени. Още беше в шок и макар че това състояние нямаше да трае дълго, за момента беше добре дошло. Скоро щеше да осъзнае случилото се, онова, което беше извършила и което вършеше сега. Скоро щеше да си спомни и Морган, мъжа, който ѝ отне насила девствеността, който я задържа при себе си със заплахи, а накрая я напусна изпълнен със съчувствие.

Той не беше научил, че тя си отива. Дали ако знаеше, щеше да се опита да я спре? Можеше да го направи. Фелисити беше толкова объркана, че не знаеше какво да мисли.

Една част от живота ѝ беше свършила. Окончателно. Най-добре беше да забрави веднъж завинаги месеците на испанското владичество и да изтрие от съзнанието си образа на Морган Макормак. Сигурно нямаше да ѝ бъде трудно, защото с него бе преживяла само обиди и унижения, тревоги и страхове. Да, най-доброто решение беше да го забрави.

Ала споменът, колкото и да беше суров и необработен, не се подчиняваше на разума.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бригът, завързан със здрави въжета за околните дървета, се полюляваше върху неспокойните води на реката. Огряна от мътната светлина на кърмовия фенер, Фелисити се изкатери по въжената стълбичка, спусната от широката страна. Валкур вървеше пръв, Ашанти и мъжът от лодката, който мърмореше недоволно, се качваха след нея. Платната бяха сгънати и голите мачти стърчаха самотни в нощното небе. Когато стъпи на борда, младата жена усети как дъските на палубата пулсират под краката ѝ с равномерността на сърдечни удари. Далеч от трепкащата светлина на фенера, по палубата бяха налягали моряци и спяха. Хъркането им образуваше нестроен хор.

Новодошлите не останаха дълго на откритата палуба, защото Валкур отказа да изчака събуждането на капитана. Заяви, че сам щял да отиде при него, щом заведе пасажерите в каютата им. На сутринта щели да му се представят и те. Без да се тревожи от хапливите забележки на пазача, който открито зяпаше Ашанти, той поведе двете жени към каютата им.

След като минаха по дълъг, едва осветен коридор, пътниците влязоха в малка като клетка каюта с две койки до стената, скрин и масичка за миене. Фелисити не беше нито в настроение, нито в състояние да се оплаква. След като бе прекарала цели двадесет и четири часа в тясната, изложена на слънцето и вятъра лодка, тя беше толкова изтощена, че мечтаеше само за меко легло и сън. Зарадва се, когато Валкур се сбогува и ги остави сами.

Настъпващият ден все още не беше вдигнал мъглата около кораба, когато тя се събуди в сумрачната кабина, усетила, че люлеенето на кораба се е променило. Беше спала като мъртва и очите ѝ не искаха да се отворят. Трябваше да положи огромни усилия, за да вдигне тежките като олово клепащи, затова си каза, че няма смисъл и че най-добре ще е да поспи още малко. Откъм палубата долитаха крясъци, някой раздаваше бързи заповеди, а усещането за ускорено движение на корабния корпус беше достатъчно доказателство, че са вдигнали

платна и излизат в открито море. Това беше единствената разумна мисъл, която проникна в замъгленото ѝ съзнание. Чу се кратка въздишка и младата жена отново потъна в неизмеримите дълбини на съня.

Не, така не можеше. През цялото пътуване ли щеше да спи и да не мисли за нищо? Шумовете на утрото ставаха все по-настойчиви, Фелисити се събуди окончателно и най-после можа да отвори очи. Ашанти, която спеше на горната койка, също се раздвижи. Само Валкур, който се люлееше в хамака край отсрещната стена, продължаваше да спи с увиснала челюст и паднала настрана перука.

Фелисити се намръщи и объркано се загледа в четириъгълните слънчеви петна, които танцуваха по стената. Препълнените кораби, които плаваха между Европа и Луизиана, не бяха нещо необичайно, особено товарните. За да увеличат печалбата си, капитаните използваха всяко ъгълче за стока — само това беше важно и никой не се грижеше за удобствата на пътниците. В повечето случаи единствено капитанът разполагаше с отделна каюта, а двамата висши офицери деляха втората. Когато на борда имаше пътници, те бяха строго разделени, все едно женени или не, мъжете и момчетата в една каюта, жените и момичетата — в друга. Когато корабът беше по-голям, някои важни личности, които можеха да си го позволят, наемаха за много пари отделни каюти, но на малки кораби като този това не можеше да се очаква.

Защо двете жени, тя и Ашанти, бяха отведени в отделна каюта? И защо Валкур беше проникнал в женското им царство?

Едната половина на отговора се изясни след кратък размисъл. Тя беше облечена в мъжки дрехи и Валкур не беше сметнал за необходимо да обясни, че придружителката му е жена. Но защо? Как щяха да погледнат на Ашанти, която пък бе прекарала нощта с двама мъже?

Фелисити седна и праметна крака през ръба на койката. Ашанти също се надигна, хвърли бърз поглед към Валкур и вдигна въпросително вежди. Фелисити проследи погледа ѝ и видя, че Валкур ги наблюдава с подигравателно задоволство. Погледът му беше устремен в деколтето ѝ, което се бе разтворило и меко закръглените гърди ясно изпъкваха, тъй като бе свалила жилетката си.

Фелисити пое дълбоко въздух, погледна брат си право в очите и попита:

— Какво означава това? Защо си тук?

— Още не си преодоляла старото си безразсъдство — отговори провлечено мъжът. — Наистина ли искаш да знаеш?

— Нали затова те попитах.

— Е, добре. Тази каюта е моя. Аз съм неин собственик.

— Собственик? — повтори смаяно Фелисити.

— Имам... имам дял в този кораб. А след като съм съсобственик, смятам, че е под достойнството ми да спя в едно помещение с папачта, от която е съставен екипажът.

— Може и да е така — възрази остро Фелисити, — но в тази малка каюта няма място за трима ни. Човек има право на малко личен живот.

— Личен живот? Какви са тези глупости? Ние сме двама господа, които пътуват заедно, придружени от една прислужница.

— Моля те, Валкур, бъди сериозен! Не е нужно да продължаваме този маскарад.

— Би трябвало да ти е ясно, ма chere, че има цял куп причини да останеш в мъжки дрехи. Нима не забеляза какви главорези служат на този кораб? Вие с Ашанти сте единствените жени на борда, а пътят до Франция е дълъг.

— Нали ти си тук! Ти ще ме защитаваш.

В продължение на един кратък миг в очите му блесна злобна радост, но той побърза да я прикрие под обичайната си безизразност. Ашанти махна с ръка, но не се обади. След малко Валкур заговори отново:

— Не мога да внимавам едновременно за петдесет моряци и за вас двете.

— Петдесет? На този малък кораб? Защо са толкова много?

Мъжът вдигна рамене и се загледа към решетките на прозореца, през които падаше слънчевата светлина.

— Доколкото знам, капитанът обича да е заобиколен от много хора.

Фелисити прехапа долната си устна.

— Наистина ли е необходимо?

— Освен ако ти се нрави мисълта да те гонят по палубата като разгонена кучка.

— Какво ще стане с Ашанти?

Погледът му докосна прислужницата и бързо се отмести настрана.

— Тя е наша собственост и би трябвало да не я безпокоят — отговори неохотно той и скръсти ръце пред гърдите. — Стига само да не се крие по тъмните ъгълчета. Пък и какво ме е грижа за нея?

— Няма защо да се тревожите за мен, мадмоазел — намеси се спокойно младата негърка. — В полата ми е скрит нож. Всеки, който ме докосне, ще загуби пръстите си — и всичко останало, което иска да ми натрапи.

— Ето, виждаш ли? — засмя се Валкур. — Значи въпросът е уреден. Само да не забравя да уведомя екипажа на каква опасност се излага.

За Валкур всичко беше наред, но Фелисити не беше удовлетворена. Досега беше играла ролята на мъж най-много за няколко часа или в продължение на една вечер. Дали щеше да се справи успешно през дългите дни и седмици, които им предстояха? Сега не можеше да си отговори.

Всъщност, тя се чувстваше чудесно в тесните панталони, с които можеше да се катери навсякъде, и все пак се усещаше разголена. Мекият плат обхващаше плътно гъвкавите ѝ бедра и разкриваше стройните крака. Само дългият широк сюртук, който прикриваше женствените форми, ѝ даваше достатъчно сигурност да се яви пред очите на мъжете. А трябваше да го направи. Нищо нямаше да бъде по-подозрително и да даде повече храна на слуховете, отколкото ако останеше под палубата, а Ашанти отидеше в общата кухня да приготви закуската ѝ. На корабите беше обичайно всеки мъж да приготвя сам яденето си. Нямаше готвач, имаше само един юнга, който обслужваше капитана.

Но дори и да не беше така, Фелисити не можеше да прекара цялото си време под палубата. Свежият морски въздух и видът на разбунтуваното море я привличаха неудържимо. Още сутринта бяха оставили зад гърба си тинестите води на Мисисипи и сега, следван от ята крещящи чайки, корабът пореше яркосините вълни на Атлантическия океан.

Това не беше първото ѝ пътуване по море — веднъж баща ѝ я бе завел в Мобил. Тогава обаче корабът се придържаше към сушата и не се отдалечи много от делтата на Мисисипи. Брегът се виждаше през цялото време. Този път щеше да бъде различно. Дали нямаше да ѝ стане лошо в открито море? Слава Богу, засега се чувстваше отлично.

Силен порив на вятъра разтърси опънатите платна и те заплюяха. Мачтите изскърцаха, силно пристегнатите въжета издадоха странно музикален звук. На върха на мачтата се развяваше личният флаг на капитана, черен гарван с череп в ноктите си на червен фон. Под хищната птица беше избродиран девизът му — *Garde le corbeau*, което означаваше „Пази се от гарвана“.

Фелисити размени кратки поздрав с някои от моряците, които минаха покрай нея. Двама-трима бяха застанали недалеч и я зяпаха любопитно. Екипажът беше пъстра смесица от испанци, французи, ирландци, шведи, англичани, африканци и кой знае още какви. Видът на тези хора беше повече от ужасяващ. Лицата и ръцете им бяха осеяни с белези, в устите им зееха дупки, на един липсваше око, друг беше само с една ръка. Всички бяха въоръжени до зъби с пистолети, ножове и шпаги. Докато Ашанти приготвяше закуската, мъжете я наблюдаваха със смесица от отвращение и неприкрита похот. Нервите на Фелисити бяха опънати до скъсване. Много жалко, че Валкур беше забравил да я снабди с неизменната съставна част на всеки мъжки гардероб, каквато беше шпагата.

— *Bonjour, mon ami!*

Стресната от този весел поздрав, Фелисити се обърна и се озова лице в лице с най-странната личност, която беше срещала, някога. Едър мъж с буйна тъмна грива, около четиридесетгодишен, с кафяви очи на южняк, които искряха върху някога красиво лице, белязано от преживените безпътства и доброто познанство с бутилката ром. Топлият поздрав и ухиленото лице бяха убедителни, а краткият поглед, с който обхвана стройната ѝ фигура, издаваше бърз ум. Все пак Фелисити се ограничи в хладна учтивост.

— Позволете да ви се представя. Аз съм капитан Жак Боном, на вашите услуги.

Името се срещаше често във Франция, но се стори подозрително на Фелисити. Едва сега се сети, че все още не бе измислила с какво

име да се нарече по време на пътуването. Постара се да изобрази учтив поклон, за да прикрие смущението си.

— Bonjour. Както вероятно знаете, аз пътувам с мосю Мюра. Името ми е Лафарг. Фе... Франсоа Лафарг.

— Не сте ли твърде млад, за да търсите приключения?

Не биваше да забравя, че гласът ѝ трябва да звучи колкото се може по-твърдо.

— Понякога е обратното, мосю капитан. Не ние търсим приключенията, те сами ни намират.

— Аха, очевидно имам работа с безбрад философ. Това ще ни помогне да прекараме по-леко досадните часове на пътуването.

Веселите искри в очите му подсказваха, че не е имал намерение да я обиди.

— Често ли правите този курс?

Веселостта му внезапно угасна.

— Все по него се движа.

— Имате голям екипаж.

— Несъмнено. Страшни главорези, нали? А аз съм избраният от тях капитан.

— Избран?

— Заради греховете си и заради красивите ми очи, да не говорим, че съм първокласен моряк. Освен това съм известен с късмета си. Радвам се на неизменен успех.

— Сигурна съм, че работодателите ви оценяват високо този факт.

— Работодатели? „Рейвън“ не познава такива хора. За какво са ни те, ако имаме попътен вятър и благословията на богинята Фортуна?

„Рейвън“. Името събуди някакъв спомен в съзнанието ѝ, но Фелисити не му обърна внимание, а последва друга своя мисъл.

— Така ли, мосю капитан? А аз мислех, че Валкур Мюра е един от собствениците на кораба.

— Изглежда не сте разбрал. Мюра има същия дял, какъвто имат и останалите корабни офицери. В последно време напредва бързо, особено като се има предвид, че отскоро е при нас. Но доказва, че умее да преследва плячката, освен това мрази испанците и в червата и подушва испанските кораби още преди да са се появили на хоризонта. Постът му е квартирмайстер, а когато маларията ме нападне и се налага да надвия треперенето и гърчовете с помощта на няколко

бутилки ром, заема мястото на водач на малката ни група корсари. Оказа се доста добър и на този пост.

Фелисити го гледаше, без да разбира. Лицето на мъжа изразяваше искрена загриженост. Все пак тя побърза да се овладее и да поклони за довиждане.

— С удоволствие бих постоял още с вас, капитане, но тъкмо видях, че прислужницата ни е приготвила закуската. Надявам се, че ще имаме случай да си поговорим отново?

— О, разбира се — отговори французинът, облегна се на парапета и се загледа развеселено след младата жена, която се отдалечаваше с бързи крачки.

Фелисити настигна Ашанти, която носеше табла с препечен сухар, пушено месо и сушени плодове, и двете се запътиха към каютата. Валкур беше застанал пред масичката за миене и се бръснеше.

— Какво прави досега? — попита мрачно той.

— Разговарях с капитан Боном. Защо пътуваме на пиратски кораб, Валкур?

Мъжът продължи да стърже дясната си буза. След малко остави добре наточения бръснач и изтри с кърпа останалата пяна.

— Не очаквах, че толкова бързо ще стигнеш до истината, скъпа.

— Валкур, защо...

Мъжът вдигна едната си вежда.

— Това е кораб като всеки друг. Защо да плащаме за пътуването, след като можем да минем гратис?

— Доколкото разбирам, твоите приятели, или може би трябва да кажа твоите хора, ще вдигнат черния флаг веднага, щом зърнат някоя добра плячка и ще нападнат? — Фелисити беше съсредоточила цялото си внимание в разобличаването на Валкур и изобщо не забеляза как Ашанти остави таблата на скрина, измъкна изпод възглавницата си малко пакетче и излезе от каютата.

— Нашият добър капитан е бил доста разговорлив, както виждам. Нямах представа, че се интересува от красиви момчета.

Без да обръща внимание на маневрите му, Фелисити продължи, разпита:

— Значи е истина? Докато татко гниеше в затвора, ти си плавал под пиратски флаг! Знаеш ли какво се говори за вашия кораб? Че е

осъществил едни от най-жестоките нападения в целия Мексикански залив!

— Какво знаеш ти за този занаят, ma chere?

— Славата на „Гарвана“ е повече от мрачна. Разказите за главорезите на борда му се разпространяват дори в Ню Орлиънс.

— Сигурен съм, че слуховете са силно преувеличени. Вероятно капитанът ти е казал, че понякога командвам кораба! Това става само когато той е болен.

— Опитваш се да прехвърлиш на чужд гръб отговорността за жестокостите, свързани с името на този кораб, така ли? Не можеш да ме убедиш в невинността си, след като през цялото време си бил тук и...

— Е, добре — прекъсна я остро той. — Аз съм безчувствен дивак и имам жесток нрав. Освен това те желая, Фелисити. През всичките тези години копнеех да почувствам мекото ти тяло под своето и смятам, че най-после дойде времето да удовлетвори желанието си. Не виждам причина да чакам повече.

— Какво... какви ги говориш? — заекна смаяно Фелисити. Лицето ѝ побеля като платно.

— Не е възможно да си ме разбрала погрешно. Още откакто бяхме деца, недвусмислено ти показвам, че принадлежиш само на мен.

Младата жена с болка осъзна, че това е вярно и че досега се е опитвала да крие това признание дори от самата себе си.

— Ти... ти си ми брат.

— Не, просто баща ти ме осинови — мъжът направи няколко крачки към нея и изразът в очите му накара кръвта да замръзне в жилите ѝ.

— Валкур... — проговори задавено Фелисити и бавно отстъпи назад.

— Аз съм Валкур Мюра, не съм твой брат, между нас няма роднинство, което да те предпази от страстта ми. Наблюдавах израстването ти, видях те да се превръщаш в зряла нива, готова да бъде ожъната. А ти позволи на друг мъж да откъсне първия сладък плод и това е предателство, за което ще си платиш със страшни болки.

Фелисити навлажни пресъхналите си устни.

— Вече ти казах, че не можах да го предотвратя. Ако ти не беше...

— Да не започваме отново — прекъсна я грубо Валкур. — Ти направи първата крачка, скъпа моя Фелисити — той грабна от масичката дървената ѝ четка за коса и направи още една крачка към нея.

— Но това е лудост! — Фелисити хвърли отчаян поглед към вратата. Валкур обаче беше застанал така, че с един скок да ѝ отреже пътя за бягство. Естествено можеше да изпищи, но ако някой се притечеше на помощ, не се знаеше дали няма да предпочете да държи краката ѝ разтворени, докато дойдеше и неговият ред...

— Лудост, да, но прекрасна. Знаеш ли колко пъти съм си представял как ще те положа в скута си с лице към пода, как ще отметна полите ти и ще те напердаша, както заслужаваш. Искам да усещам под дланта си мекото ти бяло задниче, да те чувам как скимтиш и молиш за милост, да те бележа с огнено клеймо. Е, вместо рокля, сега си облечена в панталони, но те се смъкват още по-лесно. Резултатът ще бъде същия.

С внезапна решителност той захвърли четката на койката. Вниманието на Фелисити се отклони само за миг от движението му и в същия този миг той се стрелна напред и я дръпна към себе си с такава сила, че тя се препъна и падна върху него.

Валкур се отпусна на койката и от гърлото му се изтръгна див смях, в който нямаше нищо човешко. Пръстите му се впиха в меката ѝ плът и ѝ причиниха такава болка, че тя изстена и едва успя да си поеме въздух. Започна да се отбранява с отчаянието на уловена на въдицата риба. Ръката му се вдигна и нанесе първия силен удар върху задните ѝ части. Срамът я накара да се вдърви и Валкур се възползва от това, за да посегне към копчетата на панталоните ѝ.

Полумъртва от страх и отвращение, Фелисити чуваше единствено бученето на кръвта в ушите си и накъсаното си дишане, затова не обърна внимание на отварящата се врата. Ашанти влезе, без да почука, носейки в ръце дървена табла с две чаши, от които се издигаше пара.

— Нося ви утринния шоколад, мосю Валкур — прозвуча спокойният ѝ глас, в който се съдържаше скрита заплаха.

Осъзнал опасната близост на димящата течност, Валкур замръзна на мястото си. Фелисити се изправи с усилие и се отпусна на колене на нечистия под. Ашанти се полюляваше бавно в ритъма на кораба, а

парата се издигаше на бели, кълбести облачета от отвореното метално канче. Напрежението се удължи до безкрайност. Накрая Валкур изръмжа нещо неразбрано и посегна към поставената от неговата страна чаша.

— Много си внимателна — рече той и я изгледа със злобна отмъстителност. — Със сигурност няма да го забравя.

Ашанти не направи грешката да му отговори. Движенията ѝ бяха спокойни и отмерени. Тя наля шоколад в чашата му, напълни втората и я подаде на Фелисити.

— Желаете ли да закусите, мадмоазел, мосю?

— Да... бихме могли — пошепна едва чуто Фелисити, опитвайки се да се овладее.

— А след това — проговори заплашително Валкур, без да изпуска от очи прислужницата, — ти ще се махнеш оттук и ще ни оставиш да доведем до задоволителен край нашата... работа.

Ашанти не отговори и този път. Само изгледа пронизващо Валкур, без по лицето ѝ да трепне нито един мускул. Мъжът посегна към чашата си и отпи голяма глътка от горещия шоколад.

Някъде дълбоко в сърцето на Фелисити се надигна трескаво очакване, което нямаше връзка със заплахите на Валкур. Тя хапна парче сухар и изпи няколко глътки шоколад. Погледна Ашанти и отново отпи от чашата си. Валкур изпразни своята на един дъх и с презрително движение я хвърли на таблата. Погледна Фелисити и отново се обърна към прислужницата.

Внезапно на лицето му се изписа учудване. Кръвта се оттегли от бузите му и остави неприятен жълт оттенък. От всички пори на кожата му избликна пот. Той преглътна конвулсивно, после още веднъж и още веднъж. Скочи и удари главата си в горната койка. От слепоочието му потече кръв. Тялото му се разтърси от силни тръпки, той посегна с ръка към гърлото си и задърпа дантеленото жабо.

— За Бога! — изрева той, поемайки си отчаяно въздух, докато обезумелият му поглед беше устремен в Ашанти. — Ти ме отрови! — олюля се и се втурна като луд към вратата.

Валкур не умря. Цял ден вися на релинга, повръщайки в морето отрова и жлъчка, или лежа на дъските, притиснал с ръце стомаха си,

мърморейки зловни проклетия. Прислужницата отказваше да му помогне. Няколко противоотрова, сериозно обясняваше отказа си тя.

Моряците също не изглеждаха особено загрижени. От време на време наминаваха да го видят, оглеждаха го с презрително любопитство, шепнеха помежду си, намигаха си и се хилеха, разменяха си неприлични думички и непрестанно сключваха облози колко време ще мине, докато вътрешностите му излязат на бял свят. Повечето бяха убедени, че ще умре и се обзалагаха кога точно ще стане това.

Ала онези, които бяха сигурни в смъртта на Валкур, загубиха парите си. Капитан Боном беше човекът, който изигра ролята на съдбата, предлагайки на Валкур голяма чаша разреден ром. Само минути, след като го изпи на един дъх, Валкур се изправи на крака и се запрепъва към бушприта, мъчен от страшна болка в стомаха. Клекна над обичайното място за корабен клозет, защото потапянето на бушприта във водата отмиваше всички отпадъци, залови се здраво за въжетата, скрит от очите на моряците с високия парапет, и остана там през по-голямата част на нощта.

Утрото дойде с червена зора и мъртво вълнение. Вятърът се беше обърнал и издуваше платната на кораба. Около обед се скъса топселът, отдавна изтънял и многократно закърпван, и остатъците бяха понесени от развилнелия се вятър. Пиратите се изкатериха по мачтата, за да спасят, каквото беше останало, и да сложат ново платно, а когато слязоха отново на палубата, устремиха погледи към хоризонта. Задаваше се буря. Някой изръмжа нещо за негърската прислужница — жените на борда носели нещастие, разкрещяха се останалите, все едно какъв бил цветът на кожата им. Най-добре било да я разчекнат на палубата, а като свършат с нея, да я хвърлят през борда. Някои спомена името на Валкур, но другарят му напомни, че дяволът с шпагата не е в състояние да защити собствеността си, камо ли да каже нещо срещу тях. Все пак никой не се осмели да тръгне пръв.

Ашанти реши да не са мярка пред очите на мъжете. Фелисити, която я бе предупредила за намеренията на моряците, предпочете да остане с нея в каютата, още повече, че сутринта Валкур беше забравил шпагата си на койката. Той не се върна в каютата, а окачи един хамак в кабината на капитана, далеч от посегателствата на Ашанти. Фелисити

препаса шпагата и се почувства ако не по-добре, то поне малко по-подготвена за превратностите на съдбата.

На третия ден от излизането им в открито море, когато вече се свечеряваше, вятърът се обърна отново и на югозапад се разрази истинска есенна буря. Моряците побързаха да свият платната и да опънат въжетата за буря, после легнаха на дрейф, за да не се разбият. Корабът се люлееше ужасно. Скоро се озоваха в самото сърце на бурята. Ослепителни светкавици танцуваха по водната повърхност. Гръмотевиците ревяха като лъвовете на ада, дъждът се лееше като из ведро. Вятърът си играеше с тежките водни капки, изливаше огромни талози вода върху палубата и отмиваше наслоилата се мръсотия. Океанът бушуваше, издигаха се огромни вълни, които сякаш прелитаха над палубата и смесваха солената си вода с леещия се дъжд. Водните маси приемаха причудливи форми на долини и планини с пенести върхове. Подивелият вятър отнасяше морската пяна надалеч, после се нахвърляше върху кораба с високи като кули вълни. Миля след миля плавателният съд летеше пред бурята, старайки са да остане във външния ѝ край. Носеха се с бясна скорост, като мишка, която бяга от тигър, и се молеха да достигнат гладко море, без рифове и опасни дълбочини.

Дървеният корпус охкаше и стенеше измъчено. Единственият запален фенер в каютата беше намален до крайност и се въртеше като побеснял около собствената си ос. Фелисити и Ашанти не почувстваха пристъпите на морска болест, за разлика от повечето силни мъже, които усърдно дъвчеха опиващи семена. Не искаха да рискуват някой счупен крак, като излязат навън в катраненочерната нощ, защото корабът танцуваше по вълните като тапа в разпенено вино. Понякога чуваха стенанията на Валкур, но не можеха да отидат при него, даже ако от това зависеше животът му. Дали моряците бяха разбрали, че Ашанти е отговорна за болестта му, или имаха твърде много работа по време на бурята, но никой не дойде да им досажда. Ако се съдеше по странните погледи, с които я посрещаха преди влошаването на времето, можеше да се заключи, че те очакват младият мъж, с когото споделяше каютата, да бъде нападен от същата странна болест. Невежите моряци бяха изпълнени с възхищение към уменията ѝ, но все пак се успокоиха, когато Фелисити остана жива и здрава.

Младата жена лежеше в койката си, устремила поглед в люлеещия се фенер, и не преставаше да се пита, защо Ашанти я предпази от нахалството на Валкур, а не стори същото и с Морган Макормак. Отговорът беше прост. Макар да съжаляваше, че господарката ѝ загуби девствеността си по насилствен начин, прислужницата изпитваше добри чувства към мъжа, който го беше извършил.

Сивата светлина на утрото не донесе промяна. Вятърът ги носеше с неотслабваща сила. Третата нощ също измина, без времето да се подобри.

Четвъртият ден ги дари с мъртво вълнение и забулен в мъгла хоризонт. Бяха загубили една топ мачта, влачеха зад себе си всевъзможни парчета платно, а водата проникваше в корпуса през безброй малки дупчици. Катранът беше отмит и трюмът бързо се пълнеше с вода. Помпите трябваше да работят непрекъснато. На палубата запалиха огън и целият екипаж се събра да хапне нещо топло и да изпие по няколко глътки горещ ром, преди да се залови сериозно за работа. Трябваше да се навият обърканите въжета, да се съберат платната, за да се изкърпят и най-вече трябваше да се справят с непрестанно нахлуващата вода.

Валкур вече беше в състояние да хапне малко бульон и варено месо. През нощта облаците се разкъсаха и бледата светлина на звездите се отрази в морската повърхност. Капитанът изскочи на палубата със секстант в ръка. Направи няколко измервания и успя да установи, че въпреки опасенията им, корабът не се е отклонил много от курса, главно благодарение на вятъра, който се беше обърнал. Можеха спокойно да продължат пътя си.

Фелисити стоеше на релинга, обърнала лице към топлия, влажен бриз. Макар че беше свалила жакета си и беше излязла само по риза и жилетка, все още ѝ беше горещо. Между раменете и в корените на косата ѝ се стичаше пот, но нямаше как да се разсъблече още, въпреки топлото време. Тъкмо беше дала своя час доброволен труд при помпите. Надяваше се, че след като си отпочине от напрегнатата работа, вече няма да ѝ е толкова топло.

— Разрошен от вятъра, с порозовели страни и замислено лице. Прощавайте, Франсоа, но вие сте твърде красив за млад мъж.

Фелисити се обърна и се озова лице в лице с капитан Боном. Опита се да изглежда обидена, за да прикрие обзелата я уплаха, и сложи ръка върху дръжката на шпагата.

— Сигурен съм, че това ще се промени.

— Ама моля ви се, не изваждайте шпагата си! Нямах намерение да ви обидя, а и последните два дни ме изтощиха толкова много, че надали ще мога да се преборя с вас.

Думите му бяха придружени от изпитателен поглед, който не допринесе ни най-малко за разсейване на страховете ѝ. След като бурята отмина, Фелисити се почувства обект на внимателно наблюдение от страна на капитана. Все по-често се питаше дали Валкур, който продължаваше да споделя каютата му, не се е доверил на възрастния мъж. А може и да беше издрънкал нещо в състояние на делириум. Обърна се ѝ се загледа в мастиленосинята вода.

— Сигурен съм, че сте отличен фехтовач, мосю капитан. Без съмнение, ще ме затрудните много, стига да поискате.

Капитанът вдигна многозначително рамене. В гласа му прозвуча горчивина:

— Някога може би да, но сега вече не.

— Все пак сте водач на тези мъже — Фелисити кимна с глава по посока на разпръсналите се по палубата моряци, които, ако не бяха на служба, спяха, ловяха риба, плетяха въжета или усърдно дялаха китови зъби.

— Да ви разкажа ли как станах пират, младежо? Надявам се, че като ответна услуга и вие ще ми доверите как попаднахте на борда на „Рейвън“ и какво ви свързва с мосю Валкур Мюра. Изслушайте историята ми. Аз съм син на обедняло благородно семейство и тъй като нямаше да получа нито стотинка наследство, използвах всичките си връзки и станах мускетар в кралския двор. Там попаднах пред очите на една млада красива жена на богат стар благородник. Започнах да му слагам рога и признавам, че го правех с удоволствие. Любовницата ми роди моето дете и го направи наследник на голямо богатство. Все пак един ден дядото забеляза, че женичката му си живее весело, но вместо да ме повика публично на дуел и да изложи на всеобщ присмех мъжките си умения, той се погрижи да ме обяви за търсен от властите

престъпник. Както може би знаете, една такава заповед за задържане позволява упоменатата в нея личност да бъде арестувана по всяко време и да изгние в подземията на Бастилията, без никаква надежда за справедливо съдебно дело. Аз не съм човек, който би се радвал да бъде забравен, нито пък ми харесва да водя живот на къртица. След като любимата ми ме предупреди за опасността, побързах да напусна Париж преди появата на жандармите. Реших, че Западна Индия е много по-здравословно място за живеене. Когато най-после се добрах до островите, с ужас установих, че ми липсват всякакви средства за прехрана.

— Историята наистина звучи романтично — промълви Фелисити.

Мъжът я изгледа с проницателните си тъмни очи.

— Така е. Само още малко, и ще свърша. Като момче прекарвах много месеци в замъка на баща си в Нормандия и всеки ден излизах на риболов в открито море. От тамошните рибари научих много за мореплаването, за управлението на кораба и вдигането на платната. Освен това срещнах един човек, живял дълго време в плен при арабите, който ме научи да си служа с астролабията и секстанта. И ето че станах пират.

Макар че историята беше доста съкратена и разкрасена, капитанът говореше сериозно и искрено, и Фелисити нямаше основания да не му вярва.

— Значи станяхте предводител на банда избягали затворници и дезертьори от всички армии на Европа. После, след като Англия, Испания и Франция престанаха да воюват, към тях сигурно са се присъединили и уволнени войници. Само не мога да разбера, защо продължавате да твърдите, че тези мъже ви се подчиняват не от страх, а от уважение към познанията ви в мореплаването...

— Когато се събере екипаж, трябва да съществуват правила, които определят поведението му. Иначе мъжете ще се крадат и избиват помежду си и няма да бъдат сигурни нито в пляката, нито в спокойния си сън. Минали са сто и повече години, откакто по тези води плават корсари, така че правилата, определящи действията им, са се превърнали в традиция. Да ви ги изброя ли?

Фелисити нямаше какво друго да прави, освен това предпочиташе да разговаря с капитана, вместо да бъде обект на

любопитство от страна на грубите моряци. Затова кимна в знак на съгласие.

— *Tres bien*. Ще ви изредя най-важните точки в споразумението, което подписват всички мъже, качили се на борда на „Рейвън“. Първо: всеки моряк има право да даде гласа си за проблемите, които се решават в момента, всички моряци имат еднакви права върху пресните хранителни стоки и алкохола, натоварени на борда. Могат да се ползват от тях неограничено, ала само в случай, че не се налага въвеждането на дажби. Второ: всеки моряк има правото да се яви на борда на завладения кораб, за да получи още един кат дрехи свръх този, който му се полага по закон. Ако обаче някой измами другите дори само със стойността на един фунт в монети, скъпоценности или благородни метали, бива наказан с изоставяне в морето. Ако моряк от екипажа измами някого от другарите си, за наказание му се отрязват носът и ушите, или се изоставя на необитаем остров, където да води труден живот. Трето: в открито море никой не може да играе карти или зарове на пари. Четвърто: свещите и лампите се загасват вечер в осем часа. Ако някой иска да си допие, трябва да прави това на палубата. Пето: всички трябва да поддържат в пълен ред пистолетите и шпагите си. Шесто: жените са забранени. Ако някой бъде уловен, че е довел на борда преоблечена в мъжки дрехи жена, получава смъртно наказание...

Фелисити побърза да го прекъсне:

— А как стои въпросът с Ашанти... моята черна прислужница?

— Засега я приемаме като пътник. Тя зависи от Мюра — също като вас. Но кой може да знае как ще бъде после? Освен това тя не е преоблечена като мъж, нали? О, да, има и седмо: дезертьорството или напускането на определения пост по време на боя се наказва със смърт или изоставяне в открито море. Осмо: на борда на кораба сбиванията са забранени. Всяка разправия се урежда на сушата с пистолети или шпаги. Девето: никой няма право да отваря дума за разтурване на екипажа, преди всеки моряк да е натрупал сумата от хиляда фунта в стоки. Ако някой загуби крайник или остане сакат, докато се е сражавал за всички, той получава от общата каса осемстотин фунта, за по-незначителни наранявания съответно по-малко. Десето: капитанът и квартирмайстерът получават два дяла от плячката, офицерът, отговорен за вдигането на платната, лоцманът и канонирът по един и

половина, останалите офицери по един и четвърт, простите моряци по една част. Тези малко на брой правила представляват истински кодекс на честта, макар че човек трябва да го прочете малко по-внимателно, за да го проумее.

— Вече знам, че Валкур е квартирмайстер, но къде са останалите офицери, които споменахте?

— Повечето са на борда, макар да не ви се сърдя, че не сте успели да ги различите от простите моряци. Мюра е квартирмайстер, следователно е пръв между офицерите ми. Само той може да нареди да бичуват някой провинил се моряк. Според пиратския закон, наказанието възлиза на четиридесет минус един удара. Той е първия, който се качва на борда на завладения кораб, за да реши кои от стоките му ще бъдат докарани на борда на „Рейвън“ в полза на екипажа. Теоретично капитанът би трябвало да бъде върховен главнокомандващ и по време на бой да разполага с неограничена власт. Офицерът, който отговаря за вдигането на платната, е отговорен и за навигацията. Практически обаче, аз споделям своята власт с Валкур и допълнително отговарям за задачите на навигатора. Вероятно не е далеч времето, когато екипажът ще реши, че вече не съм подходящ за капитанския пост и ще ме смени. Нямам намерение да се противя. Дните на пиратите са преброени. С всяка година пристанищата, в които ни посрещат с добре дошли, намаляват, а корабите на испанската цивилна гвардия, които ни преследват, стават все повече и повече. Търговските кораби пък, които преследваме, вече носят на борда си нови, модерни оръдия. Слава Богу, досега се отървах без нито едно сериозно нараняване, само дето от време на време страдам от пристъпи на треска. Още виждам, разумът продължава да ми служи, но вече започвам да мисля, че достатъчно съм поставял на изпитание великодушието на добрия Дядо Господ. Стига съм го принуждавал да щади жалката ми душица. Време е да сложа край.

— Какво смятате да правите? — усмихна се Фелисити.

— Кой знае? — усмихна се в отговор капитанът. — Но стига сме говорили за мен. Нали и вие искахте да ми разкажете как се озовахте на борда на моя кораб...

Фелисити бе поставена натясно. Трябваше веднага да измисли подходящ отговор. Спаси я радостният вик на наблюдателя в коша на мачтата:

— Земя на хоризонта! Земя на хоризонта, дясно на борд!

Всички се обърнаха надясно и забелязаха далеч на хоризонта тъмна ивица, прилична на плосък, оцветен в зелено буреносен облак.

— Каква земя? — намръщи се Фелисити. — Нали плаваме към Франция? Не е възможно да забележим земя толкова скоро...

— Франция? Какви ги дрънкате, Франсоа Лафарг? Вече сме много близо до целта си, единствената, която сме имали, откакто напуснахме Мисисипи.

— Но нали... — започна колебливо тя.

— Не знам какво сте очаквали, млади приятелю, или накъде сте се запътили, но пред нас е пристанището, където „Рейвън“ ще хвърли котва, едно от последните убежища на корабите с черен флаг, островите Лас Тортугас.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лас Тортугас, Костенурковите острови. По-точно, те бяха три, разположени в редица: и никой от трите острова не беше особено голям. „Рейвън“ хвърли котва в защитения от бурите залив, където се намираше пристанището на най-големия остров. Името му беше Гранд Кайман, карибската дума за големия легуан или крокодил, който обитаваше тези места. Това прекрасно кътче земя приличаше на малък рай с полюляващите се от вятъра палми, бели пясъчни плажове и синьо-зелени заливчета. Изглеждаше като блещукащ смарагд в дантеленото деколте на турскосиня дамска роба. Край пристанището имаше нещо като село, чиито жители бяха предимно от британски произход, но все още не бяха постигнали съгласие за името му.

Като забелязаха кораба, от занемарените къщи изскочиха тълпи деца от всички възрасти, цветове и националности. Те се хвърлиха без страх във вълните, поеха носовите и кърмови въжета на брига, издърпаха ги на сушата и ги увиха около коловете на разнебитения кей.

Скоро пристанът и близкият плаж се изпълниха с викащи и смеещи се жени, продавачки, които предлагаха пресни портокали и лимони, както и топли питки с месо, с безделници от кръчмите и игралните салони, с търговци, които бяха дотичали да се осведомят носи ли корабът плячка. Моряците край скърцащите рудани зареваха приветствена песничка, изпъстрена с неприлични изрази. Залаяха кучета, скрити зад приведените бараки и навесите, построени от повлечени от морето дъски и платна. Чайките се издигнаха с пронизителни крясъци високо в небето, а птиците фрегати запляскаха с триъгълните си черни крила. Меките пасатни ветрове разнасяха навсякъде миризми на гниеща риба, развалени плодове и открити клоаки.

Когато спуснаха мостчето, екипажът се разбърза да слезе на сушата. Мъжете бяха посрещнати с разтворени обятия и звучни целувки и бяха отмъкнати надалеч, при което дошлите да ги посрещнат жени се вкопчваха в ръцете им и крещяха като рибарки.

Дългите им нокти бяха готови да се забият във всеки друг лешояд, заплашил да отмъкне плячката им. Мъжете, които бяха в различни стадии на алкохолно опиянение, въодушевено опипваха гърдите и бедрата на старите си приятелки.

Валкур не беше сред първите, които слязоха от кораба. Все още беше твърде слаб и сега наблюдаваше посрещането на моряците със зловна усмивка. След малко отиде при Фелисити и я попита има ли намерение да слезе на сушата. Каза, че ще се погрижи да ѝ построят дървена къщичка в близост до брега, настрана от останалите. Бил сигурен, че след толкова дни в морето имала нужда отново да усети твърда земя под краката си.

Фелисити отказа. Вече беше разбрала какво предлага това тропическо пристанище и предпочиташе солената чистота на брига. Градските забавления не я привличаха, смяташе само да се поразходи по пясъчния бряг, когато станеше малко по-хладно. Вероятно капитан Боном щеше да я придружи. Той също не се интересуваше особено от моряшките удоволствия и ако Ашанти дойдеше с тях, Фелисити щеше да има благовиден предлог, за да осигури на прислужницата си още един защитник.

— Както желаеш — Валкур се поклони кратко и ѝ обърна гръб, но не преди да е хвърлил убийствен поглед към младата негърка, който не убягна от вниманието на Фелисити. След два часа вече го нямаше на борда и всички решиха, че е слязъл в града.

Капитанът прие с радост предложението на Фелисити. След минути тримата вече вървяха бавно по белия пясъчен плаж, вслушваха се в лекия прибой, наблюдаваха вълните, които се плискаха в краката им, влажния крайбрежен пясък, в който се отразяваше последната лавандуловосиня и розова светлина на потъващото в морето слънце. Палмите полюшваха нарязаните си листа, стъблата им издаваха сухо прашене. На брега птиците играеха на гоненица с вълните. Изпочупени бутилки от вино, изтърбушени бъчви, обръчи, полуизгнили въжета, кости и овъглени дървета бяха разпръснати навсякъде, а огромните, избледнели от слънцето черупки на отдавна мъртви костенурки бяха полузаровени в пясъка като захвърлени шлемове на древна армия великани, загубили последната битка.

— Именно костенурките — обясняваше френският капитан — са причината за възникването на пиратството по Западноиндийските

острови.

— Как така? — засмя се Фелисити, очаквайки поредната весела история.

— Преди неколкостотин години, когато тук пристигнал откривателят Колумб, водите на островите били пълни с грамадни костенурки. Той ги оприличил на скални късове, струпани по плажовете. По онова време, имало много и различни видове костенурки, повечето тежали по цял тон и изглеждали огромни. Например така наречената кожена костенурка. Тези грамадни същества били бавни и несръчни и нямали неприятели, освен местните хора, които ги ловели за храна. Повечето време прекарвали в морето и твърде рядко излизали на сушата. Веднъж на три месеца се влюбвали и женските трябвало да излязат на пясъка, за да снесат яйцата си.

— Местни ли? Не видях нито един туземец между хората, които излязоха да посрещнат кораба.

— Да, защото испанците са ги заробили и са ги избили. Те дошли преди двеста години и колонизирали Големите и Малките Антилски острови. Събрали туземците, които живеели тук, кариби и аравак, спасили душите им и осъдили телата им на робство. Онези, които не успели да убият, изтребили с помощта на европейските болести, дотогава непознати на островите. Ала още преди да направят това, видели как туземците ловят костенурки с помощта на риби — паразити. Има една риба — бозайник, която се впила с такава сила в гостоприемника, че нищо не е в състояние да я откъсне. На опашката на една такава риба закрепват въже, пускат я на свобода и тя веднага се устремява към по-голяма риба или костенурка, за да се впие в нея. Щом видят това, туземците започват да теглят въжето и издърпват жертвата на брега. После, с помощта на много хора, въоръжени с тояги, обръщат по гръб огромните, тежкоподвижни костенурки. В това положение те са напълно безпомощни и могат да ги убият по всяко време, даже след няколко седмици.

— Това звучи много интересно, но все пак не разбирам какво общо имат костенурките с пиратството...

— Търпение, *mon ami*, ей сега ще ви обясня — усмихна се капитан Боном. — Както знаете, испанците са имали голям късмет. Всяко късче земя, върху което стъпвал кракът им, се оказвало златна или сребърна мина, или ковчеже със скъпоценни камъни. Испания

станала толкова богата и силна, че останалите европейски страни започнали да я смятат за заплаха. Последствието било както обикновено война и пак война. Корсарите — а това означава легализираните от кралете и кралиците пирати с позволителни писма — се втурнали да нападат неприятелските кораби и да завладяват товарите им. Ето как се появили стотици пиратски кораби и когато след края на войната екипажите им останали без работа, продължили да гонят лесната плячка и се превърнали в истински пирати. Станало им навик да преследват тежко натоварените със злато, сребро и благородни камъни кораби на испанските донове. Да не забравяме също, че англичаните и французите имат навик да изпращат престъпниците си на островите, за да се отърват от тях.

— А костенурките, мосю капитан? — напомни му отново Фелисити, защото имаше впечатлението, че събеседникът ѝ безнадеждно се е отклонил от темата.

— О, Франсоа, вие сте нетърпелив като жена. Нима не се интересувате от картината на епохата, която ви нарисувах? Пред нашите очи се твори история!

— Разбира се, че се интересувам — отговори сериозно тя и го погледна в очите.

— Добре, добре. Значи, ето какво станало с костенурките. Пиратите и корсарите, които прекарват по цели месеци в морето в търсене на подходяща плячка, нямат възможност да влизат често в някое пристанище. В тропиците е горещо и влажно, и соленото свинско или говеждо бързо се разваля. Скоро по него започват да пъплят червеи, непоносими дори за железния стомах на някой ветеран от галерите. Испанците, а често пъти и французите, и англичаните, започнали да свалят на островите свине и говеда и да ги оставят да се размножават свободно. Така имали винаги прясно месо, когато слизали на някой бряг да поправят такелажа или да изчистят корпуса от миди. Знаете, че е почти невъзможно да се отглежда на борда добитък, който иска сено и прясна вода. Да не говорим пък колко е трудно да се удържат глупавите крави по време на буря! Впрочем, знаехте ли, че думата буканийци, с която са наричали първите пирати, идва оттам, че тези мъже гонели подивелите наследници на кравите и свинете, оставени на островите, режели месото им на ивици и го сушили в стая,

пълна с пушек? Местните хора наричали тези места за опушване „букан“.

Мъжът я изглежда отстрана и в кафявите му очи проблеснаха весели искри. Въздишката му прозвуча театрално.

— А, да, костенурките. Станало ясно, че тези животинки могат да стоят на палубата седмици наред, без да се налага да ги хранят и поят, че изобщо не създават трудности, освен че не бива да им позволяват да се обръщат отново по корем. Така наречената кожена костенурка с огромна, но за нещастие се храни само с миди, живи и мъртви, и месото ѝ не може да се яде. Някои други видове също не стават за ядене. Обаче супената костенурка се храни само с морски треви и други зелени растения и, та foi, сигурно никога не сте опитвали нещо толкова вкусно като супата, която се вари от нея. Ето по тази причина добре храненият пират, който яде месо от костенурка и пие палмово вино и бира от касава, е в състояние да подлуди всички моряци, които плават по западния пасат през Антилските острови.

— И днес ли имате на борда костенурки?

— Certainement, mon ami. Утре ще натоварим няколко добри екземпляра. Един ден обаче костенурките ще свършат и на бедните буканийци няма да им остане нищо друго, освен да свият платната и да се оставят вълните да ги изхвърлят на брега като претърпели корабокрушение китове. Раците и чайките ще ги изгризат до кости, които ще останат да се белеят на слънцето като черупките на костенурките...

Въпреки този патетичен край на разходката по брега, Фелисити опита с удоволствие супата от костенурка. Ашанти я придружи до пазара, за да купят всички необходими подправки. Чувстваше се доста странно да върви в мъжко облекло по непознатите улици, сложила ръка върху дръжката на шпагата. На няколко пъти трябваше да отклонява неприлични покани от страна на уличниците, да отблъсква нахалните им ръце или да се промушва незабелязано през тълпата.

Уханието на врящата костенурка, подправена с ароматни треви и щедра порция шери, веднага привлече вниманието на капитан Боном. Тримата изядоха с удоволствие великолепната супа заедно с хляба, който бяха купили на пазара.

Легнаха си рано и на зазоряване Фелисити се събуди от силни виковете. Стори ѝ се, че идват от каютата на капитана. Успя да запали

фенера и видя, че камериерката ѝ вече тича към вратата. Повика я и попита къде отива.

— При капитана, мадмоазел.

— Как мислиш, какво ли е станало? Нали не е... искам да кажа, нали ти не...

— Не, мадмоазел — усмихна се едва забележимо негърката. — Капитанът е добър човек и макар да предполага, че сте жена, ще изчака да му го кажете сама. Струва ми се, че има треска. Може би ще му бъда от полза.

Ашанти излезе права. Капитанът отново имаше пристъп на малария. Той лежеше на койката си и цялото му тяло се тресеше от високата температура. Устните му бяха напукани. Очите му гледаха диво, мъчеха го кошмари за нечовешки изтезания, бичуване, бавно изгаряне върху тлеещи въглища. Въобразяваше си, че е осъден да умре поради проявен страх, че го завързват на дулото на оръдие и гюлето го разкъсва на парченца. Искаше ром, караше се и ругаеше на всички възможни езици, защото не му го даваха. Ашанти му приготвяше билкови чайове и с голямо търпение го караше да ги пие. Фелисити заповяда на юнгата да не изпуска от очи господаря си.

На третата нощ треската спадна. До следващата сутрин положението му се подобри, остана само чувството за слабост. Дните минаваха, тропическото слънце грееше с неотслабваща сила, пасатите не преставаха да духат.

Беше следобед. Капитан Боном беше слязъл на сушата, за да събере разпилелия се екипаж. Беше заявил, че е крайно време гарванът да разпери отново крила. Мъжете бяха изхарчили и последните си пиастри и когато мъглата на опиянението се разсееше, започваха да се карат помежду си, нахълтваха в къщите, изнасилваха всички жени, които им се изпречеха на пътя. Ако капитанът не предприемеше нещо, половината му хора щяха да увиснат на въжето.

Ашанти се приближи към Фелисити, която стоеше до релинга и гледаше след капитана, който вървеше с решителни крачки и тъкмо се скри между къщите.

— Мадмоазел?

— Да, Ашанти? — Фелисити се обърна с усмивка към прислужницата си.

— Какво ще правим сега? Ако още веднъж излезете в открито море с кораба, някой ще разбере, че сте жена, и кой знае какво ще стане тогава. Или мосю Валкур ще намери начин да ни раздели.

Фелисити въздъхна. През дългите топли дни, разхлаждани от постоянния вятър, не беше имала възможност да обмисли как ще живее по-нататък. Безкрайното море, което ги заобикаляше, се плискаше в брега, както беше правило и преди столетия. Пясъкът блестеше като смлян кристал и заслепяваше очите ѝ, а яркозелените храсти, които бяха избуяли по брега, обещаваха хладина и спокоен сън — за един следобед, за една нощ, за цял живот. Фелисити знаеше, че не бива да се поддава на очарованието им. Тропическите блата гъмжаха от комари и всевъзможни други насекоми. На този изложен на безмилостното слънце остров горещината подхранваше човешките страсти, правеше ги още по-разрушителни и безмилостни.

— Трябва да призная, че не знам, Ашанти. Постъпих ужасно глупаво, като се доверих на Валкур и тръгнах с него. Признавам също, че не мога да остана повече на кораб, който е и негов. Но какво друго ми остава?

— Аз размислих, мадмоазел. Там, където живеят много мъже и малко уважавани жени, винаги има нужда от храна, от горещо и вкусно ядене, което да насити stomасите на мъжете. Не бихме ли могли да открием гостилница? Ако искате, ще продължите да играете ролята на мъж. Вие ще сте собственик на гостилницата и понякога главен готвач.

Идеята беше добра, Фелисити усети как в сърцето ѝ покълна плаха надежда. Ала твърде скоро откри и значителни неудобства.

— Нямаме пари, за да построим дървена хижа, нито месо, брашно и зеленчуци, за да готвим, да не говорим, че ще ни трябват тенджери и чинии. Освен това Валкур никога няма да ми позволи да го напусна. Ще претърси острова от край до край и ще ме намери.

— Не бихме ли могли да направим така, че мосю Валкур да не забележи отсъствието ни от кораба? А що се отнася до парите: капитан Боном с удоволствие ще ви заеме известна сума, ако го помолите както трябва.

Двете жени поговориха още малко за идеята на Ашанти и установиха, че е най-добре първо да поговорят с капитана, а после да вземат решение.

Когато слънцето залезе, Фелисити реши да си легне и се изми колкото се можеше по-добре в леген с престоляла вода. Ашанти взе нощното гърне, което двете използваха в усамотената си каюта, вместо да ходят на носа на кораба, за да го изсипе през борда. Взе и остатъците от вечерята, за да ги хвърли на чайките. После излезе и грижливо затвори след себе си вратата.

Фелисити легна в койката си и зачака връщането на прислужницата.

Когато минаха почти два часа, а Ашанти все още не се беше прибрала, Фелисити стана и тръгна да я търси. Не я откри никъде на кораба. Дали не беше слязла на сушата по някаква своя работа?

Фелисити вече беше решена да отиде сама в града, когато чу приближаващи гласове и видя капитан Боном и лоцманът да се изкачват по въжената стълба. Лоцманът пусна груба шега за загрижеността на Фелисити и възможните занимания на Ашанти, придружена от предупреждението, че младият Франсоа трябва повече да внимава за прислужницата си. Ала френският капитан разпита подробно младия си пасажер, повика няколко моряци и тръгна да търси изчезналата жена.

Претърсиха всяко ъгълче на кораба от върха на мачтите до кила. Разделиха се на две групи и обиколиха брега, после слязоха в града, за да надзърнат във всички хижи, тъмни улички и отворени магазини. Огледаха жените в кръчмите. Преобръщаха бъчви и оставени на брега лодки, ала не откриха нищо, освен разсърдени легуани или уплашени раци.

Върнаха се на „Рейвън“ едва на разсъмване. Докато се качваха по люлеещото се мостче, се чу ядно проклятие, следвано от пронизителен крясък.

Един от моряците бе забелязал труп на жена в лапите на огромна костенурка. Успяха да отнемат плячката от животното и когато я измъкнаха на борда, дори грубите мъже бяха ужасени. Младата негърка беше мъртва. Брутално изнасилена и измъчвана, тя беше доубита с шпага. Широк разрез зееше от единия до другия край на гърлото ѝ.

Големият френски кораб с испански такелаж беше издул платна и влезе в пристанището с гордо развяващи се вимпели. Стройният корпус беше украсен с позлатена резба и възправил се на задните си крака кон на галиона. Белите платна потръпнаха и се отпуснаха, когато влезе в защитеното от вятъра пристанище. Моряците се закатериха като маймуни по вантите, свалиха платната, смачкаха ги с юмруци и ги навиха на здрави рула. Бригантината напредваше бързо и фигурите на мъжете по палубите ставаха все по-ясни и отчетливи.

Чу се силен плясък, когато добре смазаната котвена верига падна във водата. Корабът спря и носът му се обърна така, че моряците на „Рейвън“ можаха да прочетат изписаното със златни букви име. Новодошлият носеше името „Блек Стелиън“ („Черният жребец“). Насъбралите се зрители бяха силно впечатлени от умелото маневриране на екипажа и поздравиха моряците с буйни викове. Само две неща възпряха екипажа на „Рейвън“ да не се втурне към оръдията, за да завладее богатата плячка. Първо, „Рейвън“ не беше готов за бой и второ, черният флаг на „Блек Стелиън“ издаваше, че в пристанището са влезли братя по съдба.

Бяха погребали Ашанти рано сутринта и Фелисити не беше в настроение да оценява празните героични жестове на мъжете. Но дори тя се възхити от моряшкото умение и дързостта на новодошлите. Застанала на палубата, тя слушаше приветствените викове към капитана на кораба и твърде късно забеляза лодката, която беше спусната на вода. Тъй като „Рейвън“ беше хвърлил котва точно пред пристана, за значително по-голямата бригантина нямаше достатъчно място. Екипажът ѝ трябваше да се добере до брега с гребане.

Но не и капитанът. Той имаше право да бъде заведен на брега подобаващо внимание. Фелисити не можеше да откъсне очи от едрата, широкоплещеста фигура на мъжа, който слезе от задната палуба и се спусна по въжената стълбичка с гъвкавостта на дива котка. По тялото ѝ пробягаха тръпки. Лодката се отдели от корпуса на кораба и се насочи към брега под ударите на дузина весла.

Капитан Боном вдигна ръка над очите си и погледът му потъмня.

— О, небесни господарю, това не може да бъде! А аз бях сигурен, че този човек отдавна почива на дъното на океана с Дейви Джоунс и кораба му.

Фелисити напрегна очите си. Капитанът на „Блек Стелиън“ стоеше прав на носа на лодката, опрял едната си ръка в предната греда. Вятърът развяваше разкошното жабо на ризата му и богато надиплените ръкави. Тесните черни панталони бяха напъхани във високи ботуши с прегънати краища, а талията беше пристегната с червен ешарп, който придържаше опасно дългата шпага. Лицето му, добило бронзов загар под тропическото слънце, се отличаваше с остро изсечените си черти. Буйната червено-кафява грива беше пристегната с черна панделка.

— Mon Dieu! Знаех си, че не съм се излъгал. Този човек е личен приятел на дявола и се е върнал да ни накаже за греховете ни. Това е онзи проклет ирландски корсар Морган Макормак!

Тълпата безделници, проститутки, занаятчии и просяци, насъбрала се на кея, поздрави лодката с диви викове. Моряците също бяха полудели. Фелисити, която не можеше да мръдне от мястото си, усети как някой грубо я сграбчи за рамото. Валкур, който беше застанал зад нея, я обърна и я поведе към каютата ѝ.

Тя тръгна, без да протестира и без да поглежда назад. Последното, което искаше в този момент, беше да се яви пред очите на Морган Макормак. Не можеше да проумее факта, че бившият ѝ любовник се е появил тук като капитан на пиратски кораб. Как се беше стигнало дотам? Как можа да се промени толкова бързо? Как уважаваният офицер на служба при испанската корона се беше превърнал в капитан на разбойници? И преди всичко: защо?

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вечерта отмина, настъпи нощ. Фелисити лежеше на койката, закрила очите си с ръка. Още преди няколко часа беше разбрала, че е заключена. По долитащите отвън шумове разбра, че корабните офицери и голяма част от екипажа вече са на борда. Въпреки това нямаше признаци, че „Рейвън“ ще отплава с утринния отлив. Откъм каютата на капитана долитаха възбудени гласове, загатващи за разгорещен спор. По коридора минаваха забързани стъпки, спираха в каютата до нейната и Фелисити беше сигурна, че на няколко пъти е чула режещия глас на Валкур.

Тя не се съмняваше, че цялата тази суетня има нещо общо с неочакваната поява на Морган Макормак. Осиновеният ѝ брат гореше от желание да се разправи с омразния ирландец и тъй като тук бяха извън обсега на управлението на Испания, можеше да го стори, без да се опасява от дългата ѝ ръка. А що се отнася до другите: нали още в самото начало бе видяла алчните искри в очите им! Бригантината беше много по-голяма от техния кораб, оръдията ѝ бяха повече и по-нови. Капитан, който не съумееше да удържи кораба си, не заслужаваше да се нарече пират. Единственият аргумент, който можеше да ги подтикне към предпазливост, беше големият екипаж на „Черния жребец“, но пък не се знаеше дали тази събрана набързо пасмина ще прояви лоялност към капитана си или не.

Дали Морган съзнаваше на каква опасност се е изложил? Сигурно, ако бе последвал „Рейвън“, ако знаеше, че Валкур е пиратски офицер и че островите Лас Тортугас са главното пиратско пристанище. Дали наистина беше така?

Дали беше случайно или нарочно, че дойде тук толкова скоро след нейното пристигане? Дали беше дошъл да търси именно нея? Дали не беше тръгнал да си върне Ашанти, която сега беше испанска собственост и се смяташе за открадната от Фелисити?

Омразата ѝ към човека, похитил девствеността ѝ и отговорен за смъртта на горещо обичания баща отново се разгоря. Беше ѝ все едно

как ще постъпи Валкур и какво ще стане с всички хора на двата кораба, включително и с нея самата. Мъките на изминалите седмици, арестуването на баща ѝ, предателството на Валкур, изнасилването ѝ и последвалите го унижения, пренебрежението на някогашните ѝ приятели, съдебното дело срещу бунтовниците, разстрелът и самоубийството на баща ѝ бяха убили всички чувства в душата ѝ. Варварското убийство на Ашанти беше капката, която преля чашата. Вече не беше в състояние да изпита нито радост, нито болка.

Какво ли щеше да направи сега Морган? Дали щеше да преспи с някоя пристанищна проститутка и да изхарчи парите си в мръсните кръчми? Колко ли време щеше да мине, докато се насити на грубите моряшки забавления? Сигурно доста, реши мрачно Фелисити. Жените щяха да тичат на тълпи след него, защото беше твърде различен от суровите морски вълци, с които бяха свикнали. И за него едно такова преживяване щеше да представлява рдващо различие, след последната му партньорка в леглото, която не проявяваше и най-малка отзивчивост.

Най-после младата жена заспа, но скоро се събуди от собствения си плач. Тялото ѝ се тресеше от хълцане, косата ѝ беше мокра от сълзи.

Денят настъпваше. На кораба цареше странна тишина. По-късно юнгата на капитана ѝ донесе закуска, а следобед Фелисити получи още едно ядене. Момчето заяви, че не знае нищо, но не посмя да я погледне в очите. На сутринта се бе съгласило да отнесе бележка на Валкур, в която Фелисити го молеше да я посети. Следобед ѝ обясни, че отишъл при Мюра, но получил само един зад ушите. Отсега нататък Франсоа трябвало сам да разговаря с онова капризно копеле.

Случаят се появи едва надвечер. Валкур отключи вратата и влезе, без дори да почука. Заклучи отново и се запъти към нея с подигравателна усмивка в жълто-кафявите очи. В дясната си ръка носеше нещо, което Фелисити с изненада определи като кафява кадифена рокля.

— Добър вечер, *ma chere*.

— Добър вечер — отговори безизразно Фелисити и бавно се изправи. Но не успя да стане, тъй като Валкур сложи ръка на рамото ѝ и я принуди да седне на койката. Той приседна на закрепения за пода сандък срещу нея и внимателно положи роклята до себе си.

— Имаш ли всичко, от което се нуждаеш? Храна? Възможност да си отпочинеш необезпокоявана?

— Да, и това е всичко.

— Вероятно една гореща баня ще ти се отрази много добре.

Фелисити го изглежда с отвращение.

— Това важи за всички хора на този кораб.

— Вярно е. Липсата на удобства е един от големите недостатъци на пиратския живот. Какво ще кажеш да се окъпеш в морето? По това време на деня е много освежително.

— Не съм сигурна в това. Досега не съм имала възможност да го изпробвам.

— От днес нататък нещата ще се променят.

— Колко любезно от твоя страна — гласът ѝ преливаше от сарказъм.

Мъжът бръкна в джоба на жакета си и извади неразделната си табакера с енфие. Взе си една щипка, после шумно издуха носа си.

— Между нас с теб има един нерешен проблем и в момента най-много ми се иска да се заема с него. За съжаление ни предстоят много по-важни неща.

Фелисити стана и се облегна на стената.

— От какъв род?

— Мисля, че току-що ти обясних — отговори с безизразно лице Валкур. — Ще поплуваш в морето — с тази рокля.

Той подхвърли към нея дрехата от тежко златнокафяво кадифе и Фелисити протегна ръка да я хване. Диплите на полата натежаха в ръката ѝ. А какво ли щеше да стане, като се намокрят?

— Ти си полудял. Това е невъзможно.

— Не е така — отговори провлечено мъжът ѝ започна да ѝ обяснява какво се иска от нея.

Когато свърши, Фелисити мълча дълго, втренчила поглед в лицето му. След това поклати глава и кратко отговори:

— Не.

— Напротив.

— Ами ако той знае, че мога да плувам?

— Казала ли си му?

— Възможно е.

— В такъв случай ще се погрижим гледката да стане още по-сърцераздирателна.

— Не бива да очакваш много от замисъла си, Валкур. Той... Откъде си сигурен, че не му е напълно безразлично какво ще стане с мен? Какво ще правим тогава?

— Да не мислиш, че ще ти позволя да изчезнеш завинаги от живота ми? — попита със зловна усмивка мъжът.

— Да, без да ти мигне окото.

— Подценяваш красотата си, *ma chere* — или моята привързаност.

— Но това означава да стана съучастница в убийство! — извика възмутено Фелисити. Имаше чувството, че около врата ѝ е метната примка, която бавно се затяга.

— Това ще те направи богата. Много, много богата. Моряците ме упълномощиха да ти предложа един дял от плячката, същия, който се полага на всеки от тях. Доколкото разбрах, Морган и хората му са завладели някакъв английски кораб, който плавал към Ямайка с товар от коприна и сатен, подправки, нефрит и слонова кост. Имало и сандъче със златни кюлчета, предназначени за губернатора.

— Кървави пари.

Мъжът вдигна едната си вежда и предизвикателно се престори, че не разбира причината за гнева ѝ.

— Доколкото знам, след първия изстрел англичанинът е свалил флага си. Екипажът бил помилван по заповед на капитана. Нямало нито един убит.

— Много добре знаеш за какво говоря!

— Да, знам — съгласи се Валкур и гласът му изтъня от напирания гняв. — И те предупреждавам, че нямам никакво намерение да слушам възраженията ти. Времето напират. Веднага съблечи панталона и сложи тази кадифена рокля, иначе ще бъда принуден да го сторя аз. А съм сигурен, че това няма да ти хареса. Направи, каквото ти казвам, или ще съжаляваш.

— За Бога, Валкур...

— Бог няма нищо общо с моите действия — отговори равнодушно мъжът. — Винаги е било така и така ще бъде и занапред.

— Валкур, умолявам те, нека не правим това! Не мога, не разбираш ли!

— Само си помисли какво ти причини онзи мъж. Или накрая започна да ти харесва?

— Не, не, но...

Мъжът извади шпагата от ножницата и насочи острието право към очите ѝ.

— Май наистина е станало онова, от което се опасявах. Ти го обичаш.

— Не!

— Докажи го! Помогни ми да го унищожим. Двамата заедно ще изтрием позора. Аз и ти, Фелисити.

Мъжът сведе бавно шпагата и опря върха в плоския ѝ корем. Фелисити проследи движенията му, без да изпита дори следа от ужас. Валкур се приведе леко напред, усили натиска и лицето му се озари от някакво безумно удоволствие. Фелисити затаи дъх.

Мускулите на ръката му се опънаха. Той извъртя леко китката си, острието се стрелна нагоре и разряза ленената риза чак до украсеното с дантели деколте. Платът се отметна настрана и разкри гордата закръгленост на гърдите ѝ. На корема ѝ остана малка драскотина, от която се процеждаше кръв. Раничката беше в ярък контраст с бялата кожа. Валкур наклони глава настрани и доволно огледа резултата от свършената работа.

— Валкур — проговори едва чуто Фелисити.

Мъжът вдигна поглед към нея и стъклените му очи я уплашиха.

— Позволи ми да те поздравя за издръжливостта, скъпа моя. Повечето мъже щяха да се отдръпнат назад и да разрушат цялата красота на мига.

Той сведе върха на шпагата към копчетата на панталона, отрязва първото, после второто и панталонът започна да се свлича към пода. Фелисити посегна да го улови, но Валкур сграбчи китката ѝ с лявата си ръка. Краката ѝ се оголиха до коленете. Острието на шпагата отново тръгна да пътешества и се спря малко над дланта на другата ѝ ръка.

— Облечи роклята, Фелисити — подкани я с копринено мек глас мъжът.

Ако откажеше, щеше да запази честта си, но каква полза от това, след като щяха да я унижат и да загуби и последните остатъци от достойнството си?

— Е, добре — кимна уморено тя. — Ще я облека.

Макар и неохотно, Валкур вдигна шпагата си в знак на поздрав и със замах я прибра обратно в ножницата.

— Много разумно. И каква сила на нервите! Каква двойка ще бъдем с теб, та *cherе*, щом се научиш да се подчиняваш безпрекословно и моментално на заповедите ми. За мен ще бъде удоволствие да те обуча на това изкуство. Ще се върна след четвърт час. И не ми създавай повече тревоги.

Само след десет минути Фелисити беше готова. Роклята от златнокафяво кадифе, без съмнение взета като плячка от някой испански кораб, ѝ стоеше като излята. Без помощта на Ашанти, Фелисити не бе успяла да вдигне косата си, само я беше изчеткала и прибрала с панделка на гърба. Златните къдрици много подхождаха на тежката кадифена рокля.

Двамата излязоха от каютата и се изкачиха на палубата. На кораба цареше тишина. Сякаш всички бяха слезли на брега, с изключение на юнгата, който седеше на една бъчва и люлееше крака. Когато двамата минаха покрай него, момчето опули очи и отвори уста. На светлината на палубния фенер лицето му изглеждаше и смаяно, и знаещо.

Нощта беше безлунна. Тъмни, непроницаеми облаци висяха над морето. На палубата на „Блек Стелиън“ бяха запалени няколко фенера, които леко се люлееха в ритъма на вълните. Валкур насочи малката лодка право към светлинките. Бяха седнали в едно от местните плавателни съдчета, прилично на кану, издълбано от стъбло на дърво. Вълните, които се разбиваха в корпуса, прескачаха тъпия нос и ги обсипваха с водни капки. По лицето и раменете на Фелисити блещукаха хиляди искрици, подобни на скъпоценни камъни. Тя се приведе напред, за да се предпази от солта, която пареше очите ѝ. Не можеше да избърше лицето си, защото ръцете ѝ бяха вързани на гърба. Малко преди да се качат в лодката, Валкур беше добавил тази последна шлифовка към плана си.

Душата ѝ се разкъсваше от болка, обсебена от една-единствена мисъл: дали трябва да се радва, че най-после ще си отмъсти за всичко, което Морган ѝ бе причинил? Но нима не се бе чувствала закрияна от властното му присъствие, нима той не я пощади, като премълча пред нея причините за самоубийството на баща ѝ?

Скоро пред очите им изникна широката страна на бригантината. Чуха проскърцването на котвената верига, около която се въртеше корабът, а някъде отвисоко прозвучаха провлечените звуци на устна хармоника и тихите гласове на стражите. Валкур престана да гребе.

Фелисити хвърли бърз поглед назад. Седнал на кърмата, брат ѝ изглеждаше странно нереален. Носеше къносана перука, върху която беше нахлупено кръгло боне с дълги панделки, каквито носеха жените. Скютът му беше покрит със сатенена наметка, която създаваше илюзия за пола, с друга, вълнена наметка беше загърнал раменете си. Той остави греблото настрана, измъкна малък пистолет и го показва на Фелисити, преди да освободи спусъка и да го скрие под наметката. Изглежда я изпитателно изпод полуспуснатите си вежди, после изкрещя с писклив женски глас:

— Ей, вие на кораба! Ахой! Ахой, казвам!

Над релинга изникна глава на моряк. Непознатият изглежда сърдито примитивната лодчица.

— Какво искаш, стара вещице?

— Водя специален гост за капитана — отговори тайнствено Валкур.

— Нашият капитан не си пада по такива жени. Махай се оттук!

— Тази е по-особена — отговори настоятелна Валкур. — Капитанът ви я търси много отдавна. Кажете му, че неговата Фелисити е тук и трябва само да дойде и да си я вземе.

— Не ти вярвам, дърто! Изчезвай оттук!

— Правите грешка и горчиво ще съжалявате, драги. Защо просто не идете при капитана и не пошепнете в ухото му името Фелисити? Ще видите, че веднага ще дотича.

Към мъжа на релинга се присъединиха и други. Тълпата растеше непрекъснато и скоро изпълни цялата широка страна на кораба. Мъжете си шепнеха възбудено, а скоро един от тях забеляза, че ръцете на Фелисити са вързани. Чуха се няколко толкова дръзки забележки, че бузите на младата жена пламнаха. Нима Морган не чува този адски шум? — питаше се отчаяно тя. А може би планът на Валкур щеше да пропадне. Може би Морган изобщо не беше на борда...

Внезапно ирландецът изникна като дух от нищото.

— Какво става тук, страховити синове на Нептун? — изрева ядно той. — Така сте зяпнали, сякаш морето ви е подхвърлило някоя

русалка.

— Дошла е някаква дърта сводница, капитане — съобщи един моряк.

— И води една невероятна жена — прибави ухилено друг. — Е, не е русалка, но старата я е вързала. Изобщо, приготвила я е за щастливеца, който ще откъсне сладкия плод. И този щастливец сте вие!

— Дъртата каза, че малката кукла се казва Фелисити — допълни трети. — Сигурна е, че ще се заинтересувате от нея.

Над релинга се появиха главата и раменете на Морган. Очите му се втрениха в неподвижната женска фигура в лодката.

— О, капитан Макормак — провикна се сладникаво Валкур. — Знаех си, че ви се иска да се сбогувате с Фелисити.

Още преди брат ѝ да е свършил, Фелисити пое дълбоко въздух и изкрещя с все сила:

— Не, Морган, не! Това е капан!

Ръката на Валкур се стрелна като светкавица към лицето ѝ. Силният му удар разлюля малката лодка, Фелисити политна напред и падна в морето с главата надолу. Още докато падаше, чу оглушителен pistolетен изстрел.

Тя потъна дълбоко, въздухът, който бе успяла да поеме в последния момент, изпълни дробовете ѝ, солената вода нахлу в носа ѝ. Направи няколко отчаяни опита да освободи ръцете си, изви ги болезнено, задърпа въжетата с все сила. Кадифената пола залепна за краката ѝ и затрудни движенията им. Платът се напояваше с вода и я теглеше все по-надолу и по-надолу. Ядните мъжки крясъци, тежкото плискане и глухият тътен, които водните вълни носеха към нея, постепенно отслабваха. Знаеше, че в този момент мъжете на „Рейвън“ се катерят по задната страна на бригантината с помощта на абордажни въжета, жадни за богатата плячка. Под закрилата на мрака екипажът на „Гарвана“ се бе промъкнал незабелязано до бригантината и бе изчакал Фелисити и Валкур да отклонят вниманието на моряците.

Ала всичко това не беше действително за нея. Макар и бавно, тя потъваше. Никога не бе помисляла, че ще умре в дълбините на морето, и то за едно толкова подло дело.

Колко време мина, откакто избяга от дома си, за да се плиска в реката с Валкур и приятелите му? Не беше забравила наученото, но

нямаше сила да се задържи във водата с тази тежка рокля. Опитва се да се изправи, зарита с крака, пребори се с мокрите поли и завързаните си ръце и се изтегли нагоре. Напрежението я изтощи до смърт. Имаше чувството, че гърдите ѝ са стегнати с железен обръч, който се опитва да изкара навън въздуха от дробовете ѝ. Краката ѝ тежаха като олово. Светът се превърна в безкраен водовъртеж, от който нямаше измъкване. Колко ли време бе прекарала във водата? Струваше ѝ се, че ако престане да се съпротивлява, ако се остави на вълните, ще почне да диша в морето и ще се слее завинаги със солената вода.

В този миг към нея се плъзна дълга, гъвкава сянка. Водата се раздели на две. Фелисити усети някакво докосване и тялото ѝ се сгърчи от ужас. Само след секунда една здрава, сигурна ръка улови рамото ѝ. Тя я потегли нагоре с главозамайваща скорост и дробовете ѝ шумно изпуснаха дълго задържания дъх.

Главата ѝ изскочи на повърхността. Фелисити пое дълбоко въздух, задави се и започна да кашля. За малко не потъна отново, но две силни ръце се склупиха около кръста ѝ. Тя примигна и отвори очи.

До нея беше Морган. Лицето му беше само неясна ивица в мрака, ухото му беше разкъсано и от раната капеше кръв. Той премести ръцете си надолу и със замах я прехвърли през страничния ръб на малката лодка, която се люлееше на вълните край тях. Само за миг очите му се втренчиха изпитателно в лицето ѝ. После, очевидно доволен от видяното, той грабна веслото и с мощен замах насочи крехкия плавателен съд право към въжената стълбичка, която висеше от борда на „Черния жребец“. Още докато се изкачваше по хлъзгавите стъпала, от палубата проехтяха жални викове:

— Милост! Милост!

Трясъкът на мускетите замлъкна, съскането на шпагите също престана. Морган прескочи парапета и изчезна. Чу се мъжки глас, който изкрещя някакво предупреждение, и след това всичко утихна.

Фелисити остана да лежи в лодката с широко разтворени от ужас очи. Взряна в обсипаното със звезди небе, тя не смееше дори да диша. Не усещаше облекчение, че се е отървала жива. Истината беше повече от очевидна: Морган пожертва кораба си, за да я спаси. Без водача си хората му бяха побързали да сложат оръжие и „Блек Стелиън“ се предаде на врага. Но дали обещаната от пиратите милост важеше и за капитана на кораба?

Най-после капитан Боном дойде да я вземе. Устата му бълваха звучни френски проклетия, докато прерязваше въжетата и издърпваше лодката по-близо до въжената стълба, за да намери опора на крака си. Помогна ѝ да се качи по хлъзгавите стъпала и се покатери след нея с придобита от годините сръчност. Изскочи на палубата и побърза да я подкрепи, за да не се строполи на мокрите дъски.

Битката беше свършила. Чуваха се стонове на ранени, но иначе всичко беше тихо. Не беше трудно да се разбере кои са победителите, дори ако Фелисити не го знаеше от самото начало. Моряците на „Рейвън“ бяха въоръжени, пиратите от „Блек Стелиън“ стояха с голи ръце. А бившият господар на бригантината лежеше на палубата недалеч от Фелисити, разперил ръце, все още стиснал в десница дългата си сабя, с окървавен тил, сякаш го бяха нападнали изотзад.

Валкур се надигна от котвения рудан, където седеше и излезе напред. Изглежда Фелисити с израз на мрачно задоволство и заговори бавно и отмерено:

— Мисля, че вече сме в пълен състав и е време да започваме. Някой ще бъде ли така добър да излее кофа вода върху главата на добрия капитан Макормак?

Фелисити усети как коленете ѝ омекнаха и приседна безпомощно на едно руло въжета. От роклята и косите ѝ капеше вода и се стичаше по палубата. Там, където се срещаше с кървава следа, се оцветяваше в розово. Кръв. Кръвта на Морган. Без да усеща какво прави, младата жена започна да разтърква китките си, после отмести поглед от неподвижната фигура върху дъските и се взря в белязаното от шарката лице на осиновения си брат.

Един моряк изля кофа вода върху проснатия на палубата мъж и го побутна с шпагата си.

— Ставай, куче, чака те заслужено наказание. Дръж се достойно, доколкото можеш.

Фелисити изглежда въпросително капитан Боном, но французинът избягна погледа ѝ.

Морган се подпря на лакът и разтърси глава в безполезен опит да проясни разума си. Погледна към Валкур, после към двата екипажа, събрани от двете страни на палубата. Накрая вдигна очи към Фелисити.

— Дръжте го! — заповяда кратко Валкур. — Завържете го за мачтата и да видим какво ще каже, като усети милувката на камшика.

Ужасяващият камшик с девет опашки, с който бичуваха провинилите се моряци. Той оставяше червени ивици по гърба, но можеше ѝ да разкъса плътта до костите, в зависимост от силата, умението и настроението на палача, който го размахваше. Фелисити скочи с разширени от ужас очи. Валкур невъзмутимо размахва кожения камшик, състоящ се от девет здрави опашки, набодени с железни и стъклени шипове, които разкъсваха кожата.

Група яки мъже изправиха Морган на крака и го помъкнаха към главната мачта. Извиха ръцете му и ги завързаха с намазано с катран въже, после разкъсаха ризата му и разголиха обсипаната с белези тъмна кожа на гърба.

— Май това няма да е първата му среща с камшика. Момъкът знае какво го очаква и това прави работата още по-интересна — Валкур се ухили и окачи камшика на ръката си. Сплетените кожени ленти се разстлаха върху палубата и зашумоляха по дъските, докато той крачеше, без да бърза, към главната мачта.

— Не — пошепна Фелисити и пристъпи към него. — Не!

Валкур я изгледа злобно и избухна в смях. После вдигна ръка и отново я спусна с доволно ръмжене. Камшикът изплющя във въздуха и се стовари с все сила върху гърба на Морган.

Тежките въжета се впиха дълбоко в кожата. Морган се вцепени от болка, главата му политна назад. От раните бликна кръв и скоро по гърба му потекоха вадички.

— Не! Чакай! — изпищя Фелисити и се обърна гневно към капитан Боном. — Това ли е вашата представа за справедливост? Как ще оправдаете днешното деяние с прехвалените правила за поведение на пиратите? Чух как екипажът на „Блек Стелиън“ извика за милост, а това означава, че сте длъжни да проявите великодушие. Нима милостта не се простира и върху капитана?

— Мюра е квартирмайстер. Негово право е да накаже провинилия се с бичуване — лицето на капитана беше бледо. Глухите му думи бяха придружени от второ изплющяване на камшика.

— Право ли? Само защото иска да си отмъсти? Мога да се закълна в това! Валкур е обладан от жажда за отмъщение!

— Не знам дали... — започна объркано капитанът.

Фелисити хвърли бързо поглед към екипажа, после се обърна към Валкур, който невъзмутимо оправяше заплелите се краища на камшика. Нещо просветна в ума ѝ и макар че то беше последния, отчаян шанс, тя побърза да се възползва от него и думите избликнаха като поток от устата ѝ.

— Вие казахте, че на всеки пленен екипаж се дава възможност да се присъедини към вас. Мисля, че никой от присъстващите тук мъже не е толкова луд, че да отклони предложението, особено капитанът, който е добре запознат със законите на морето. А членовете на екипажа решават неразбирателствата помежду си на сушата с шпага и пистолет. Така гласят правилата, нали?

— Права сте.

— Е, защо не взехте предвид това правило? Защо на квартирмайстера да е позволено да наложи със сила авторитета си и да се възползва от предимства, които се отказват на другите? Защо имате по-различно отношение към него?

— Права сте, мадмоазел, но...

— Вие сте капитанът! — изкрещя Фелисити, защото в този миг камшикът отново изплющя и шумното, накъсано издишване на Морган издаде непоносимата болка от удара. — Заповядайте му да престане! Той трябва да се подчинява на пиратските правила, както им се подчиняват всички останали!

Мъжете започнаха да мърморят неспокойно. Повечето бяха втренчили жаден поглед във Фелисити. Мократа рокля разкриваше привлекателните извивки на тялото ѝ. Деколтетото се беше опънало почти до розовите връхчета на гърдите ѝ. Моряците и без това не обичаха Мюра, защото беше вечно недоволен и капризен, а младият Франсоа, който чудодейно се бе превърнал в полуудавена русалка, имаше право да протестира, макар че всъщност нямаше какво да търси сред тях. Екипажът на „Блек Стелиън“ стоеше с мрачни лица и стиснати юмруци, десетки чифтове очи бяха устремени в разголения гръб на капитана. Смаяна, Фелисити откри между пиратите лейтенант Хуан Себастиан Унзага.

Само Валкур, който беше съсредоточил цялото си внимание върху безпомощния мъж на мачтата, сякаш не забелязваше какво става зад гърба му.

— Спри! — изкрещя капитан Боном и закрачи тежко към Валкур. Вдигна ръка, улови камшика и го изтръгна от ръцете на офицера си.

От гърлата на мъжете се изтръгна облекчена въздишка, Фелисити изгледа смаяно треперещите си ръце и тъй като не успя да се овладее, ги скри зад гърба си.

Френският капитан вдигна глава и огледа двата неприятелски екипажа.

— Онова, което каза Франсоа — тоест красивата мадмоазел — е вярно. Една лична вражда не се урежда така. Слезте на брега и си свършете работата по обичайния начин.

— Вие сте идиот! — изсъска ядно Валкур. — Защо я послушахте? Какво знае тя? Върнете ми камшика и ме оставете да продължа.

Лицето на френския капитан се превърна в каменна маска. Гласът му прозвуча заплашително тихо:

— Вие ме нарекохте идиот, мосю. Мен, Жак Боном, капитана на „Рейвън“.

— Съжалявам... Тази дума просто се изплъзна от устата ми — побърза да се поправи Валкур, осъзнал сериозността на ситуацията. — Поднасям ви извиненията си. Но разбирате ли, просто не си струва да се бия с този Морган Макормак като с равен!

— Така ли? Не съм съгласен с вас, Мюра — отговори с дрезгав глас капитанът. — Тук става въпрос за живота на един мъж, и то какъв мъж! Преди няколко години той беше един от най-прочутите пирати, които кръстосваха с успех световните морета. За всички нас ще бъде безкрайно удоволствие да наблюдаваме двубоя помежду ви, все едно от какъв род е враждата ви — капитанът хвърли бърз поглед към Морган, после към Фелисити и отново се обърна към Валкур.

Очите на Валкур Мюра бяха приковани в мъжа на мачтата. Проницателният му поглед обхождаше окървавените рамена, мократа, залепнала от кръвта коса, бледото лице, белязано от преживяната болка. Внезапно от гърдите му се изтръгна тих смях.

— Оттеглям възражението си — заяви равнодушно той. — Най-добре е да продължим урока с пистолети и абордажни ножове. Веднъж вече кръстосахме шпаги в нощния мрак. Крайно време е да уредим окончателно малкото си неразбирателство.

Естествено, той беше разбрал какви предимства ще има в една такава борба. По лицето на Морган имаше следи от барут, ухото му беше разкъсано, беше изтощен от усилията да извади Фелисити от морето. На тила му зееше рана, която го бе свалила в безсъзнание на палубата, а безмилостните удари на камшика бяха оставили дълбоки следи по гърба му. След толкова силно напрежение, след тази голяма загуба на кръв, нима можеше да бъде равностоеен противник в дуел с пистолети и ножове? Фелисити разбра, че с намесата си е осъдила Морган на смърт почти толкова сигурно, колкото ако беше допуснала бичуването да продължи до неизбежния край.

Френският капитан също разбра това.

— Няма причина да бързаме толкова — проговори със смръщено чело той. — Ранното утро е също толкова подходящо за дуел, колкото и нощта.

— В правилата не пише нищо подобно — отговори Валкур, извади от джоба си парфюмирана кърпичка и изтри кръвта на Морган от ръцете си. — Не е нужно да чакаме. Колкото по-бързо уредим този въпрос, толкова по-добре.

Той имаше право — Фелисити видя отговора в лицето на капитан Боном, още преди да е кимнал в знак на съгласие. Силният, красив някога французин се обърна рязко към моряците си и им нареди да отвържат ръцете на Морган.

Този път двамата мъже не се срещнаха в пълен мрак. Един-единствен фенер, защитен от вятъра с метална решетка, осветяваше равния бряг, където трябваше да се състои двубоят. Жълтата светлина превръщаше пясъка в златен прах и проникваше чак до сенките в края на палмовата горичка. Морските вълни се разбиваха с глух тътен в брега, плъзгаха се нагоре по плажа и се оттегляха с лек шум, без да са достигнали осветената ивица.

Една лодка ги докара до този усамотен бряг. Един моряк изми раните на Морган със солена вода, пъкна в ръцете му бутилка ром и му даде чиста риза. По пътя към брега косата му беше изсъхнала и падаше на ръждиви вълни покрай лицето, му. Той стоеше в единия край на малкия плаж и макар че устните му бяха посивели и потръпваха, погледът му беше ясен и внимателен. Нарочно не поглеждаше към мястото, където бе застанала Фелисити.

Младата жена изобщо не усещаше хладния нощен вятър, който развяваше влажната кадифена рокля. Вътрешностите ѝ бяха замръзнали. Времето сякаш беше спряло. Видя Валкур да смърка щипка енфие, видя приклеknалия пред ковчежето с пистолетите капитан Боном, който измерваше тежестта им, чу съскането на фенера и усети мириса на горещата китова мас. Палмите се полюляваха от вятъра, вълните се плискаха в кила на лодката. Мъжете, които бяха гребали дотук, тихо си шепнеха. Скоро от мрака изникна още една лодка. Очевидно моряците бяха решили, че не бива да пропускат това многообещаващо представление.

Усещаше се, че мъжете никак не са съгласни с присъствието ѝ. Без съмнение, мяха, че няма право да стои сред тях, но тя в никакъв случай нямаше да се оттегли. Кой знае по каква причина, Валкур я бе подкрепил. И сега я наблюдаваше със скрито задоволство и следа от нетърпение.

Капитан Боном не изчака пристигането на публиката, а с широк жест повика при себе си двамата мъже. Подаде им обкованите със сребро пистолети с дръжката напред и ги постави с гръб един към друг. И двамата имаха опит и знаеха какво трябва да правят. Вдигнаха дулата и закрачиха към двата срещуположни края на плажа, докато френският капитан броеше стъпките на висок глас.

С отмерени крачки двамата мъже се отдалечаваха един от друг. Вятърът гонеше сухия пясък, който се вдигаше изпод краката им, и го запращаше към морето. Бяха преброени шест, седем, осем крачки, докато мъжете се отдалечиха достатъчно един от друг. Между тях трябваше да има не по-малко от шестнадесет стъпки. Двадесет стъпки. Двамата спряха, прилични на тъмни статуи, осветени от трепкащото пламъче на фенера. Вятърът спря, макар и само за миг. Всичко утихна.

— Огън!

Мъжете се извърнаха като светкавици, сведоха дулата и натиснаха спусъка, без да си дават труд да се прицелят. В никакъв случай не биваше да позволят да бъдат простреляни в ръката и оръжието да отхвъркне надалеч. Пистолетът на Валкур изплю огън и дим. Куршумът отлетя далеч и се заби със съскане в едно дърво. Оръжието на Морган изпусна искри, но не стреля.

От гърлото на капитана се изтръгна тихо проклетие.

— Един неточен изстрел и една засечка. Господата ще продължат с абордажни ножове.

Тези ножове приличаха на примки за ловене на елени, остриетата им бяха извити като на ятагани и само едната страна беше остра. Моряците предпочитаха това оръжие пред правата, двустранно наточена шпага. Мъжете вдигнаха ножовете в знак на поздрав и синкавите острия проблеснаха в мрака. После пристъпиха един към друг. Валкур се хвърли напред и нападна пръв.

Морган парира удара му, отстъпи малко назад, посрещна умело съскащото острие, завъртя се и светкавично контрира. Изненадващата ловкост на противника отрезви малко Валкур и разтегнатите му в широка усмивка устни се прибраха. Двата започнаха да се обикалят предпазливо, ножовете се сблъскаха с рязък шум, съскаха и пееха като лумнали пламъци.

По лицето на Валкур изби пот. Той наблюдаваше внимателно противника си, очаквайки признаци на слабост, и за да го измори още повече, прилагаше всички финтове, които знаеше. Морган оставаше невъзмутим, бдителен, втурваше се напред и се оттегляше с гъвкавостта на котка. Китката му беше спокойна, движеше се уверено, отразяваше всички нападения на Валкур, доказвайки отлично владение на фехтоваческото изкуство за защита.

Скоро по лицето на Валкур избиха гневни петна. На няколко пъти прояви дързост, стрелна се напред и бързо се оттегли, за да подлъже противника си да се впусне в атака. Мъжете стъпваха уверено по равния плаж, обутите им в ботуши крака не затъваха в пясъка, ножовете свистяха и се сблъскаха отново и отново, огрени от светлината на фенера. И двамата дишаха тежко, на тласъци.

Внезапно Валкур се отпусна на коляно и ножът му се стрелна напред като светкавица. Морган се извърна настрана, направи огромен скок напред и парира опасния удар в последния момент. Ножовете се срещнаха с оглушително съскане, ефесите се удариха и иззвъняха като камбани. Двата мъже се озоваха съвсем близо един до друг, лице в лице, очи в очи.

— Е, колко струва отмъщението? — попита със спокоен, ясен глас Морган. В тона му звучеше неприкрита подигравка. Той издърпа оръжието си, отскочи настрана и изправи гръб. Ала ръждивите петна

по ризата му бяха станали по-тъмни, разширяваха се и преливаха едно в друго.

Нападенията на Валкур зачестиха. Пролича, че той е решен да сваля противника си с бързи, последователни, трудно различими удари. Той прилагаше всеки трик, всеки номер, научен от своя *maitre d'armes* — най-добрия учител по фехтовка в Ню Орлиънс. Ножът му се извиваше като змия, разсичаше въздуха, оставяше след себе си блестяща следа — същинска вихрушка, заплашваща със смърт замаяния противник.

Този метод изискваше твърде много напрежение и Валкур не издържа дълго. Минаха пет минути. Десет. Морган беше като призрак, който не можеше да бъде докоснат, камо ли надвит. Той отразяваше всеки изкусен удар, всеки хитър ход със съответното защитно движение и макар че по лицето му се стичаше пот и дъхът му излизаше на пресекулки от пресъхналото гърло, продължаваше да пази силите си и да предотвратява бесните удари на Валкур, без да им отговаря. Цялото му внимание беше съсредоточено върху блещукащото острие на противниковия нож. Мозъкът му, не по-малко подвижен от мускулите, направляваше движенията му с бързина и точност, които скоро можеха да се превърнат в смъртоносно оръжие. Никой не разбра колко много му пречеха раните. Всички присъстващи останаха с впечатление, че той просто се сдържа, че овладява импулса за нападение, очаквайки благоприятния миг.

Очите на Фелисити пареха от болка. Без да смее дори да мигне, тя наблюдаваше нощния двубой. Имаше чувството, че скоро ще се задуши, че гърдите ѝ не са способни да поемат и глътчица въздух. Някъде далеч, в едно тъмно ъгълче на съзнанието ѝ, растеше възхищението от тази невероятно прецизна и красива борба на живот и смърт, но тя не смееше да допусне в главата си такава абсурдна мисъл. Нахлуващият в сърцето ѝ мрачен ужас заплашваше да разкъса безчувствената обвивка, с която се бе загърнала. Звънтенето на ножовете разкъсваше вътрешностите ѝ.

През изминалия четвърт час никой от мъжете не се беше помръднал от мястото си. Закъснелите стояха до коленете във вода.

Морган се препъна. Изглеждаше уморен, лицето му ставаше все по-бледо, ризата му лепнеше от пот и кръв. Коланът на панталона му

също се напои с кръв. Вече не парираше така сигурно, както по-рано. Макар и бавно, започна да отстъпва назад.

Жълто-кафявите очи на Валкур заблестяха със злобно задоволство. Той удвои усилията си и уверено подкара противника си към грижливо избраната цел. Тя се намираше в края на полезрението му и блещукаше в черен лак — ковчежето за пистолети, оставено в сянката на лодката.

Фелисити разбра какво става и направи крачка напред, за да предотврати катастрофата. После обезкуражено отпусна ръка. Сигурно щеше да бъде фатално, ако отклонеше вниманието на Морган, макар и само за миг. Някои от обрулените от вятъра мъжки лица около нея също изразиха безпокойство. Екипажът беше проумял дяволското намерение на Валкур. Всъщност, можеше да се очаква, че човек като него ще прибегне до мръсни трикове и ще наруши джентълменските правила на двубоя, за да отстрани омразния си противник. Разчитаха обаче, че мъжът, проявил достатъчно ловкост да опази кожата си дори от драскотина, ще знае и този път да се справи с опасната ситуация.

Дали Морган знаеше? Той избягваше все по-трудно свистящото острие на ножа и политаше назад като лист, понесен от вихъра. Изглеждаше сломен, силите му отслабваха с всеки изминал миг. Десницата му едва стискаше тежкия абордажен нож. Токът му настъпи гладката повърхност на ковчежето, той се подхлъзна и се строполи с цялата си дължина на пясъка.

От гърлото на Валкур се изтръгна дрезгав вик. Той се хвърли напред, съсредоточавайки цялата си сила в смъртоносното стоманено острие. Само след миг ножът щеше да прониже сърцето на Морган.

В последния миг ударът бе отразен! Макар и полумъртъв от изтощение, Морган беше готов и очакваше коварното нападение.

Той се подпря на едната си ръка и светкавично скочи на крака. Измъкна ножа изпод тялото си и посрещна острието на противника си. Сблъсъкът беше толкова силен, че от стоманата изхвърчаха искри. Морган замахна с ножа си със скоростта на мълния и в подходящия момент се приведе напред. Ударът на Валкур беше отразен. Тежкия абордажен нож излетя от ръката му и се заби с оглушително свистене във влажния пясък.

Гъвкав, по някакъв чудодееен начин възвърнал силите си, Морган се изправи и насочи острието на ножа си право в гърдите на победения

враг. При това погледна смаяното, невярващо лице на противника си и спокойно проговори:

— Доколкото разбирам, победата е моя. Ето какво е наказанието, когато човек не пресметне добре силите си.

Валкур не смееше да мръдне. Само горящият му поглед потърси лицето на Фелисити.

Френският капитан излезе напред и наруши възцарилата се тишина.

— След като той не желае, аз потвърждавам победата ви, капитан Макормак. Нека свършим с тази работа, mon ami!

Морган погледна над рамото на капитана и смарагдовозелените му очи се втренчиха с почти физическа настойчивост в очите на Фелисити. След миг отново се обърна към противника си.

— Това ли е крайт на живота ви, Мюра, или ще помолите за милост в името на сестра си, за да сложим край на двубоя?

Да приеме милост от ръцете на мъжа, когото мразеше от дъното на душата си, беше недопустимо унижение, но Валкур се възползва от шанса, без да се поколебае нито миг.

— Милост! — изграчи той.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Двете лодки потеглиха обратно към „Блек Стелиън“. В едната, където седяха капитанът, Фелисити и Валкур, цареше потискащо мълчание. От другата долитаха развеселени крясъци и нецензурни думички, с които пиратите поздравяваха седналия между тях Морган. Те обсъждаха подробностите на борбата, припомняха си други подобни двубои, сравняваха участниците с най-известните фехтовачи на епохата.

Фелисити седеше на пейката с изправен гръб и преплетени в скута ръце и се опитваше да не мисли за бъдещето. Когато корпусът на бригантината изникна пред тях, тя осъзна, че там няма място за нея. Даже ако правилото, което забраняваше допускането на жени на борда, не съществуваше, не ѝ оставаше нищо друго, освен да сподели една каюта с Валкур, а това беше най-лошото, което можеше да ѝ се случи, особено след трагичната смърт на Ашанти.

Тя се обърна към капитана, стараейки се гласът и да звучи равнодушно:

— Съжалявам, капитан Боном, но трябва да ви помоля да ме отведете обратно на брега.

— Сега, посред нощ? Нима смятате, че съм способен на такава бездушна постъпка?

— Припомнете си пиратското правило за жените...

— И друг път се е случвало да го пренебрегнем. Не е толкова трагично, че ще повторим грешката си.

— Но аз просто няма къде да спя — възрази твърдо тя.

— Не се тревожете, скъпа, все ще намерим нещо подходящо.

Гребците нямаха намерение да обърнат лодката, без да им бъде дадена конкретна заповед. Те вече завиваха, за да минат по дългата страна на кораба. Фелисити се огледа смутено. Защо капитанът беше толкова мек с нея?

— Аз... Благодаря ви — промълви тихо тя.

— Mais non. Ние... ние сме приятели, нали? — засмя се французинът, протегна ръка и весело я потупа по рамото.

— Да, разбира се — отговори объркано Фелисити и се отдръпна.

— Вие сте премръзнала, chérie, и все още сте облечена в роклята, с която паднахте в морето. Глупаво постъпихме, че не ви изчакахме да се преоблечете. Дано имаме късмет да не се разболеете! Тропическата треска е много коварна болест.

— Сигурна съм, че ще се възстановя бързо. Косата ми е почти суха — мъжът притисна ръката ѝ в своята, без да обръща внимание на съпротивата ѝ.

Веднага щом се качи на борда, капитанът даде нареждане да приготвят на Фелисити гореща баня в голямата медна вана, която се намираше в капитанската каюта. Фелисити насапуниса тялото си с калъп домашен сапун, после изми и косата си. Изплакна се, разстла къдриците си извън ръба на ваната и се отпусна със затворени очи в топлата вода.

Моряците бяха заети да изпълняват заповедите на капитана. Костенурките, с които бяха натоварили брига, бяха пренесени на големия кораб, а докато чакаше да се стопли водата, Фелисити бе открила в каютата на втория офицер и вързопчето с роклите си.

„Рейвън“ беше изпълнил предназначението си и без съмнение щеше да бъде продаден. Във времена като тези един кораб беше твърде ценно имущество, за да го изоставят просто така.

Как се промениха нещата! Кой би помислил, че Морган, железният поддръжник на испанския режим, очакващ с нетърпение да получи земя и да заживее като почтен гражданин в новата колония на крал Карлос, отново ще се върне към пиратския занаят? Какво ли беше станало, за да обърне така съдбата му? Фелисити би дала много, за да го узнае.

Кой можеше да предвиди, че тя ще се зарадва на победата на Морган и поражението на Валкур?

Животът беше наистина странно нещо. Хората се променяха за една нощ — или просто се променяше начинът, по който другите гледаха на тях?

Водата във ваната се вдигаше и спускаше заедно с полюляващия се върху вълните кораб. По някое време прозвуча силен трясък, като от експлозия, и надигналата се във ваната голяма вълна се удари в

гърлото на Фелисити, преля през ръба и се плисна обратно в коленете ѝ. Фелисити седна и стреснато се огледа. След малко разбра, че причината за експлозията е голямото платно на бригантината, което се бе напълнило с въздух и се бе издуло със силно плющение. „Блек Стелиън“ вдигаше платна и се готвеше да тръгне отново на път.

Фелисити излезе от ваната и отпи глътка ром.

Още докато размисляше дали да се напъха отново в мъжките дрехи или да облече някоя от роклите си, тя взе дървения гребен и започна да разресва разбъркалата си коса. В този миг забеляза шпагата на Морган, окачена на един стол и озадачено смръщи чело. Дали капитанът беше проявил учтивост и му беше върнал оръжието, или кодексът на честта изискваше шпагата на низвергнатия капитан да бъде дадена на победителя?

Младата жена се обърна и отиде при закрепения за пода сандък: Капакът се вдигна лесно, защото пантите бяха добре смазани. Вътре бяха дрехите на Морган — ризи, връзки, някогашната му униформа, панталон и жакет в синьо и кафяво.

Това решаваше въпроса. Щеше да си избере чиста риза от сандъка и да се върне отново към ролята на млад мъж със старите си панталони. Това вече не можеше да заблуди никого, но беше по-подходящо за борда на един пиратски кораб — и за току-що взетото категорично решение. Вече нямаше да играе ролята на безпомощна жена, принудена от злощастно стеклите се обстоятелства да се примири със съдбата си. От днес нататък щеше да се грижи сама за сигурността си. Никога вече нямаше да позволи някой да ръководи живота ѝ. Тя беше сама, необвързана и не дължеше никому нито вяност, нито лоялност. Щеше да се бори както срещу неблагоприятните обстоятелства, така и срещу заплахите от страна на превъзхождащите я мъжки сили, и никога вече нямаше да позволи да я превърнат в домакиня, Пепеляшка или играчка в ръцете на който и да било мъж.

Вратата на каютата се отвори. Влезе Валкур. Фелисити затвори капака на сандъка и се обърна към него, стараяйки се да се овладее. Мъжът я наблюдаваше със злобно присвити очи. Устата му миришеше на ром.

— Така си и мислех — проговори злобно той. — Знаех си, че ще те намеря тук. Естествено е да се присъединиш към победителя, който

и да е той. Ти си част от плячката.

— Какво търсиш тук? — попита рязко Фелисити.

— Не помниш ли, че трябва да уредим един много важен въпрос?

— Това свърши — отговори твърдо Фелисити. — Ти омърси спомена за детството ни и ме накара да съжалявам, че татко е имал глупостта да те признае за свой син. Никога повече няма да разговарям с теб. А ако посмееш да ме докоснеш, знай, че горчиво ще съжаляваш.

— Силни думи, *ma chere*. Сигурна ли си, че ще съумееш да ги превърнеш в действителност? Е, онзи ирландец се оказа добър фехтовач и ме победи, но с теб все някак ще успея да се справя. Отдавна чакам мига, когато ще те подчиня на волята си.

— Отдавна? — изгледа го смаяно Фелисити. — За какво говориш?

— Спомняш ли си как веднъж — ти беше на осем години, малката ми, а аз с десет години по-голям от теб — та спомняш ли си как веднъж ми избяга и се скри в един шкаф? Вмъкнах се при теб в тъмното и си позволих някои много сладки волности. А ти се извиваше като змийче в ръцете ми и се мъчеше да се освободиш. Не направих нищо, което да те нарани, но ми беше изключително приятно, уверявам те. А ти каза на майката на Ашанти и онази проклета негърка започна да те пази като орлица малкото си. Ето, оттогава чакам да станеш моя.

Внезапно Фелисити си припомни случилото се. Как можа да го забрави? Вероятно като акт на самозащита. Ужасът, който изпита от този засрамващ спомен, беше също толкова болезнен, колкото някогашния, когато не беше разбрала случилото се и само се бе уплашила.

— Знаеш ли, радвам се, че Ашанти ти даде отровни билки — промълви с отвращение тя.

— Даже ако това ѝ струваше живота?

Фелисити втренчи очи в лицето му, малко уплашена, но по-скоро учудена, че брат ѝ признава вината си.

— Ти? Ти си извършил с нея всички онези отвратителни неща?

— Отдавна ме предизвикваше да го сторя.

Осиновеният ѝ брат не беше човек, той беше звяр. Без душа, без скрупули. Неговите желания, неговата похот, неговите потребности

бяха единственото, което го интересувахе.

— Излез оттук — проговори безизразно тя.

— О, не, в никакъв случай — отговори Валкур и бавно тръгна към нея. — Тази вечер ме предаде, като се опита да измолиш милост за любимия си Морган. Ти си виновна, че го освободиха от мачтата и му дадоха възможност да ме победи с абордажния си нож. Заради теб бях победен, само заради теб, за първи път в живота си. Победите на дуел бяха единствената ми гордост.

— А какво ще кажеш за нощта, когато Морган прогони не само теб, но и приятелчетата ти като жалки улични псета? — попита саркастично Фелисити. Нямаше да се уплаши от него, дори ако се нахвърлеше да я бие.

— Моите собствени хора ми се изпречиха на пътя, тези жалки глупаци! Единият ме сметна за ирландеца и трябваше да го понижа. Не обичам да си спомням онази нощ. Нека да не говорим повече за нея.

— Защо не? — подигра му се Фелисити. — Защото не искаш да признаеш, че Морган е по-добрият от двама ви, нали?

Още преди да беше свършила, Валкур замахна и я удари през устата. Тя успя в последния момент да извие главата си встрани и въпреки това усети вкуса на кръвта по одраните си устни. В сърцето ѝ се надигна необуздан гняв. Пред очите ѝ се спусна червена пелена. Без да помисли нито за миг, тя отговори на удара.

Мъжът изръмжа като ранен звяр и посегна към гърлото ѝ. Фелисити се приведе и се изплъзна изпод протегнатата му ръка. Все пак той успя да се извърне, сграбчи я през кръста и я метна като чувал на пода.

Прониза я остра болка, но това не ѝ попречи да го изрита с все сила в слабините. Валкур изрева и я пусна, Фелисити се изви настрана, за да не може да я стигне, сви крака под себе си и се изправи на колене. Валкур посегна слепешком, улови широката ѝ риза и силно я дръпна към себе си.

Този път нямаше спасение. Затова Фелисити се обърна с лице към врага си и светкавично премина в атака. Острите ѝ нокти одраха лицето му. Двата палеца се забиха в очите му и Валкур изкрещя от болка. Забравил всичко около себе си, той замахна и заби юмрук в гърдите ѝ. Фелисити се олюля и се удари в пълната вана, увеличавайки го

след себе си. Двамата се подхлъзнаха на мокрите дъски и Фелисити се строполи по гръб на пода. Валкур се стовари върху нея с цялата си тежест. Гневът експлодира. Всяко движение, дори дишането ѝ причиняваше непоносима болка. Пръстите ѝ се склупчиха в корав юмрук и се забиха в гърлото му. Мъжът се задави, изкашля се, ала не я пусна. Ръката му се склупчи около гърдата ѝ и я стисна с такава сила, че Фелисити изпищя от болка. Валкур изви другата ѝ ръка, зарови я в косата ѝ и дръпна с все сила меките къдрици. Фелисити затвори очи, усетила първите признаци на настъпващия припадък.

Събра последните си сили, стисна зъби и се надигна, за да отърси тежестта му от тялото си. После се сви на кълбо и го изрита. Валкур се отдръпна, за да предпази слабните си, и краката ѝ улупчиха стомаха му. Мъжът се сгърчи от болка и пусна жертвата си. Фелисити се освободи от ръцете му, блъсна го и запълзя по-далеч от него. Лакътят ѝ закачи шпагата на Морган, която издрънча на пода. Без да се бави нито миг, тя посегна и здраво я стисна. Извади я от ножницата и скочи на крака.

Валкур също се надигна. Очите му бяха кървясали, лицето разкривено от болка и неутолена похот. Застана на крака и се олюля. Без да го е грижа за насочената към корема му шпага, отново се нахвърли върху нея.

Фелисити си пое дъх и отстъпи крачка назад.

— Стой на мястото си. Аз не съм Морган и не виждам причина да не пусна в употреба тази шпага.

— Хайде де, какво чакаш! — изрева дрезгаво мъжът, направи огромен скок към нея и посегна с голи ръце към острия връх.

Това беше грешка. Фелисити отскочи назад и преряза пръстите му чак до кокалчетата. После сведе шпагата и приклезна, готова да я забие в сърцето му.

Най-после Валкур проумя, че жената насреща му говори сериозно и понечи да отскочи настрана. В този миг шпагата проникна в корема му, прободe го и излезе на гърба му.

Валкур изгледа невярващо оръжието, забито в корема му до дръжката, и нададе пронизителен вик за помощ, който отекна в стените на каютата.

Вратата се разтвори с трясък. Морган врълхлетя като хала, стиснал абордажния нож. Зад него тичаше капитан Боном.

Като видя какво е станало, Морган спря и на лицето му се изписа доволна усмивка. Валкур спря да пищи и падна на колене, притиснал с ръце корема си. Капитанът се поколеба, после пристъпи напред.

— Моите поздравления, мадмоазел. Проявили сте завидно самообладание. За съжаление правилата забраняват да се пролива кръв на борда на кораба. Принуден съм да ви помоля да ми предадете шпагата си.

Нямаше смисъл да се противи. Фелисити сведе глава и му връчи оръжието си.

Валкур изруга и поиска раната му веднага да бъде превързана. Морган и капитанът го вдигнаха от пода и го положиха на долната койка. Дупките на корема и гърба бяха затворени с натопени в ром топки памук и превързани много стегнато. По някое време проклятията и крясъците му престанаха, защото изпадна в безсъзнание.

Най-после двамата мъже го предоставиха на грижите на юнгата и отидоха при Фелисити.

— Бедният Мюра — въздъхна капитан Боном. — Не му е лесно с жените. Първо вашата камериерка го напои с някаква дяволска отвара, сега пък вие го украсихте с дупка в корема.

— Аз не съм му жена — възрази рязко Фелисити.

— Радвам се да го чуя. А и не мога да си представя, че онова, което видях току-що, е било израз на привързаност. Но ми се струва, че умението ви да си служите с шпагата може да ни докара неприятности.

— Защо смятате така? — Фелисити се обърна скришом към Морган, който ги наблюдаваше с подчертано безизразен поглед.

— Раненият се е настанил в каютата ми и не бива да го местим. А аз нямах никакво намерение да споделям каютата си с вас, Мюра и юнгата.

— Аз дори не подозирах, че ще споделя вашата каюта, капитане.

— Така ли? Но това е единственото разрешение на въпроса. Не можете да спите при мъжете на палубата, нали? Те ще се изпобият помежду си. Може да ви се стори неприятно, но нямате друг изход, освен да се поставите под защитата на мъж, който ще съумее да защити плячката си.

— И смятате, че този мъж сте вие? — попита остро Фелисити, разгневена, че отново се опитват да я подчинят на мъжката воля.

— Защо не? Аз съм по-добър от повечето мъже на борда и досега късметът не ме е изоставял.

— Знаехте, че ще стане така, когато не ми позволихте да се върна на брега, нали? — Фелисити не можеше да сдържа гнева си.

— Може би, но ви уверявам, че щеше да бъде много по-зле, ако се бяхте върнала сама в онова свърталище на порока. Моля ви, та petite, бъдете разумна. Примирете се със съдбата си, ако не сте в състояние да ѝ се радвате. Знаете, че нямате друг избор.

— Разбира се, че има.

Фелисити и французинът се обърнаха към Морган, който най-после беше проговорил, тя с неприятни тръпки в сърцето, капитанът изненадан и ядосан.

— Какво искате да кажете? — попита гневно капитанът.

— Доколкото си спомням, само преди минути вашите и моите хора ме избраха за навигационен офицер?

— Така е — призна мрачно французинът.

— Следователно като офицер, който по ранг стои само след вас и квартирмайстера, аз имам правото да получа кабината до вашата.

— Това е вярно — отвърна капитанът и лицето му потъмня.

— Значи мадмоазел Фелисити може да се подслони и в моята кабина.

— Не! — извика гневно младата жена.

Двамата мъже изобщо не ѝ обърнаха внимание. Кафявите очи на капитана изразяваха подозрение.

— Защо я наричате Фелисити? Познавате ли се?

— Няма да ида при него — пошепна едва чуто Фелисити.

— Да — отговори Морган и впи очи в лицето на другия мъж. — Познавам я... много добре.

— Така си и мислех — въздъхна уморено капитанът. — Всъщност, разбрах го още когато рискувахте кораба си, за да я спасите от удавяне, а след това тя употреби цялото си красноречие, за да ви освободи от бичуването, което Мюра вършеше с такова удоволствие. Доколкото разбирам, вие сте готов да защитавате собствеността си?

— Разбира се — отговори твърдо Морган.

— Разбира се — въздъхна отново капитанът. — Аз познавам възможностите си. Мога да премеря сили с всеки мъж, но нямам никакво намерение да се бия с дявол като Мюра, нито пък с човек като вас, който се сражава като самия Свети Михаил, личния защитник на воините. Дамата е ваша.

— Не бива да правите това! — извика отчаяно Фелисити.

Френският капитан се обърна към нея.

— Станалото станало, *ma petite*. Правя го за вашето удобство и сигурност, отчасти и за моето собствено здраве, на което държа извънредно много. Не бъдете недоволна.

Капитан Жак Боном се поклони, върна се в каютата, от която бяха излезли, и затвори вратата зад себе си.

Фелисити погледна Морган право в очите. Той вдигна едната си вежда, измина бързо няколкото крачки до втората каюта, отвори вратата и я покани да влезе, Фелисити вдигна глава и мина покрай него с гордо вирната брадичка. Когато мъжът затвори вратата, тя се обърна с лице към него и в кадифените ѝ очи блесна упорство.

— Надявам се, не си въобразяваш, че всичко ще бъде както по-рано, само защото отново си успял да обърнеш нещата в своя полза?

— Няма ли да бъде така? — попита мъжът и се облегна на рамката на вратата.

— Не, няма. Може би каютата ти наистина е най-сигурното място за мен, но това не означава, че ще се напъхам в леглото ти. Ще живеем в една каюта и толкова. Веднъж вече ме принуди да спя с теб, но този път няма да ти позволя да го сториш. Баща ми е мъртъв и вече няма от какво да се страхувам.

В каютата се възцари напрегната тишина. Макар и с болка, Фелисити осъзна, че последната ѝ забележка не е вярна. Мъжът пред нея имаше достатъчно възможности да я подчини на волята си. Гъвкавото му, силно тяло упражняваше влияние върху сетивата ѝ, на което надали щеше да устои.

Не, Морган нямаше намерение да я принуждава. Без да отговаря на празната ѝ заплаха, той се опита да обясни:

— Никога не съм намеквал, че мога да навредя на баща ти.

— Така е, но ме заплаши, че съдбата му зависи само от моята благосклонност. Можеш ли да оспориш, че се възползва от страха ми?

— Не и нямам намерение да се опитвам. По какъв друг начин можех да се доближа до теб, след всичко, което се случи между нас? Бях толкова бесен и толкова разочарован от теб, когато повярвах, че си ме примамила в капан, че не си жената, за която те смятах, а лъжкиня и предателка! Затова те принудих да ми се отдадеш! Можех ли да очаквам, че ще ми простиш и ще приемеш предложението ми за обезщетение?

— Какво значение има това? — попита горчиво тя. — Защо се интересуваш от онова, което мисля?

— Моля те, Фелисити! Какво искаш? Още обяснения, за да ги хвърлиш обратно в лицето ми? Не, всичко свърши.

— Нищо не е свършило, защото ти отново си тук и се намесваш в живота ми.

Устните му се опънаха в суха усмивка. Той застана пред нея и опря ръце на хълбоците си.

— Щом не желаш мъжете да се месят в живота ти, защо изчезна от Ню Орлиънс? Какво те накара да побегнеш като зайче от ловните кучета и да се скриеш в това гнездо на пирати и убийци?

— Щом искаш да знаеш, ще ти кажа — отговори Фелисити, вбесена от усмивката му. Описа с подробности срещата с Валкур при гроба на баща ѝ, обещанието му да я отведе във Франция, излизането през градските порти, перипетиите на пътуването, събитията от последните дни.

— Значи си искала да отидеш във Франция, а вместо това си попаднала в свърталището на пиратите. Какъв ли ужас си изживяла...

— Прав си. Но още повече се уплаших, когато разбрах, че и ти си тръгнал по същия път. Как така се озова тук толкова скоро след нас?

— Нима смяташ, че съм тръгнал да те търся?

Фелисити смръщи вежди.

— Не, не смятам, но не мога да проумея по каква причина пристигна тук само няколко дни, след като „Рейвън“ влезе в пристанището.

— Разбира се, че има причина. Е, добре, ще ти призная, че те последвах. Вече бях чул някои неща за деянията на Валкур, за връзките му с пиратите, знаех името на кораба, на капитана му, на пристанището, в което отсяда.

— Не мислиш ли, че е малко прекалено да оборудваш цял кораб, да вдигнеш пиратски флаг и да пратиш по дяволите поста си на висш испански офицер, само за да преследваш дъщерята и осиновения син на един предател?

Мъжът пристъпи навътре в стаята и приседна на долната койка.

— Аз не съм вече испански офицер, Фелисити.

Младата жена не повярва на ушите си.

— Какво говориш?

— Казвам истината.

— Защо направи това?

— Причините са много и различни. Първо, не бях особено доволен от решението на О'Рейли да застреля сънародниците ти. Второ, скарах се с него за парчето земя, което беше обещал да ми подари. Той ми заяви, че ще го получа след цяла година служба в колонията, а аз настоях и продължавам да настоявам, че трябва да получа земята си веднага след като цялото население признае испанското владичество. Накрая генерал-губернаторът ми изкрещя, че няма да получа нито педя земя, ако не поправа държанието си. Освен това ми забрани да напусна Ню Орлиънс и да тръгна да те търся. О'Рейли заяви, че съм длъжен да служа на испанската корона, а не да си губя времето с някакво си френско момиче, колкото и красиво да е то.

— Наистина ли се отказа от всичко? От мястото си на офицер, от надеждата да направиш кариера? От плановите си за бъдещето?

— Точно така. Взех Баст и още няколко мъже, които мислеха като мен, откраднахме един кораб и се върнах към старите си навици.

— Направил си добър избор. „Блек Стелиън“ е прекрасен кораб — промълви Фелисити и сведе очи. — Съжалявам, че го загуби заради мен.

— Не вярвам, че доброволно си участвала в измамата, освен ако брат ти няма някаква странна представа за отношението към съюзниците.

— Това не е невъзможно за човек като него — отговори сухо Фелисити. — Но аз наистина не му помогнах доброволно.

Морган я погледна и в зелените му очи лумнаха огънчета.

— Наистина ли? Но ти знаеше, че аз съм капитан на кораба, а и веднъж вече те бях обвинил в нещо подобно.

— Предпочитам да потърся възмездие по правия път, не с мръсни трикове — отговори тихо Фелисити. Това извинение беше не по-лошо от всяко друго. Всъщност, тя не беше сигурна, защо толкова упорито се бе противила на предложения от Валкур план.

— Ще се опитам да го запомня — отговори бавно мъжът. — Сигурно няма да ми е трудно, защото никога няма да забравя как се справи с Валкур, когато беше вдигнал камшика срещу мен. Приемам, че за това е била и... разправията ви преди малко.

— Така е — отговори мрачно Фелисити. — Но това не беше единствената причина — тя помълча малко, после му разказа как Валкур я бе нападнал на борда на „Рейвън“ и каква неоценима помощ ѝ беше оказала Ашанти. Гласът ѝ пресекваше от отвращение, но не премълча нито спомените от детството, нито извратената страст на осиновения си брат. Докато разказваше, имаше чувството, че е пробила със собствените си ръце някаква стара рана, от която изтича насъбралата се от дълго време гной. Едновременно с горчивината изчезна и част от мъката ѝ.

Когато най-после свърши, лицето на Морган беше потъмняло от трудно сдържан гняв. Гласът му прозвуча остро:

— Ако знаех това, щях да го набуча на ножа си като прасе за печене.

— Е, нали аз го направих — промълви едва чуто тя.

— Така е, ти наистина го направи — отговори той и на лицето му грейна усмивка.

Бавно, като че ли против волята ѝ, устните на Фелисити също се извиха в усмивка. Тя срещна погледа на ясните зелени очи и усети как натискът в сърцето ѝ отслабна. Мъжът стана от койката, пристъпи към нея и нежно докосна с върхчетата на пръстите си сините петна по бузите ѝ.

— Става късно — промълви тихо той — и предполагам, че това не е единственото ти натъртване след този напрегнат ден. Освен това трябва да призная, че аз също не се чувствам особено добре. Не е лошо да поспим.

Фелисити се отдръпна като ужилена.

— Какво? Нали ти казах, че нямам намерение да лягам в леглото ти! Разговорът, който току-що водихме, не променя нищо!

— Вероятно не се изразих правилно — отговори мъжът и едва забележимо вдигна рамене. Свали ръката си от лицето ѝ и продължи: — Не е нужно да се тревожиш. Вярно е, че тръгнах да те търся — но само защото ме мъчеше съвестта и съчувствах на тежката ти участ. По същите причини ти предложих каютата си. Време е да разбереш нещо много важно — не те моля да промениш отношението си към мен. Освен това, скъпа Фелисити, не съм намекнал с нито една дума, че желая да споделиш леглото ми.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Думите му бяха добре дошли за нея. Да, наистина бяха добре дошли, каза си Фелисити и започна да се приготвя за сън. Взе едно грубо одеяло от моряшкия сандък и бавно го разстла върху сламеника на койката. Не обичаше хората да мислят, че се нуждае от съчувствие, но защо да се оплаква, след като я оставяха на спокойствие? За първи път от месеци насам щеше отново да спи дълбоко и непробудно. Макар че каютата беше доста тясна, двамата с Морган нямаше да се чувстват притеснени — много пъти се бяха виждали необлечени и отдавна бяха преодолели стадия на срама и плахостта. Тази вечер нямаше да се тревожи дори за вързопчето с дрехите, останало в каютата на капитана.

Морган седна, за да изуе ботушите си, а Фелисити измъкна ризата от панталона, кръстоса ръце и я изхлузи през главата си. Гола до талията, загърната в златнокафявата коса, която ту скриваше, ту откриваше гърдите ѝ, тя събу обувките и започна да разкопчава панталона си. Забеляза, че Морган е утихнал и вдигна очи към него. Мъжът веднага пусна на пода ботуша, който бе притиснал до гърдите си, сведе поглед и ожесточено задърпа другия ботуш.

Намръщеното лице на Фелисити се разведри. В главата ѝ се оформи една много приятна мисъл. Може би Морган не беше толкова нечувствителен към нея, колкото се представяше. Може би само мъжката гордост или желанието да я накаже за изчезването ѝ го бяха накарали да се обяви за равнодушен. Е, тя скоро щеше да открие истината.

Фелисити му обърна гръб и започна бавно и внимателно да сваля панталона си. Стройните, закръглени бедра се разголваха сантиметър по сантиметър, полюлявайки се в ритъма на кораба. Тя се облегна с една ръка на леглото, за да не падне, и невъзмутимо изхлузи единия крачол от меко закръгления глезен, после се хвана с другата ръка и повтори процеса, без да бърза. Изправи се, прекрасна в голотата си, отметна косата си назад, после изтърси панталона и го окачи заедно с

ризата на една кука в стената. Вторият ботуш на Морган се приземи с трясък на дъските. Мъжът стана, отвори шумно вратата към коридора и изкрещя на юнгата да му донесе гореща вода за къпане.

Фелисити се хвърли в койката си и се зави до брадичката. Ядосано си каза, че коридорът може да е бил пълен с хора. Обърна се към стената и затвори очи. Само след миг ги отвори отново, усмихна се и отново спусна дългите си мигли.

Може би щеше да заспи, ако не беше бъркотията около банята на Морган. Когато юнгата най-после излезе, след като беше измърморил нещо за странните хора, които непременно трябвало да умият цялото си тяло, тя се обърна отново към вътрешността на каютата. Отвори внимателно очи и проследи как Морган съблече окървавената си риза и пропития с пот панталон и бавно потопа мъжественото си тяло в горещата вода.

Той се плъзна надолу, докато коленете му опряха в брадичката и голяма част от широкия гръб се скри под водата. Потръпна, когато горещата вода стигна до разкъсаните от камшика места, после от гърлото му се изтръгна въздишка на облекчение. Фелисити си каза, че той има всички основания да се чувства уморен и разбит.

След известно време Морган седна и насапуниса косата си. Смръщи чело, когато ръцете му докоснаха раната на тила и започна да облива главата си с вода, за да почисти полепналата кръв.

Опита се да достигне раменете си, където камшикът беше оставил най-дълбоки следи, но не можа. Не можа и да се натопа във водата, защото ваната беше твърде малка. Започна да полива гърба си и по раменете му потекоха червени вадички. „Той получи тези страшни рани само заради мен, каза си Фелисити, аз съм причината по гърба му да се появят още белези.“ Ако Валкур и екипажът на „Рейвън“ не бяха се възползвали от присъствието ѝ, той щеше да намери начин да защити кораба си и нямаше да падне в безмилостните ръце на Валкур.

Тя притисна одеялото до голото си тяло, скочи от леглото и се уви в грубата тъкан. Напъха края му между гърдите си и пристъпи към ваната.

— Да ти изтрия ли гърба?

Мъжът наклони глава и я изглежда недоверчиво.

— Защо?

— Защото виждам, че ти е трудно да се справиш сам.

В погледа му се четеше колебание. Зелените му очи обходиха всяка подробност на тялото ѝ, скрито под импровизирания халат, и спряха върху разкошната, свободно спусната златна коса. След малко ѝ подаде кърпата, без да каже нито дума.

Фелисити коленичи до ваната, потопи кърпата в горещата вода и внимателно я разстла върху раменете му. Тялото му се разтърси от болезнени тръпки, но той се овладя и повече не мръдна.

Бавно, много бавно Фелисити изми пресните рани. На едно или две места те започнаха отново да кървят и оцветиха в розово водата във ваната. Като видя измъчената му твърда плът, Фелисити усети гадене. Едновременно с това, голата топла кожа с гъвкавите мускули под мократа кърпа, беше странно приятна на допир. Стана ѝ мъчно, когато насапуниса кърпата, но трябваше да го измие добре, за да не се възпалят раните.

Когато най-после свърши, тя му подаде кърпата, стана и изтри ръцете си в одеялото.

— Би трябвало да намажеш гърба си с мехлем.

— Капитан Боном ми даде бурканче с някакъв далекоизточен лек, използван от индийския матрос, който се грижи за ранените. Не съм сигурен, че ще помогне, но все пак...

Докато Фелисити претърсваше джобовете на панталона му за мехлема, Морган излезе от ваната и се изсуши с голяма ленена кърпа. Фелисити се обърна към него с бурканчето в ръка, сведе поглед и му кимна да седне на стола. Застана зад него и започна да втрива мехлема в гърба му.

Отначало мускулите му бяха опънати, но скоро цялото му тяло се отпусна. Под нежно милващите ѝ пръсти болката отслабна, лекото кървене престана, трескавата червенина на дългите следи от камшика започна да избледнява. Накрая Фелисити намаза с мехлема ухото и тила му.

— Питам се — промълви тихо Морган — дали това мазило помага и при натъртвания.

— Съмнявам се — усмихна се Фелисити и отстъпи крачка назад.

Мъжът протегна ръка и взе бурканчето от шепата ѝ.

— Не бива да рискуваме. Би било много жалко, ако едно толкова красиво лице се загрози с няколко белега. Освен това забелязах, че имаш синини на кръста и по бедрата.

— Наистина не е нужно... — започна сърдито Фелисити.

— О, разбира се, че е нужно — прекъсна я меко той. — Нима бих могъл да те оставя да се мъчиш, след като се погрижи така трогателно за раните ми? За мен ще бъде чест и удоволствие, да те намажа с този мехлем. Мисля, че е най-добре да легнеш.

Тъй като нямаше смисъл да влиза в спор за една такава дреболия, Фелисити полегна на койката, все още увита в одеялото. Облегна се на лакът и му поднесе едната страна на лицето си.

Мъжът коленичи до койката, потопа твърдите си пръсти в мехлема и започна да разтрива бузата и нежната извивка на скулите. После леко обърна брадичката ѝ, огледа другата буза и намаза малко мехлем върху раничката под долната устна, получена при удара на Валкур. След това се премести малко по-надолу. Дългите му пръсти издърпаха одеялото и откриха стройното женско тяло. Без да бърза, Морган отново натопи пръст в мехлема.

Когато усети меката милувка на ръката му върху драскотините по гърдите си, Фелисити спря да диша. Китките му неволно докоснаха меките хълмчета, но мъжът беше изцяло съсредоточен в работата си. Той намаза всички натъртени места по талията и хълбоците ѝ, а когато плъзна ръка по вътрешната страна на бедрата ѝ, Фелисити усети как в слабините ѝ се надига отдавна забравено треперене.

Внезапно ръката му спря, притисната в меката извивка на бедрото ѝ. Фелисити отвори натежалите си клепачи и впи поглед в лицето му. Мъжът я наблюдаваше съсредоточено, разкъсван от вътрешна борба, без да може да се помръдне. Младата жена усети как за миг сърцето ѝ спря да бие, после лудо заблъска в гърдите ѝ. Тя също не беше в състояние да се помръдне.

На палубата над тях се разнесе силно плющене. Голямото платно, което беше увиснало, отново се напълни с вятър. Морган вдигна глава към тавана, после се изправи сковано, сякаш движението му причиняваше болка. Отиде до сандъка, където бяха прибрани дрехите му, и мрачно проговори:

— Доколкото чувам, вятърът се е обърнал. А след като моряците избраха за навигационен офицер точно мен, стария грешник, сега съм длъжен да се погрижа за вдигането на платната.

Само след минута той вече беше излязъл от каютата и макар че Фелисити не можа да заспи чак до разсъмване, тя не го дочака да се

върне.

Може би така беше по-добре. Имаше нужда от време, за да размисли на спокойствие, да се опита да си представи бъдещето. Как ли щеше да живее от днес нататък на този пиратски кораб, излязъл в открито море под командата на един френски пияница, разчитайки единствено на несигурната защита на отцепника от испанската армия? Какво я очакваше, ако „Блек Стелиън“ станеше жертва на по-силен отряд корсари или получише някаква повреда при сблъсък с добре въоръжен търговски кораб? В първия случай екипажът на победителите щеше да си я предава от ръка на ръка, а във втория, най-вероятно щяха да я обесят заедно с другите пирати веднага щом слезеха на сушата.

А какво щеше да стане, ако ги подгонеше испанската *guarda de costas*, някой от капитаните на О'Рейли или друг испански кораб, който пътуваше по тези места? Испанците бяха твърдо решени да сложат край на пиратството и контрабандата. Дали щяха да ги пометат с оръдията си и да ги пратят на морското дъно, или щяха да ги застрелят като най-долна паплач?

Като отрекъл се от клетвата си наемник, откраднал от пристанището на Ню Орлиънс испански кораб, Морган щеше да завърши живота си в ужасни мъки. Дали и тя щеше да сподели участието му? Дали щяха да ѝ окажат тази последна милост, ако за пръв и единствен път го обявише за свой неверен и нечестен любим?

Беше късна утрин, когато Фелисити най-после се качи на палубата. Свежият бриз, който издуваше предните платна на „Блек Стелиън“, уви широката ленена риза на Морган около стройното ѝ тяло и подчерта още повече гордата извивка на гърдите ѝ. Дългите руси къдрици нападаха по лицето ѝ. Тя спря до релинга и без да се тревожи от скритите погледи, които ѝ хвърляха моряците, затърси с очи Морган. Откри го на задната палуба, задълбочен в разговор с Хуан Себастиан Унзага.

Като я видя, ирландецът млъкна, остави приятеля си и бързо се запъти към нея.

— Доколкото си спомням, веднъж ти заплаши Баст, че ще го изпратиш да лови контрабандисти. Как се обръщат нещата, нали? —

Фелисити намираше, че тази форма на общуване не е неприятна — безлична, сигурна, необвързваща.

— По-точно е да се каже, че бездействието и хладното поведение на гражданите отдавна му бяха омръзнали.

— Никога не бих помислила, че Баст ще замени положението си на син на испански гранд и висш офицер от испанската армия, за несигурната съдба на пирата.

— Хората се променят бързо и не престават да ни поднасят изненади — отговори доста остро Морган.

Значи и тази тема не беше съвсем сигурна, Фелисити опита още веднъж.

— Какво стана със слугата ти Пепе? Не го видях на борда на кораба.

— Нямам нужда от него в морето и трябваше да го оставя на сушата. Единственото, което може да го утеши поне малко, беше препоръчителното писмо, което му дадох. О'Рейли тъкмо имаше нужда от иконом.

— Е, значи поне Пепе е направил кариера — промълви с усмивка Фелисити.

Единственият отговор, който получи, беше кратко кимане с глава. Трябваше бързо да измисли нова тема за разговор. Френският капитан се беше наливал цяла нощ с ром — Фелисити бе узнала това от юнгата — но тя не можеше да спомене поведението му пред Морган, тъй като беше свързано с отношенията помежду им. Валкур имаше треска, но силите му бяха достатъчно, за да повтаря непрестанно, че е на умиране и са му необходими много грижи. Поне това можеше да спомене пред Морган.

— Чувахме крясъците му чак на палубата. Прав ли съм да мисля, че се радваш, дето не си го убила?

— Не съм съвсем сигурна — отговори замислено тя. — Не бива да забравяш, че той не само уби Ашанти, но и я измъчи по най-зверски начин.

— Не мисли повече за това.

Тя поклати глава.

— Има толкова неща, за които не искам да мисля...

— Може би ще станат и повече — промълви неохотно мъжът и се обърна настрана, за да даде някаква заповед. Гласът му прозвуча

спокойно, но дузина мъже се втурнаха да издърпат хоризонталните въжета.

— Накъде плаваме? — попита след малко Фелисити.

— Не знам, пък и ми е все едно. Капитанът определи курса, аз само го спазвам.

— Все пак имаш представа за посоката, нали?

— Насочили сме се към Малките Антилски острови. Ще се оглеждаме за плячка.

Той хвърли бърз поглед към моряците, за да разбере правилно ли се изпълняват заповедите му, после строго огледа такелажата.

Горещите, ослепително ярки дни минаваха, без Фелисити да върши нещо, за разлика от Морган и другите. Тя се разхождаше по палубата, разговаряше с Морган, Баст или капитан Боном, наблюдаваше сребърните гръбчета на играещите във водата риби и веселите премятания на делфините, които придружаваха кораба. Когато намери няколко книги в капитанската каюта, си приготви удобно местенце под навес от корабно платно и седна да чете, опитвайки се да не обръща внимание на нахалния ветрец, който непрестанно обръщаше страниците ѝ. Често забелязваше, че някой от екипажа минава покрай нея, правейки се на много зает, и наднича под навеса. Мъжете поглъщаха с погледи стройната ѝ фигура, без да пропускат нито една подробност от тялото ѝ, което изпъкваше под леките мъжки дрехи. Фелисити постепенно се приучваше да не се тревожи от нахалството им. Най-упорит се оказа един британец, който минаваше покрай навеса поне по десет пъти на ден.

Морган не ѝ даваше основания да се оплаква. Рядко се прибираще преди ранните утринни часове, а когато сутрин се събудеше, вече беше излязъл. Когато го заговаряше, отговорите му бяха кратки и сухи. Когато повторно му предложи да намаже гърба му с мехлем, той се развика, тресна вратата след себе си и прекара цялата нощ на палубата.

Така минаха три дни. Една сутрин Фелисити видя Баст да се мотае без работа и го повика при себе си под навеса.

— Мога да се закълна, че през последните дни ме избягвате — укори го засмяно тя. — Седнете и ми обяснете причината.

— Това не е вярно, мадмоазел Фелисити — отговори мрачно мъжът, без да влиза в шеговития ѝ тон.

— Защо тогава не разговаряте с мен?

— Все пак съществува нещо като етикеция, нали?

— Мисля, че отдавна сме оставили зад гърба си правилата на цивилизацията — възрази остро тя.

— Не, докато споделяте каютата си с Морган и той продължава да бъде мой началник.

— Първото ви основание е вярно, но що се отнася до второто: вие вече не сте войници, нали? Морган е само навигационен офицер на пиратски кораб. Той командва вдигането на платната и толкова. Във всички останали отношения сте равни — тя го погледна изпитателно, без да може да си обясни напрегнатостта му.

Мъжът избягна погледа ѝ.

— Ами... сигурно е така, мадмоазел. Още не съм мислил по този въпрос.

— Не сте мислил? А аз бях уверена, че за повечето мъже това е една от най-важните причини да станат пирати. Е, ако не се смята стремежът към бързо забогатяване, разбира се.

— Това изобщо не важи за мен.

— Така ли? Защо тогава станяхте пират? Не е нужно да ми казвате, че сте тръгнал да търсите мен, защото няма да ви повярвам.

— Никога не съм бил толкова щастлив, както в мига, когато ви видях жива и здрава. Повярвайте ми, мадмоазел!

— Е, добре, ще ви повярвам, но въпреки това не разбирам, защо тръгнахте с Морган — ако узнаеше нещо повече за Баст, това щеше да ѝ помогне да проумее мотивите на Морган.

— Кой може да знае? — промърмори под носа си испанецът. — Наречете го... внезапно хрумване, ако щете. То беше... необходимост. А сега ви моля да ме извините.

Младата жена се загледа слисано след него, смутена от напрегнатото му лице и уклончивите отговори. Дали не се беше разочаровал, че тя е отново под защитата на Морган? Не, това не можеше да бъде единствената причина, защото екипажът беше узнал как се е стигнало дотам. В това тясно пространство новините се разпространяваха бързо. Щом размислеше, щеше да престане да я обвинява. Дали пък не се смущаваше от мъжкото ѝ облекло? Не,

кроткият му поглед изразяваше предишното дълбоко обожание. Значи имаше нещо около неговото или нейното положение на борда на „Блек Стелиън“, което не беше наред. Но какво беше то?

Още докато разговаряше с Баст, Фелисити беше забелязала, че британският матрос мина няколко пъти покрай навеса. Сега се появи от противоположната посока, ухили се широко и забави крачка. Малките му очички святкаха жадно. Едва сега младата жена осъзна, че направи грешка, като поговори с друг човек от екипажа, освен с Морган. Това му беше дало основание да се надява, че благосклонността ѝ не се ограничава само върху един мъж.

Тя го изгледа хладно и сведе очи към книгата в скута си. След минута мъжът се отдалечи.

Но с това случаят не приключи. Вечерта, когато слънцето бавно потъваше в морето и над кораба падаше лавандуловосин здрач, Фелисити тръгна по коридора към стълбичката, която извеждаше на палубата. Тя спря още на първото стъпало, тъй като чу многогласен мъжки хор, който ревеше неприлична моряшка песен. Солист беше един от французите, а в песента се говореше за красиво саكاتо момиче, което отивало на пазара с красивата си малка кошничка. А там, продължаваше песента, хубавицата срещнала един моряк, който ѝ предложил да „напълни кошницата“.

„Закотви я на пухеника и развърза престилката ѝ — пееха с пълен глас мъжете. — После повдигна полите ѝ, развя долните ѝ платна, а накрая умният моряк опъна главната си мачта и момичето извика от удоволствие!“

Най-добре беше да не се появява пред очите им, преди да са изпели докрай песента. И Фелисити зачака на стълбата, без да знае да се сърди ли или да се смее.

След минута зад гърба ѝ се чу тътрене на крака. Младата жена се обърна и се озова лице в лице с дребния британски матрос. По мъжкото лице се изписа неприятна усмивка.

— Я виж ти кой бил тук!

Не можеше да остане на мястото си, не и в момент като този. Без да каже дума, Фелисити му обърна гръб и хукна по тесните стъпала.

Матросът протегна ръка и я улови за рамото.

— Защо си се разбързала? Мога да ти обещаю, че ще се забавляваме чудесно. Мачтата ми вече опъва панталона.

— Пуснете ме да мина, иначе ще си имате неприятности — отвърна остро Фелисити, изтръгна ръката си и изкачи още няколко стъпала.

— Не толкова бързо! — провикна се подире ѝ мъжът и сграбчи колана на панталона ѝ. — Знам едно усамотено местенце в трюма. Там има един топ мека коприна и ти ще се чувстваш много добре, докато пълня красивата ти малка кошничка.

— Пуснете ме! — изкрещя Фелисити и се залови с две ръце за парапета. Извърна се настрана и изрита моряка право в стомаха.

Хватката му се разхлаби и тя побърза да изкачи останалите стъпала. Все пак пиратът успя да улови глезена ѝ и я издърпа надолу. Ръката му отново се склучи около талията ѝ.

— Махнете се, отвратителни човече! — извика ядосано тя, блъсна го с все сила и го притисна в грубия парапет на стълбичката. Морякът изохка от болка и гняв, но не я пусна нито за миг.

В този миг над главите им прозвуча съскане на извадена от ножницата шпага. Британецът отметна глава назад и лицето му побеля. Фелисити вдигна глава и видя изправения на входа Морган, облегнал ръка на рамката на вратата. Десницата му стискаше шпагата.

— Проблеми ли имаш, скъпа? — попита провлечено той.

Онова, което последва, беше бързо и справедливо наказание, пострашно от кошмар. Британският матрос бе завлечен на палубата и завързан здраво за една мрежа. Морган даде кратка заповед, и широкоплещестият лоцман излезе напред. Камшик с девет опашки, убийствени, макар и не набодени с желязо и стъкло, беше оръдие на наказанието. Разкъсаха ризата на мъжа и ударите заплющиха безмилостно, докато всички брояха в хор.

Фелисити остана на палубата, докато можеше да понася гледката и докато Валкур, слаб, с изцъклени очи, наведен настрана, за да щади ранения си корем, се яви да наблюдава бичуването. Когато британецът нададе див рев, моряците заети с опъването на платната, спряха и се извърнаха към тях с мрачни лица. Тогава Фелисити сведе глава и забързано се запъти, към каютата си, решена да не се показва повече през този ден.

Морган се върна след по-малко от час. Спря на прага и срещна потъмнелия ѝ от мъка поглед. После махна с ръка и влезе вътре.

— Ако си дошъл да набиеш и мен, предупреждавам те, че ще се отбранявам! — извика отчаяно Фелисити и тялото ѝ се скова.

— Защо мислиш, че имам намерение да те накажа? — мъжът свали колана с шпагата, хвърли го на стола и започна да разкопчава ризата си.

— В такива случаи се смята, че двете страни са еднакво виновни. Едната му вежда отхвъркна нагоре.

— При французите може и да е така, но аз съм ирландец и подобна логика ми е непонятна.

Отговорът беше повече от ясен и Фелисити го изкрещя в лицето му:

— В повечето случаи се твърди, че жената е окуражавала мъжа и го е подтикнала към тези отчаяни действия с... предизвикателното си поведение.

— О, сигурен съм, че в това отношение ти си напълно невинна, скъпа моя. Много добре знам, че ощастливяваш с предизвикателствата си само мъже, които познаваш добре и които по някаква причина са ти станали омразни.

Слава Богу, че в този момент ѝ беше обърнал гръб! За да избегне опасната тема, тя попита:

— Защо тогава си тук?

— За да те пазя.

— Защо ме пазиш, след като ме смяташ за невинна? — попита остро тя.

— Май трябваше да кажа, че съм дошъл да бдя над теб. Или да се погрижа за удобствата ти. В последно време занемарих малко този свой дълг, особено по това време на деня.

— Не е нужно.

— Така ли? Значи бичуването на онзи нещастник нямаше никакво основание — той се обърна към нея с потъмнели очи.

Фелисити го погледна право в лицето и се осмели да зададе въпроса, който я занимаваше през цялото време:

— Защо, Морган? Защо беше това строго наказание, докато самият ти...

— Строго? Трябваше да обеса онова куче! Защо си толкова загрижена за него? Смятах, че ще се радваш. Опитай се да разбереш, че британецът си получи заслуженото наказание.

Фелисити стисна здраво зъби, по гърба ѝ пробягаха студени тръпки.

— Никога.

— Защо? Възможно ли е да се чувстваш виновна, все едно какво мисля аз?

— Аз... не знам — отговори несигурно тя и навлажни с език пресъхналите си устни. — Мястото ми не е тук.

— Правилно. Затова е бил измислен старият закон, който забранява присъствието на жени на борда. Но ти не си виновна. Теб са те качили на борда с измама. Така ли беше или не?

Фелисити безмълвно сведе глава.

— Нима златото, блестящото и толкова приятно на пипане злато, е виновно, че мъжете го крадат? Или ромът е виновен, че мъжете се наливат с него, докато обезумеят? Защо жената да е виновна, че мъжът е престанал да се владее и се е отдал на ниските си страсти? Всичко останало е само извинение за престъпленията, които са били извършвани спрямо жените през изминалите столетия. Аз ти казвам, че е така, Фелисити, а кой би могъл да знае това по-добре от мен?

Тя го гледаше, потънала в смарагдовата сигурност на погледа му. Усещаше как думите му внасят ред в обърканите ѝ мисли. Разбра, че това е смирено извинение за причинените ѝ по-рано беди. Освен това обещание за бъдещето, което трябваше да бъде премислено много внимателно. Само че не знаеше дали го иска.

Двамата се приготвиха за сън, без повече да говорят. Фелисити си легна първа и се зави до брадичката. Морган угаси фенера и се покатери на горната койка. И макар че това усилие беше просто смешно за мъж с неговата сила, продължи да диша тежко още доста време. Двамата лежаха неподвижно и дълго се взираха в мрака, заедно и все пак разделени.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Платно на хоризонта! Платно на хоризонта вдясно на носа!

Този вик дойде от устата на един мъж, седнал горе на фокмачтата. Това стана рано сутринта на четиринадесетия ден от безплодното им пътуване. Морган вдигна далекогледа до очите си и обясни, че корабът е търговски и идва от североамериканските колонии. Май не бил много тежко натоварен, но самият кораб, строен и бял, си струвал да се опита. Двата плавателни съда се движеха по паралелен курс, но бригантината беше значително по-бърза и скоро щеше да настигне другия кораб.

Морган слезе от релинга, за да обсъди положението с капитан Боном. Макар че капитанът почти не се мяркаше на палубата, негово задължение беше да даде заповед за бой и да командва моряците си, все едно пиан или трезвен.

Щом Морган слезе в капитанската каюта, на палубата се появи Валкур. Лицето му се разкриви в грозна гримаса. Красивият двумачтов платноход, който се мъчеше да им избяга, носеше името „Прюданс“ и беше от пристанището на Бостън. Пронизителният глас на Валкур Мюра огласи бригантината:

— Всички платна към вятъра! А после се нахвърляме върху тях!

Макар че се поколебаха за миг, мъжете побързаха да изпълнят заповедта. „Блек Стелиън“ полетя напред като крилат жребец.

Повечето товарни кораби бяха конструирани така, че да пренасят колкото се може повече стоки с възможно най-малък екипаж. Най-голямо значение се отдаваше на стабилността, скоростта беше второстепенна. Почти никой не си даваше труд да снабдява товарните кораби с тежки оръдия, които заемаха твърде много място. Собствениците им бяха богати хора, които финансираха плаванията в съдружие с други, така че както риска, така и печалбата се разпределяха между повече лица. Капитаните и екипажът рядко имаха дялове в стоката, заплатите не бяха добри, нямаше свободно място за малко собствена стока, така че никой от моряците нямаше основания

да гледа на кораба като на свой и да го защитава в случай на нужда. По тази причина в пиратските среди на търговските кораби се гледаше като на лесна плячка.

Бригантината бързо настигаше белия платноход. Грабнали абордажните куки, пиратите се готвеха да ги метнат към палубата на тежко газещия кораб и да се прехвърлят по въжетата. Разстоянието между двата съда непрекъснато намаляваше. Вече се виждаха чуждите моряци, които тичаха в паника по палубите.

Внезапно, без никой да е очаквал, от носа на платнохода се издигна облак дим. Върху палубата на бригантината се изсипа дъжд от олово. Екипажът хукна да се скрие на сигурно място. Чуха се ядни ругатни.

— По дяволите! — провикна се някой. — Онези са се натоварили здравата!

Всеки не толкова алчен предводител веднага би забелязал оръдията. При толкова малко разстояние между двата съда, огънят им беше наистина убийствен. Няколко мъже вече се гърчеха от болка, кръвта им попиваше в излъсканите дъски. Валкур сякаш не забелязваше нищо. Твърдо решен да се доближи до чуждия кораб, той стоеше гордо изправен, стараейки се да не обръща внимание на болките в корема. Кормчията му хвърли измъчен поглед, но продължи да води бригантината по същия курс.

Оръдията на платнохода дадоха втори залп. Няколко гюлета изсвириха в такелажата. В следващия миг търговският кораб се обърна по вятъра. Тежкото оръдие на носа му изгърмя оглушително и изпрати един дванайсетфунтов снаряд в платното на топ мачтата. Белият лен бавно се свлече на палубата. Гредата се строши с трясък. Корабът се разлюля от силния тласък, Валкур полетя напред и падна на едно коляно.

— Ляво на борд! Кормчията, дай ляво на борд, по дяволите!

Заповедта прозвуча високо и ясно. Морган, изскочил бежешком на палубата, прецени положението с един-единствен поглед и побърза да оправи бъркотията.

— По местата, хора! — изкрещя той. — Веднага!

Преди да успее да се обърне, бригантината беше улучена още веднъж. Във въздуха полетяха огнени кълба, парчета дърво и платна. Надигна се висока вълна. Чуха се крясъци на улучени моряци. На носа,

точно под релинга, зейна огромна дупка. Кълба черен дим се стелеха над морето и хапещият им мирис пълнеше дробовете на мъжете.

Разстоянието между двата плавателни съда се увеличи. Морган изкрещя високо някаква заповед и целият екипаж се събра на палубата. Бригантината застана паралелно на платнохода и макар че движенията ѝ бяха бавни и мъчителни, корпусът все пак се подчиняваше на движенията на кормилото.

— Огън!

Оръдията изтрещяха и разкъсаха утринната тишина. Гърмът се изтърколи на бавни вълни по морето. Тежките дула отскочиха назад, едва удържани от многобройните въжета. Десният борд на бригантината се разлюля от отката им и се издигна високо над водата. Едно-единствено гюлле се плисна във вълните, всички други улучиха целта.

Фелисити видя как главната мачта на търговския кораб рухна като отсечено дърво и повлече след себе си объркани въжета и платна. Чу писъците на ранените и забеляза с въздишка на облекчение, че платноходът свали знамената и размахна бял флаг, за да обяви капитулацията си.

Едва в този миг я откри Морган, който се бе обърнал да огледа вредите, нанесени на бригантината. Лицето му, покрито с дебел пласт сажди, побледня, очите му пламнаха в зелен огън.

— Велики Боже! — изрева той. — Защо не си под палубата? Никога ли няма да стоиш там, където ти е мястото?

Пиратите горяха от нетърпение да се прехвърлят на борда на победения противник. След като се беше защитава така ожесточено, търговският кораб сигурно носеше под палубата си несметни богатства. Първо не повярваха на очите си, а после избухнаха в луд гняв, когато се установи, че трюмът е пълен само с дъги за бъчви и осолена треска и че платноходът е бил на път към Ямайка. Макар че едва не разтрошиха малкия плавателен съд на парченца, не можаха да открият нищо друго.

Двата кораба застанаха един до друг, полюлявайки се по вълните. Капитан Боном, който най-последно беше достатъчно изтрезнял, за да стои прав, обсъди положението с Морган. И двата кораба бяха пострадали. Щетите бяха значителни и в сегашното си състояние платноходът нямаше да им донесе почти никаква печалба. А трябваше

на всяка цена да го продадат изгодно, дори и само за да заплатят ремонта на бригантината.

С плячка или без, най-доброто беше да влязат в някое пристанище. „Блек Стелиън“ имаше нужда от спешни поправки. Дърводелецът щеше да има много работа. Няколко греди бяха счупени, на десния борд зееше дупка, но най-лошото беше, че бизанмачтата беше счупена и нямаше да удържи платната дори при слаб вятър, да не говорим ако се разразеше буря.

Екипажът беше благодарен на Морган, че бе спасил кораба и живота им, и най-вече, че беше превърнал в победа онова, което по вина на Валкур Мюра щеше да стане сигурно поражение.

Морган предложи да вземат курс към един малък остров наблизо, където имало защитен от вятъра залив. На сушата имало достатъчно сладка вода и диви свине, разбира се, в случай, че нищо не се е променило от последното му пребиваване там. Можели да останат поне две седмици, за да поправят двата кораба. А след като веднъж започнели, можели и да обърнат „Блек Стелиън“, за да изстържат налепилите се по кила миди.

Така и решиха. Увиха мъртвите, двама от бригантината и четирима от платнохода, в чаршафите им, зашиха ги и ги спуснаха в морето. После вдигнаха котва, опънаха повредените платна и потеглиха на югоизток. Само след четири дни влязоха в малкото естествено пристанище на споменатия остров и когато котвените въжета задрънчаха към водата, от всички гърла се изтръгна облекчена въздишка.

Този малък рай нямаше име. Беше дълъг около дванайсет мили и широк шест. В западната му част се издигаха скалисти хълмове, високи около четиридесет и пет метра. Източното крайбрежие беше ниско и равно. Възвишенията бяха от пясъчник, осеян с прорези и пещери, от които извираха поточета със сладка вода. Точно тя правеше острова обитаем. На северната страна, където в сушата бе врязан дълбок залив, се виждаха остатъци от дървен кей и руини на къщи, които свидетелстваха, че някога тук са живели хора. Но днес моряците бяха посрещнати само от чайки и рибари. Птиците отлетяха стреснато и пронизителните им крясъци отекнаха самотно над блещукащото море.

Прекараха остатъка от деня в разтоварване на корабите. Всички сандъци, бъчви и вързопи трябваше да бъдат пренесени на брега. Лодките на двата кораба бяха непрекъснато в движение. Настаниха се в близост до брега, като екипажите на „Блек Стелиън“, „Прюданс“ и „Рейвън“ се разделиха на три отделни групи. Мъжете почти не общуваха помежду си, дори ранените, обслужвани от индийския матрос от „Рейвън“, не споделяха страданията си.

Издигнаха палатки от стъблата на млади дървета и остатъци от платна. Разпределиха тенджерите и чиниите от корабните кухни, а група мъже с мускети тръгнаха към гората да гонят диви свине. Само след минути прозвучаха първите изстрели. Ловците се върнаха с огромно прасе, тежащо почти двеста фунта. Имаше повече от достатъчно месо, за да се нахранят стотината гладни мъже.

Към средата на следобеда Морган нареди на двама мъже да разчистят една полянка сред храстите в края на гората, която растеше в края на извития като полумесец залив. Щом изсякоха храсталаците, мъжете се заеха да строят колиба от пръти с покрив от дълги, тежки палмови листа.

— Елате и огледайте новото си жилище, мадмоазел Лафарг — покани я след няколко часа Морган.

До този момент не беше казал нито дума за новостроящата се хижа и Фелисити не бе посмяла да се надява, че тя е предназначена за нея. Изглежда го смутено, не знаейки как да изрази благодарността си, и се запъти към отворената врата.

Колибата не беше голяма, около четири стъпки дълга и три широка. С малко повече добра воля щеше да се намери място за малка маса и стол до входа и постеля за спане в задния ъгъл. Въпреки теснотията, Фелисити хареса новото си жилище от пръв поглед. Тук имаше възможност да остава сама, освен това миришеше приятно на току-що отрязани зелени растения. Морският бриз нахлуваше през отворената врата, струпаните върху покрива палмови листа шумоляха успокояващо. В единия край растеше трънлива бугенвилия, клоните, на която бяха надвиснали над входа, изпъстрени с яркорозови цветове.

В стаята падна сянка. Морган се наведе и пристъпи прага на колибата с пълни ръце. Носеше малка маса, която постави на крака, после хвърли в ъгъла няколко завивки и вързоп дрехи. Фелисити не успя да му зададе напирашите в устата ѝ въпроси. Веднага след него

влезе един моряк, натоварен с две ниски столчета и фенер, следван от друг, който носеше сандъче с тенджери, чинии и прибори за хранене. Двата мъже оставиха товара си на земята, обърнаха се и безмълвно излязоха.

— Както виждам, помислил си за всичко — промълви Фелисити и огледа донесеното.

— Поне се опитах.

— Щях да се задоволя и с палатка от платно, като всички. Не беше нужно да полагаш толкова усилия, не и само заради мен.

— Не беше само заради теб — отговори невъзмутимо Морган.

Тя се обърна като ужилена.

— Искаш да кажеш...

— Искам да кажа, че ще живея с теб тук.

— Как ли ми хрумна глупавата мисъл, че бих могла да остана сама? — усмихна се горчиво тя. — Верният страж трябва да е винаги до мен.

— Точно така — отговори той и прикова поглед в очите ѝ. След един безкрайно дълъг миг се обърна, наведе се и излезе навън.

Фелисити направи нещо като огнище и докато чакаше да се разгори огънят, за да опече определеното за нея и Морган парче месо — а мъжете, които го донесоха не оставиха и следа от съмнение, че знаят къде ще нощува Морган — се опита да направи стаичката малко по-уютна. Нареди столчетата около масата, събра всички съдове в дървеното сандъче и заби в дървото няколко куки, за да окачат дрехите си. Оставаше ѝ да реши най-важния проблем — този с леглата.

Нямаше как да раздели двете постели, освен ако не сложи масата в средата. За малко в ума ѝ се промъкна мисълта, че Морган нарочно е планирал стаята така, но тя побърза да я отхвърли. Той не се движеше по обиколни пътища. Ако искаше отново да се доближи до нея, щеше да ѝ го каже направо. Ръцете ѝ трепереха от напрежение. Нареди завивките в ъгъла на колибата, пригладя ги, после им обърна гръб и реши да не мисли повече за идващата нощ.

Опеченото свинско месо ухаеше, фенерът осветяваше подредената стаичка, а масата беше наредена с две чинии, два ножа и няколко малки кафяви банана. Когато Морган се върна, Фелисити седеше пред хижата на стъблото на отдавна поломена от буря палма. Тя се взираше надалеч в разбуненото море и се вслушваше в шума на

прибоя. Когато мъжът изникна безшумно от мрака, тя вдигна очи и безмълвно тръгна към колибата.

Наряза месото на късове и го сложи в чиниите. Подаде едната на Морган и двамата се нахраниха в мълчание. Всеки беше потънал в собствените си мисли.

След вечеря Морган излезе навън, за да хвърли поглед към небето. Докато го нямаше, Фелисити угаси фенера, съблече се набързо, уви се в одеялото и придърпа постелята си по-близо до стената. Затвори очи и изпита чувството, че земята под нея се люлее, че все още е на кораба. Трябваше да отвори очи, за да се върне в действителността. Пълната луна бавно се издигаше над морето. Лъчите ѝ позлатяваха пясъка и очертаваха мъжествената фигура на Морган, застанал пред прага. Ленената риза блестеше, по буйната червена коса танцуваха пламъчета.

Морган погледна през рамо към потъналата в мрак колиба, после бавно се отправи към брега, където мъжете пиеха и се веселяха. Край морето горяха огромни огньове. След няколко минути се върна с глинена чаша ром. Приседна на падналата палма и отпи голяма глътка. Седя там, докато изпразни чашата.

Върна се в хижата, едва когато луната беше изчезнала зад скалите. Препъна се в ниското столче и с ядна ругатня го запрати в ъгъла. Съблече се, нахвърля небрежно дрехите си по пода и се строполи върху постелята си.

Фелисити, която не беше могла да заспи, едва успя да се отстрани от пътя му. Сви се на кълбо до стената и притихна. Хижата се разтнесе от падането на тежкото мъжко тяло. Морган се обърна на една страна и едната му ръка се обви около талията ѝ. Той я придърпа към себе си, притисна я до силните си бедра, зарови лице в косата ѝ и с доволна въздишка се отпусна назад. Само след миг заспа дълбоко и спокойно.

Утринният здрач проникна в хижата блед и хладен. Фелисити се събуди и отвори очи. Лежеше в обятията на Морган, главата ѝ почиваше на рамото му. Топлината на тялото му я загръщаше отвсякъде, пазеше я от студения утринен вятър, който проникваше свободно в хижата и шумолеше в сухите палмови листа.

Сдържаността, която беше проявявала досега, не се дължеше единствено на страха или отвращението. Много добре знаеше, че не може да има доверие на собствените си чувства. Надигащото се в слабините ѝ желание, реакциите ѝ в определени мигове, звукът на гласа му, копринената мекота на някое докосване бяха много опасни. Фелисити сведе гъстите си мигли и замисленият ѝ поглед се спря върху мощната извивка на мъжкото рамо. После се спусна към ръката, която я беше обгърнала и се върна на гърдите, обсипани с къдрави косъмчета, които се събираха в тънка ивица към корема. Запита се какво ли би станало, ако позволи на пръстите си да минат по този път, ако се притисне малко повече до него и...

Не. Как можа дори да си го помисли! Защо жадуваше за нежностите на мъж, който не искаше от нея нищо друго, освен сладостта на мига? Този мъж я бе взел насила, а после я бе оставил да си отиде от живота му, без дори да погледне след нея. Толкова ли му беше омръзнала? Не можеше да го върже за себе си с веригите на физическата любов. Не биваше изобщо да мисли за това.

За да не го събуди, тя се обърна бавно по гръб и се опита да се освободи от притискащата я ръка. Мъжът се размърда и тя замръзна на мястото си.

Морган сви колене и се извърна настрана. Единият му крак покри бедрата ѝ. За момент Фелисити помисли, че ще вдигне ръката си, но той само я премести, и то така, че пръстите му обхванаха гърдата ѝ. После долепи устни до голото ѝ рамо и притихна. Фелисити пое дълбоко въздух, ядосана от нахалството му и смутена от вихрушката, която се надигна в собственото ѝ тяло. Изпусна въздуха от дробовете си и зачака Морган да заспи дълбоко. Когато повярва, че ще успее да се освободи, внимателно премести раменете си. Отпуснатата ръка на Морган помилва другата ѝ гърда. Тялото му отново се раздвижи, натискът на пръстите му се засили, мускулите на краката му се опънаха и Фелисити не можеше да мръдне.

В душата ѝ се надигна ядно подозрение. Тя обърна рязко глава и забеляза потръпващите му клепачи. Отново му обърна гръб, изкушавана от мисълта да не помръдва повече и да изчака по-нататъшните му действия. Тази мисъл беше толкова сладка и омайваща, че дъхът ѝ се ускори.

Не. Трябваше да сложи край на тази сладка илюзия, Фелисити се надигна и решително избута ръката му. Изви се като змия, за да се изплъзне от прегръдката му и седна в леглото. Посегна към завивката и рязко я издърпа изпод тялото му, за да се увие.

— Ставай, негоднико, събуди се, ухилен подлец такъв!

От гърлото на мъжа се изтръгна сърцераздирателен стон.

— По-тихо, Фелисити! В главата ми сякаш се е настанила личната ковачница на дявола.

— Много добре! Пада ти се! Непременно ли трябваше да се налееш с ром, преди да дойдеш в леглото?

— Би трябвало да си ми благодарна, че го направих. Сигурен съм, че нямаше да ти хареса, ако бях дошъл трезвен — той улови края на другото одеяло, уви се в него и се обърна към стената.

Фелисити изгледа разгневено гърба му.

— Откъде знаеш как щях да реагирам?

Мъжът се обърна отново към нея и я изгледа с потъмнели от желание смарагдови очи.

— Внимавай, скъпа, мисля, че сега съм достатъчно трезвен да устоя на всяка буря.

Обзета от студен гняв, тя отметна косата си на гърба.

— Ти също внимавай, Морган Макормак! Вече е ясно утро и само ако посмееш да ме докоснеш, ще ти отрежа ръката!

— Може би си струва да загубя някой пръст — промърмори иронично той, захвърли одеялото и стана. — Струва ми се, че е по-важно да установя дали наистина си такава, каквато те пазя в спомените си.

В очите му се четеше решимост, придружена от някаква странна болка. Той я дръпна към себе си и устните му се сведоха върху нейните с жадна настойчивост.

Първоначалната съпротива на Фелисити се стопи под тази нежна, топла целувка. Той вкуси сладостта на устата ѝ, а когато устните ѝ с готовност се разтвориха, проникна още навътре. Сетивата ѝ поеха жадния му дъх, тялото ѝ натежа от отдавна забравена сладост. В този миг си припомни ужасната вечер на насилието и недоверието ѝ се пробуди. Без да мисли, поддавайки се на гнева и отчаянието, тя грабна един нож от сандъчето и го опря в гърлото му.

— Пусни ме — проговори безизразно тя.

Мъжът се усмихна, ъгълчетата на устните му се повдигнаха изкушаващо, но не се помръдна, нито отвори уста да каже нещо.

Фелисити усили натиска и острието на ножа проникна в кожата. На връхчето му се появи блестяща капчица кръв и увисна като сълза. Зави ѝ се свят, от гърлото ѝ се изтръгна дрезгав вик и тя захвърли ножа надалеч.

— Скъпа моя — проговори с предрезгавял глас Морган, — крайно време е да решиш какво всъщност искаш.

Без да изчака отговора ѝ, очевидно знаейки, че сега няма да го получи, той скочи на крака. Посегна към панталона си, грабна го и с един скок се озова до вратата.

Фелисити скочи като освободена пружина и гневно изкрещя подире му:

— А какво ще кажеш за себе си?

Мъжът спря, обърна се, прекрасен в голотата си под ярката светлина на изгряващото слънце, приличен на бронзова статуя на Адам. Усмихна се и в зелените му очи засвяткаха дяволски искри.

— Много е просто — отговори той. — Аз вече реших.

Много ѝ се искаше да остане сама в колибата, да се свие в постелята си, да вдигне поглед към палмовите листа на покрива и да внесе малко ред в обърканите си чувства. Ала не ѝ остана време да го стори. Морган се изкъпа в морето и влетя в колибата, зареден с енергия. Докато търсеше парче сухар и остатъците от снощната вечеря, той разговаряше с нея през рамо, без да поглежда към леглото. Трябвало да обиколят гората и да съберат пресни плодове и зеленчуци. Най-добре да тръгнат рано, преди другите да са се събудили. Искал да се върне навреме, за да изпрати мъжете на работа. Ако не го направел, не се знаело дали изобщо ще започнат, а и махмурлиите се дразнели лесно и ако не им наредял какво да правят, щели да се изпокарат помежду си.

Имаха и други причини да бързат. Колкото повече време изгубеха в поправка на корабите, толкова по-голяма ставаше вероятността да ги открият други корсари или фрегатите на постоянно патрулиращата наоколо испанска цивилна гвардия.

Фелисити му намекна, че би могла да се справи и сама с търсенето на храна, но Морган не поиска и да чуе. Първо, тя не познавала тропическите плодове и зеленчуци. И второ, някой от мъжете можел да я проследи в гората. Засега имали достатъчно страх от него и не смеели да се приближават до нея, когато той бил наблизо.

Всеки взе по едно гърне, а Морган и една дървена кофа, която висеше на ръката му, и се отправиха към гъстата гора. На няколко пъти прекосиха потока, който извираше някъде от източната страна на гората. Палмите привеждаха листата си над главите им, клоните на големите папрати посягаха към лицата им. Дебелите увивни растения с жълти петна по яркозелените листа се виеха нагоре по дърветата, прилични на огромни змии. Навсякъде цъфтяха цветя, яркочервени и тъмнорозови диви рози, розови и бели олеандри и блестящо оранжеви букети. Ниски храстчета с и без имена, покрити с бели и жълти цветчета, растяха на воля, свежи зелени ластари се издигаха чак до дърветата. Много от клоните над главите им бяха обсипани със странно оформени твърди листа, между които надничаха екзотично красиви цветове.

Също толкова пъстри бяха и птиците: големи, гласовити папагали и малки птички, чиито клюнове бяха големи колкото телцата им, миниатюрни колибри, кое от кое по-красиви и нежни като пеперуди. Гълъби, наследници на колонията, оставена преди кой знае колко години от временни заселници гнездяха по дърветата и човек не биваше да стои дълго отдолу. Тук-там се срещаха пилета, които Морган нарече pintada.

По едно време насреща им излезе дива свиня, напуснала сенчестата си дупка. Още преди да успеят да реагират, от другия край на гъсталака изскочи цяло стадо прасенца и хукна да бяга с отчаяно квичене. Ако голямата свиня беше мъжка, не се знае какво щеше да стане. При дадените обстоятелства и двамата се колебаеха между симпатията и облекчението и не им даде сърце да подгонят свинята и поколението ѝ.

Намериха едно място край потока, гъсто обрасло с брашнени банани. Огромните им тъмнозелени листа, блестящи под ярките слънчеви лъчи, приличаха на стрели. Наблизо откриха корени на маниока, наречени също сладки картофи. Фелисити знаеше, че ако тези растения не се приготвят както трябва, могат да предизвикат проблеми

в храносмилането, но Морган беше запознат с тях и ѝ показва как да ги отреже и нареди в кофата. За да разполагат с повече зеленчуци, изрязаха сърцевината на зелевите палми, както ѝ месестите части на други сортове. Набраха и най-разнообразни плодове, зрели, нападали от дърветата. Толкова лесно напълниха съдовете си, та скоро им стана ясно, че биха могли да останат през целия си живот тук, без да усетят липсата на храна.

Фелисити вдигна очи към Морган, който вървеше до нея и носеше всички съдове, като едновременно с това отстраняваше клоните по пътя им. Мина ѝ през ума, че сигурно така е изглеждала райската градина преди греха на Адам и Ева. Спряха пред една огромна скала. Морган претърси с поглед стръмните канари с многобройни издатини и обрасли с най-разнообразни растения вдлъбнатини. Пътечка, утъпкана от горския дивеч, се виеше нагоре и се губеше някъде между ослепително белите варовици.

— Ела, искам да ти покажа нещо.

Той я поведе по горската пътека, после се отклони, прекоси едно равно място, което имаше вид на тераса, и ѝ посочи тясната плажна ивица, която беше точно под стръмната скална стена. Застана на мястото, където се разбиваха морските вълни, и показва нагоре.

— Погледни там. Виждаш ли нещо?

Фелисити примигна, заслепена от слънцето. Някъде по средата на скалната стена се виждаше тъмна сянка, нещо като прорез в скалата. Трябваше да вика, за да заглуши бученето на вълните, които се удряха в скалите точно зад тях:

— Пещера ли има там?

Мъжът кимна.

— Бихте могли да я използвате за баня, мадмоазел Лафарг, ако не ви пречи, че се налага да я делите с няколко прилепа.

— Какво? — изненада се Фелисити.

— В пещерата има басейн с чиста сладка вода, нещо като естествен резервоар.

Очите ѝ блеснаха.

— Кога ще я изпробваме?

— Не сега — отговори кратко той, без да коментира думичката „ние“, която се бе изплъзнала от устата ѝ. Все пак по устните му заигра

усмивка. — Време е да се връщаме. Ще дойдем вечерта, когато свършим с работата.

Денят беше дълъг. Мъжете се трудеха усилено под парещото тропическо слънце и по гърбовете им се стичаха вадички пот. Ругаеха и проклинаха, но постигнаха учудващо много неща, пришпорвани от хапещите думи на Морган. Капитан Боном, който все още щадеше болната си глава, се присъедини към моряците си и скоро запя весела пиратска песен, за да облекчи тежкия им труд. Всички заедно натискаха и дърпаха, удряха и чукаха. Бяха изключени само ранените, между тях и Валкур. Той лежеше под навес от корабно платно с мрачна усмивка на пожълтялото лице и оглеждаше подигравателно приведените гърбове на другарите си. Всеки път, когато юнгата минаваше покрай него с ром и вода, заповядваше да напълни и неговата чаша.

Когато слънцето най-после залезе, Фелисити беше сварила парчета от зелена палма, беше задушила няколко брашнени банана и опекла плоски питки от брашното на сладките картофи. Заедно с останалото от предния ден свинско месо, беше успяла да приготви сносна вечеря.

Морган ядеше с голям апетит. Погълна на един дъх порцията си и си поиска още. Това не беше изненадващо, като се има предвид, че бе работил най-много от всички. Фелисити често беше поглеждала към изтеглените на брега кораби и всеки път бе разпознавала осеяния му с белези гръб между останалите.

Морган изглежда харесваше физическия труд и тя неволно се запита, колко ли щеше да се радва, ако беше получил обещаната му ферма. О'Рейли беше извършил грешка, като не бе сдържал обещанието си. Мъже като Морган Макормак можеха да допринесат твърде много за превръщането на Луизиана в цветущата колония, която можеше и трябваше да бъде.

Но каква полза от подобни мисли? Морган беше загубил земята си, тя бе загубила дома си. И за двамата нямаше нищо друго, освен този остров, морето и едно несигурно бъдеще. Когато вдигна очи, тя установи, че Морган я наблюдава.

— За какво си се замислила? — попита тихо той.

— Питам се как ще живееш по-нататък — искам да кажа, след като всичко това свърши — тя махна с ръка към корабите в залива.

— Какво бих могъл да правя?

— Не можеш вечно да живееш така.

— Защо не?

— Защото не е много вероятно, че животът ти ще продължи дълго — отговори сърдито тя, смутена от упорития му отказ да ѝ обясни.

— Защо да не намеря щастието си, като отнемам английска собственост? Като Ибервил, който едва не разори търговската компания „Хъдсън Бей“. Не помниш ли как разруши Порт Нелсън и форт Уилям Хенри, да не говорим за дузините рибарски селца в Северна Америка? А после основа уважавания град Ню Орлиънс! Само не разбирам, защо толкова се тревожиш.

— Е, поне за момента бъдещето ми е свързано с твоето...

— Така е. Ти си моя спътница, моя другарка в леглото, моя жена — доколкото другите мъже могат да го разберат. Ако това положение не ти харесва, би могла да се обърнеш към Баст, който гордо страда, защото не може да те има. Или предпочиташ добрия капитан? Той има поне едно несъмнено предимство — нали ти е сънародник.

— Не — отговори тихо Фелисити, после впи поглед в лицето му и повтори по-високо: — Не!

— Защо не? Защото аз не искам нищо от теб? Не мога да ти обещавам, че това ще продължи вечно.

Фелисити сведе поглед.

— Ако искаше да ме накараш да съжалявам, че съм те попитала нещо, успя да го постигнеш.

Морган не каза нищо повече. След малко Фелисити го погледна и видя как едната му ръка попипа лицето, жест, който вече познаваше много добре и който завършваше със заравяне на пръсти в косата му. Зелените очи тъмнееха.

— Мисля, че е време за обещаната баня — промълви той и стана.

Този път минаха по брега и се изкатериха по издадената скална стена. Към пещерата водеха отдавна изкопани в камъка стъпала. Подплашиха голямо ято морски лястовици, които се издигнаха с крясък в небето и крилете им се осветиха в розово на фона на залязващото слънце.

Влязоха в пещерата и Фелисити плесна изненадано с ръце. Във всички посоки се отваряха тунели и коридори и изчезваха в мрака. И най-лекият звук отекваше във високите сводове. Шумът събуди прилепите, които висяха с главите надолу от тавана, и те побързаха да се спасят от натрапниците. Подплашените животинки се стрелкаха насам-натам, излитаха навън и се връщаха в пещерата, надавайки тънки писъци. Един прелетя съвсем близо до лицето на Фелисити и младата жена отскочи уплашено назад. Ала като забележа развеселената усмивка на Морган, стисна зъби и повече не трепна.

Басейнът се виждаше като тъмно, тайнствено проблясващо петно в дъното на пещерата. Фелисити тръгна към него, завладяна от странна магия. Водата беше тъмна и дъното не се виждаше. Вирчето беше около три метра широко и също толкова дълго, обградено от червено-кафяв пясъчник. По повърхността му играеха светлинки, идващи от белия пясъчник на тавана и малкият басейн приличаше на огромен лунен камък, искрящ и малко страшен.

Морган извади от джоба си парче сапун.

— Първо ти. Аз ще стоя на пост.

— Добре — промърмори Фелисити и в гласа ѝ прозвъня съмнение.

Мъжът избухна в смях.

— Не се бой. Дълбочината е не повече от метър и половина, а дъното е от здрава скала.

Морган се запъти към изхода и едрата му фигура се очерта в настъпващия мрак. Фелисити свали панталона и ризата и колебливо потопи крак във водата. Беше великолепно да усети хладината ѝ след дългия, напрегнат ден. Сгорещеното ѝ тяло лепнеше. Приседна накрая и бавно се плъзна навътре, придържайки се към ръба. Краката ѝ опипаха дъното. Морган се оказа прав: водата едва стигаше до врата ѝ. На едно място беше съвсем плитко, не повече от петнайсет сантиметра, и имаше малка вдлъбнатина, нещо като пейка, на която можеше да седне и да сапуниса косата си.

Усещането беше прекрасно. Отдавна не беше изпитвала такава наслада. Без да бърза, забравила страха и грижите, тя затвори очи и се унесе. Буйната руса коса я загръщаше като копринена мантия. Някъде долу на брега шумеше прибойт, приливът прииждаше, водната повърхност на басейна леко се полюляваше в ритъма на вълните.

Фелисити имаше чувството, че е станала част от природата, че се е сляла с чистата хладна вода.

Нещо се плисна край нея и една вълна опръска лицето ѝ. Фелисити се плъзна под водата и едва успя да излезе на повърхността. Когато изтри очите си и се обърна, видя Морган, гол, до гърдите във вода.

— Много съжалявам — усмихна се той. В гласа му нямаше и следа от разкаяние. — Просто не можах да се сдържа.

Погледът му се плъзна по голото ѝ тяло, блещукащо като седеф в настъпващия мрак, и сякаш отгатна всичките му извивки под водата.

— Нали каза, че ще стоиш на пост!

— Никой няма да се сети, че сме тук.

— И ти няма какво да търсиш тук — отвърна му сърдито Фелисити и отскочи настрана. Когато се отпусна във водата и заплува към другия край на басейна, Морган я улови изотзад и едната от жилестите му ръце се склучи около талията ѝ. Той я придърпа към себе си и когато усети допира на твърдото му тяло, Фелисити престана да се съпротивлява. Косата ѝ, от която се стичаше вода, се уви около двамата.

Привлечена като по магия, тя вдигна глава и го погледна. Лицето му беше затворено и все пак огряно от желание и копнеж. Фелисити усети биенето на сърцето му до главата си, почувства неравномерните удари на собственото си сърце. Силите я напуснаха. Остана само сладка слабост и отмала, неспособност да се раздвижи, да се отбранява. Устните му, топли и твърди, покриха нейните.

Някъде дълбоко в утробата ѝ се надигна вълната на физическото желание, пареща като тропическото слънце, и ѝ вдъхна нова сила. Устните ѝ отговориха под натиска, езикът ѝ забрави всяка предпазливост и затърси неговия. Доброволно се обърна към него, притисна връхчетата на гърдите си в неговите, усети с цялото си същество твърдия, меко окосмен гърден кош. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ и я придърпаха към долната част на тялото му. Мъжът дишаше дълбоко и сякаш поемаше с пълни гърди сладостта на отдаването ѝ. Фелисити вдигна ръце, помилва раменете му и се залови здраво за врата му. Нямаше нищо по-прекрасно от това пълно сливане, от усещането за засилваща се страст, от паренето по кадифено меката

кожа. Вкопчени един в друг, двамата се полюляваха в ритъма на меките вълни и усещаха как прибоят пулсира във вените им.

Морган я държеше здраво, подпрял се с едно коляно на подводната каменна пейка. След известно време я положи върху гладкия като мрамор камък и промуши ръка под главата ѝ, за да я задържи на повърхността. Водата му стигаше до кръста. Обгърнала ги отвсякъде като стъклено покривало, сега тя беше топла и пулсираща. Ръката на Морган излезе навън и помилва с неизказана нежност твърдите хълмчета на гърдите ѝ. После слезе към талията и още по-надолу. Фелисити повтори движението му, ноктите ѝ подраскаха гърдите му, после се плъзнаха по корема му и се потопиха дълбоко във водата. Разумът ѝ отказваше да работи, остана само изгарящото желание да го усети дълбоко в себе си.

И тогава двамата се сляха, както се разбиват бурните вълни, тласкани от първичната си енергия. Устните им си причиняваха болка, телата им пареха от напирателната страст. Телата им се плъзнаха едно към друго, докато най-после се съединиха в мекотата на водата. В басейна се надигнаха нови вълни, движението им се ускори, ударите в брега станаха неудържими.

Бурята, която бушуваше в телата им, беше толкова мощна, че светът се разлюля и вече нищо не беше в състояние да го овладее. Нямаше време и място, нямаше ги двете конкретни личности, остана само всепроникващата магия, която ги съединяваше. Фелисити усещаше мъжа над себе си с всяка своя фибра. Притискаше се в тялото му, надигаше се насреща му, за да го усети колкото се може по-дълбоко в себе си. Задръжките бяха изчезнали, стеснителността се беше стопила. Сенките на миналото избледняха и тя се отдаде с цялото си същество. В отговор Морган проникна до най-съкровените кътчета на тялото ѝ, изпълни докрай зейналата празнота и двамата се почувстваха по-съвършени, неограничавани от нищо, безстрашни и всесилни.

Развъълнуваната вода в басейна лека-полека се успокои. Морган се плъзна настрана и се приведе да я погледне в очите. Фелисити прочете в зелените дълбини на погледа му най-висше удовлетворение от изживяното и жажда за още. Той не каза нищо, само я притисна силно до себе си и я залюля като бебе в прегръдките си. Устните му галеха слепоочията ѝ, мидите на ушите ѝ, притискаха се в нежната

извивка на врата ѝ. Ръцете му не я пускаха. Сърцето продължаваше да се блъска в гърдите му.

— Морган — пошушна Фелисити и помилва бележите на гърба му, внезапно осъзнала, че мъжът до нея се страхува, не за себе си, а само за нея.

— Добре ли си? — попита в отговор той и се изправи.

Тя кимна, без да сваля изпитателен поглед от лицето му.

— Тук е много хубаво — усмихна се замечтано мъжът, — но не бива да занемарявам задълженията си. Отивам до входа, за да пазя, докато ти се облечеш.

Морган излезе от басейна, събра дрехите си и се запъти към изхода на пещерата. Фелисити последва примера му, макар и малко по-бавно. Докато пъхаше ризата в панталона си, умът ѝ усилено работеше.

Двамата слязоха по стръмната скална стена и тръгнаха по брега към колибата си. След няколко крачки Морган улови ръката на Фелисити и здраво я стисна в своята. Тя го погледна въпросително и се опита да се усмихне, но, макар че ѝ се усмихна в отговор, Морган бързо отмести очи и смарагдовозеленият му поглед се устреми към развълнуваното море.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше минала седмица от слизането им на острова, когато на хоризонта се появи платно. Моряците се струпаха на брега и закрещяха като луди. Мачтите на „Прюданс“ и „Блек Стелиън“ нямаха платна. Бизанмачтата на бригантината още не беше готова, макар че стъблото беше орязано и обелено. Трябваше да изчакат дървото да изсъхне, за да го набият в палубата. На брега бяха запалени огньове и над тях бяха окачени големи гърнета с вряща вода, с помощта, на която щяха да извият необходимите дъски, за да запълнят дупката на носа. Когато първоначалното вълнение утихна, мъжете се наредиха по брега и се загледаха към морето. Никой не можеше да реши какво посрещане да устроят на неочаквания гост.

Един мъж, въоръжен с далекоглед, се покатери на най-високата палма. След малко изкрещя на другарите си, че корабът е бригантина и като „Блек Стелиън“ е с френска конструкция и испански такелаж. Не виждал вдигнат флаг, но вимпелът на мачтата бил в черно и сребърно, а фигурата на галиона представлявала гълъб в полет.

Бригантината се носеше право към острова. Платната ѝ бяха разперени като криле, стройният корпус се плъзгаше по вълните като птица. Целият кораб беше в сребърно и черно, богато украсен, с блестящобяла палуба и месингово оръдие. След няколко минути по мачтите се издигнаха цяла редица вимпели в червено, синьо, жълто, зелено, лилаво и оранжево. Палубата се напълни с хора, облечени в същите ярки цветове, красиви и невероятно женствени, с развяващи се от вятъра дълги коси. Няколко жени, облечени с ризи и панталони, бяха увиснали в такелажа и умело оправяха обърканите въжета. Между екипажа не се виждаше нито един мъж. На предната палуба стоеше горда фигура в черно, с лека, богато надиплена наметка в сиво и бяло.

Привлечена от необичайния шум, Фелисити излезе от колибата си и огледа внимателно приближаващия кораб. Скоро успя да различи и името на бригантината. „Ла Палома“. Онова, което не можеше да знае и в което се увери едва когато чу ликуващия рев на струпалите се

на брега мъже, беше предназначението на кораба и намиращите се на него жени. А когато го разбра, не можа да повярва. Посрещнат с буйни изблици на радост и безсрамно очакване, с приветствени резове и неприлични думички, „Ла Палома“ се оказа просто плаващ бордей.

Но на мъжете не беше позволено да се нахвърлят веднага върху жените на борда. Бригантината хвърли котва в самия край на залива и Изабела де Херара слезе сама на брега с корабната лодка, седнала в небрежна, но царствена поза, подобна на Клеопатра при влизането ѝ в Египет. Косата ѝ беше вдигната високо с кокалени гребени и украсена с дълги пера, напомнящи за белите кичури в косите ѝ. Тя слезе на пясъка, сякаш стъпваше върху скъпоценен килим, и подаде ръка на притичалия да ѝ помогне Морган. После се надигна на пръсти, залепи гореща целувка върху твърдата му буза и го поздрави с дълбок, мелодичен глас.

Без да осъзнава какво прави, Фелисити се затича към брега. Приблужи се точно в момента, когато Изабела казваше:

— Скъпи ми Морган, изпитах невероятно облекчение да ви заваря тук жив и здрав.

— Нима очаквахте нещо друго? — усмивката му беше дружелюбна. Ръката му още стискаше нейната.

— Чух, че са нападнали кораба ви. Безпокоях се, макар да знаех, че все ще намерите начин да се справите.

Хладният ѝ поглед се устреми към Фелисити, която беше застанала зад Морган, облечена в панталон до коленете и бяла ленена риза. Морган се обърна.

— А, ето те и теб, Фелисити. Мисля, че още не съм те представил официално на маркиза де Талавера. Изабела, това е мадмоазел Фелисити Лафарг.

— А, да, младата дама от Ню Орлиънс. Значи все пак я намерихте. Радвам се за вас — рече другата жена и отговори на учтивия поздрав на Фелисити.

— Точно така — съгласи се с усмивка Морган.

Вниманието на Ла Палома вече се беше отклонило в друга посока. Причината беше капитан Боном, който се приближаваше към тях с бързи крачки.

— Кой е този?

Морган представи капитана и старият моряк се поклони с чара на бивш придворен кавалер.

— За нас е голяма чест, мадам — проговори развълнувано той. — Какво ви води на този забравен от Бога и хората остров?

— Благоприятните морски ветрове — отговори със странна усмивка жената и отново се обърна към Морган. — И обстоятелството, че все още помня убежищата на стария си приятел.

— Триста дяволи, човече! — изръмжа сърдито капитанът. — Вие наистина познавате всяка красива жена, която срещаме!

— Не всяка — усмихна се Морган и потърси с очи Фелисити.

Младата жена го изгледа хладно.

Изабела заговори отново и предложи моряците да пригответ вечеря на дамите, които им била довела. Мъжете се съгласиха въодушевено. След вечерята щели да ги позабавляват, както само моряците умеели, и дамите щели да проявят повече благосклонност към новите си обожатели. Освен това тъкмо било пълнолуние, нали?

През целия след обед мъжете се трудиха усилено. Събраха в гората всевъзможни плодове и зеленчуци и приготвиха отлична вечеря. Имаше печени прасенца, варени раци и миди, различни видове риба, осолена треска, сладкиш от маниока, печени на жар брашнени банани и огромно гърне чорба от сърцевина на палми, сварени яйца от костенурки, свинско, задушено с див чесън, лук и ароматни треви. За десерт имаше банани и портокали, които растяха в изобилие на острова. Напитките бяха палмово вино, което вреше от една седмица, бира, смесена с вода, която пиратите наричаха „щипалка“, и едно много вкусно питие на име „бамбуу“, състоящо се от ром, вода и захар, подправено с мускатов орех. Върхът на вечерта беше пуншът, приготвен от ром, палмово вино, гроздова ракия, билков чай и лимонов сок, подсладен със захар и подправен с най-различни аромати. Струпаха две грамади съчки, за да запалят огънове в двата края на опънатото вместо маса корабно платно. Чиниите, ножовете и чашите бяха изстъргани с пясък, изплакнат и изкусно наредени в едно празно ведро.

Когато всичко беше готово, мъжете се заеха да се къпят и да подрязват брадите си. Извадиха най-добрите си ризи и жилетки. Един дори се обля с вонящ парфюм, донесен кой знае откъде, и преди миризмата да се бе разпространила дори на метър от него, другарите

му грабнаха шишенцето и започнаха да си го предават от ръка на ръка, докато употребиха и последната капка.

Дойде времето, когато трябваше да разпределят между екипажа част от плячката на „Блек Стелиън“. Пиратите се събраха под едно дърво и внимателно проследиха как Валкур отваря един по един донесените сандъци и бъчви. От онова, което щяха да получат, зависеше колко добре ще се забавляват тази нощ. Без пари не можеха да си осигурят благоволенieto на тези първокласни дами, нали?

Фелисити се прибра в колибата. Не се интересувахе от плячката, но беше смутена от идването на жените. Внезапно появилата се конкуренция не можеше да я остави равнодушна. Освен това беше заразена от общата треска за разхубавяване. Извади вързопчето си и разгърна донесените рокли. След толкова много време и двете бяха безнадеждно измачкани, а на острова нямаше с какво да ги изглади. Освен това те бяха най-обикновени дневни рокли, с които беше смятала да излезе по улиците на Париж. С такава скромна и на всичкото отгоре омачкана премяна щеше да потъне между Ла Палома и красавиците ѝ и никой мъж нямаше да забележи присъствието ѝ.

Морган, който я намери седнала с унило лице пред разгънатите рокли, се опита да я утеши, като ѝ каза, че изглежда красива, както и да е облечена.

Обидена, Фелисити се постара да му обясни, че всичко това никак, ама никак не я засяга. В този момент се появи Валкур.

— Прощавайте, че идвам ненавреме — усмихна се той, но очевидно остана доволен от напрежението помежду им.

— Какво желаете? — лицето на Морган се вкамени.

Валкур продължаваше да ходи приведен, макар че раната му беше зараснала. Той се обърна и посочи моряка, който го следваше със сандъче в ръце.

— Не бих желал да преча на спора ви, затова просто ще ви предам трите дяла от плячката и ще изчезна. Не ми се иска да изчезнат в общата бъркотия.

— Какви дялове? — попита намръщено Фелисити.

— Как какви? Може би ти се струва странно, но Морган е офицер от екипажа на капитан Боном и му се полагат два дяла от плячката, взета от английския кораб, който „Блек Стелиън“ е пленил, преди да стигне в Лас Тортугас.

— А третият дял? — попита Морган.

— Третият се дава на Фелисити като благодарност за неоценимата помощ, която ни оказа при завладяването на бригантината — гласеше отговорът.

— Не искам този дял — отвърна рязко Фелисити.

— Все ми е едно искаш ли го или не. Той е твой, *ma chere*. Заслужила си си го — Валкур махна заповеднически и морякът остави сандъчето на пода. В него имаше шах от слонова кост, фигурите, на който бяха прибрани в ковчеже от тиково дърво, обковано със злато. На дъното бяха разпръснати златни монети и блестящо зелен нефрит. Но най-красива беше роклята от кремав копринен брокат. Тя блесна, огряна от последните лъчи на залязващото слънце, и заслепи очите на Фелисити. Отдавна не беше виждала такава луксозна дреха.

Тя се обърна и изгледа Валкур с цялата омраза, на която беше способна. Осиновеният ѝ брат открай време умееше да отгатва слабостите на жените по отношение на облеклото.

Мъжът се поклони със зловна усмивка.

— Ще се видим по-късно — промърмори той и излезе от колибата.

Морган се наведе бавно и когато вдигна от пода брокатената рокля, Фелисити стисна гневно устни, за да спре треперенето им. Пръстите му стискаха блестящия плат.

— Ето че имаш какво да облечеш — проговори спокойно той.

— Аз... Кълна се в Божията майка, че не помогнах доброволно за пленяването на твоя кораб, още по-малко пък с цел да получа някакви облаги.

— Не се обвинявай. В това има пръст съдбата. Мисля, че си го заслужих — лицето му оставаше безизразно, очите му гледаха някъде надалеч.

— Нали ти казвам, че...

— Недей! Нищо не ми казвай — той пусна роклята на пода и ѝ обърна гръб.

— Ако не се беше хвърлил да ме спасяваш, щях да се удавя. Не помниш ли?

Мъжът обърна глава и я изгледа пронизващо. В смарагдовозеления поглед се четеше горчивина.

— Може би щеше да бъде по-добре, ако не се бях втурнал да те спасявам.

Фелисити онемя. Болката, която я прониза, беше толкова силна, че отне дъха ѝ. Проследи с поглед Морган, който излезе с дълги крачки от колибата, после безсилно се отпусна на постелята си. След малко се сви на кълбо и скри лице в ръцете си. Студени тръпки разтърсиха тялото ѝ. Задушаваше я черно, бездънно отчаяние.

На това легло тя и Морган се бяха любили, тук бе познала върховете на насладата. Докато лежеше в обятията му, се чувстваше доволна, защитена, сигурна. Постепенно бе допуснала в душата ѝ да покълнат надежди, мечти, доверие.

Оказа се грешка. Сега, когато се увери в това, в сърцето ѝ се заби неумолимо острие.

Не знаеше колко време е лежала така, но когато се надигна и тежко се облегна на стената, в очите ѝ святкаше нова решителност. Припомни си неоспоримата му страст, начина, по който се обръщаше към нея в мрака с мили думи, нежността му, утехата, която отново и отново търсеше в любовта ѝ, неутолимия му глад към тялото ѝ. Дали не можеше да си изкове ново оръжие от тези съставни части на връзката им?

Решена да се бори, Фелисити скочи от постелята, грабна брокатената рокля и я разстла върху завивките.

Тактиката на Ла Палома беше достойна за възхищение. След цял ден, прекаран в подготовка и грижи за външността, както матросите, така и пиратите бяха нетърпеливи като ученици, на които е била обещана награда. Вече повече от час мъжете се тълпяха на брега и претърсваха с очи бригантината, на борда, на която все още нямаше признаци за тръгване.

Най-после лодките бяха спуснати на вода и след минути дълго чаканите жени слязоха на брега. Лодките трябваше да направят по няколко курса, докато се събраха почти стотина дами. За съжаление, броят им не беше достатъчен за трите екипажа на „Рейвън“, „Блек Стелиън“ и „Прюданс“. Освен Изабела, която както обикновено беше облечена в черно, всички бяха в ярки копринени рокли, със затъкнати в косите копринени цветя. Всички се смееха, бърбеха весело, шумоляха

с полите си, издигаха високо ясните си гласове, сякаш бяха решили да се надпяват с птиците по дърветата. Нямаха нищо общо с обикновените пристанищни проститутки, но все пак бяха жени без каквито и да било морални задръжки. Дръзки погледи и двусмислени забележки загатваха за предстоящата нощ, макар че засега не позволяваха да ги щипят и мачкат.

Облечена в кремавата брокатена рокля, Фелисити излезе от колибата си и се присъедини към веселата група на брега. Чувстваше се странно, пристегнатата отново в корсет и кринолин, а полюшването на широките поли около краката ѝ не беше особено приятно. Изглеждаше много добре, доколкото беше успяла да прецени с помощта на стоманеното огледало за бръснене, което Морган бе закрепил на едно дърво пред къщурката им. Не можеше да се справи с буйните си къдрици, тъй като нямаше нито един фуркет, затова просто ги среса назад и ги привърза с копринена панделка от долната си риза. Меки вълни обрамчваха лицето и падаха по гърба ѝ.

Тя спря в горния край на разстланото корабно платно и протегна ръце към огъня. Трепкащите оранжеви пламъчета, примесени със сиво-синьо от напоените със сол дърва, довлечени от морето, играеха по лицето ѝ и се отразяваха в блестящия плат на роклята със странна, магическа светлина. Морган стоеше до капитан Боном и Изабела. Обърна се към нея и застина неподвижен. Минаха няколко дълги секунди. Лицето му приличаше на маска. Но нито се раздвижи, нито ѝ даде да разбере дали ще одобри присъединяването ѝ към компанията му.

Без да бърза, Фелисити му обърна гръб и погледна към другия край на импровизираната маса. Хуан Себастиан седеше на една дъбова бъчва. Фелисити се насили да му се усмихне и бавно закрачи към него.

Забелязал приближаването ѝ, испанецът стана, сведе глава в дълбок поклон и хвърли бърз поглед към Морган, преди да заговори:

— Добър вечер, мадмоазел Фелисити.

Младата жена отговори на поздравата му и попита:

— Защо сте седнали тук съвсем сам? Тази вечер има безброй възможности за забавление.

— Компанията не е съвсем по моя вкус — отговори горчиво той и я измери с внезапно потъмнял поглед, сякаш за да намекне какви са

истинските му предпочитания. — Позволявате ли да попитам, защо не сте в компанията на приятеля ми Морган?

— Малко различие в мненията — отговори тя и погледна с усмивка към отсрещния огън.

— Надявам се, че не е нещо сериозно?

Раменете ѝ лениво се повдигнаха.

— Боя се, че е така.

— Нещастieto на един мъж може да се превърне в щастие за друг. Ако наистина сте се скарали, сигурно ще се съгласите да седнете до мен за вечерята — лицето му бе огряно от нова надежда.

— Много ще се радвам — отговори без колебание Фелисити.

Капитан Боном излезе напред и извика така, че плътният му бас огласи малкия залив:

— Какво чакаме още, другари? Да сядаме на масата! Дами, заповядайте!

Моряците горяха от нетърпение да отстранят и последното препятствие по пътя към удоволствията на нощта. Затова поведоха жените към разстланото платно, предложиха им да хапнат и пийнат, и се нахвърлиха върху храната като изгладнели вълци. Питиетата се подаваха през масата. Скоро огрените от огньовете лица се зачервиха, гласовете станаха по-весели и дръзки. Веселието набираше ход. Все по-често се чуваше шум от плесници и изречени през смях протести, докато ръцете търсеха своя път в тъмнината.

Френският капитан седеше начело на масата, от дясната му страна беше Изабела, като почетна гостенка, а от лявата Морган. Фелисити и Баст седяха доста далеч от тях към средата на дългото платно. За младата жена беше ужасно мъчение да гледа как Морган и капитан Боном си съперничат за благосклонността на испанската аристократка. Макар че Баст напълни чинията ѝ с най-вкусни късчета, тя ядеше насила. Отпи глътка пунш и се задави от силната, гореща смес. Баст я потупа по гърба, докато тя през смях и с насълзени очи го помоли да спре.

След тази дребна случка напрежението в гърдите ѝ отслабна. Баст веднага усети промяната в настроението ѝ и я изгледа със святкащи от възбуда очи.

— Мадмоазел... Фелисити, тази вечер сте несравнимо красива.

— Благодаря ви, Баст. Мило е, че ми казвате това — усмивката ѝ беше по-благосклонна, отколкото би била при други обстоятелства.

— С всеки ден ставате по-красива. Наблюдавах ви тайно и се радвах с вас.

— Баст... — започна с известна неловкост тя.

— Смущавате ли се, че ви държа под око? Стана ми навик да ви наблюдавам отдалеч, докато сте с Морган. Макар че болката е много силна.

Нима едно толкова мило обяснение можеше да я остави равнодушна?

— О, Баст, не знаех!

— Защо ви е да знаете? Аз крия отчаянието зад гордостта си и понякога ми се удава да го скрия дори от самия себе си! О, Фелисити, трябва да поговоря с вас. По-късно, когато останем сами.

Гласът му беше тих и настойчив. Когато хвърли бърз поглед към Морган, бившият испански офицер установи, че приятелят му го наблюдаваше през полусведените си мигли, макар че се вслушваше внимателно в думите на Изабела.

— Не знам... — започна нерешително Фелисити.

— Моля ви, времето не чака.

Устните ѝ се извиха в очарователна усмивка.

— Нощта едва сега започва.

— Не говоря за тази нощ — Хуан Себастиан млъкна и устните му се опънаха в тънка ивица, макар че пламтящото желание в очите му остана.

Колко просто беше всичко с него, колко верен беше този горд испански гранд. Дали се боеше, че тя и Морган ще се помирят, преди да е успял да говори с нея? Нямахме такава вероятност. Всъщност, защо да не му даде възможност да ѝ обясни? Това нямаше да навреди никому.

— Е, добре — усмихна се тя. — Ще поговорим по-късно.

Когато се нахраниха и пуншът обиколи повторно масата, пиратите измъкнаха устна хармоника, акордеон и цигулка. Един от моряците на „Прюданс“, който не се разделяше с гайдата си, също се присъедини към импровизирания оркестър. Мъжките гласове се издигнаха към небето в нестроен хор. Последва жига, после кадрил и гавот. Жените наскачаха и кавалерите буйно ги завъртяха по пясъка.

Пийналите порядъчно мъже се препъваха и се олюляваха, но все пак успяваха да спазват такта на музиката.

Беше прилив и мастиленосините вълни прииждаха към брега. Във въздуха се носеше фина миризма на сол. Звездите бяха надвиснали над морето, сякаш уловени в мрежата от облаци. Огньовете догаряха и над жаравата танцуваха само единични пламъчета. Сенките на палмовата гора се сгъстиха и станаха непроницаеми, а тъмните корони на дърветата, които се стремяха да достигнат облаците, бяха само неясни черни силуети на фона на тъмното небе. Скоро тълпата около масата оредя. Все повече двойки се скриваха в гората. Вятърът донасяше шум от мърморещи гласове и тихи, сладостни стонове.

Луната се издигна над морето и пътят ѝ остави блестяща следа по водната повърхност.

Край импровизираната маса седяха само няколко мъже и жени. Те се гледаха с пияна страст или търсеха жадно устните си. Фелисити се обърна към челото на масата и с ужас забеляза, че капитан Боном седи сам, стиснал в ръка чаша ром, и мрачно наблюдава издигащата се луна. Морган и Изабела бяха изчезнали.

Фелисити намекна на компаньона си, че би желала да си тръгне и Баст побърза да ѝ помогне.

— Къде отивате? — попита той.

— Ами... и аз не знам. Не желаете ли да се поразходим?

— Разбира се.

Той се нагоди към крачките ѝ и продължи да я подкрепя с ръка. При дадените обстоятелства най-малка беше вероятността да имат неприятни срещи на брега. Без да говорят, двамата закрачиха в тази посока. Баст мина от другата ѝ страна, за да бъде между нея и морето, и отново мушна пръсти под лакътя ѝ. Вятърът рошеше косата му, развяваше панделката на тила му и вдигаше яката до бузите му. Косата на Фелисити се вееше, полите ѝ шумоляха и трябваше да ги държи с едната си ръка, за да не се надигнат.

Заливът, в който бяха корабите, имаше формата на сърп. В двата му закръглени края се издигаха палмови гори, които достигаха почти до водата и брегът зад тях почти не се виждаше. Покритата с палмови листа колиба на Фелисити и Морган се намираше в западния край на сърпа и когато минаха покрай нея, очите на Фелисити инстинктивно се

насочиха към тесния отвор на вратата. Стаичката беше тъмна и пуста. Тръгнаха по тясна пътечка, която се виеше към западния нос на залива, между преплетените грапави клони на морските борове. Скоро пред очите им се разстла просторния бряг, който блещукаше на лунната светлина.

В сянката на боровата горичка Баст забави крачка и натискът върху ръката на Фелисити се усили. Младата жена спря и се обърна към него.

— Querida, скъпа моя — заговори възбудено мъжът, — преди много време ви помолих да дойдете при мен, без да ви предлага женитба. Това беше ужасна грешка, може би най-съробоносната в досегашния ми живот. Трябваше да сложа в краката ви сърцето си, живота си, имуществото, което ще наследя от баща си, всичко, което съм, което имам или се надявам да притежавам, да ви дам името си. Умолявам ви да ми простите този ужасен пропуск и да приемете онова, което ви давам.

Какво беше очаквала Фелисити? Пламенно обяснение в любов, което да възстанови разклатената ѝ суетност? Израз на физическо желание, на което може би щеше да отговори в нощ като тази, когато Изабела и Морган бяха изчезнали някъде в гората? Защо Баст просто не прояви малко повече нежност и мекота? Не, трябваше да знае от самото начало, че не може да си играе с него.

— О, Баст — промълви объркано тя, — това е невъзможно.

— Нищо не е невъзможно. Ще се махнем оттук, ще се върнем в Ню Орлиънс и...

— Да се върнем в Ню Орлиънс! Какво говорите?

— Защо? Боите се как ще се отнасят към вас сънародниците ви, нали? Уверявам ви, че ще проявят разбиране. Вие изчезнахте от града веднага след смъртта на баща си и повечето още тогава проумяха, че връзката ви с испанския офицер е била само заради него. Сега ще ви почитат за жертвата, която сте принесла, дори ако е била напразна.

Фелисити бе втренчила поглед в лицето му и много ѝ се искаше да различи очите му между движещите се сенки.

— Ако това е вярно, мога само да ви благодаря, че ми го казвате. Но нали много скоро ще узнаят, че съм живяла между пирати, че съм била любовница на корсар? И какво ще кажат тогава? Какво ще

говорят за Хуан Себастиан Унзага, за дезертиралия испански офицер? Нали щом се върнете, веднага ще ви арестуват!

Мина доста време, преди испанецът да заговори отново. Гласът му беше изпълнен с неохота, сякаш съществуваха и други аргументи, които би могъл да приведе, стига да искаше.

— Да... Предполагам, че сте права. Тогава можем да заминем за Хавана, а оттам за Испания.

— Сигурна съм, че испанците ви търсят навсякъде. Не е ли така?

— Баща ми има известно влияние в двора — засмя се мъжът и махна безгрижно с ръка. — Все ще направи нещо, за да заличи петното от името ми. Фелисити, аз ви обичам и съм готов да направя всичко, за да ви освободя от това ужасно положение и да ви направя своя жена.

Бъдещето, което младежът ѝ предлагаше, беше толкова далечно, само сън, който никога нямаше да стане действителност. Единствената действителност бяха островът, морето и полуготовите кораби. Имаше ли друго на света, освен тях? Какво друго можеше да има?

Фелисити обърна гръб на спътника си и тръгна бавно покрай брега. Хуан или трябваше да я задържи насила, или да я последва. Той избра второто и отново я хвана под ръка.

— Не знам — рече тихо тя и разтърси глава. Златните коси се разпиляха по гърба ѝ.

— Аз обаче знам — отвърна също така тихо той. — Предайте съдбата си в моите ръце и аз ви обещавам, че ще уредя всичко по най-добрия начин.

— Какво ще стане с Морган?

— Какво да стане? Вие не му дължите нищо. Та той дори не е сметнал за необходимо да ви обясни...

— Какво е трябвало да ми обясни? — попита напрегнато Фелисити. — Може би да ми каже всичко това, което днес научих от вас? Знаете ли, някога, доста отдавна, той ме помоли да стана негова жена, но аз отказах.

Хуан Себастиан притисна ръката ѝ и я обърна към себе си върху посребрения от луната пясък.

— Какво ще кажете за любовта, Фелисити? Предложи ли ви той любовта си, както направих аз?

Младата жена поклати глава и в кадифените ѝ очи се изписа болка. Мъжът изохка и я привлече към себе си.

— Ах, Фелисити, простете ми.

Прегръдката му беше утешителна, но нищо повече.

— Прощавам ви — пошепна уморено тя, — но не мога да се омъжа за вас. Вие заслужавате по-добра жена.

— По-добра? Това е невъзможно.

— Напротив, Хуан. Вие заслужавате жена, която ще отговори на любовта ви.

— А вие, Фелисити, какво заслужавате вие?

Той сведе устни към нейните, нежно, без бурна страст, изпълнен с почит. Фелисити се наслади на докосването на твърдите му устни, на приятното гъделичкане на мустаците му, но нищо не трепна в утробата ѝ.

Мъжът се дръпна назад, очите му грейнаха, на лицето му се изписа усмивка.

— Толкова дълго чаках тази целувка... — внезапно той замръзна на мястото си. След малко се обърна бавно към брега. Един мъж и една жена излязоха от сянката на гората на стотина метра от тях. Жената беше тъмнокоса, облечена с тъмна рокля. Само белите ѝ лице и рамене се открояваха на лунната светлина. Ризата на мъжа отразяваше светлината, разбърканата от вятъра коса блестеше като стари медни монети.

Морган се запъти с бързи крачки към Фелисити и Баст, докато Изабела остана на мястото си в края на гората. Жената се поколеба, после повдигна полите си и енергично закрачи към малката групичка. Фелисити бе обзета от диво желание за бягство. Не се боеше от гнева на Морган, но болката от току-що потвърдилата се изневяра беше непоносима. Ала само след миг в гърдите ѝ забушува луд гняв. Защо бе позволила на ревността и болката да вземат връх? Нима беше толкова зависима от вниманието или невниманието му?

Морган стигна до тях в мига, в който Баст се обърна към него и упорито изпъчи гърди.

— Един момент! — започна Хуан Себастиан с вдигната ръка.

— Моментът да върви по дяволите! Какво означава това? — попита остро Морган и опря ръце на хълбоците си.

— Не ми харесва нито тонът, нито поведението ти — отвърна му испанецът с гордо вдигната глава.

— Така ли? — отзова се саркастично Морган. — А аз си въобразявах, че ти си единствения заслужаващ доверие човек на този проклет остров!

— Доверие? За какво доверие говориш? Искаш да пазя мястото ти топло, така ли?

— Разчитах, че ще се отнасяш към Фелисити като към дама, защото тя го заслужава, а не като към някоя обикновена...

— Млъкни! — изрева вбесено испанецът. — Начинът, по който се отнасям аз с нея, стои много по-високо от това, което вършиш ти!

Докато Морган стоеше и го гледаше, без да каже нито дума, Изабела пристъпи напред и улови ръката на сънародника си, сякаш искаше да му попречи да извърши някаква глупост. След малко вдигна извитите си вежди и огледа внимателно двамата мъже.

— Какво става тук?

Като не получи отговор, тя се обърна към Фелисити и попита направо:

— Заради вас ли се карат?

— Да — отговори възбудено Баст. — Морган не ми разрешава да общувам с Фелисити и има основания да го стори, защото току-що ѝ предложих да стане моя жена.

— Какво си направил? — изуми се Морган.

— Много добре чу!

— Добре де, добре — изръмжа ирландецът. — Кажи ми само едно: кога ще се състои сватбеното празненство? Кой ще ви венчае и къде? Все пак на острова няма нито свещеник, нито църква.

— Обясних ѝ, че...

— Представям си какво си ѝ обяснил — прекъсна го остро Морган.

Баст смръщи чело.

— Не исках да кажа това. Не извъртай думите ми.

— А какво искаше да кажеш? Не смяташ ли, че ми дължиш обяснение?

— Разбира се — отговори иронично Баст и направи лек поклон.

— Моля дамите да ни извинят — проговори сухо Морган и се запъти към морския бряг. Баст го последва, обяснявайки разпалено. Скоро гласовете им заглъхнаха.

Фелисити вдигна въпросително вежди и замисленият ѝ поглед проследи оживено разговарящите мъже. Тук ставаше нещо, което тя не разбираше, което може би никога нямаше да разбере.

— Е — проговори иронично Изабела, — моите най-сърдечни благопожелания.

— Не разбирам за какво говорите — отвърна високомерно Фелисити.

— Нима не е голяма чест, че двама мъже като тези, са готови да се сбият заради вас?

— За някои жени може да е чест, но не и за мен!

— Аха, значи предпочитате единия от двамата. Трябваше веднага да го кажете. Това щеше да сложи край на разпратата.

— Откъде знаете, че не съм го направила? — попита хапливо Фелисити.

— Когато жената даде ясен, недвусмислен отговор, обожателят погребва завинаги надеждите си. Но най-почтено ми се струва жената изрично да заяви, че не умее да обича много мъже едновременно и затова не им позволява да я обичат.

— Предполагам, че говорите от опит, мадам. Вие обичате много мъже, но винаги съумявате да държите любовниците си далеч един от друг, така ли е?

— Случайно да.

Надменността на тази жена беше непоносима.

— Като се има предвид настоящото ви занимание, ми се струва доста невероятно да сте имала достатъчно възможности да разочаровате мъжете, на чието внимание се радвате.

Очите на Ла Палома блещукаха по-скоро като очи на сокол, отколкото на гълъбица.

— Нека ви дам един съвет, скъпа моя. Не е особено умно да отсъждате само по външното впечатление.

— Какво искате да кажете?

Нервите на Фелисити бяха толкова опънати, че много ѝ се искаше да изпищи.

— Първо, на борда на онзи кораб аз изпълнявам мисия, която не може да се види с просто око. Съгласих се да предприема това пътуване не само за свое собствено удоволствие, но и за да бъде полезна на една стара приятелка. Тя имаше нещастното хрумване да

нарече кораба на мен и реших, че е редно да участвам лично в първото му плаване.

— Много интересно — промърмори равнодушно Фелисити, която не искаше да знае подробностите.

Устните на Изабела се опънаха в гневна ивица.

— Остава да си изясним случая с Морган. Много наивно постъпихте, като инсценирахте тази малка драма, скъпа. Ще разберете, че приятелят ви се отвращава от подобни методи.

— Да не мислите, че съм искала да ме завари с Баст? Никога не върша такива неща! Дори не подозирах, че сте наблизо!

— О, разбира се! — отвърна подигравателно Изабела. — Но не смятате ли, че бихте могли да измислите нещо по-умно?

— Със сигурност нямаше да попреча на удоволствието ви, ако знаех, че сте заети недалеч от нас в мрака.

— Аз? Да си доставям удоволствие в едно такова място? Ако ми позволите, ще ви издам, че стоя над тези неща! Търкалянето в пясъка изобщо не ми е по вкуса.

Измъчвана от ревност, Фелисити избухна в смях.

— Защо не опитате — уверявам ви, че ще останете изненадана. Но ако онова, което казвате, е вярно, значи сте се опитала да отвлечете Морган в погрешна посока. На острова няма нищо подобно на легла. Трябваше да го отведете на кораба на вашата приятелка.

— Нали ви казах, че не исках това!

— Тогава трябваше да се покажете малко по-рано. Видът ви беше толкова унил, че чак ви съжалих. Май не успяхте да си получите обещаната награда.

От устата на испанската аристократка се изтръгна ядно проклятие. Езикът ѝ наистина не се отличаваше с изисканост.

— Каква зловна малка женичка сте вие!

— Ако бях на ваше място, нямаше да се унижавам да ругая другите жени — отговори Фелисити и гордо вирна брадичка. — Тъй като съм запозната с историята ви, възможно е да ви припомня някои твърде неприятни истини, стига само да си отворя устата.

— Господи Боже мой! Не разбирам, защо Морган рискува толкова много, за да си върне жена като вас! Досега от устата ви излязоха само глупости!

— Възможно е наистина да съм глупава — отговори рязко Фелисити, — но дори глупачка като мен е в състояние да проумее мотивите му. За съжаление, имах възможност да се уверя, че това е доста трудно за господарка на проститутките като вас!

Изабела протегна ръка с котешка гъвкавост и я цапна през лицето. Реакцията на Фелисити беше инстинктивна и мълниеносна. Главата на тъмнокосата жена отхвъркна назад.

Изабела се олюля и едва не се строполи на пясъка. Притисна бузата си с ръка, огледа съперницата си с присвити очи и попита:

— Вярно ли е, че умеете да си служите с шпагата?

— Малко — отговори самоуверено Фелисити.

Изабела хвърли бърз поглед към брега. Двамата мъже бяха едва забележими точки в мрака.

— Добре тогава. Смятам, че няма да ви навреди, ако получите урок по добро държание.

— Когато някой иска да даде урок другиму, това означава, че се смята за по-добър от него.

— За какво говорите, скъпа — за умението да размахвате шпагата или за добрите маниери?

— За каквото предпочитате — отговори Фелисити с равнодушен поглед и хладна усмивка.

— Тогава ми позволете да се уверя сама.

— Добре — съгласи се Фелисити. — Ще го направим.

Без да кажат повече нито дума, двете жени се обърнаха и се запътиха към лагера.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Оказа се доста трудно да се намерят две еднакви шпаги. Всички пирати, които бяха слезли на острова, носеха оръжие, не само абордажни ножове, а и пистолети, мушнати в кръстосани през гърдите колани с кобури. Ала никой нямаше да се съгласи да прекъсне приятните си занимания в гората, за да им намери две шпаги.

Фелисити помисли за капитан Боном, но той не се виждаше никъде. За техен късмет от гората тъкмо излязоха няколко моряци и се запътиха към кофата с пунш. Мъжете посрещнаха идеята за дуел между жени с див, невярващ рев. За тях това беше по-скоро забавно представление, нямашо нищо общо с една сериозна битка. Пияни от алкохол и любов, те започнаха многословно да обсъждат достойнствата на оръжията си и да ги сравняват, за да намерят две еднакви по тежест и дължина.

Най-после Валкур намери желаните шпаги. Той беше прекарал следобеда в игра на зарове с другите оздравяващи моряци и бе спечелил двойка красиви шпаги, част от плячката, взета от пленения английски кораб. Оръжията бяха тънки, леки и много по-удобни от абордажните ножове, които им бяха предложили другите, следователно по-подходящи за жени. Той се поклонил учтиво и предложил едната шпага на Изабела, при което ѝ се усмихна с част от старото си очарование. После се обърна към Фелисити и ѝ подаде другата с не толкова ярко изразена учтивост. Освободиха място за дуела, като просто събраха в огромен вързоп платното, заедно с оставените по него чинии, остатъци от храна, тенджери и прибори и го изтеглиха настрана. Нахвърляха нови дърва в огньовете и скоро към небето се издигнаха високи пламъци. Незаетите в момента мъже се струпаха около импровизираната арена и насядаха на земята. Сред публиката цареше трескаво очакване, подсилвано още повече от полугласно сключваните облози.

Двете жени, Фелисити в бяло, а Изабела в черно, отдадоха чест с шпагите си. Металните острия се вдигнаха и спуснаха със замах,

огрени от пламъците на огньовете. Стиснати в двете бели, стройни ръце, шпагите се кръстосаха и дуелът започна с чисто женска грация, която накара зрителите да затаят дъх.

Прекрасните дуелистки се срещаха като бяла пара и черен дим, кръжаха една около друга, дебнеха се, нападаха и отскачаха назад. Шпагите съскаха като змии, сблъскваха се със звън и отново се отдалечаваха. Вятърът развяваше буйните коси, увиваше ги около стройните тела. Полите им плющяха, но те не спираха да танцуват с въздушна прелест, да се втурват една срещу друга и да се отдръпват, с желязна решителност в кафявия и в синия поглед.

Лека-полека мъжете се успокоиха и млъкнаха. Точно този момент избра Изабела, за да нападне с впечатляваща лекота. Фелисити парира умело и сблъскалите се острия иззвъняха като камбани. Започна сериозната част на битката.

В позите на двете жени нямаше и следа от трудно удържаната омраза, която се усещаше между Морган и Валкур. Все пак, въпреки лекотата на изпълнението, намеренията им бяха не по-малко смъртоносни. Изабела се биеше бързо, движенията ѝ бяха като по учебник. Фелисити внасяше в боя очарованието на спонтанността, което Изабела посрещаше с бързи стъпки и финтове. Не бяха минали и пет минути, след като испанско-ирландската аристократка откри истинския бой, и от шпагите вече се сипеха златни искри. Фелисити парираше, обръщаше се, а в един миг ръката ѝ се стрелна напред и острието на шпагата разкъса черната дантела на ръкава на Изабела.

От присвитите очи на Ла Палома изскочиха гневни искри.

— Във вас има повече кураж, отколкото си мислех — проговори с усмивка тя.

— Мисленето може да стане опасно — отговори твърдо Фелисити.

Думите ѝ потънаха в крясъците на пиратите. Битката стана наистина сериозна. Двете жени подскачаха напред и назад в пясъка, обръщаха се, привеждаха се, сближаваха се и се раздалечаваха, блещукащото отражение на шпагите се стрелкаше по пясъка и се плъзгаше на синьо-бели светкавици по полите им. И двете бяха забравили всичко около себе си. Остана само неспирното дрънчене на оръжията, силните удари, които разтърсваха китките и лактите им, тежкото им дишане. Паради, ответни удари, финтове — и двете

многократно се опитваха да намерят пролука в защитата на противничката, за да нанесат решаващия удар.

Кръв, мъжете искаха да видят кръв. Макар че публиката следеше боя със затаен дъх, сърцата на пиратите жадуваха за кръв. Фелисити вече усещаше първите признаци на умората. Гневът ѝ отлетя някъде надалеч, сякаш никога не се беше появявал. По лицето на другата жена се четеше същото съжаление от проявената дързост. Изтощението им беше следствие не само от затрудненията, които им създаваха широките поли, но и от тежките метални острия в ръцете им. Гърдите им, пристегнати в неудобните корсети, се вдигаха и спускаха неравномерно, косите им бяха влажни от пот. И въпреки това не преставаха. Не можеха и не искаха. Това беше въпрос на гордост и умение, отказ да приемат позора на поражението и да оставят победата за другата. И тъй като бяха равностойни противници, те отиваха неизбежно към сериозното нараняване или ужаса на една бърза смърт.

В края на полезрението си Фелисити забеляза нечие бързо движение. Зад гърба на Изабела се приближаваше капитан Боном. В очите на съперницата ѝ се появи същата несигурност. Изабела се смути за миг и хвърли бърз поглед през рамо.

— Сега!

След тази рязка, изречена с твърд мъжки глас заповед, в боя се включиха още две шпаги. Четири металния острия, които сееха разрушение и смърт, Фелисити усети силен удар върху шпагата си и ръката ѝ се вкочани чак до рамото. Металът изсъска като змия и шпагата ѝ беше прикlescена от дебелия абордажен нож на новопоявилия се противник. Без да бърза, мъжът изви ръката ѝ и я издигна нагоре. На метър от нея Изабела беше в същото положение, безпомощна пленница на корсарския нож на капитан Боном. Фелисити извърна глава, както си беше с вдигната ръка, и се озова лице в лице с Морган Макормак. След като удостои натрапника с унищожителен поглед, младата жена се обърна отново към противничката си. Маркизата вдигна едната си вежда и в следващия миг двете се освободиха от мъжете с едновременен мощен замах, сякаш стотици пъти бяха упражнявали това движение. Изтръгнаха шпагите си от жестоката хватка, обърнаха се светкавично и застанаха рамо до рамо. Сега двете острия бяха насочени срещу мъжете, които се бяха осмелили да се намесят.

Трудно беше да се определи кой от двамата остана по-изненадан, Морган или капитан Боном. Първото им инстинктивно движение беше да вдигнат шпагите за защита, но по безизразните им лица нямаше и следа от желание за бой.

— Да ги набучим ли като пиленца, преди да са се осъзнали? — попита с развеселена усмивка Изабела. — Или да проявим милост?

— Те... не възнамерявах нищо лошо — отговори задъхано Фелисити. — Нека им простим.

Зрителите се възпротивиха с високи крясъци и настояха двубоят да продължи.

Морган беше този, който взе окончателното решение. Сведе със замах ножа си, отстъпи крачка назад и заби острието в пясъка.

— Моля те за милост, Фелисити, сега и за в бъдеще.

От гърлото на френския капитан се изтръгна облекчена въздишка. Той последва примера на Морган и се оттегли по същия достоен начин. В погледа му се четеше възхищение и загриженост, очите му следяха всяко движение на Изабела.

— Много жалко — обади се Валкур и излезе напред. — Рядко съм наблюдавал такъв вълнуващ дуел. Ако позволявате, ще взема шпагата си, маркизо, а после се надявам, че ще ми позволите да ви поканя на чаша пунш.

Изабела не му обърна внимание. Дясната ѝ ръка трепереше, но тя се овладя, вдигна я в знак на поздрав и се обърна към Фелисити:

— Мадмоазел, вие се бихте по всички правила на изкуството. Поздравявам ви.

— Не, съвсем не — усмихна се уморено Фелисити. — Вие ми предадохте добър урок.

— Много сте великодушна — усмихна се в отговор испанската дама. — Но предполагам, че не съм първата, която е установила това.

Изабела де Херара предаде шпагата си на Валкур и се обърна към френския капитан. На устните ѝ грейна усмивка. Мъжът я гледаше очарован.

— Питам се дали не бихте ми предложили чаша пунш, сър?

— Това е извънредно голяма чест за мен.

Капитанът притисна ръката, която тя бе положила върху ръкава му, приведе се към нея и двамата се запътиха към огъня.

Фелисити отпусна дясната си ръка и заби острието на шпагата в пясъка, без да откъсва очи от осиновения си брат, който проследи с мрачен поглед отдалечаващата се двойка. Пръстите му свиваха и разпускаха острието на тънката шпага. Фелисити остави своята шпага забита в пясъка и се обърна към насъбралите се пирати. Те се скупчиха около нея, започнаха да я поздравяват, да се възхищават на уменията ѝ, да обсъждат подробностите на дуела и да съжаляват за бързия му край. Предложиха да пият за нейно здраве, но тя не се съгласи. Проправи си път през навалищата и zakрачи с бързи стъпки и неவிждащ поглед към дървената си колиба.

В последния момент се отклони и се затича към морския бряг. Прекоси задъхано тесния, гъсто обрасъл нос, провря се под ниските клони на морските борове и излезе на пясъка. Подхлъзна се и забави стъпка, но след малко отново се втурна да бяга, без да знае от кого и накъде. Полите ѝ се намокриха и натежаха, но не можаха да я спрат. От гърлото ѝ излизаха накъсани ридания, по бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи. Вятърът ги изсушаваше само за миг и оставяше по страните ѝ солени следи.

Фелисити бягаше от болката по изгубената близост, от отчаянието, че Морган я подозира в предателство, от спомена за един изгубен завинаги живот, от смута, последвал първия изблик на гняв.

Тя не забеляза преследвача си, докато той не я настигна. Когато най-сетне чу стъпките му, хукна още по-бързо, без да си даде труд да се огледа. Сигурно беше някой от моряците, които се скитаха из гората след любовната наслада.

Кънтящите стъпки се приближаваха неумолимо. Фелисити беше толкова изтощена, че не можеше дори да диша. Нямаше да успее да избяга от нощния преследвач. В този миг се сети, че повечето моряци не умееха да плуват. Ето я спасителната мисъл! Без да се поколебае нито секунда, тя се затича към морето и се хвърли във вълните. Приливът прииждаше и една голяма вълна я блъсна с такава сила, че тя се олюля и дъното под краката ѝ изчезна. Загуби равновесие и падна в пясъка заедно с хвърлилия се върху нея нападател. Разпененият прибой ги обля и ги намокри чак до раменете, Фелисити размаха ръце като обезумяла, но Морган я притисна в мокрия пясък. После се приведе над нея и впи очи в лицето ѝ.

— За Бога, Фелисити! — изпъшка той. В гласа му звучеше страх. — Какво още ще измислиш, за да ме измъчиш до смърт?

Устните му имаха вкус на сол, ром и топлата тежка сладост на разкаянието. Дали все още смяташе, че тя е участвала в завладяването на кораба му? Но какво значение имаше това, след като беше отново в прегръдките му и бурните морски вълни разгаряха пожар в тялото ѝ?

Двамата се освободиха трескаво от мокрите си дрехи и ги нахвърляха по пясъка. Морската вода беше топла, а триенето на пясъка приятно и възбуждащо. Със слени устни и преплетени едно в друго тела, двамата се понесоха към някакъв нов, непознат свят, първичен и безгрижен, свободен от морални скрупули и чувство за срам. Фелисити чуваше лудото биене на мъжкото сърце, усещаше натиска на бедрата му върху своите, тръпнеше под напора на насладата, която идваше в ритъма на прилива. Слаба и едновременно с това пламнала от желание, тя го прие дълбоко в себе си и тишината се взриви от бученето на кръвта във вените ѝ. Бурята от усещания я понесе сякаш към морското дъно, заплашвайки да я удави. С тръпнеща радост в сърцето, тя усещаше как лунните лъчи играят по затворените ѝ клепащи, по мократа, мека като кадифе кожа. Нощта беше нейна. Водата блещукаше, пясъкът искреше като диамантен прах. Когато отвори очи и вдигна поглед към мъжа над себе си, в тъмните ѝ зеници се четеше страст, екстаз, от тях струеше неземна светлина, голяма и истинска.

Предобедът беше напреднал, когато жените започнаха да излизат препъвайки се от гората. Мъжете ги следваха, оправяйки косите и дрехите си. Някои охкаха, изпълнени със самосъжаление, и обясняваха, че не били в състояние да ходят; други бяха мрачни, в лошо настроение и не позволяваха да ги заговорят, ала повечето бяха доволни от себе си и света, и очакваха с нетърпение закуската.

Разрошени жени и брадясали, недоспали мъже, всички се нахвърлиха върху остатъците от храната, замесиха тесто за питки от останалата маниока и скоро от набързо запалените огньове започна да се издига дим. Тъй като всички налични чинии бяха покрити с дебел пласт мазнина, трябваше да ядат с ръце и прехвърляха питките и парчетата месо от ръка в ръка, докато се охладят достатъчно, за да могат да похапнат. Поне палмово вино и ром имаше в изобилие.

Когато се нахраниха, жените се надигнаха, протегнаха се доволно и започнаха да се приготвят за тръгване. Лодките щяха да ги отведат на „Ла Палома“, която беше хвърлила котва пред залива.

Макар че мъжете положиха големи усилия да убедят прекрасните си спътници да останат поне още малко, това не им се удаде. Изабела, която седеше облегната на ръката на френския капитан, също не проявяваше особена охота за тръгване. Все пак, въпреки настойчивостта на капитан Боном, който не преставаше да шепне в ухото ѝ, тя скочи на крака и даде строга заповед за ускоряване на приготовленията. Все още протестирайки и молейки, пиратите се наеха да откарат лодките до кораба.

Изабела напусна острова последна. Тя се присъедини към Фелисити, Морган и капитан Боном, подаде ръка на стария си приятел и му се усмихна с лека меланхолия, която разведри строгите черти на лицето ѝ.

— Напускам със съжаление това прекрасно място — рече тя. — Светът очаква много от нас, нали, приятелю? До този момент не осъзнавах истински колко голямо е това очакване.

— Думата дълг — отговори с непроницаемо изражение Морган — има също толкова букви колкото една друга, доста неприлична дума. Може би трябва да последвате примера ми и да се откажете от дълга.

— Изкушението е голямо, но аз ще устоя, макар че ще намеря някакъв начин да се откъсна от дълга, поне отчасти — усмихна се Изабела и се обърна с грейнали очи към Фелисити.

— Искам да ви благодаря — проговори топло тя. — Оказа се, че е прекрасно да опънеш постелята си в пясъка. Наистина съм ви благодарна за препоръката.

Внезапно Фелисити установи, че харесва тази жена, прямотата ѝ, независимото ѝ поведение. В друго време и при други обстоятелства, сигурно щяха да станат приятелки. Ала в момента не можеше да ѝ каже нищо повече, особено под любопитните погледи на двамата мъже. Затова само се усмихна и рече:

— Надявам се някой ден да се срещнем отново.

— И аз бих желала — отговори Ла Палома и пристъпи към френския капитан. — Сбогом — прошепна тя и сложи ръка в неговата.

— Не сбогом, само довиждане — отвърна той. — Отказвам да се сбогуваме окончателно. Никое море не е достатъчно голямо, за да ми попречи да ви намеря.

— Може би сте прав — рече Изабела и на лицето ѝ се изписа предизвикателна усмивка. — Ако ромът не ви попречи, пътищата ни може и да се пресекат някога.

— От днес нататък няма да вкуся повече това дяволско питие — отговори капитан Боном и думите му прозвучаха като клетва.

— Приятно е да го чуя, но ще устоите ли на думата си?

— Ще видите.

— Да — рече тихо Изабела, — ще видя.

Двамата тръгнаха бавно към брега и френският пиратски капитан прегърна през рамо испанската благородничка. След като устните им се сляха в прощална целувка, тя се откъсна от него и хукна към лодката, която я чакаше на брега. Зае място на носа, вдигна ръка за поздрав и обърна лице към своя кораб.

Насъбралите се на брега мъже проследиха мълчаливо отдалечаването на бригантината. Жените извършиха вдигането на котвата и опъването на платната с учудваща сръчност. Морган и Фелисити също не бяха мръднали от местата си. Капитан Боном стоеше недалеч от тях, разкراчил крака, подпрял ръце на хълбоците си, загледан след грациозно носещия се по вълните кораб.

— Защо сега? — проговори по някое време той и гласът му прозвуча дрезгаво. — Защо след всичките тези години, когато от мен е останало само едно разлагащо се старо корито? Защо едва сега срещнах жената, която ми доказва, че си струва да се живее?

— Въпросът ви е много добър, скъпи приятелю — отговори сериозно Морган и втренчи поглед в лицето на Фелисити.

След като корабът изчезна от хоризонта, пиратите продължиха да ремонтират двата си кораба. „Блек Стелиън“ беше изтеглен по-близо до брега, където дърветата стигаха почти до водата, и беше обърнат на една страна. Мачтите и корпусът бяха закрепени за стъблата на палмите с дълги въжета и моряците задържаха с все сила, докато корабът легна върху пясъка. След това екипажът се разпредели по корабните лодки и се зае да изстъргва от стърчащия над водата корпус дебелия слой миди и други морски животинки. След това напълниха с катран процепите между тежките греди, намазаха ги със сяр, за да

държат по-далеч разрушителните животинки и накрая ги поръсиха с талк. Оставиха тази страна да изсъхне, после обърнаха бригантината и повториха същия процес и с другата страна на корпуса.

Когато приключиха с тази изискваща много време и усилия работа, дойде време да поставят новата бизанмачта. След нея закрепиха топ мачтите, снабдиха ги с нови платна и опънаха такелажа. Подновиха боята, позлатите и лакираните украси, излъскаха месинговите части и изтъркаха палубите. Между капитан Боном, капитана на „Прюданс“ и Морган се разгоря дискусия дали трябва да променят името на кораба и въпреки коня на носа, да го кръстят „Рейвън II“. Накрая решиха да го оставят, както си беше. Въпреки това френският капитан вдигна на топ мачтата донесения от стария кораб червен флаг с разперил криле черен гарван и едва тогава обяви, че корабът е готов за плаване.

Ала не можеха да тръгнат веднага. Време беше да се заемат с ремонта на „Прюданс“. Разгорещени от солидните порции ром и постоянните подканяния и ругатни, мъжете посветиха цялото си внимание на кораба.

Дните оставаха сухи и топли, пасатите бяха само лек бриз, който не разсейваше горещината. Листата на палмите бяха прашни, орди мухи се нахвърляха жадно върху голите гърбове на работещите, комари танцуваха около главите им и се пъхаха в носовете им. Един ден мъжете, на които бяха омръзнали свинското месо и осолената риба, уловиха един от големите, непохватни легуани. Намазаха парчетата месо със свинска мас и ги опекоха. За съжаление никой не хареса месото и най-голямото парче от мъртвото животно беше хвърлено в гората на мравките и червеите.

Нощите минаваха в пиене и игра на зарове. Разказваха се истории за славни пиратски битки, красиви дами и грозни съпруги, за странните обичаи в някои чужди пристанища. Понякога пееха или си измисляха цели театрални представления.

Запасите ром свършваха. Ако искаха да им стигне, докато ремонтират „Прюданс“, трябваше да определят дневна дажба, а това никак не им харесваше. След като работеха по цял ден под палещите лъчи на тропическото слънце, искаха поне да пият вода, примесена със солидна порция ром.

Затова станаха зли. Вероятността да останат без ром беше повече от заплашителна. Когато един ден спипаха пират, откраднал порция ром, по-голяма от определената за нощта, го пребиха от бой и сигурно щяха да го убият, ако не се беше намесил Морган.

Капитан Боном, който в миналите дни разведряваше настроението с весели вицове и дори само с присъствието си, след отпътуването на „Ла Палома“ се бе затворил в себе си и не обръщаше внимание на нищо. Макар че не се докосваше до алкохола, той беше станал съвсем друг човек, замислен и мълчалив, и се стараеше да преодолее жаждата за глътка силно питие с дълги разходки по плажовете.

Затова не беше чудно, че мъжете, принудени да се откажат от всекидневната си утеха, започнаха да негодуват. Валкур беше винаги сред недоволниците, разговаряше с тях тихо и сериозно, внимавайки Морган или капитан Боном да не са наблизо. Мъжете от „Блек Стелиън“ и „Прюданс“ стояха по-далеч от него, но сред пъстрия екипаж на някогашния „Рейвън“ думите му намериха широк отклик.

Въпреки упорития целодневен труд, Морган и Фелисити всяка вечер се качваха в пещерата да се окъпят. Фелисити се наслаждаваше на миговете, прекарани извън лагера, далеч от постоянните дръзки подмятания, ругатните и похотливите погледи на пиратите. Беше толкова тихо и спокойно, когато последните слънчеви лъчи играеха по зелените склонове на острова и от обраслите с папрати блата се надигаше хладина, когато вълните се разливаха лениво по плажа и морските птици прелитаха за последен път над хоризонта, преди да се отправят към нощните си убежища.

Една вечер, когато слязоха от пещерата и тръгнаха по тясната пясъчна ивица, във въздуха тежеше незнайно предчувствие. Макар че ярката светлина на залязващото слънце позлатяваше хоризонта, на североизток морето беше обгърнато в тъмна пара, а вълните, които се разбиваха в краката им, изглеждаха тежки и тъмни. Въздухът беше неподвижен, стъпките им отекваха шумно в пясъка. Над главите им с тежък плясък на крилете прелетяха двойка рибари, устремени към сушата.

— Изглежда ще вали — промълви уморено Фелисити.

— Така е — съгласи се намръщено Морган.

— Дали ще има буря?

— Кой знае? По тези места често се разразяват бури, макар че сега не им е времето.

Двамата продължиха пътя си в мълчание.

— Морган? — прошепна след малко Фелисити.

Той обърна лице към нея. В погледа му се четеше внимание.

— Направило ли ти е впечатление колко неспокойни са станали мъжете?

— Какво искаш да кажеш?

— Мрачни са и ми се струва, че всеки момент ще избухне бунт.

— Кой ли пиратски екипаж не е готов за бунт по всяко време! Това е нормално състояние за тях.

— Възможно е, не знам. Но ми се струва опасно, преди всичко за теб.

Устните му се опънаха в корава усмивка.

— Загрижеността ти ме ласкае. Но защо тъкмо за мен?

— Видях Валкур да говори с хората от „Рейвън“, а не ми се вярва, че омразата му е насочена към капитан Боном.

— Ти си му навредила повече, отколкото аз. Значи ти също трябва да се пазиш от него — усмихна се Морган, но смарагдовозелените очи останаха сериозни.

— Дори ако това, което казваш, е вярно — възрази твърдо тя, — ти си човекът, който стои между мен и него.

— Правилно — съгласи се замислено Морган и отправи поглед към морето.

— Мисля, че би трябвало да се отнасяш малко по-меко с мъжете... — започна колебливо тя.

— Имаме още много работа и някой трябва да я свърши, нали? Не искаме да останем завинаги тук, а няма кой друг да поправи кораба.

Фелисити знаеше това, но страхът не я напускаше. Морган протегна ръка и улови тънките ѝ пръсти.

— Мисля, че трябва да побързаме. Дъждът е вече близо и трябва да се скрием в колибата, за да не ни намокри.

И наистина, дъждът се носеше към тях на дълги, сиви талази. Гръмотевиците трещяха като оръдия, от сивите облаци се стрелкаха светкавици и падаха със съскане във водата. Въздухът се оцвети в жълто. Замириса силно на озон. Надигна се бурен вятър, носейки пред себе си пясък и сол. Палмите се разлюляха, стъблата им се задвижиха

в непознат, грациозен танц. Морган и Фелисити усещаха влагата във въздуха и по кожата си. Първите тежки дъждовни капки се посипаха по лицата им, но колибата беше съвсем близо.

Двамата се втурнаха вътре и се отпуснаха през смях на постелята. В това несигурно убежище, което шумолеше със сухите си клони и все пак удържаше на вятъра и дъжда, те се чувстваха като у дома си. Можеха спокойно да наблюдават сипещия се дъжд, разпенените морски вълни в залива, играта на природните стихии.

Скоро падна мрак, придружен от ръмженето на гръмотевиците, осветяван от ярките светкавици. Внезапно Фелисити си припомни нощта след бала с маски, коварното нападение на Валкур и помагачите му, случилото се след това в спалнята ѝ под акомпанимента на разразилата се буря. Погледна към мъжа до себе си и установи, че той я наблюдава в тъмното.

— Фелисити — прошепна Морган, протегна ръка и докосна бузата ѝ. После зарови пръсти в косата ѝ и обхвана нежния ѝ тил. — Не ме гледай така. Не мога да го понеса.

Той сведе глава и докосна устните ѝ със своите. Това беше единствената противоотрова срещу мъчението на спомена. Леки, и все пак изгарящи целувки се посипаха по бузата ѝ, насочиха се към мекия ръб на брадичката и намериха пулсиращата вена на врата ѝ. От тялото му се излъчваше сигурност и безгранично самообладание.

Той я положи на меката постеля, подпря се на лакът и се наведе над нея. Ръцете му я милваха, възбуждаха желанието ѝ, опияняваха я. Свали ризата ѝ и нежно целуна розовите връхчета на гърдите ѝ. После я разсъблече изцяло и топлите му устни се спуснаха към корема и по-надолу.

После нетърпеливо изхлузи панталона си, претърколи се към нея, притисна я до себе си и я замилва с удвоена нежност.

Пръстите ѝ се заровиха в косата му, която потръпна като жива под докосването ѝ. Горчивият спомен се стопи, копнежът идваше на мощни вълци, надигаше се в буря от властно желание. Когато Морган проникна в нея, тя извика от наслада. Силното му тяло се разтърси от чувствени тръпки. От желязното му самообладание не остана нищо. Двамата се задвижиха в див ритъм, както бушуваха стихииите около тях, устремиха се към тътнещите висини на насладата, а когато в самозабрава достигнаха върха, удовлетворението и изтощението

настъпили след него, бяха като могъщо лечебно средство срещу мъчителните спомени.

— Морган — прошепна Фелисити, когато дишането ѝ най-после се успокои.

Мъжът я притисна до себе си.

— Тук съм — проговори в тила ѝ той. — А сега спи.

Искаше да му каже толкова много неща. Трябваше да му ги каже. Но умората я надви и само след минута очите ѝ се затвориха.

През нощта бурята отмина и остави острова мокър, но непобеден. Пасатите донесоха хлад, папагалите закрепяха радостно, сякаш искаха да събудят заспалите в измокрените палатки мъже. Морските птици тичаха по мокрия пясък между изхвърлените от бурята миди, водорасли и дървета. Слънцето се издигна гордо над разбунтуваното море, светлината му се отрази във вълните и посребри крилете на чайките, който полетяха с пронизителни крясъци към трите кораба, изникнали като призраци от отиващия си мрак. Две фрегати и една стройна бригантина се носеха към острова с издути платна, които сияеха с ослепителна белота.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Проеча предупредителен вик. Сънените мъже скочиха, разтъркаха очите си и техните проклетия замряха на устните им, когато погледнаха към морето. Корабите, изникнали така внезапно на хоризонта, бяха недвусмислено испански. Това личеше дори при значителното разстояние, на което се намираха. Също така недвусмислена беше заплахата, която представляваха. По широката им страна зееше цяла редица отвори за оръдия. Това беше испанската *guarda de costas*, страшната испанска флота, чиято задача се състоеше в това да преследва пиратите по всички морета и да ги залавя дори в най-скритите им убежища.

На острова се надигна паника. Моряците побързаха да събудят все още спящите си другари, награбиха абордажните ножове и пистолетите, и започнаха да събират палатките.

Капитан Боном стоеше като ударен от гръм и се взираше към морето. След малко изправи решително гръб и се обърна към екипажа си:

— Стига приказки! Нямаме никакво време! Бързо към лодките! Трябва да се качим на бригантината, или всички ще умрем!

„Блек Стелиън“ беше единствения им шанс да се изплъзнат от ръцете на испанското правосъдие. Може би щяха да успеят да се измъкнат от залива, преди фрегатите да са започнали да ги обстрелват.

Фелисити, стресната от дивите викове на пиратите, изскочи от колибата си и хвърли бърз поглед към Морган, който стоеше неподвижен под дървото. Очевидно преценяваше положението и лицето му ставаше все по-мрачно.

— Морган — изкрещя капитан Боном и замаха с ръка, — побързайте, за Бога!

Смръщил чело, ирландецът продължаваше да се колебае. Очевидно сравняваше различните възможности за бягство. Накрая се обърна към Фелисити.

— Искам да вземеш храна и вода, и да се скриеш в пещерата.

— Не! — извика уплашено тя. — Не мога да избягам и да се скрия! Искам да знам какво ще се случи. Освен това скоро ще ме намерят.

— Няма да се скриеш, дори ако това е най-добрия и най-сигурен път за теб, така ли?

— И ти ли ще направиш същото? — попита тя и го погледна право в очите.

— Аз съм друго.

— Не ме интересува!

Мъжът стисна ръце в юмруци.

— Ако успеем да избягаме с бригантината, ще се върнем да те вземем. Ако не, онези от фрегатите няма да се сетят, че някой е останал на острова.

— Благодаря ти, но държа да видя какво ще се случи. Искам да имам някакъв шанс — можеше да добави, че предпочита да посрещне смъртта рамо до рамо с него, но не го направи.

Морган кимна неохотно.

— Е, добре. Да вървим.

Когато стигнаха до френския капитан, той веднага престана да ги обвинява за бавенето им, обърна се към лодките и изкрещя на хората си да се качват. От всички посоки към брега се втурнаха мъже, решени да стигнат първи борда на спасителния кораб, внезапно обзети от страх, че могат да ги изоставят. В този миг между тълпата мъже и изтеглените на пясъка лодки се хвърли група от тридесетина пирати с готови за стрелба оръжия. Начело беше Валкур, стиснал в едната си ръка пистолет, а в другата извадена шпага.

— Стой! — изкрещя той и гласът му прозвуча пронизително и подло.

— Какво означава това? — изръмжа капитан Боном и спря на място.

— Моите хора и аз ще се качим първи на лодките! — заяви тържествено Валкур. — И ще бъдем единствените, които ще отплават с бригантината.

— Проклето куче! Това е предателство! Бунт!

— Точно така, добри ми капитане. Много умно от ваша страна, че ме разбрахте от първата дума. А сега бъдете така добри и хвърлете оръжията си, момчета!

— Я върви по дяволите! Човече, не разбираш ли, че единственият ни шанс е да избягаме с кораба? Испанските донове ще обесят всички ни, все едно мъже или жени. Не можеш да ни оставиш тук!

— Точно това смятам да направя, с едно-единствено изключение. Искане ми се да можех да остана тук и да наблюдавам обесването ви, но за съжаление трябва да тръгваме.

— Няма да се отървете толкова лесно — обади се Морган и си проби път напред. Фелисити го следваше по петите. — Ние сме много повече от вас. Можем да ви обкръжим.

— Първият, който се раздвижи, ще умре! — отсече остро Валкур. В този момент един от моряците в края на редицата посегна към пистолета си. Без дори да мигне, Валкур натисна спусъка.

Морякът изкрещя и се строполи на пясъка. Сгърчи се и повече не мръдна.

— Предупредих ви. Все ми е едно дали ще умрете сега или по-късно — жълто-кафявите очи на Валкур святкаха безумно. Той захвърли безполезния си пистолет и продължи: — Както вече казах, на въжето ще увиснат само, мъжете.

Още преди наобиколилите я да са успели да реагират, той се хвърли към Фелисити, улови китката ѝ и я издърпа в свободното място между двете групи. Морган скочи след тях, но Валкур се обърна светкавично и насочи шпага към него. Ирландецът се закова на мястото си и в зелените му очи светна бдителност.

— Точно така — засмя се Валкур. — Няма за къде да бързате. Колкото и да ми се иска да ви нанижа на шпагата си, смятам, че не заслужавате такъв лек край. Предпочитам нашите испански господари да ви осъдят на жестоки мъчения и накрая да ви окачат на въжето.

Валкур изви ръката на Фелисити на гърба, но тя понесе болката, без да трепне. Само лицето ѝ побеля. Един от бунтовниците изръмжа нещо и Валкур кимна в знак на съгласие.

— Да, наистина губим време. Хвърлете оръжията си, господа. Ще бъде жалко, ако нечий пистолет изгърми и улучи скъпата ми сестричка.

Почти всички мъже тръгнаха след Валкур, бяха от стария екипаж на „Рейвън“. Най-грубите, най-подлите типове от цялата глутница, които нямаше да се поколебаят да стрелят, ако оставащите

им другари не изпълнеха дадената заповед. Баст, приковал очи в бледото лице на Фелисити, беше първия, който се наведе и грижливо положи пистолета си в пясъка, защото не искаше да произведе случаен изстрел. Шпагата последва пистолета.

— Не бива да правиш това, Валкур — прошепна Фелисити, когато най-после успя да овладее гласа си и да провери думите през заседналата в гърлото ѝ буца.

— Така ли? — изсмя се подигравателно той. — А аз очаквах, че ще ми благодариш за поканата да дойдеш с нас. Нямах право да възразяваш срещу методите ни. Съжалявам, че се налага да те взема като заложник срещу доброто държание на останалите и най-вече на Морган, но така е във време на война.

— Не можеш да оставиш другите тук! Това означава да ги осъдиш на смърт!

— Защо не! Правил съм и по-лоши неща, скъпа моя, повярвай ми — той не откъсваше поглед от оставящите оръжията си мъже.

— Тогава ще те помоля да оставиш и мен тук. Моля те, Валкур, в името на баща ми!

— На баща ти? Защо мислиш, че тази молба ще ме трогне, та chere? Никога не съм обичал човека, който ме осинови; и не само това, аз го мразех. Но накрая успях да му се отплатя за всичко, което ми стори. Толкова години ме надзираваше, при всеки случай ми напомняше, че съм зависим от благоволенieto му, и че не съм оправдал очакванията, които е вложил в мен. В деня на смъртта си имаше възможност горчиво да се разкае за глупостта си, можеш да бъдеш сигурна в това.

— Какво... какво искаш да кажеш? — попита Фелисити и сърцето ѝ се сви от болка. Капитан Боном, с потъмнели от мъка кафяви очи, тъкмо оставяше пистолета и ножа си върху купчината.

— О, Фелисити, все още ли не си разбрала? Очаквах от теб повече проникателност. Аз бях човекът, който осведоми Оливие Лафарг за връзката ти с испанския офицер Морган Макормак, който му разказа как разтваряш краката си за един омразен натрапник и разрушаваш доброто си име, за да спасиш живота му. Какво друго му оставаше, освен да посегне на живота си, за да заличи позора и да те освободи от унижението?

Болката беше непоносима. Не беше по силите ѝ да си представи баща си сам в килията, сломен от поведението на единствената си дъщеря. Как ли се беше срамувал от нея? Колко ли силно е било отчаянието му, та не беше намерил друг начин да ѝ помогне, освен да посегне на живота си? Оливие Лафарг беше учен, той живееше с книгите, не със суровите реалности на живота.

— Как можа да му сториш това, Валкур! Как можа! — пошепна невярващо тя.

— Много просто. Няколко думи на една бележка, една монета на стражата, и готово. Направих това, за да те освободя от дълга ти. Разкъсах връзката ти с Ню Орлиънс, отстраних всички пречки по пътя ти, за да започнем нов живот. И ще го направим, скъпа. Ще отидем във Франция, само трябва да съберем достатъчно пари, за да заемем полагащото ни се място в двора.

— Ти си луд! — проплака отчаяно Фелисити.

Морган беше последния, който остави оръжията си. При това не изпускаше от очи Валкур и Фелисити. Когато бавно се надигна, тя забеляза, че дръжката на пистолета е насочена към нея. Срећна смарагдовия му поглед, видя незабележимото му кимване и осъзна, че само тя е в състояние да си помогне. Останалите нямаше да посмеят, защото ги беше страх да не я застрелят в бъркотията. Освен това тя беше единствената, която Валкур и хората му щяха да се колебаят, преди да я убият.

— Така значи, луд съм бил! — изрева Валкур и размаха шпагата, за да накара хората си да съберат оръжията. — Не си права, сестричке. Проявих достатъчно разум и се възползвах от знанията си за съзаклатието и замесените в него хора, за да възвърна свободата си. В главата ми имаше достатъчно ум и за да се измъкна от мрежата, в която попаднаха онези глупаци. Така ще стане и днес.

— Правиш се на невинен, но не си! Ти беше също толкова виновен, колкото и мъжете, които бяха застреляни, дори повече!

В този момент Валкур се обърна към морето и направи крачка към най-близката лодка. Хватката му се разхлаби. Трябваше да го накара да върви по-бавно и да продължи да говори, за да има някакъв шанс за бягство!

— Така значи! Е, това вече няма значение. Не бях толкова глупав, че да остана в града. Измахих испанците, избягах им, макар че ме

търсеха под дърво и камък. Аз бях най-търсения мъж в колонията, не знаеш ли? Тогава не можах да ми сторят нищо и този път отново няма да успеят.

В този момент Фелисити изтръгна ръката си и заби лакът в раната на корема му. Валкур изрева от болка и я пусна, Фелисити се хвърли настрана, претърколи се по пясъка и когато се изправи, в ръката ѝ беше пистолетът на Морган. Когато го насочи към гърдите на Валкур, мъжът спря, разпери ръце и бавно заотстъпва назад.

Ако имаше пистолет, със сигурност щеше да я застреля, толкова безумно святкаха очите му. Но при дадените обстоятелства не можеше да ѝ стори нищо. Шпагата му не беше достатъчно дълга.

— Така — проговори ясно и отчетливо Фелисити и всички насъбрали се на брега мъже я чуха. — А сега пусни шпагата си.

Валкур се усмихна, устните му се изкривиха, ала очите останаха все така безумни.

— Ще го направя, но това няма да промени нищо. Моите хора няма да се трогнат от смъртта ми, а в пистолета си имаш само един куршум. Те нямат друг избор, освен да доведат до край нашия план. Или ще бъдат обесени от испанците, или от капитана като бунтовници.

— Тогава нека отплават без теб.

Привържениците на Валкур изръмжаха нещо в знак на съгласие и отново закрачиха към лодките. Първите вече хвърляха оръжията си на дъното и ги бутаха към водата.

— Ти няма да ме застреляш, Фелисити, не си толкова хладнокръвна. Знам, че си привърженица на почтената борба. Не си способна да извършиш убийство. Затова остави този проклет пистолет и ела с мен. Избери живота, не смъртта чрез обесване. Никога не съм искал да те видя мъртва. Би трябвало да знаеш, Фелисити, *ma chere*, че те обичам, макар и по свой начин, доколкото изобщо мога да обичам някого или нещо. Ако не беше така, нямаше да си направя труда да те спася от онзи подъл ирландец. Аз се върнах само заради теб, повярвай! Затова и те принудих със заплахи за унижения и болки да предадеш любимия си, да ни помогнеш да завладеем кораба му. Направих го, защото отказа да ми помогнеш. А ако ти причинявам болка, то е само защото не мога другояче. Когато притежавам една жена, аз винаги ѝ причинявам болка.

В гласа му звучеше оправдание и той очевидно си вярваше. Ала нищо не беше в състояние да го оправдае пред Фелисити. Делата му бяха непростими.

Не, тя нямаше да допусне думите му да разколебят твърдата ѝ решителност, макар че само от мисълта да го простреля започваше да ѝ се повдига. В погледа ѝ се четеше дълбоко отвращение.

— Щом не вярваш, че ще те убия, ела по-близо.

— За Бога, Фелисити, бъди разумна! — изкрещя Валкур. — Нямаме никакво време. Ела с мен!

— Никога!

— Тогава умри с онзи гаден дезертъор и бъди проклета!

Валкур ѝ обърна гръб и се втурна към последната лодка, която тъкмо бе спусната на вода. В гърдите на Фелисити се надигна студен, безогледен гняв. Тя стисна тежкия пистолет с две ръце, прицели се във Валкур и натисна спусъка.

Проехтя изстрел, но куршумът не улучи целта, защото ръката на Морган отмести дулото. Валкур се обърна назад с потъмняло от безумна ярост лице. От устните му се изтръгна мръсно проклятие.

— Остави го да си върви — промълви тихо Морган и коленичи до нея в пясъка. — Не бива да мърсиш ръцете си с кръвта му.

Може би беше прав, може би тя не беше искала да убие човек, но това щеше да бъде заслужено наказание, възмездие за всичко, което беше претърпяла по вина на Валкур Мюра.

Мъжете около тях грабнаха захвърлените по брега пистолети и започнаха да стрелят по гребящите като луди пирати, които се бяха отдалечили на значително разстояние. Другарите им се хвърлиха във водата, крещяха, проклинаха, замеряха ги с парчета дърво, но всичко беше напразно. Мъжете в лодките не се обръщаха. Отнасяха със себе си оръжията, надеждите за оцеляване, всичко. Оставаше им само да се надяват на неумолимото испанско правосъдие.

Гневните ругатни и безсмислените спорове за възможен изход от положението замряха. „Прюданс“ не беше годен да отплава. Трябваша им най-малко шест часа усилен труд, за да го пуснат на вода. Значи, корабът беше безполезен, а лодката му, която също бе изтеглена на пясъка, беше изчезнала с другите. Нямаха оръжие, с което да се защитават, освен няколко ножа и ками, дърводелски инструменти и парчета желязо. С тях не можеше да се направи нищо срещу добре

въоръжените испански войници. Не им оставаше друго, освен да се скрият в гората. Ала островът беше твърде малък и беше само въпрос на време, докато ги открият.

Няколко пирати се възползваха от затишието и се скриха в тъмните сенки на палмовата гора. Повечето останаха на брега.

Капитанът на „Прюданс“ разговаряше тихо с екипажа си. Тъй като повечето моряци бяха англичани и се бяха присъединили към пиратите едва преди месец, испанските донове може би щяха да пощадят живота им. Трябваше само да им разкажат историята си и беше твърде възможно да получат обратно кораба си с остатъка от товара. Все пак в момента Испания и Англия не воюваха помежду си.

Останалите не разполагаха дори и с тази малка утеха. Неспособни да се помръднат от местата си, те проследиха как бунтовниците се качиха на борда на „Блек Стелиън“. Фрегатите на хоризонта се виждаха все по-добре. Пиратите чуваха трескавите заповеди, които се разнесоха на борда на бригантината, чува и дрънченето на котвените вериги. Видяха как бившите им другари развиха топсела и как силният морски вятър опъна снежнобялото платно. Без да губят време, пиратите вдигнаха всички платна и те опънаха под напора на бурния вятър. Корабът се плъзна без усилия по вълните и се насочи вън от залива. Зад кърмата оставаше тясна разпенена ивица.

— Ще успее — произнесе замислено капитан Боном. — Онзи кучи син ще успее!

Морган огледа далечните носове на залива и смръщи дебелия си вежди.

— Съмнявам се.

От две противоположни посоки изникнаха два военни кораба и мачтите им се бялнаха сред зелените дървета на гористия нос. Големи кораби, всеки от които носеше стотина оръдия на борда си.

— *Sacre bleu!* — промърмори безизразно френският капитан, който беше проследил погледа на Морган и не стана ясно дали даваше израз на облекчението или на тревогата си. После отново се загледа към „Блек Стелиън“. Мъжете на борда му бяха забелязали новия неприятел, което личеше ясно по суматоката на палубата и бързото отваряне на оръдейните капаци.

Фелисити също осъзна опасността и от гърлото ѝ се изтръгна задавен писък.

— Може би все пак ще им избягат — промълви капитан Боном. — Трябва само да се измъкнат от пристанището. То е смъртоносен капан.

— Той ще се опита — съгласи се спокойно Морган.

Капитан Боном засенчи с ръка очите си, за да се предпази от ослепителното слънце, и огледа корабите. След малко ядно изруга.

— Какво става? — попита Фелисити.

— Защо доживях този ден! — изохка театрално французинът. — Mon Dieu, какво сторих, за да заслужи това предателство? Какво зло съм извършил?

Фелисити устреми поглед към малкия кораб, появил се на хоризонта под защитата на тежките фрегати. В гласа ѝ прозвуча смайване:

— Но това е „Ла Палома“!

— Точно така. Онази кучка Изабела ни е продала на доновете!

— Сигурно се лъжете — възрази Фелисити и хвърли бърз поглед към Морган, очаквайки да я подкрепи. Но лицето на мъжа до нея остана безизразно.

— Не, не се лъжа! — извика французинът. — Нашият приятел Морган знае това много добре.

В този момент „Блек Стелиън“ откри огън. Всички корабни оръдия бяха преместени от дясната страна и дадоха оглушителен залп. Разстоянието беше незначително и всички снаряди без изключение улучиха насочилия се на запад военен кораб. Откъснаха се платна, разхвърчаха се трески, чуха се писъци на ранени. Без да реагира, испанският кораб продължи в западна посока. Едва след няколко минути от палубата му се надигнаха огън и пламъци и корабът се разлюля от едновременния залп на оръдията си. Тежки гюлета експлодираха над палубата на „Блек Стелиън“ и причиниха огромни разрушения. Испанският кораб бавно се обърна и се отдалечи от обсега на стрелба. Другият военен кораб вече се насочваше към отдавна търсения враг.

„Блек Стелиън“ се задвижи в зигзаг, опитвайки се въпреки изпотрошените палуби и разкъсаните платна да обърне към противника оръдията от левия борт. Изглежда, кормилото също беше

повредено, защото бригантината не успя да се обърне. Едно или две от оръдията на кърмата изгърмяха, но не улучиха целта.

Това беше последния изстрел. След миг и вторият военен кораб с висока испанска кърма откри огън. Залпът отекна в морската шир и ехото го повтори в пясъчните скали на острова. Насъбралите се на брега мъже изохкаха, когато едно гюлле разби наскоро поставената мачта и новите платна.

Крясъците на умиращите разкъсваха сърцето на Фелисити. Пламъците жадно лижеха изпокъсания и объркан такелаж, и скоро се плъзнаха по релинга. Мъже с горящи дрехи скачаха с писъци във водата. Небето бе обвито от грамадни облаци дим, чуваше се силно прашене. Скоро корабът започна да потъва. За да се спаси от хвърчащите искри и носените от вятъра пламъци, испанският кораб остана на сигурно разстояние.

Все пак от борда му спуснаха лодка, която бавно обиколи потъващия кораб. Но там нямаше никой, когато биха могли да спасят.

„Блек Стелиън“ изгоря до ватерлинията, но проникналата в трюма вода изгаси пожара и скоро кърмата се скри под вълните. Военните кораби се срещнаха с фрегатите и спуснаха котви. На палубите се издигнаха редици сигнални флагчета, с които се предаваха новини и заповеди. А после, сякаш едновременно бяха помислили едно и също, вниманието на испанците се насочи към острова.

Валкур беше мъртъв, а с него и повече от двадесет мъже. Фелисити беше видяла смъртта им, виждаше и сега овъглените парчета дърво и части от човешки тела, които се носеха по вълните, усещаше мириxa на дим и виждаше как той бавно се стеле над морето. Въпреки това не можеше да повярва, не искаше да повярва, че животът свършва толкова бързо, докато светът е залян от меката светлина на утрото. Фактът, че това може да се случи, внезапно и без предупреждение, беше по-скоро престъпление срещу природата, отколкото акт на справедливост, за какъвто претендираше. Тя разбираше, че собственият ѝ живот също се приближава към края си, че с всяко дихание отлитат последните секунди, но не можеше да се примири с това.

Опасенията ѝ бяха не толкова за самата нея, колкото за мъжа, застанал неподвижен настрана. В кафявите ѝ очи проблесна страх, когато видя как препълнените с червени униформи лодки се откъсват

от борда на испанските кораби. Как ли щяха да се отнесат испанците към Морган, дезертиралия ирландски наемник и бивш испански офицер? Какво щяха да му сторят? Каква смърт щяха да изберат за човека, който ги беше предал и бе станал пират?

Лодките се приближаваха, преодолявайки високите вълни, издигащото се слънце озаряваше червените униформи и позлатяваше дулата на мускетите. На носа на първата лодка седеше тъмнокоса жена с бели кичури по слепоочията. Като я видя, френският капитан потътри крака по пясъка и застана в непосредствена близост до водата, подпрял ръце на хълбоците, докато вятърът рошеше тъмните му къдрици.

Другите мъже се разделиха на групи. Баст, събрал около себе си част от екипажа на „Блек Стелиън“, хвърляше бързи погледи към Фелисити. В дълбините на тъмните му очи просветляваше тихо „Сбогом“, но той дори не направи опит да се доближи до нея. Фелисити му се усмихна с цялата топлина, на която беше способна в този миг, и отново се обърна към Морган.

Устните ѝ изговориха името му.

Мъжът обърна глава и я погледна. По устните му играеше усмивка, зелените очи бяха бездънни.

— Да, Фелисити?

— Трябва да ти кажа нещо.

Той помилва ръката ѝ — докосването му беше топло, но странно нерешително.

— Аз също — отговори тихо той, — но може би е по-добре да изчакаме малко.

Фелисити поклати глава. Нямаше време за колебания.

— Защо да чакаме? Скоро може да стане твърде късно, а аз трябва да ти кажа нещо много важно. Морган, аз... аз те обичам.

— Фелисити — произнесе с неизказана болка мъжът, — това е прекрасен подарък за мъж, който скоро ще умре, но...

— Не го казвам заради това — прекъсна го тя и кадифените ѝ очи се впиха отчаяно в лицето му. — Казвам го, защото искам да го знаеш и защото съм убедена, че няма да имам възможност да ти го кажа още веднъж. Знам го от много седмици, знаех го още преди Валкур да ме принуди да помогна в завладяването на кораба ти. Знаех

го, но не исках да ти кажа, защото... — тя спря, не знаейки как да продължи.

— Защото ми нямаше доверие — завърши изречението Морган. Гласът му звучеше глухо. — Какво се промени днес?

— Когато няма бъдеще, доверието е без значение. Нямаме нищо, освен този последен миг.

Морган я притегли в обятията си, притисна я с все сила и я залюля като бебе.

— Не знам колко ми остава да живея — заговори твърдо той, милвайки бузите ѝ, — но каквото и да се случи, знай, че никога няма да забравя този ден. Няма да забравя и теб, Фелисити, как стоиш на брега по риза и панталони и вятърът развява косата ти. А думите, които изрече, ще останат завинаги в сърцето ми, докато напусна този грешен свят.

Той притисна устни в нейните. Топлата целувка я опари, тя беше за сбогом. Морган се сбогуваше завинаги с нея, преди да се изправи срещу незнайната си съдба.

Погледите им все още бяха приковани един в друг, когато испанските лодки застъргаха по пясъка на острова. Мигът отмина. Морган не ѝ беше казал нито една любовна дума и никога вече нямаше да я каже.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Изабела де Херара слезе на брега първа. Френският капитан ѝ подаде ръка и ѝ помогна да се прекрачи през ръба на лодката. Тя му се усмихна топло и задържа ръката си в неговата. След това каза няколко тихи думи и по лицето на стария пират пробяга тъмна сянка. Той се поклони и отстъпи няколко крачки назад, без да изпуска от очи испанската аристократка.

Без да бързат, от лодката слязоха двама испански офицери. Движенията им бяха точни и уверени. Следваха ги войници в червени униформи, които се наредиха по брега с мускети на рамо и зачакаха неподвижно да получат заповеди.

— Морган! — извика Изабела, която се оглеждаше търсещо и най-после бе забелязала стария си приятел. Усмивката ѝ издаваше облекчение. — Не мога да изразя колко се радвам, че ви намирам жив и здрав. Много ме беше страх, че ще извършите някоя необмислена постъпка, като например да избягате с Фелисити в гората.

— Не бях много далеч от тази мисъл — призна Морган и пое ръката, която тя му протягаше.

Изабела кимна сияещо към Фелисити, после отново се обърна към брега.

— Колкото и да се взирах в далекогледа, не можах да ви открия на борда на „Блек Стелиън“, а и никой не успя да ви различи на брега. Когато корабът ви откри огън по нашите, капитаните решиха, че или не сте на борда, или ви е обзел пристъп на лудост! Но трябва да разберете, че нямаха друг избор, освен да потопят бригантината.

— Разбирам — отговори кратко Морган.

Фелисити не разбра нищо, но скоро в ума ѝ се промъкна подозрение, толкова невероятно, че по гърба ѝ пробягаха студени тръпки.

— Вие сте жив и здрав, а това сега е най-важното. С останалото все някак ще се справим — заключи Изабела и отстъпи настрана, за да направи път на приближаващия се испански офицер.

— Аха, полковник Макормак — проговори офицерът и се поклони с ръка върху шпагата. — Сигурен съм, че маркизата вече е дала израз на облекчението ни. Радваме се, че ви намираме на този остров, и в същото време съжаляваме за загубата на кораба ви. Остава ми само да ви изкажа поздравленията си за успеха на тази извънредно трудна мисия.

Морган отговори с кратък поклон.

— Благодаря ви, капитан Ортега. Краят на това приключение щеше да бъде съвсем друг, ако не се бяхте появили толкова навреме.

Ла Палома промърмори някакво извинение и се отдалечи. В очите ѝ се четеше загриженост. Испанският капитан я проследи с възхищение в очите и отново се обърна към Морган:

— Решаваща за навременната ни поява на острова беше подкрепата на маркиза де Талавера. Тя ни осведоми къде сте се скрили. След като пиратите завладяха кораба ви, положението се промени и стана много трудно да узнаем в кой кът на Карибието сте попаднали. Без нея и без необикновения кораб, който тя управляваше толкова умело, нямаше да бъде възможно да ви намерим. Една такава задача изисква много време и усилия, нали? Готов съм да призная, че посрещнах скептично желанието ѝ да ни помогне, докато търсехме в тези води, но оттогава не смея да давам толкова категорични преценки за възможностите ѝ. Тя ми обясни, че „Ла Палома“ може да влезе във всяко пристанище, без да възбуди съмнение, а това е невъзможно за корабите от нашата флота.

— Мисля, че това е вярно — отговори безизразно Морган.

Изабела беше отишла при капитан Боном и му говореше нещо с тих глас. Капитанът на „Прюданс“ също пристъпи напред, за да се изкаже. Застаналият зад него Баст, чиито рамене отново се бяха опънали във военна стойка, беше потънал в дружески разговор с втория испански офицер. Фелисити наблюдаваше всички с невярващи очи. Имаше чувството, че сцената, която се разиграваше пред нея, е нереална. Любезността и уважението, с което испанците се отнесоха към Морган, не беше просто следствие от обичайната им учтивост. Най-после беше разбрала, че Морган не може да бъде дезертър, че никога не е бил. Той продължаваше да служи на испанските си господари. Появата му в Карибието не беше следствие от лично решение, а част от грижливо подготвен план, който имаше за цел да

унищожи пиратите, заплашващи успеха на испанската мисия в Луизиана.

Сега говореше испанският капитан:

— Нашето начинание и успешният му край ще спре поне за известно време морските разбойници, които непрекъснато застрашават корабите ни. Отсега нататък ще проявяват максимална предпазливост. Генерал-губернаторът О'Рейли ще бъде много доволен.

— Това беше само началото.

— Да, но им дадохме добър урок. Крайно време беше да дадем доказателство, че няма да търпим нахалството им.

— Прав сте — съгласи се равнодушно Морган.

Офицерът кимна, изостави тази тема и попита:

— А какво стана с онзи Мюра, когото преследвахте? Къде е той? Кой е другия кораб в залива и човекът до вас? Как са попаднали тук? Мисля, че видяхме и няколко пирати, които избягаха в гората. Ще наредя на десетина войници да преследват бегълците. Какво ще предложите, полковник? Моите хора са на ваше разположение.

Морган погледна Фелисити, но не посмя да срещне очите ѝ.

— По-късно ще ви обясня какво стана с Мюра. Вярно е, че някои от мъжете избягаха в гората, но трябва да разберете, че внезапното ви появяване ги изненада и уплаши. Откъде можеха да знаят какво възнамерявате? Повечето бегълци са от търговския кораб, който виждате на брега, или бяха наети от мен за мисията, която поех. Капитанът на търговския кораб чака да ви бъде представен. Но позволете първо да поправа лошите си маниери и да ви запозная с мадмоазел Фелисити Лафарг. Фелисити, представям ти капитан Ортега.

— Мадмоазел — промълви испанецът, поклони се със съвършена учтивост и в очите му проблесна весела искра. Очевидно не чуваше за първи път името ѝ. Ала погледът, с който обхвана ризата и панталона ѝ, беше неодобрителен.

— Ще ви бъда много благодарен — продължи Морган, — ако изпратите дамата на кораба си, придружена от верните ви хора.

— Разбира се — отвърна офицерът и лицето му се опъна.

Фелисити се обърна към Морган и го погледна право в очите. Той срещна погледа ѝ за миг и отново заговори на испанеца.

— Ще ви бъда благодарен също така, ако я настаните в каютата, предвидена за мен, и се погрижете да ѝ осигурите всички удобства, които пожелае. Надявам се, че вашите хора ще се отнесат към нея с необходимото уважение.

Офицерът наклони глава и макар че погледът му издаваше неодобрение, побърза да даде необходимите заповеди.

— Аз... трябва да си взема нещата от колибата — промълви едва чуто Фелисити. На гърлото ѝ беше заседнала буца. Дали беше пленница на испанците или не? Положението на Морган се беше променило, но при нея беше различно. Тя беше отишла доброволно на „Рейвън“, освен това беше помогнала при завладяването на „Блек Стелиън“. Нищо, което беше казала или извършила след това, не можеше да промени фактите. И тя самата не извиняваше поведението си. Очевидно испанците я смятаха за част от пиратския екипаж и тя щеше да получи някое от жестоките наказания, предвидени за този престъпен занаят.

Когато се отправи към колибата ѝ се стори, че Морган гледа след нея, но от устата му не излезе нито звук.

Щом влезе в колибата, тя събра малкото си вещи, без да поглежда към неоправеното легло в ъгъла. Събра нещата си в един вързоп и застана наред стаичката, неспособна да мръдне от мястото си. Огледа грубо изплетените стени, покрива от палмови листа, вратата и бушуващото море зад нея. После пое дълбоко въздух, вдигна гордо глава и излезе навън. Закрачи решително към групата войници, които я чакаха на брега.

Пътуването с лодката трая само няколко минути. Придобила завидно умение от дългите дни в морето, Фелисити се покатери по плетената стълбичка и скочи на палубата. В този миг забеляза другата лодка, която се беше насочила към бригантината „Ла Палома“. Остана загледана в нея, докато достигна отсрещния кораб. Сърцето ѝ радостно заби, когато позна капитан Жак Боном. Зарадва се още повече, когато бригантината вдигна котва и жените се закатериха по такелажа, за да подготвят кораба за отплаване. Изабела и френският капитан бяха застанали на носа, много близо един до друг, и не откъсваха поглед от острова.

Поддавайки се на внезапен импулс, Фелисити вдигна ръка и им помахаша. Двамата веднага отговориха на поздрава ѝ. Скоро белите

платна на бригантината се издуха от силния вятър и корабът се раздвижи, фигурата на галиона сякаш литна към безкрая. Изабела и любимият ѝ, бившият пиратски капитан Жак Боном, скоро щяха да бъдат в открито море, далеч от неумолимото испанско правосъдие.

В пристанището нямаше кораб, способен да настигне бързата бригантина. Фелисити се усмихна, доволна от бързината, с която беше действала Изабела, зарадвана от щастieto на приятелите си. Изчака лодката, която Изабела беше заела с обичайната си прямота, да се завърне на брега и се обърна към придружителите си. Мъжете около нея бяха проследили потеглянето на бригантината със същия интерес, но беше време да се върнат към задълженията си. Един испански лейтенант излезе напред и с впечатляваща учтивост я поведе към каютата.

Помещението беше по-голямо от всички каюти, които Фелисити беше видяла досега. Кърмата на кораба беше високо и каютата имаше прозорци, през които влизаше светлина и свеж въздух. Беше обзаведена с широка удобна койка от резбован махагон, снабдена с пухеник, тънки ленени чаршафи и копринена покривка. В ъгъла беше поставена тоалетна масичка от тиково дърво. Имаше писалище от същото дърво, пред което бяха поставени две отрупани с копринени възглавнички кресла. Стените бяха с дървена ламперия, по тях на подвижни двойни пръстени висяха няколко лампи, а на пода беше постлан турски килим. Изобщо, затворът ѝ се оказа неочаквано комфортен.

Лейтенантът скръсти ръце на гърба си, отвърна поглед от мъжките ѝ дрехи и попита дали дамата има още някакви желания. Когато Фелисити отговори кратко, че не се нуждае от нищо, той хвърли бърз поглед към измачканото вързопче в ръцете ѝ. Каза, че ще ѝ изпрати слугата на капитана, поклони се и напусна каютата.

След по-малко от четвърт час на вратата се почука. Фелисити отвори и се озова пред дребен, мършав мъж, облечен по най-новата парижка мода. Слугата склони глава и заговори на съвършен френски:

— Казаха ми, че се нуждаете от услугите ми, мадмоазел. Сигурно искате да се облечете и гримирате.

За момент в сърцето ѝ се надигна гняв. Ала когато осъзна колко верен е този учтив намек за външността ѝ, избухна в смях.

— Прав сте — проговори развеселено тя и покани дребния мъж да влезе. Защо да не положи известни усилия за красотата си? Може би пък тъмничарят ѝ ще я хареса, стига да реши да я посети.

Фелисити имаше достатъчно време да се занимае с отдавна забравените ритуали за разкрасяване. Първо се изкъпа и изми косата си с фин, парфюмиран с розово масло сапун. После натри в грапавата си кожа чиста бяла гъша мас. Наложил ѝ се да използва пемза, за да отстрани мазолите, и да оформи ноктите си, преди да ги лакира. Имаше време дори да поспи следобеда, докато изпраното ѝ бельо съхнеше на слънцето.

Чиста от главата до петите, ухаеща на рози, тя облече отново женски дрехи. Изгладената от слугата Андре рокля беше шоколадовокафява с кремави дантели, цвят, който се доближаваше най-много до отдавна изоставения траур за баща ѝ. Андре вдигна косите ѝ в сложна прическа и остави само един дълъг, леко накъдрен кичур да пада през рамото.

Фелисити очакваше, че сърцето ще ѝ подсказе, когато Морган се качи на палубата, но не стана така. Когато най-после влезе при нея, вечерта отдавна беше настъпила и корабът се подготвяше за отплаване. Той също се беше възползвал от възможността да се окъпе и сега носеше парадната си униформа. Когато отвори вратата и пристъпи в стаята — едър, широкоплещест, загорял от тропическото слънце — присъствието му изпълни малкото помещение. Фелисити прикова поглед в добре известния ѝ яркочервен мундир, обшит със златни пискюли. Припомни си как бе видяла униформата на борда на „Блек Стелиън“ и по-късно в моряшкия сандък, свален от бригантината по време на ремонта. Още тогава трябваше да разбере, че един истински дезертьор няма да запази подобен спомен за отминалите си задължения.

Крачките на Морган бяха леки и гъвкави.

— Изглеждаш прекрасно, Фелисити, макар да не съм напълно сигурен дали не те харесвах повече като раздърпано момченце.

— Аз също те предпочитах като навигационен офицер — както изразът на лицето ѝ, така и гласът ѝ бяха хладни.

Мъжът спря и усмивката му избледня. След малко каза:

— Гладна ли си? Наредих да ни сервират вечерята тук.

— Прекрасно — отвърна иронично Фелисити. — Никога не съм имала намерение да се натрапвам на испанските офицери. И какви други нареждания даде, за да подсладиш връщането ми в Ню Орлиънс? Сигурна съм, че си измислил нещо, което да отклони вниманието ми от тъжните размисли. Неприятно е да увиснеш на въжето, нали? А може би не трябва да се тревожа за това. Както вече знам, когато не се намери палач, остава малко по-почетната възможност за смърт чрез разстрел.

Очите му сякаш се вледениха.

— Какви ги говориш?

— Не ме гледай така учудено! Това е обичайната съдба на пиратите, които имат нещастieto да попаднат в ръцете на испанските власти.

— Наистина ли смяташ, че те водя обратно в Ню Орлиънс, за да те осъдят заедно с останалите пирати?

— О, да, макар и с малко повече удобства и уважение към личността ми! За какво друго?

Мъжът пристъпи крачка напред и опря ръце на хълбоците си.

— Е, това вече е прекалено! Мога да понеса много неща, но ти не преставах да ме удивляваш. Толкова ли не разбираш какво означавах за мен?

— Защо да разбирам? Мога ли да отгатна какво ще направи мъж като теб, който ме използва, за да изпълни дълга си и ме изнудва със съдбата на баща ми? Мъж, който ми надрънка достоверни лъжи за приключенията си в морето, а скри от мен тайната си и твърде важна за кариерата му мисия!

Морган отпусна ръце, обърна и гръб и пристъпи към прозореца. Стъклото му беше много по-дебело от обичайното и леко накудрено. Той пое дълбоко въздух, после бавно го изпусна от дробовете си.

— Щом непрекъснато се връщах към първите дни на връзката ни, за да ми изтъкнеш колко съм лош, смятам, че е дошло времето да обсъдим подробно всичко, за да свършим най-сетне с неяснотите помежду ни. Нямам извинения за това, че се отнесох с теб по този непочтен начин, и не се опитвам да ги намеря. Що се отнася до баща ти, сторих всичко възможно да му помогна. Не съм ти давал основания да очакваш или да се надяваш на повече. Нямам нищо общо с трагичната му смърт. Бях не по-малко стреснат от самата теб.

— Знам — отговори задавено Фелисити. — Знам и защо не ми каза по каква причина е посегнал на живота си, въпреки че го разбрах доста късно. Валкур призна всичко.

Морган прокара ръка по лицето си, после зарови пръсти в гъстата червена грива.

— Брат ти е отговорен за много злини, но сега сме се заели с моите грешки.

Той беше толкова разгневен от предположението ѝ, че я водят в Ню Орлиънс като осъдена на смърт, че Фелисити също се усъмни в правотата си. Докато страхът и напрежението бавно отслабваха, тя усети, че не иска разговорът да продължава. Може би щеше да ѝ каже неща, които тя изобщо не искаше да чуе.

— Морган, моля те...

— Не! Дошло е време да се разберем веднъж завинаги. В онова западнало безименно пристанище, когато те видях в лодката с Валкур, когато видях какво прави с теб, за миг загубих разума си, а с него и кораба. Когато проумях това и заедно с факта, че тази дребна наглед случка можеше да унищожи всички планове на испанците, започнах да се презирам за слабостта си. Трябва да разбереш, че бригантината, която командвах, беше предназначена да накаже пиратите, като проследи корабите им. За мен беше мъчително, че я изтръгнаха от ръцете ми, само защото бях си загубил ума по една жена! Когато Валкур донесе пляката, за момент повярвах, че си била съучастница в завладяването на кораба ми, но много скоро си припомних опита ти да ме предупредиш и си казах, че съм пълен глупак. А що се отнася до лъжите...

— Няма нужда да ми обясняваш. Вече имам опит с твоите представи за изпълнение на воинския дълг.

— Да, това е едното. Но ако си мислиш, че са ми наредили да командвам „Блек Стелиън“, знай, че се лъжеш. О’Рейли беше на мнение, че в Ню Орлиънс ще има по-голяма полза от мен. Аз обаче не престанах да му разяснявам колко полезен ще бъде опитът ми в пиратския живот. А останалото беше точно така, както ти обясних. Той ми позволи да тръгна по море, защото знаеше, че в противен случай ще го направя на своя глава.

— За да върнеш Валкур, защото си знаел за връзката му с „Рейвън“ и жестокостите на пиратите, нали? — попита тихо Фелисити

и сведе дългите си мигли.

— Не, глупаче, не. Какво ме интересуваше онзи мръсник! Вярно, че беше подъл като никой друг и заслужаваше да увисне на въжето, но аз исках теб. Ти ме преследваше в сънищата ми и всяка нощ се будех, облян в студена пот, уплашен до смърт, че никога няма да те намеря, че никога вече няма да те видя. Затова събрах моряци и приготвих „Блек Стелиън“. Исках да те последвам колкото се може по-скоро. Вярно е, че симпатизирах на пиратите и контрабандистите, на всички, които успяваха да пробият испанската блокада. Но разбирах и решимостта на О'Рейли да изпълни поставените му задачи. Въпреки симпатията си към едните, бях твърдо решен да изпълня мисията, с която ме бяха натоварили другите. Ала главната цел, която преследвах с новото си впускане в пиратския занаят, беше да намеря една златокоса жена и бях готов да пратя всичко друго по дяволите, само и само да я прибера на сигурно място до мен — той се обърна с лице към нея и гласът му прозвуча твърдо: — Нима твърдиш, че съм рискувал толкова много, само за да те предам на палача?

— Не, това не — отговори тихо тя и се потопи в зелените дълбини на очите му, — но какво ще направиш, ако испанското правосъдие ме обяви за виновна?

— Няма да има съдебно дело — отговори спокойно Морган. — Има достатъчно свидетели, които ще докажат, че си попаднала на борда на „Рейвън“ поради заблуда и са те принудили да участваш в завладяването на кораба ми. Ако това не се окаже достатъчно, за да те оневини, ще запратя в лицето на О'Рейли документа за земята и двамата отново ще се впуснем в приключения по море. Така ще станем истински пирати. Днес сутринта за малко не го направих, защото не можех отново да рискувам живота ти.

— Документът за земята? — повтори изненадано Фелисити. — Нали ми каза, че генерал-губернаторът е оттеглил обещанието си да раздава земи?

— Трябваше да ти кажа нещо, за да обясня скъсването си с него.

— Още една лъжа — прошепна едва чуто тя.

Морган пристъпи още една крачка напред.

— А какво ще кажеш за себе си, Фелисити? Защо се сърдиш за неща, казани по необходимост? Нима през всичките тези седмици ти не живея в лъжа, като твърдеше, че ме презираш? Или днес сутринта

излъга? Лъжлива клетва ли даде, като ми заяви, че ме обичаш? Защо ми предложи рая, след като знаеше, че много скоро ще го загубя? Не беше ли това последен страшен удар между очите, преди да посрещна безславната смърт на пират? Нали това очакваше?

— Не, Морган — отговори смутено Фелисити. — Как можа да помислиш такова нещо?

— А какво друго би могло да бъде, след като нито веднъж не ми каза една мила дума, нито намекна какво изпитваш към мен? Живеехме в постоянни спорове, милувките ми ти причиняваха болка и все по-често те виждах с Баст. Сигурно си повярвала, че синът на един испански гранд ти подхожда повече, но те уверявам, че не е така!

— Знам това. Баст ме помоли да напуснем острова, да се омъжа за него и да заминем за Испания, но аз отказах.

Морган се поколеба.

— Нима предложението за женитба не ти беше приятно? Защо не поиска да станеш съпруга на един от най-богатите испански наследници?

— Защото не го обичам — отговори решително Фелисити. Още докато казваше това, тя осъзна, че Баст ѝ беше направил предложение за женитба, защото беше осведомен за плана на Морган и предстоящото появяване на испанската *guarda de costas*. Като си припомни събитията от онази вечер, разбра, че младият испански офицер едва не ѝ разкри тайната. Трябваше само да го слуша, внимателно.

Морган протегна ръка и улови златния кичур, паднал на рамото ѝ. Пръстите му помилваха меките къдрици.

— Ти не отговори на въпроса ми. Ще го задам другояче. Ако сега те попитам искаш ли да станеш моя жена, ще кажеш ли да?

Нервите ѝ бяха толкова опънати, че цялата се разтрепери. Очите ѝ бяха впити в златните копчета на униформата и не смееха да се вдигнат към лицето му. Гласът ѝ прозвуча едва чуто:

— Не.

Морган сграбчи раменете ѝ и пръстите му се впиха в плътта ѝ. Притегли я към себе си и изкреця:

— За Бога, Фелисити, ти ще ме подлудиш! И защо не?

— Аз те обичам — отговори тя и го отблъсна с две ръце. В очите ѝ се четеше тиха болка. — Обичам те, но ти си прав: нямаше да ти

кажа нищо, ако не бях повярвала, че животът ни свършва. Ако единият обича, а другият изпитва само физическо желание, макар и изгарящо, това не е достатъчно за един истински брак. Не бих могла да понеса, че ще се омъжа за теб при тези условия. Не искам страстта ти. Не искам да живея със знанието, че чрез брака ни си ми дал възмездие за стореното зло. Не мога да го понеса!

Морган смръщи вежди и в очите му затанцуваха зелени пламъчета.

— Господи! Фелисити, нима наистина смяташ, че не те обичам? Не ти ли го доказах по хиляди различни начини? Ти си кръвта, която пулсира във вените ми, биенето на сърцето ми! Мисълта за теб изгаря душата ми от първия миг, в който те видях. Не си ли спомняш онова проклето нощно гърне, което овоня въздуха! Ако не бях луд по теб, ако не копнеех за любовта ти, подозрението, че двамата с Валкур сте искали да ме убие, нямаше да ме вбеси дотолкова, че да отнема девствеността ти. Ако външността ти, вкусът ти, начинът, по който те усещам, не беше единствената утеха за душата ми, нима щях да тръгна по моретата да те гоня? Обичам те повече, отколкото могат да си представят трезвите, разумни мъже, повече, отколкото си мечтаят всички романтични жени. Ако не се съгласиш да дойдеш с мен и да станеш моя законна съпруга, на която мога да се радвам с гордо вдигнато чело, ще ти позволя да ме измъчваш, колкото си искаш, ще се откажа от цивилизацията и ще стана истински пират. И ще го направя, кълна се, даже ако се наложи да те прикова за себе си с железни вериги!

По дългите ѝ ресници нависнаха сълзи. Треперещите устни се опитваха да се усмихнат.

— А ако се съглася да стана твоя жена?

— Тогава никой човек, никой съд, никой закон няма да те раздели от мен, докато съм жив и дишам.

Фелисити се хвърли в обятията му и обви с ръце врата му. Устните им се сляха, изпълнени с неутолима страст, с ухаещ аромат на нежна отдаденост.

Морган я притисна силно до себе си, притисна брадичка в копrienената ѝ коса и се отдаде на сладостта от милувката ѝ.

— Можем да се оженим още тази вечер. Капитанът на кораба ще ни венчае. Разбира се, ако желаш.

— По-късно — Фелисити се откъсна от прегръдката му и го потегли към изкушаващата мекота на постелята.

Много по-късно тя се сгуши в прегръдката на любимия си, без да престава да милва мускулестите му рамене.

— Знаеш, че капитан Боном замина с Изабела, нали? — попита тихо тя.

— Да, видях ги — отговори лениво Морган и целуна дланта ѝ.

— Дали са също толкова щастливи като нас?

— Не — отговорът беше твърд, еднозначен и изискваше подобаващо възнаграждение. След малко мъжът продължи: — Смятам, че Боном ще изглежда много добре в ролята на маркиз. Само ще му трябва малко време да свикне с новото си положение, но съм сигурен, че Изабела ще се справи с тази малка трудност.

— А може би ще се върне към старото си име, което е изоставил, когато е станал корсар?

— Може би — Морган се обърна към нея, освободи меката извивка на врата ѝ от нападалите коси и притисна устни към копринената кожа.

— Андре, слугата на капитана, сигурно ще се ядоса, като види прическата и състоянието на роклята ми.

— Много важно — промърмори Морган.

Фелисити се постара гласа ѝ да звучи твърдо, макар че беше омаломощена от огнената следа, която оставяха по гърдите ѝ бързите му целувки.

— Наистина ли ти е все едно?

— Тази вечер нямаме нужда от услугите му.

— Даже и за сватбата? — засмя се тя и плъзна ръце към тила му. Морган обърна глава и ѝ се усмихна с нежно обещание.

— Е, добре — проговори след малко той и в гласа му прозвуча странна смесица от недоволство и радостно очакване. — Ей сега ще го повикам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.